

Васил Канисков

**МОКРИТЕ СЪНИЩА НА
ЛЕЧИТЕЛЯ-БИЛКАР
ВАСИЛ КАНИСКОВ
ЧАСТ 2**

**синергетика на квантовите
механизми в биологичните
структури**

София, 2019

МОКРИТЕ СЪНИЩА НА ЛЕЧИТЕЛЯ-БИЛКАР ВАСИЛ КАНИСКОВ, ЧАСТ 2
синергетика на квантовите механизми в биологичните структури
Автор: Васил Любенов Канисков
София, 2019

ISBN 978-954-92088-3-2

След **ПЪЛНИЯТ НЕ-УСПЕХ** на първа част на „Мокрите сънища на лечителя билкар Васил Канисков“, той беше длъжен да си замълчи и да наведе главичка! – Или Вие имате Друго Мнение? – Но, той - не, та не! И, изпърдушникът му с изпърдушник написал втора част на „Мокрите сънища на лечителя билкар Васил Канисков“. То бива глупак бива, ама чак пък толкоз не бива! И, освен неуспеха на книгата му (Абе, това книга ли се нарича, бе? Това си е жива порнография и подигравка с учените и съвременната наука!!! - Ще види той къде серат гладните?!) никой нормален продавач на книги не пожела да му я продава (щото ще го изгонят от опосканата вече софра на книжния пазар). Той се принуди да направи още една част, тази втора част, та белким някой купи втората му част и да потърси първата (Гладна кокошка – просо сънува).

Но, намери се един Добър Човек (Има, все още и Професори такива), който го утеши, и написа следното (За първата част на книгата, и за тези които не са могли да се доберат до нея):

„ЕДИН-ЕН УВОД

Въведение в Единното поле – мост от „Синергетика на квантовите механизми в биологичните структури“ (Демек, де – „Мокрите сънища на лечителя билкар Васил Канисков“ – първа част – б.а.)

Да започнем с кратко резюме на безумиците от Синергетиката на квантовите механизми в биологичните структури, та да се прехвърлим накриво-наляво-надясно-накръгово във всеумието на единното поле. И тъй:

Първо са замотахме във Фотофизическия етап на фотосинтезата.

После са омотахме във фотохимическия такъв.

После са потопихме смело и безотговорно във фотолизата на водата.

Сетне потънахме в пълната тъмно-светла мъгла на светлинната и тъмнинна фаза на тая фотосинтеза.

Къде с лутане, къде с налучкване, стигнахме до Нуклеосинтеза – звездния синтез, и на с. 171 утвърдихме, възкликнахме, че всичко създадено е съз-дадено с безмерна Голяма Любов и в Голяма Хармония. Инак не би било. Потвърдихме с упоритост, че Големият взрив е едно голямо Раждане, което прераства в едно

непрекъснато По-раждане Прераждане Само-зараждане на и в Вселената.

Това ни отведе, искаме или не искаме, до Електромагнетизма и Квантите на живота, които като нахлуят и се съприкосновят с функционалните кванти на системата биологична - растителна, животинска, човешка, маймунска, я пренастройват и понякога може да възникне нужда от външна подкрепа – я лекарство, я енергия, което ши са окаже тамън едно и също – „ши ся види“ в настоящия труден труд.

Та ядрения синтез в Звездите води до възникване на химическите елементи и затова нас толкова ни интересува – защото към то 189 с. на Синергетиката на ..... се оказа изневиделица, че растителните видове в тяхната си уж земна еволюция зависят извънмерно от развитието /еволюцията/ на звездите. И поддържането и развитието на процесите в растителните видове е в зависимост и корелация, бихме казали към днешна дата, с развитието и процесите във звездите.

Към-то с. 199 се заключи и закучи убеждението, по логически и доказателствен, подпрян с множество изследвания и съпоставки на предишни научни и велики и не толкова велики опити, че образуването на химическите елементи, с изключение на негово величество Водорода и голяма част от Принцеса Хелия, от които е сформирана Слънчевата система, е протекло в поколения звезди, предшестваци Слънцето. Само като си го представиш, и вече усещаш живота и всяко цветенце като приказно чудо.

При това положение и Тома неверни би направил връзката и прехода към Електромагнетизма в растителните видове, /производни, породени от звездните електромагнитни процеси чрез посредничеството на химическите елементи, тези елегантни парашутисти от космоса, ги ди хайманите му с хаймани/.

От 276 страница нататък се развихриха сами, разтанцуваха се Квантите на живота. Взаимодействието между самостоятелните кванти на живота и основните и функционални кванти на живота около тях, предизвиква непрекъснати процеси на настройки и пренастройки. Растителни видове, а значи и ние, и животните, и останалите биологични структури, **СЕ ТРАНСФОРМИРАМЕ И НАСТРОЙВАМЕ В ТЪРСЕНЕ НА ХАРМОНИЯТА**. Те това е Любовта-Живот. Придобиване и Жертване, което води до **ИЗРАВНЯВАНЕ** на енергиите – до балансиране.

Следват множество /безсмислени вече при тази яснота, но пък внушителни/ дребни изчисления – цял върволяк камилчета и слончета, които заедно и в сговор до Заключение-Увод, че растителното царство наистина царува и заема челно място в ОДУХОТВОРЯВАНЕТО – О-ЖИВЯВАНЕТО, значи, не се плашете вече от тази дума, на материята във Вселенски мащаб. Цвят, чашка, венче, тичинки, плодник, семепъпка – цяла образцова Вселена.

Еволюцията на Царствата – Минерално, растително, Животинско, Човешко и маймунско /с три удивителни на с. 328/.

Отгоре-На-От-долу-На-горе звездите непрекъснато се отелесяват и анихилират – Вселената чрез Царствата си и превръщанията-превъплъщението-трансформациите им квантови синергетически – се Само-поражда и само-поддържа във великолепието си. И НИЕ СМЕ ПОТОПЕНИ, ПРЕГЪРНАТИ, ОБГЪРНАТИ, УВЪРТАНИ В НЕГО – В КРЪГОВЕТЕ МУ!!!!

„При разширяването и свиването на световите те постоянно се въртят. Въртенето на световите не възниква и не изчезва. То е даденост – така, както е даденост самото вещество. От въртенето на световите възникват всички останали движения.... Въртенето на растенията и частите от тях, както и на самото растително царство спрямо другите царства, се изразява в стремежа към овалните, като обем, и кръгли, като плоскост, форми на частите от растителните видове – плод, семка, листо, цветна пъпка, цвят, грудка и пр.“ /с. 332-333 от Синергетиката.../

При въртенето в любов – и се придобива, и се губи – имало е и преди тези, и преди нас, други растителни, животински, човешки царства, и ще има... животът не започва и не свършва – ЖИВОТЪТ Е.

И тъй, на края СВЕТАТ- СВЕТУВАЩИ СВЕТОВЕ:

К /-2/P – неизвестен   С /-2/P – човешки свят, царство

К /-1/P – неизвестен   С /-1/P – животински свят, царство

К /0/P – нашият свят   С /0/P – растително царство

К /1/P – звезди   С /1/P – растения

К /2/P – протони   С /2/P – семена, основни частици

К /3/P – фотони   С /3/P – цветове, елементарни частици

К /4/P – гравитони   С /4/P – клетки и тъкани

В непрекъснато, но не безразборно, преливане едни в други. За туй иде реч – да се опитваме със скромните си силици да проумяваме прецизния порядък, хармоничност и ред в туй преливане и трансформиране синергетическо – **ФУНКЦИОНИРАНЕТО НА ЕДИННОТО ПОЛЕ**, което не бива да накърняваме, модифицираме, преиначаваме, генно „усъвършенстваме“ с лека и тежка ръка, защото **НИЕ СМЕ ОРГАНИЧНА ЧАСТ ОТ НЕГО**. Този ред и хармония – са **ОДУХОТВОРЕНОСТТА МУ – ДУХОВНИТЕ НЕИЗВЕСТНИ СВЕТОВЕ** К /-2/Р и К /-1/Р. Висшата и Сърцевинна Реалност, Фатата моргана на Светуването, след която, към която тръгваме.,

проф. Яна Мерджанова

(Яна Рашева-Мерджанова е родена през 1963 година в гр. Елхово, Ямболско. Педагог и философ, тя е професор в Софийски университет „Свети Климент Охридски“ и доктор на педагогическите науки. Автор е на над 25 научни интердисциплини монографии и учебници – Мултисензорният принцип в обучението и в живота 2005, Генеалого-педагогически прочит на Библията 2007, Паралелно генеалогично консултиране 2007, Пенталогия на родовостта – другата философия на Образованието 2010, Европейско кариерно образование и националната перспектива 2012, Науките за духа в училище 2007, Наръчник на кариерния консултант 2014, Майчинството като универсално явление 2006, Философия на образованшето, проявена в академичен курс 2014, Базови методически подходи за трансверсални компетентности 2014, Маси и масово образование в глобална среда 2015, Синергетическа философия на образованието – синергетическа училищна педагогика – синергично образование под печат, Педагогически есета 2007, Живот в есета 2011.)

Забележка от автора: Още тук, в горните редове и в началото и към края, Човекът Професор подсказва, че трябва да се пише Нещо и за Единното Поле. Ще се постарая да напиша нещо по този въпрос - за Теорията на Единното Поле! И още нещо – разбира се.

Да тръгваме!

1. Нещо като въведение във втората част на „Мокрите сънища на ....“ и няколко „мокри“ предположения.

Ние пак ще отидем пак при г-н **Айнщайн** (Много поздравявам господин/ другарю Айнщайн от **Баба Ванга** от България – б. а.) и неговите, и на г-н **Планк** прозрения във връзка с т.н. фотоефект. ^{[1][2]}

И моля само да не си помислите, че аз съм единствения, който се опитва да открие истината за т.н. фотони, фотоефекти, фотодефекти, фотодиоти и мокри сънища...

Сага ще си говорим (По-точно, аз ще си говоря! - тази тема за това, кой си говори сам, засегнахме в първата част на книгата.) за един чисто американски учен неговото име е ^[3]: **Робърт Миликан** (на английски: *Robert Andrews Millikan*) американски физик, носител на Нобелова награда за физика за 1923 година

Когато Алберт Айнщайн в 1905 година публикува своята плодотворна статия по корпускуларната теория за светлината, **Миликан** е бил твърдо убеден, че **тази теория е невярна**, тъй като в това време е имало голямо количество доказателства в полза на вълновата природа на светлината. За да провери Айнщайновата теория Робърт Миликан извършва серии от експерименти, продължаващи повече от ..... десет години, (време необходимо за да изгради една абсолютно чиста повърхност на фотоелектродите). Резултатите от неговите изследвания с достатъчно точност потвърждават ..... предсказания на Айнщайн, но това не е убедило Миликан в Айнщайновата радикална интерпретация, и в 1916 година той пише: «Уравнението на фотоефекта на Айнщайн... по мое мнение, не може да се разглежда като имащо, каквото и да е удовлетворителна теоретическа обосновааност», - даже ако «то действително много точно описва процеса» на фотоефекта. (Ето го и уравнението на Айнщайн за фотоефекта:
$$h \cdot \nu = A + \frac{mv^2}{2}$$
, където: **A** – работа на изхода (минималната енергия, необходима за отделянето на електрона от веществото), $\frac{mv^2}{2}$ - максималната кинетична енергия на излитащия електрон, **ν** - честота на падащия фотон с енергия **$h \cdot \nu$** и **h** - константа на

---

¹ <https://ru.wikipedia.org/wiki/Фотоэффект>

² <https://ru.wikipedia.org/wiki/Фотон>

³ https://ru.wikipedia.org/wiki/Милликен,_Роберт_Эндрюс

Планк. – за това уравнение ще си говорим още, по подробно след малко)

Тъй като научните разработки на Миликан лежат в основата на съвременната физика на частиците, е малко иронично да се казва, но той през цялото време е консервативен в своите убеждения по повод откритията във физиката на XX век, както е в случая с фотонната теория. Можем да дадем за пример съдържанието на един негов учебник издание от 1927 година, където недвусмислено се утвърждава съществуването на ...ефира (предполагам си спомняте от „мокрите сънища...“ за ефира и Менделеев, и другите неща), а за Айнщайновата теория на относителността в уклончива форма се споменава само в забележката в края на главата под портрета на Айнщайн, в която забележка се помества и списък от постиженията (На Айнщайн) и се казва, че, той е станал «автор на специалната теория на относителността (СТО) в 1905 година (Тук за годината и за първата жена на Айнщайн - да не забравяме, вече си говорих(ме).) и общата теория на относителността (ОТО) в 1914 година; двете теории се явяват голямо достижение в обяснението на явленията, не обясними по друг начин, и в предсказването на нови явления». Също се признава заслугата на Айнщайн в измерването стойностите на постоянната на Планк от графиката на фото-електронните емисии на различните метали. За ефира и кой го „унищожи“ през 30-те години на миналия век, също си говорих(ме).....

Ние на много места във физиката, не - физиката (като например биологията и ботаниката) и в живота ще срещнем явлениято, как учените и неучените (като мен) се опират на постулатите от т.н. СТО (специална теория на относителността) и ОТО (обща теория на относителността). Но, съвсем няма да е излишно да споменем, че математическия изказ в ОТО не е разрешен и от ...самият Айнщайн.

Ето^[4]: Айнщайн е обезпокоен (а-а-у) от това, че неговата теория се оказва ....непълна, заради това, че тя не описва посоката на спонтанно излъчените фотони. Вероятностната природа на движенията на светлинните частици е била за първи път разглеждана от Исак Нютон в неговото обяснение на явлениято за лъче-пречупване (ефекта от разцепване в анизотропни среди на лъча на

---

⁴ https://ru.wikipedia.org/wiki/Фотон#cite_note-ghost_field-98

светлината на две компоненти – този проблем не е решен и до днес от съвременната научна мисъл!!!) и, общо, явленията на разцепване лъчите на светлината на границата на две среди на отразената и пречупената светлина (Сложете лъжичка в чаша с вода и ще видите това пречупване – за това явления говорях, че не е обяснено и до днес от съвременната наука!!!). Нютон предполага, че «скритите променливи», характеризиращи светлинните частици, определят, в кой от двата разцепени лъча ще отиде дадената частица. Аналогично и Айнщайн, започва да се дистанцира от квантовата механика (айде втасахме я!), и се надява да изработи по обща теория за макрокосмоса (Става въпрос за ОТО, като част от ЕТП – Единна Теория на Полето, която можем и ние да напишем – въпреки всичко!), в която няма да има място за случайностите^[5] (става въпрос за принципа на неопределеност на **Хайзенберг**. По този повод Айнщайн казва: „Бог не си играе с (на) зарове“ – Т.е. ние (аз) простолудието, което не сме, около, Бог и не знаем на какво си играе Той, да си ...мълчим и много-много да не се навирате в науката. Забележителното в случая е, че представеното от **Макс Борн** вероятностна интерпретация на вълновата функция^{[6][7]} е стимулирано от по-късната работа на Айнщайн, който търси (по-късно) по обща теория (ОТО). „**Борн казва, че той е бил вдъхновен от непубликуваните опити (тук сигурно Борн е намерил и описанието, как да се направи атомна бомба) на Айнщайн да развие теория, в която точково-подобните фотони вероятно се управляват от „полета-призраци“ (Както забелязвате Айнщайн си кореспондира дори и с призраци. А, щях да забравя: Айнщайн когато пише за Бог, пише с малката буква -б, втасахме я! Така, че аз като си говоря с Менделеев нищо не е в сравнение с това, което прави той!), се подчинява на уравненията на Максвел**“^[8]

Тъй, тъй, Тцъ, тцъ....какви велики прозрения, каква велика наука, какви велики учени....

---

⁵ Pais, A. Subtle is the Lord: The Science and the Life of Albert Einstein. - Oxford University Press, 1982

⁶ Born M. Zur Quantenmechanik der Stossvorgänge (нем.) // Zeitschrift für Physik. - 1926. - Bd. 37. - S. 863-867

⁷ Born M. Zur Quantenmechanik der Stossvorgänge (нем.) // Zeitschrift für Physik. - 1926. - Bd. 38. - S. 803

⁸ Pais A. Inward Bound: Of Matter and Forces in the Physical World. — Oxford University Press, 1986.

$$h \cdot \nu = A + \frac{mv^2}{2}$$

Какво велико уравнение! Абe, в това уравнение защo са смесени величини (физически стойности) от квантовата физика с такива от класическата физика? Та, разликата между $h \cdot \nu$ и $\frac{mv^2}{2}$ e като от Земята до Небето. **И за това уравнение e дадена нобелова премия на Айнщайн – ай стига бе!!!**

Сега ще видите как „великите учени“, (по късно след Айнщайн, като му правят услуга естествено) **се отърват от този израз $\frac{mv^2}{2}$** . Което, всъщност, e мярка за механично движение на дадено тяло и се определя, като следствие от Закона за запазване на енергията. Добре де, нямаше ли някой, който да каже, или попита още в горното уравнение $h \cdot \nu = A + \frac{mv^2}{2}$: - Абe, сине майчин защо разглеждаш квантовите стойности и механичните такива по един и същи начин, и ги свързваш в едно уравнение? (- Ама, аз – ще каже Айнщайн – давам „полукласически“ изрази на тези явления! Аз пък казвам, че: Майтап на голо си e жив секс. И няма малко вкаран, само главичката. А има – вкаран или не-вкаран.)

Не ми се ще да продължавам с долните прозрения, и да си губя времето с недотам вкарани членове, но нека си продължим:

От тази формула $h \cdot \nu = A + \frac{mv^2}{2}$ следва^[9], че съществува червена граница на фотоефекта (абe, това да не e червен фенер окачен на входната врата на великата съвременна наука? – Тцъ, тцъ, тцъ...) при $T = {}^0K$, при което съществува и най-малка честота ν_{min} в ($h \cdot \nu_{min} = A$), по-ниска от която енергията на фотона вече не e достатъчна за това, че да се «избие» електрон от метала. (Излишно e да споменавам, че никъде няма да срещнете колко трябва, да бъде тази прословута честота ν_{min} , при която енергията на фотона e най-малка, а не както ми се изказват учените: „енергията на фотона вече не e достатъчна“. Колко не e достатъчна – не казват! Колко e най-малката честота – не казват! А, пак аз казвам: - Вкаран член само до главичката няма! И по тази причина, в не-напечатана първа част на книжката: „Мокрите съ-

⁹ <https://ru.wikipedia.org/wiki/Фотоэффект>

нища на лечителя-билкар ....“ в глава (не главичката, де) „8. Излъчване и приемане на фотони – енергия, маса, честота. Фотохимия,“ стр.235, сме записали така (Благодарение на Васил Манев.):

Енергията на един фотон при честота 1.10^0Hz

$$E = h.1\text{Hz} = 6,624.10^{-34} \text{ j.s. } 1\text{Hz} = 6,624.10^{-34} \text{ j}$$

Енергията на един фотон при честота 1.10^{10}Hz

$$E = h.10^{10}\text{Hz} = 6,624.10^{-34} \text{ j.s. } 10^{10}\text{Hz} = 6,624.10^{-24} \text{ j}$$

Енергията на един фотон при честота 1.10^{16}Hz

$$E = h.10^{16}\text{Hz} = 6,624.10^{-34} \text{ j.s. } 10^{16}\text{Hz} = 6,624.10^{-18} \text{ j}$$

И после разбрахме, че фотоните имат маса и тя зависи от тяхната честота и т.н. – Голяма научна нищета!)

Още нещо: Но, ако си зададем въпроса каква е тази температура, от $T = 0\text{K}$, при която фотоните спират почти да се движат и аха да умрат от срам. Нека видим ...това е абсолютната температура от минус $-273,15^0\text{C}$. **При която температура** движението на молекулите достига своя минимум – нищо повече. И, ако учените смятат и мислят (Абе, какво е това научна мисъл?), че при температура $T = 0\text{K}$ молекулите са се спаружили (като члена на учените) от студ и фотоните (като члена на Васил Канисков) също са се спаружили и никак не се движат – жестоко се лъжат....

Сега, услужливите учени, веднага ни препращат към класическата механика и полукласическата квантова механика, и естествено говорят тези глупости: „Същината на^[10] формулата ($h.v = A + \frac{mv^2}{2}$) се заключава в това, че енергията на фотона (каква енергия, какви пет лева, като фотона според учените няма маса?) се изразходва за йонизация на атома (Ехе, тази йонизация, как връзва всичките гащи на учените и обяснява така нагласено нещата, че няма как.....) на веществото и за работа (A – работа на изхода), необходима за «избиване» (Абе, пребихте ги от бой тези електрони, уважаеми учени...) на електрона, а остатъка преминава в кинетична енергия на електрона ($\frac{mv^2}{2}$). Преди да отидем при т.н. A – работа на изхода, ще задам един прост въпрос (от прост човек, прости въпроси): - Може ли една частица наречена фотон, да избие една частица наречена електрон, като частицата

---

¹⁰ <https://ru.wikipedia.org/wiki/Фотоэффект>

фотон спрямо частицата електрон е като мравка към слон (по маса, заряд и прочие, според съвременните представи на учените за тези частици)... Някой, ще каже: - Да може, когато енергията на фотона е равна или по-голяма от енергията на електрона. Аз казвам, - да така е! Само, че този вид фотон няма да го намериш на Земята или около нея, или около научните лаборатории... и **няма как да ми потвърдиш с експеримент това $h \cdot \nu = A + \frac{mv^2}{2}$**

.... (Е, да ама, ако йонизираш атома това се получава. – Казват учените. Аз пък казвам, че: това са чисти научни глупости)

Нека да видим, каква ще да е тази **A** – работа на изхода?

Работа на изхода (ако, щете, и **изходяща работа**)^[1] (**$h \cdot \nu_{min} = A$**) – това е (Айде, работата стана енергия!) енергията (нормално измерена в електрон-волта - eV), която е необходима за да се съобщи на електрона (буквален превод – б.а.) за неговото «непосредствено» отделяне от обема на твърдото тяло. Тук «непосредствено» означава това, че електрона се отделя от твърдото тяло, през дадена повърхност и се премества в точка, която е разположена достатъчно далече от повърхността съгласно атомните мащаби (така, че електрона да е преминал целия двоен слой), но и достатъчно близко в сравнение с размерите на микроскопическите граница на кристала. При това се пренебрегва допълнителната работа, която е необходимо да се изразходва за преодоляване на външни полета, произтичащи от преразпределение на повърхностните заряди. По този начин, работата на изхода, за едно и също вещество при различни кристалографически ориентации на повърхностите се оказва различна. (На това посвещава целият си живот Макс Борн, полуприятел на Айнщайн и полуевреин – б.а.)

(Подозирам, че горното прочетено от някой все таки заинтересован от тази вид материя, му се е сторило изкуствено, непонятно и неуместно. Какво да се прави – трябва да се защитава фотоефекта на Айнщайн! Тези непонятни обяснения, са създадени от учените в тази област от човешкото познание понеже, същите тези учени не правят разлика между **два вида електрони**. Единият вид електронни е този, който се намира в „структурата на атома“. Другият (доста различен) е свободен и се движи някъде из пространството (дали си спомняте в първата част от неиздадената

---

^[1] https://ru.wikipedia.org/wiki/Работа_выхода

книжка „Мокрите сънища на .....“, говорих за това, че не е едно и също да се разглежда протона от ядрото на атома на водорода, и протон който не е в структура на нито един химичен елемент .....Обаче с такива протони – неясни в своята същност и произход учените ботаници (и прочие към науката ботаника учени) си произвеждат първите метаболити от процесите на фотосинтезата, и хич не им дреме...). Естествено това което казваме тук, че има два вида електронни, че протоните не са такива каквито ни ги представят учените е... **анатема** за съвременната наука. И, то казано от един неук лечител билкар, които даже няма диплома, за медик или за физик (Но, за сексуален маниак има! – б.а.)..... - За какво ми е – тази диплома – питам аз - за да мога да убивам законно защитен, човеците ли? Както го правите Вие?!)

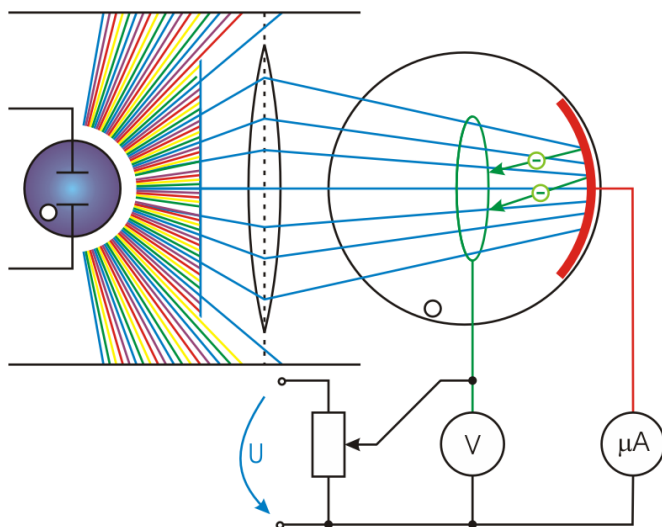
И пак да се върнем при **Миликан**:

В периода 1906 - 1915 година фотоефекта е изучаван активно от Миликан. Той успява точно да установи зависимостта „спиращото“ напрежение от честотата (в действителност линейна) и на това основание да изчисли постоянната на Планк. «Аз загубих десет години от своя живот за проверка на това Айнщайново уравнение 1905 г., - пише Миликан, - и въпреки всичките мой очаквания аз трябваше в 1915 г. без уговорки да призная, че то експериментално е потвърдено (по долу, ще видите тази опитна установка и забележките към нея), не гледайки на неговата несериозност, така както се казва, че то противоречи на всичко, което ние знаем за интерференцията на светлината». Е, през 1923 година Миликан е удостоен с Нобелова премия в областите на физиката «за работата по определяне на елементарния електрически заряд и фотоелектрическия ефект».

Ето я и опитната установка ^[12]:

---

¹² Автор: Stefan-Xp - собствена работа, CC BY-SA 3.0, <https://commons.wikimedia.org/w/index.php?curid=406215>

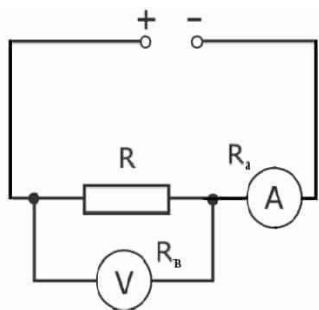

Схема на експеримента за изследване фотоефекта

От светлина се приема тесен диапазон от честоти, и се изпраща на катодна вътре във вакуумния уред. Напрежението между катода и анода задава енергетически праг между тях. По стойността на тока се съди за стойностите на електроните към анода.

Не знам защо, ама съвсем не съм съгласен с горната опитна установка, чрез която е изследван фотоефекта. В нея са смесени физически различни по своята същност обекти (фотони, електрони, атоми и пр., катоди, електроди, реостати и т.н.). Освен всичкото това, съвсем не съм съгласен, че така могат да се свържат към веригата за измерване на тока (μA - микроампери) и напрежението (V - волтове) съответните прибори – Волтметър и Амперметър?! С този тип опитни установки, мога да си доказвам каквито и да е физически теории – особено от областта на квантовата физика. Никой няма да ми каже и „копче“, ако например кажа, че изследвам количеството протони отложени и направлявани към катода. Мога да си откривам какви ли не частици и да си ги кръстя с какви ли не имена, и да ги доказвам с горната опитна установка.

Практически реализуемата схема е тази (може да я сравните с горната, като на мястото на резистора R , поставите т.н. „вакуумен уред“):

За да не остана голословен (или само по бели гащи), ще цитирам по-учените от мен, които явно също са забелязали този факт (Само, че кой ли ги бръсне - и за слива?):

И фотоните, и частиците на веществото (електрони, нуклони, ядра, атоми и т. д.), притежаващи маса на покой (Забележете фотоните имат маса на покой! Частица, която може да съществува, пак според учените, **само**, когато се движи със скоростта на светлината има ....**маса на покой**?...), при преминаване през две близко разположи тесни отвора дават подобни интерференционни картини. За фотоните това явление може да се опише с използване на уравнението на Максвел, за масивните частици се използва уравненията на Шрьодингер. Може да се предположи (В математиката да се предполага??) , че уравненията на Максвел са опростен вариант на уравненията на Шрьодингер (айде стигнахме до нагласен математически апарат, за обяснение на физическите явления – б.а.) за фотоните (Тези учени не ги оставиха на мира с техните верни уравнения. Само и само да не закачат Айнщайн с неговите уравнения и коефициенти в ОТО, които едва ли значат нещо повече от една ....). Само, че с това не са съгласни повечето физици^{[13][14]}. (Кои са тези физици? – Не се казва! Какво точно оспорват и предлагат тези физици? – Не се казва!)

Кинетичната енергия ^[15]**Т** на едно тяло е мярка за неговото механично движение и се определя като следствие от Закона за запазване на енергията. Формулата за определяне на кинетичната енергия **Т** е:

¹³ Kramers H. A. **Quantum Mechanics**. - Amsterdam: North-Holland, 1958.

¹⁴ Bohm D. **Quantum Theory**. - Dover Publications, 1989

¹⁵ https://bg.wikipedia.org/wiki/Кинетична_енергия

$$T = m \frac{v_0^2}{2}$$

Извеждането на тази формула може да се получи от Закона за запазване на енергията, приложен за една механична система, състояща се от едно единствено тяло. В този случай той гласи, че изменението на кинетичната енергия T на системата е равна на извършената работа за промяна на скоростта на тялото. В подходящо избрана отправна система (Ай! По нататък, ще видим, какво е според учените отправна система и какво е спин на частиците, какво е координатна система и прочие – б.а.), началната скорост на тялото е равна на нула и кинетичната енергия е равна на нула. Под действието на сила F , тялото се ускорява от нула до скорост v_0 (Ай?!) и системата получава енергия T . Съгласно Закона за запазване на енергията, в този случай $T = A$ (Ай?!). (Горе, това равенство стана при температура – $273,15^\circ\text{C}$, тук това става под действието на сила и достигане на определена скорост – корено различни физически реалност. Е, питам аз: - На кого да вярвам на учените, или на оная си работа? Сега нека ви върна малко в първата част от неиздадената книга „Мокрите сънища на ....: „1. На една по ранна идея от седемдесетте години на миналия век на Херберт Фрьолих от университета в Ливърпул. Той предположи, че някои трептения на клетъчните мембрани могат да проявяват явлението на Бозе – Айнщайновата кондензация (Накратко: Кондензацията на Бозе-Айнщайн е агрегатно състояние на физична система от бозони (фотоните се разглеждат, като газ от бозони – б.а.) с температура много близка до абсолютната нула (например $0,000001\text{ K}$). Така свръхохладените атоми изпадат в квантово състояние, много близко до основното, при което квантовите ефекти стават видими на макроскопично ниво. ..То си е само идея на физика Бозе, ама няма нищо..). Смелото в това предположение е, че тези процеси могат да се осъществяват не само при температури близки до абсолютната нула, а и ...при биологични температури“ – Тук, както, се забелязва молекулите на са се спаружили, а проявяват квантови мурафети при температура стремяща се към абсолютните нули. Както и съвременната наука се стреми към тези нули – разбира се! Сега пак питам, на кого да вярвам? Един път при абсолютна нула, фотоните и всички други частици естествено замръзват от ужасен ужас, друг път започват да се веселят и да проявяват квантовите си мурафети. – голяма научна нищета!)

Числените стойности на кинетичната енергия за едно тяло са винаги положителни. **Кинетичната енергия на едно тяло е нула, когато то се намира в покой, относно инерционна отправна система.** (И, когато господина/другаря Айнщайн и неговите поддръжници ми покажат **фотон в покой** могат да ползват този израз $\frac{mv^2}{2}$ в „нобеловото уравнение“ $h \cdot \nu = A + \frac{mv^2}{2}$ и след това да ми приравняват $h \cdot \nu_{min} = A$. То, и аз съм прост, ама има и по прости от мен! Или това са едни големи хитреци, които водят цялото човечество към провал, пред очите на Бога?!)

Сега съм принуден да по-философствам по поставения от мен проблем. То си е ясно – сам си поставям проблемите и сам си ги решавам. На всичкото отгоре си говоря и сам – това знаете, че е начален етап за диагноза.... Но.. от всичките тези дейности, шушукания и потърквания на великите учени и нобелови лауреати оставаме (това ми го натрапват постоянно) с впечатлението, че: ....Бог, Разумната Природа и Вселена са изключително и толкова жестоки към нас хората! Те, така са направили света и нещата, че много трудно, невъзможно да е за нас, проникването в Техните Тайни, Закони и Явления. Това е едната страна на днешната научна (и политическа) монета, другата страна е, че: Светът е случайно явление, случайно са се случили нещата след т.н. „Голям взрив“ (за „Голяма пишка“, знаете от първата част) и можем да си правим каквото и както си искаме (тези които ни водят по пътя на науката и тези които ни управляват политически, икономически и сексуално). Или с други думи: ние сме единственият и най-велик фактор във Вселената и можем да правим всичко – даже да убиваме (ние спрели ли сме някога до убиваме себеподобните и себе си?).

И във връзката с горното казано, мога да дам пример с „жестокостта“ на Природата и Бог към нас (по-точно към „учените“). Например: никой от тях не е виждал електрон! Никой от тях не е виждал фотон! Даже и Айнщайн! Да не говорим за неутрино, антинейтрино, да не говорим и за позитрон, неутрон или протон....Виждали са, уж, например ядрото на атома и нещо мъгляво, по сгъстено към неговия център и по-рядко мъгляво към неговата периферия. И толкоз.....Или нещо лъжа?

За абсолютно всичките атрибути на квантовата физика, наречени елементарни частици, се съди по тяхната реакция и взаимодействие с макро обектите (Например – фото-плака, и до сега се работи с нея, повече от 100 години, от физиците експериментатори). Никога и никой съвременен учен занимаващ се с тези въпроси от „човешкото познание“ не се е срещал „лице в лице“ с атрибутите на квантовата физика! – Това е голата истина уважаеми приятели! (Какво беше приятел?).

Горните факти остават у всичките нас (Чакайте, къде се разбяхахте?) убеждението за наличието на жестокост на Природата към човека. Но, това така ли е? Естествено – Не! И, дано не ми се пречи много-много, защото към края на тази книжка ще покажа достатъчно убедителни факти, които ще Ви покажат, че всичките тези процеси третиранни от т.н. „квантова физика“ се извършват по естествен начин в Живата Природа и могат да се наблюдават – даже с лупа и даже с .....просто око! Да, да знам: – Този е напълно луд! – Чух, го вече.

Исках само да кажа, че нищо не е скрито от сегашната сетивност на Човека, и това, което е необходимо за неговото еволюционно развитие на този етап, е в неговото пълно разположение. Също искам да кажа, че за да продължи да прониква в Тайните на Природата, той трябва да променя и развива своята сетивност. Само, че **процесите за развитие на тази нова сетивност му се отнемат**. Като се вкарват ежедневно нови „технологични“ играчки, изпреварвайки научните постижения от същото ниво. Но, това си е проблем на науката, научните работници ръководителите на човечеството. ....Или не е проблем?

Ние, няма как - ще продължим с научните прозрения, като на определени места отново ще правим коментари. Всичкото това, го правя, не защото си нямам друга работа, а за да можем да вървим по пътя на Истината. Който път, в днешно време, е затлачен с камъните на невежеството или техните нарочни аналози – те трябва да се преместят и пътя да се почисти. Нищо друго ...

Приносът на фотоните в масата на системата^[16] (Естествено е, това заглавие да носи противоречиви мисли още в началото – хем фотоните са без-масови частици, хем ще имат принос

---

¹⁶ Раздел 10.1 в *Dunlap R. A. An Introduction to the Physics of Nuclei and Particles.* - Brooks/Cole, 2004.

в масата на системата. И явно под система се имат в предвид другите елементарни частици: електр-они, прот-они, неутр-они и прочие ...-они.)

Аз, за съжаление - омръзнах, все да стигам до тази схема и уравнение, което се прегръща безапелационно от ботаниците в процесите на фотосинтеза (с начален етап – фотолиза на водата)... Нека погледнем за какво иде реч (или пълното наакване на учениците):

Енергията на системата, излъчваща фотон с честота ν , се намалява със стойност $E = h \cdot \nu$, равна на енергията на този фотон. В резултат масата на системата се намалява с $m = \frac{E}{c^2}$. (ако пренебрегнем предаването на импулси). Сега аз отварям скоба (защо ще се пренебрегва импулса, когато той е тясно свързан с масата: $p = m \cdot c$, а също така и с уравнението $p = \frac{E}{c} = \frac{h \cdot \nu}{c} = \frac{h}{\lambda}$ и още повече импулса е свързан с едно позабравено и вече не-преподавано в средния курс на българските училища уравнение свързващо енергията, енергията на покой и импулса, което има вида: $E_0^2 = E^2 - p^2 c^2$, или нещо бъркам? Направи справка! ^[17] – Абе, тоя Канисков от кога се занимава с този вид наука? Ние колко пъти ще го спираме да не се навира в нашите работи и да сяда до нашата трапеза? Колко пъти ще го гоним от Университета и БАН и той, пак да ни се мотае в краката като малаче пред майка си!)

Отварям, (малачето-изпърдушник) отваря средната скобка: [Малко по-долу в научният текст ще се заговори за виртуални фотони, респективно виртуални частички. Ще се заговори и за уравнението $E_0^2 = E^2 - p^2 c^2$. Подред, че много им стана на някои учени, и ще си плюят на брадата, вместо на пишките... Според съвременната научна постановка: **Виртуалната частица**^[18] - това е обект, който се характеризира с почти всички квантови числа, присъщи на една от реалните елементарни частици, но за която е нарушена свойствената връзка между енергията и импулса на частиците. Понятието за виртуални частици възниква в квантовата теория на полето. Такива частици, след като се „родят“, не могат да «излетят в безкрайността»; те непременно или се поглъ-

---

¹⁷ Канисков, В. Духовното лечение и българите, „Стопанство“ и „Нова звезда“. С.2003, с.104

¹⁸ https://bg.wikipedia.org/wiki/Виртуална_частица

щат от коя да е частица или се разпадат на реални частици. **Всичките известни във физиката** фундаментални взаимодействия **протичат във формата на обмен на виртуални частици**. (Тук, в този научен текст, уважаеми любознателни приятели и неприятели се крие голямото невежество и неразбиране в същността на нещата във Всемира, от уж съвременните „много учени“ учени. С тези виртуални частици (не казвам, че ги няма) учените си връзват отвсякъде гащите. Само, че ги връзват единствено с книжен канап и той се къса постоянно, и те-гащите им - падат. Вижте само колко са категорични в невежеството си: „Такива частици, след като се „родят“, не могат да «излетят в безкрайността»; те непременно или се поглъщат от коя да е частица или се разпадат на реални частици“ – (Защото това е така!) Но, защо е така? ..... - Не знаят, или не искат да признаят. Ако продължат в посоката, да се даде отговор на въпросите: - Защо е така? Може да се стигне до същността на нещата и да се отвори вратата към един **по-високо обозрим свят, в които протичат процеси предхождащи тези в материята**.... И, вижте къде удрят, а пък уж са невежи - във връзката между енергията и импулса $E_0^2 = E^2 - p^2 c^2$. По-интересното, е че това уравнение не е на Айнщайн, но се приписва единствено на него!?! Ама хайде да не се показвам и аз злобен, и да продължавам да се заяждам. Само едно искам да кажа: - Това уравнение, като се развие, ще получите достъп до връзките между Микро и Макро Космоса (Човек – Космос!)!!! И именно тези връзки се опитват да скрият „учените“ от обикновените хора!! Но, от мен (понеже съм селянчето от село Лозица - Никополско), естествено – не успяват. За повече подробности и как се осъществяват тези връзки може да прочетете в: „Духовното лечение и българите“, частта в т. 5.6. Човешкото тяло Микрокосмос. ^[19] – Готов съм за «голям доктор» вече няколкократно сам си се цитирам, нищо де!) **В квантовата теория на полето понятията виртуални частици и виртуални процеси заемат централно място** (Опа-а-а!). Всичките взаимодействия на частиците и техните превръщания в други частици в квантовата теория на полето е прието да се разглеждат като процеси, **непременно съпровож-**

---

¹⁹ Канисков, В. Духовното лечение и българите, „Стопанство“ и „Нова звезда“. С.2003, с.99-120

дащи раждането и поглъщането на виртуалните частици със свободни реални частици^[20] (Ние това, уважаеми учени, го направихме още в началото, както и в първата част на „Мокрите сънища на ...“ без да въвеждаме тези условия и глупости, като виртуални частици, виртуални взаимодействия и виртуални процеси. Едни от тези процеси представихме, в уравнения така: $e^0 + \gamma_3 \rightarrow \gamma^*_4 + p^1$ и $\gamma^*_4 + p^1 \rightarrow e^0 + \gamma_3$). И, ето как си го нагласят пак учените: - Това е изключително удобен език за описване на взаимодействията. В частност, (в оригинал: громоздкостъ) тежестта и масивността на изчисленията в процесите **рязко се намалява** (Ха-така де.), ако предварително съставим правила за раждане, унищожение (Айде-е-е!) и разпространение на тези виртуални частици (правила на Файнман) и при изобразяването на процесите графически, с помощта Файнмановите диаграми. (Ужас! За ученият Файнман, вече говорихме и го свързахме с каквото и когато трябва!)

Разделението на частиците на реални и виртуални (Е, както винаги ще имаме и условности и ограничения. Защото теорията ни се пука по зле съшитите шевове – с книжен канап, с който са ни вързани и гащите.) има точен смисъл само при отсъствието на силно външно поле и отсъствие на еднозначност в областите на пространство-времето (За четвъртата координата на Айнщайн, също говорихме и ще говорим и по нататък.), където външното поле е силно^[21] (Тук любознателни ми читателю става въпрос за узаконяването на силното и слабото взаимодействия и вкарването на т.н. гравитони на научната сцена – без реален, научно-обоснован, произход на тези частици (Не, че ги Няма?!)) Затваряме малката скобка). Затваряме средната скобка. – Ако тоя самозванец, Канисков, вкара в употреба и големите скоби, ще я закръшим...]

Отваряме големите скобки, за да видите, как учените ви затварят истинските пътища към опознаването законите на Всемира { **Характерни черти на виртуалните частици**^[22] [Продължаваме да дълбаем по тази тема, защото: „**В квантовата теория на полето понятията виртуални частици и виртуални процеси в**

²⁰ Мякишев Г. Я. Виртуальные частицы // Физика микромира / Под ред. ред. Д. В. Ширкова. - М.: Советская энциклопедия, 1980. - 528 с. – с. 132-133

²¹ Новиков И. Д., Фролов В. П. Физика чёрных дыр. - М.: Наука, 1986. - с. 191

²² https://ru.wikipedia.org/wiki/Виртуальная_частица#CITEREFФизика_микромира1980

заемат централно място“] Основно и определящо различие на виртуалните частици от реалните това е нарушение на известното от Специалната Теория на Относителността (СТО – Абе, някой виждал ли е тази теория и математическите изрази в нея???) съотношение, което свързва енергията с импулса на реалната частица:

$$E^2 = m^2 c^4 + p^2 c^2$$

[В този вид учените представят уравнението свързващо енергията, масата и импулса. и поясняват, така, тук: p е модул на импулса (казват модул, за да могат да му дадат, когато си искат и отрицателни стойности), m - маса на частицата, c - скорост светлината във вакуум. (Ние, пък си въвеждаме едни по-точни уравнения: $E_0^2 = E^2 - p^2 c^2$ $E^2 = E_0^2 + p^2 c^2$ $E^2 = m_0^2 c_0^4 + p^2 c^2$, където се отчита енергията в относителен покой E_0^2 и енергията в движение E^2 , както и масата в относителен покой m_0^2 и скоростта в относителен покой c_0^4 . Защото това е абсолютно необходимо да се покаже и подчертае, иначе $E^2 = m^2 c^4 + p^2 c^2$ е лишено от смисъл! Сега някой, ще ме попита, ама какво е това относителен покой? - Това е нещо, което не се движи (уж-относително, защото винаги има движение!), при: 1. Ако си наблюдател от система с висока скорост. Или си в: 2. Нещото, което се движи с абсолютна скорост. – малко е непонятно за затлачените мозъци – нали?]

За виртуалните частици даденото съотношение (грешното и неточното: $E^2 = m^2 c^4 + p^2 c^2$) престава да бъде вярно^[23] (Еха-а! Ама, ние това го казахме преди вас, че уравнението е „лишено от смисъл“!). (А, сега слушайте и гледайте какво става) Такива частици (виртуалните) могат да съществуват за много кратко време (Колко кратко? – Не се казва! Тези глупости и неточности да ви напомнят за времето, в което електроните се намират в синглетно състояние S_2 – и не вършеха никаква, ама никаква работа в процесите на фотосинтеза! Още тогава предупреждавах учените ботаници, да не прегръщат квантовите норми на поведение, така както са представени от учените физици – ама нямаше кой да ме

---

²³ Берестецкий В. Б., Лифшиц Е. М., Пятаевский Л. П. Квантовая электродинамика. 2-е изд. - М.: Наука, 1980. - 51 с; 351-352 с. - (Ландау Л. Д., Лифшиц Е. М. Теоретическая физика, т. IV).

чуе!), и не могат (освен че уравнението, което е показано от учениците, престава да бъде вярно, то и частиците:) не могат да се регистрират с **класическите** измерителни прибори - например, **брояч на елементарни частици**^[24] [Доколкото разбирам от текста: виртуалните частици не могат да се регистрират с уредите, с които се регистрират реалните частици. Това за мен означава, че виртуалните частици са от съвсем друга система на отчет и регистрация и по никой начин не могат да влизат във взаимодействие с реалните частици! – Или това, уважаеми учени не е така!? Явно, това, не прави впечатление на уважаемите учени и те си продължават по удобно постланото килимче (ама, Васко го дърпа...), с:

Примери за виртуални процеси:

Процес на обмен между виртуалните фотони с електрона и протона в атома. В резултат на този процес енергията на електрона не се променя, променя се направлението на неговия импулс. За свободните частици е в сила съотношението $E^2 - p^2 c^2 = m^2 c^4$. (За това, че този израз е неточен, непълен и няма смисъл вече говорих на два пъти.) Фотона притежава маса $m = 0$, но фотона пренася импулс $p \neq 0$ (Как става това без маса, кой велик учен знае?), но неговата енергия $E = 0$ (Когато видя или някой види фотон с енергия равна на нула, ще услужа на учените с по една „френска любов“, ако ли не ... ще се възползвам от тази услуга, от учените.), затова $E^2 - p^2 c^2 = -p^2 c^2 < 0$.^[25]

(Всичките тези глупости и неточности ги решихме само с две прости уравнения: $e_{-1}^0 + \gamma_3 \rightarrow \gamma_4^* + p_1^{1*}$ $\gamma_4^* + p_1^1 \rightarrow e_{-1}^{0*} + \gamma_3^*$]]

Аналогично, масата на системата, поглъщаща фотони, се увеличава със съответстваща стойност. (Според Айнщайн обаче, тези фотони се и излъчват и затова системите и тяхната маса не се надуват като котни (бремени) жаби. Само едни единствен въпрос имам към последователите на Айнщайн или така наречените учени от Англосаксонската научна система: **За колко време, системата е с увеличена маса?**)

²⁴ Мякишев Г. Я. Виртуальные частицы // Физика микромира/Под ред. ред. Д. В. Ширкова. М.: Советская энциклопедия, 1980. - с. 132-133

²⁵ Окунь Л. Б. Элементарное введение в физику элементарных частиц, 3-е изд., М., Физматлит, 2009, 128 с.

(А, сега да внимаваме и да видим, как отново и отново, си го нагласят отпред и отзад учените) В квантовата електродинамика при взаимодействие на електроните с **виртуални** (Може ли някой да ми обясни термина виртуален фотон? – А, да по-горе го обяснихме, с виртуалните частици) **фотони** от (или във) вакуума възникват **различия**, които се отстраняват с помощта на процедури наречени пренормировки (Пояснение: По рано, по времето на т.н. „соц“ имаше норми, които се поставяха в рамките на петилетните планове. Когато решаваха (Партията решаваше!) да направят някого герой на соц-труда, (Моите Уважения Към Истинските Герои На Труда В Народна Република България) се нагласяваха и нормите, т.е. те се пренормирваха, така, че, той да изпълни плана – нормата за 2-3 години вместо за 5 години – петилетка. И тук учените физици, правят същото - пренормирват резултатите за да нагласят теорията на този или онзи учен към практическите резултати (от предварително нагласените опитни установки!) – Нищета, голяма научна нищета. А, пък уж отрекохме социализма и комунизма!?). В резултат (от пренормирането) масата на електрона, стояща в лагранжевото (Ла Гранж - учен) електромагнитно взаимодействие, се различава от експериментално наблюдаемата маса (Ако попитате с колко – няма да получите отговор. И, то не защото учените не знаят, а защото всеки път е различна стойността на масата – или нещо лъжа?). Още една скоба (Тук, доколкото разбирам учените искат да ме убедят, че масата на електрона не е константа?! Ние това за масата на електрона, че не е константна величина, и че има различни по съдържание електрони го казваме и без пренормировки!)

Не-гледайки на определени математически проблеми (Еха! Колко е лесно!), свързани с подобни процедури, квантовата електродинамика позволява с много висока точност да се дадат обяснения на такива факти, как аномален диполен момент на лептоните ^[26] и свръхтънката структура на лептонните дуплети (двойки) (например, при мюон и позитрон) ^[27] (За тях имаме отделен раздел (мюони, позитрони, пиони и пр.)

---

²⁶ Ициксон К., Зюбер Ж.-Б. 7.2.1. Эффективное взаимодействие и аномальный магнитный момент // Квантовая теория поля / Пер. с англ. под ред. Р. М. Мир-Касимова.. - М.: Мир, 1984. - Т. 1. - С. 418-421. - 448 с.

²⁷ Ициксон К., Зюбер Ж.-Б. 10.3. Сверхтонкое расщепление в позитронии // Квантовая теория поля / Пер. с англ. под ред. Р. М. Мир-Касимова.. - М.: Мир, 1984. - Т. 2. - С. 151-168. - 400 с.

Сега да си вкараме едни нови понятия и системи, които едва ли имат нещо общо с действителността, като тензор. „Тензорът енергия-импулс на електромагнитното поле е различен от нула, и затова фотоните гравитационно въздействат (съгласно решението на учените фотоните да нямат маса, това не може да се случи. Ако, това се случва – което е така, това взаимодействие е гравитонно, а не гравитационно) на другите обекти (това други обекти, какво е? – електрони, протони, атоми, молекули, или .....пишки), в съответствие с общата теория на относителността (казах ли ви, че всичко ще направим, и на маймуни ще станем, само и само да защитим ОТО, на другаря Айнщайн!). И наобратно, фотоните сами изпитват въздействието на гравитацията от другите обекти (горе разбрахме, че другите обекти са пишки. И те изпитват гравитационно въздействие и се отправят към другия пол пишки наречени по „научно му“ вулви). Пак ще отворя скоба (Да знаете уважаеми приятели и неприятели, че фотоните изпитват не какво да е, а, гравитационно въздействие. И по тази причина, те идват от Слънцето към Земята – което е неоспорим факт! Само, че да знаете още, че гравитационното въздействие на Земята върху фотоните е по-голямо от това на Слънцето и затова фотоните идват към Земята, а не си стоят на Слънцето – което е .....чиста, ама чиста, научна глупост. Не, не е научна глупост, извинете – фотоните се привличат от силното гравитационно привличане, създадено от учените от Земята!) При отсъствие на гравитация траекториите (О, майко-о-о...) на фотоните са праволинейни (може ли някой да ми покаже някъде във Вселената място, където да няма гравитация? - Научна нищета!). В гравитационното поле те (фотоните) се отклоняват от правите (от праволинейните траектории) във връзка с изкривяването на пространство-времето (тук има препратка да погледна, например, гравитационна леща), (Пак отварям скоба: (това изкривяване пространство-време е четвъртата координата въведена от моя приятел Айнщайн, за да обясни някой мурафет от ОТО, и неуспешния му опит да влезе в четиримерното пространство и от там да управлява Земята и хората! За изясняване въпроса с четвъртото измерение, както и формите в него, може да се направи справка с дисертационният труд на неукия д-р инж. Васил Канисков, или да се погледне в едно негово методичното пособие,

„Формология“^[28] Е, друго си е като се цитираш сам! Някои на това му викат раздвояване на личността, а по рано това си беше чиста диагноза...). Освен това , в гравитационното поле се наблюдава така нареченото гравитационно червено изместване (тук пак има препратка към см. експеримент на Паунда и Ребки). Това свойство (на гравитационното червено изместване) е не само на отделните фотони, но точно същия ефект е бил предсказан и за класическите електромагнитни вълни, като цяло.“^[29] (Останах без дъх! И, без малки скоби.)

[Моля вече за позволение, да не се позовавам на научните капацитети, освен в случаите на крайна необходимост! Като под крайна необходимост разбирам ...нищо не разбирам, вече....]

И накрая, за да си отидем на думата:

Фотони във веществото ^[30] - Или отиване към т.н. **Фотохимия**. (Предварително искам да настроя публиката, към първото камилче в Софийския зоопарк, малко след колективизацията на земята - Българската земя, на Аспарух и неговите войни. В период след победата на Деветосептемврийската революция (1944 г.), наречено Васко (адаш). Това камилче е ...колективизирано от Каварненско, то е рожба на камилите участвали в процесите на обработка на земята, преди колективизацията. Когато бившите му стопани се добират след ред преमेждия и трудности да го видят в зоопарка, камилчето реве заедно с бившите си стопани в едни глас и огласят цяла София (тогава зоопарка беше съвсем по-близко до сградата на Народното събрание и сградата на БАН.) - Каква е поуката? – ще попитат по любознателните с учудване. Поуката е, че едва ли някой може да предположи, че в България са се отглеждали и ползвали камили като домашни и впрегатни животни. – Ама камилите не може да се намират в България! – чувам научен яростен вик. Същият този яростно отчайващ научен вик ми проглуши ушите, че „- Не може да има български научен гений, които да коригира неверността в научното познание и да трасира новите, верни хоризонти пред науката!“ – Няма, ама има! – казвам аз. (Като, тук, най-малко визирам себе си. Аз се явявам

---

²⁸ Канисков, В. Формология, Изток-Запад. С.2014, с.276-280

²⁹ раздел 9.1 (гравитационный вклад фотонов) и 10.5 (влияние гравитации на свет) в *Stephani H., Stewart J.* General Relativity: An Introduction to the Theory of Gravitational Field. - Cambridge University Press, 1990.

³⁰ https://ru.wikipedia.org/wiki/Фотон#cite_note-73

само едно полунаучно плашило, в бостана от научни факти и постижения.)

Сега почваме с научните „прозрения“ (Ние тук освен корекциите, ще се опитваме да открием къде и как законите и явленията във Фотохимията, можем да приложим и внесем във фито-фотохимията.):

Светлината се разпространява в прозрачна среда със скорост по-малка от c – скорост на светлината във вакуум (Стоп! За да мине светлината през вакуум, трябва да имаме в него наличието поне на електромагнитно поле – представено най-малко от електрони. Според съвременните научни постановки вакуума е празно пространство, където в един достатъчно голям обем се срещат тук там някой самотен атом и нищо друго. Т.е. във вакуума не може да се промъкне светлината. Така, че моля учените да се коригират, и тогава да говорят за скорост на светлината във вакуум.).

(Опа, вижте глупостта!) Например, за фотоните, изпитващи множество сблъсъци (за научни титли) по пътя от слънчевото ядро, излъчващо енергия, може да им потрябват около милион години, за да достигнат повърхността на Слънцето^[31]. Само, че движещите се в космоса, същите фотони долетяват до Земята за 8,3 минути! (Няма как да долетят до Земята, защото имаме вакуума на учените, с даденото му от тях свойство да е абсолютно празен и абсолютно студен. Въпреки всичкото учение докарват фотоните до Земята, и то забележете без да ги забавят много много, а със скоростта на светлината. Това, ако не е нахаство – здраве му кажи.). Величината, характеризираща намалението на скоростта на светлината, се нарича показател за пречупване на веществото.

От класическа точка на погледа (Абе, каква класическа точка на погледа, хвърляш камък в гьол и наблюдаваш и описваш научно случващото се.) забавянето може да бъде обяснено така: Под действие на напрегнатостта на електрическото поле светлинните вълни на валентните електрони от атомите на средата започват да извършват принудителни хармонични колебания. Колебаещите се (дали да избягат от глупостта на учените) електрони започват от определено време със закъснение да излъчват вторични вълни със същите честоти и напрегнатост, както и на падащата светлина, които (вълни) интерферират с първоначалната вълна, забавяйки я

---

³¹ Naeye R. Through the Eyes of Hubble: Birth, Life and Violent Death of Stars. - CRC Press, 1998. - с. 16

[32] (Казах ли ви за гьола! Само, че тук не е ясно електроните ли, вълните ли, светлината ли, фотоните ли се таковат....).

Сега навлизаме в една „Софистка“ джунгла: В корпускулярните модели забавянето може да бъде описано със смесването на фотоните с квантовите смущения (Ето, най-накрая разбрах, че когато съм смутен – това е моето естествено състояние, а не, че се образувам с научни глупости.) във веществото (квазичастици, подобни на фонони и екситони - (това не е мое)) с образуване на поляритон (Да не бях жив, нямаше да разбера, че има такива понятия и части като поляритон и екситон). Такъв **поляритон** (А, сега де!) има различна от нула ефективна маса (Майко мила! - Понеже на фотона учените не му дават маса, си вкарват поляритон с маса! А, що ни си вкарат нещо друго...), и от това (че има маса) той (поляритон) не е в състояние да се движи със скоростта на светлината *c*. (А, фотона къде отиде, той с какво скорост се движи?) Ефектът от взаимодействията на фотоните с другите квазичастици може да се наблюдава директно в ефекта на Раман и в разсейването на Манделщам - Брилюен^[33]. (Дрън-дрън! Не правете справка, защото ще се отчаате...)

Понеже реалността за скоростта на движение на фотоните е друга, учените са принудени да си признаят, и... Айде, сега другата песен: Аналогично, фотоните могат да се разглеждат като частици, всякога (!?) движещи се със скоростта на светлината *c*, даже в веществото (Тук явно става въпрос за сивото и бялото вещество в мозъците на учените.), но изпитващи фазово смущение (закъсняване или изпреварване – б.а.) от взаимодействията с атомите, които изменят техните **дължина на вълната** (Която дължина е непременно свързана с честота!!!!) и импулс, но не и **скоростта**^[34] (По долу, о майко моя, ще срещнете научното прозрение, че: „**В зависимост от честотата светлината се разпространява във веществото с различна скорост.**“) Вълновите пакети, състоящи се от тези фотони (Фотони, които са преживели насилствен секс с атомите.), се преместват със скорост, по-малка

---

³² Касьянов, В. А. Физика 11 класс. - 3-е изд. - М.: Дрофа, 2003. - с. 228-229. - 416 с

³³ Поляритоны в разделе 10.10.1, рассеяние Рамана и Бриллюэна в разделе 10.11.3 Patterson J. D., Bailey B. C. *Solid-State Physics: Introduction to the Theory*. - Springer, 2007.

³⁴ Ch 4 in Hecht E. *Optics*. - Addison Wesley, 2001.

от скоростта на светлината *c*. (Сега, ще видите уважаеми читатели, че не само аз съм еротично настроен в моите „мокри сънища“.) От тази гледна точка фотоните са «голи», (Казах ли ви, че са прави секс!) от това, че си взаимодействат с атомите и техните (на фотоните) фази се изменят. Тогава от гледна точка, на описаното в предния абзац, фотоните са «облечени» (Да, де, след полов акт се обличаме, няма как да ходим голи по научните учреждения. Макар, че мен не ме бърка да ходя и гол – не, че има какво да показвам.) посредством взаимодействията с веществото и се придвижват без разсявания и смесване на фазите, но с по-малка скорост (За скоростта говорихме... и пак, ще говорим).

В зависимост от честотата светлината се разпространява във веществото с различна скорост. (О, майко, моя = о, наука, моя! Виж по-горе!) Това явление в оптиката се нарича дисперсия (Абе, да не сбъркано от диспепсия? Сега, обаче, започваме да смесваме принципите на оптиката и квантовите механизми.) - При създаване на определи условия може да се постигне това, че скоростта на разпространение на светлината във веществото да стане неимоверно малка (така наречената «забавена светлина»). Същността на метода е в това, че се използва ефекта на електромагнитно-индуцираната прозрачност, като се получава среда с много нисък **спад** в нейния спектър на поглъщане. При това в областите на този **спад** се наблюдава изключително рязък ход в показателя пречупване. Тоест, на този участък се съчетават огромна дисперсия на средата (с нормална спектрална зависимост - покачване на показателя на пречупване в посока на растежа на честотата) и нейната прозрачност за излъчвания. Това обезпечава значително намаляване на груповата скорост на светлината (при някои условия до 0,091 mm/s) ^[35]. (Абе, драги ми учени, вие ще арестувате светлината бе! Ай!)

Фотоните също могат да бъдат погълнати от ядра, атоми или молекули, предизвиквайки по този начин прехода между техните енергийни състояния (Чакайте, чакайте малко, нали казахте в разделите за виртуалните частици, че при: „Процес на обмен между виртуалните фотони с електрона и протона в атома. В резултат на този процес **енергията на електрона не се променя**, променя се направлението на неговия импулс.“??).

---

³⁵ Е. Б. Александров, В. С. Запасский. Медленный свет: за фасадом сенсации. Элементы.

(Как е възможно, без да се променя енергията на електрона, той да извършва преход между две или по-вече енергийни състояния? Явно тук става въпрос за процеса възбуждане преди полов контакт, но учени са прекалено срамежливи и не употребяват думата „възбуждане“. Нищета, голяма нищета.) Показателен класически пример (О, майко! Вижете, колко бързо свързаха учените квантовите структури с биологичните системи – без никакъв срам, свян или каквото и да е научно доказателство!), свързан с поглъщането на фотони от зрителните пигментни пръчици на ретината родопсин, в състава, на който влиза ретинал, произведен на ретинола (витамина А), отговорен за зрението на човека, както е установено през 1958 година от американския биохимик нобелов лауреат Джордж Уолд и неговите сътрудници^[36]. Поглъщането на фотона от молекулата на родопсина предизвиква реакция на транс-изомеризация на ретинала, което довежда до разлагане на родопсина. По този начин, в съчетание с други физиологически процеси (Кои са тези други физиологични процеси – моля?), **енергията на фотона се преобразува в енергия на нервния импулс** ^[37] (Стана, тя каквато стана. Щом навлязохме с фотони и в енергията на нервния импулс. Абе, от 1958 година до сега са минали повече от 60 години. След като сте толкова уверени в това, което казвате, защо досега не намерихте ефективно лечение на т.н. множествена склероза. Това, което говорите може да се приложи именно там. Защо продължавате да работите уж с все по-нови и по-нови „програми“ все с едни и същи лекарствени средства – бета-ферони и глупо-ферони, с никакъв резултат?). Поглъщането на фотони може да предизвика разрушение на химически връзки, така както е при фотодисоциацията на хлора; такива процеси са обект на изучаване от фотохимията^{[38][39]}. (Ама, ние ще отидем и до там! Да видим какви са научните постижения и в тези области на научното познание.)

³⁶ УОЛД (Wald), Джордж. *Електронна библиотека «Наука и техника»* (4 май 2001)

³⁷ И. Б. Федорович. Родопсин. *Большая советская энциклопедия*.

³⁸ Раздел 11-5C в Pine, S. H. *Organic Chemistry* / S. H. Pine, Hendrickson, Cram ... [и др.], - 4th. - McGraw-Hill, 1980.

³⁹ Нобелова лекция на Джордж Уолд, 12 декември 1967 година - *The Molecular Basis of Visual Excitation* (англ.)

Да отидем до: **Фотохимията** (Дали имамхе и фото-химически етап на фотосинетзата в първата част на „Мокрите сънища на ...“, не че решихме въпросите итам...)

Фотохимията ^[40] - това е част от химията на високите енергии, раздел на физическата химия - изучава химическите превръщания (химия на възбудените състояния на молекулите, фотохимически реакции), протичащи под действие на светлината в диапазон от далечното ултравиолетово до инфрачервеното излъчване. ^[41]

Да си припомним:

Закопи на фотохимията (Тук, ще поставяме и въпроси, възможно е да са малко неудобни... Отговорите на учените в тази област от познанието са ясни – Няма да дават отговорите на въпросите!):

1. Фото - химическите изменения притичат само под въздействието на светлината, погълната от системата (**закон на Гротхус - Драйпер**, 1818-1843г.). (Абсолютно всичките „системи“ в материята, независимо от своя произход – органичен или неорганичен, в различна степен са подложени **постоянно** под въздействията на светлината! Това означава ли, че в тях имаме **постоянно** и в различна степен фотохимични изменения и какви са те?)

2. Всеки погълнат фотон в първичния си акт е способен да активира само една молекула (закон за фото-химическата еквивалентност на Айнщайн 1912 г.). (Тук е **малко неясен** изказа на г-н Айнщайн, доколкото знам **фотоните се движат в пакет**, и това явление **единичен фотон** едва ли Той го е видял или регистрирал (Или ако съществува такъв фотон, той е с толкова **малка енергия**, че не би свършил работа по активирането на молекулата!). Но, нека предположим, че фотонът е самотник – като мен. И, нека имаме първичен акт – активира само една молекула. Следващите фотони след него явно „подминават“ молекулата и не и въздействат – така ли е?)

Следващите два закона се отнасят основно към фотохимията на органичните съединения и са формулирани от американския физик с украински произход **М. Кашей**. (И за това писахмe, вече.)

---

⁴⁰ <https://ru.wikipedia.org/wiki/Фотохимия>

⁴¹ <http://goldbook.iupac.org/html/P/P04588.html>

3. При поглъщането на фотон, молекулата има определена вероятност да се настани или в самото най-долно синглетно (с мултиплетност 1) състояние, или в самото най-долно триплетно (с мултиплетност 3) състояние. (Това, настаняване тук или там на молекулата от какво зависи, от вида на молекулата или от вида на фотона?)

4. В повечето органични фотохимични процеси, протичащи в разтворите, участват или първото възбудено синглетно, или първото възбудено триплетно състояние. (Тези въпроси също ги дискутирахме.)

Диапазонът на вълните, представляващ практическа ценност за фотохимията, включва в себе си близкия ултравиолет, видимата област и ограничен от дълговълновата страна с начало ИК-област, то е това е интервала с дължина на вълната от 190 до примерно 700-800 nm.

В този диапазон (190 nm до 700-800 nm) се наблюдава изменение в електронната енергия на молекулите при поглъщане на кванти светлина, което се явява определящо в процесите за инициране на химически реакции.

Нека попитаме още: Има ли разлика в състоянието, качеството и **вида** на фотоните, които „могат да бъдат поглънати от **ядра, атоми или молекули, предизвиквайки по този начин прехода между техните енергийни състояния**“? Мога ли да попитам: А, какво правят през това време неутриното и антинейтрино, които с милиарди се навъртат около фотоните и влизат и излизат (Аха-а!) постоянно в материята (или както казват учените - системата)? Те нямат ли някаква връзка с фотоните и с процесите на фотохимия протичащи в материята?

За мен също остава крайно неясен въпросът: фотоните с какво си взаимодействат директно? – с електрон, протон, неутрон, ядро на атом, атом, молекула, мозъчна клетка на учен? Защото така, като ми се представят нещата, се оказва, че от самото появяване на фотоните молекулите се възбуждат и влизат в някакви си състояния.....

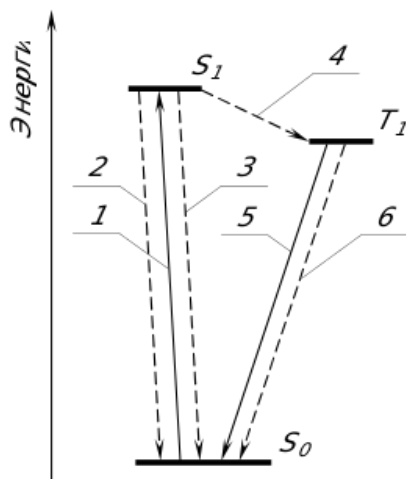
Електронни преходи в молекулата.

Тук и нататък учените си говорят и нагласяват нещата с молекулите и техните състояния и преходи породени от въздействи-

ето на фотоните върху тях. Естествено пак остават открити въпросите колко фотона (само един ли?) ги възбужда или като е при женските индивиди от човешкия вид – да ги възбуждат много фотони от мъжкия вид.

Ние пак ще питаме, въпреки, че едва ли някой ще ни отговори....

Рисушка 1. Структура на енергетичните нива на молекулите ^[42]

(А, каква ще бъде: структура на енергетичните нива на атомите, структура на енергетичните нива на ядрата? Малко ми е неудобно, но: каква ще бъде структура на енергетичните нива на електроните?)

Айнщайн се опитва да обясни и защити тези процеси като: През 1916 година той ^[43] показва, че закона за излъчване на Макс Планк за абсолютно черно тяло може да бъде изведен изхождайки от следните статистически полукласически представи:

⁴²https://ru.wikipedia.org/wiki/Файл:Структура_энергетических_уровней_молекулы.svg#filelinks

⁴³ Einstein A. (1916). «Strahlungs-emission und-absorption nach der Quantentheorie». Verhandlungen der Deutschen Physikalischen Gesellschaft 18: стр. 318-323.

1. Електроните в атома се намират на дискретни енергетични нива;

2. При преход на електрони между тези нива, атомите поглъщат или излъчват фотони.

Само, че и тук се продължава с неяснотите около това, как, къде и с кого фотоните си взаимодействат. Само разбираме, че атомите излъчват или приемат фотони. Ако, предположим, че молекулите са изградени от атоми, това би означавало, че и молекулите приемат и излъчват фотони (това се опитват настойчиво да ни втъпват ботаниците!). Ако предположим, че и клетките са изградени от молекули и атоми, това означава, че и клетките приемат и излъчват фотони. (И хич, вече не ми и трябва тази фотосинтеза, заради която съм се „заробил“ в тези мои писания.). Но, ако отиваме по-нагоре и влезем с системите изградени от клетки, и органите изградени от системи (специализирани клетки) и едно физическо тяло изградено от органи – то тогава следва, че и тялото (то ес – Аз.) приема и излъчва фотони. Чак сега разбрах, че светя, и не съм прозрачен!! А, не както ми викат досега: - Помести се! Баща ти да не е джамджия?

Само не ми стана ясен прехода на г-н Айнщайн от състояние на преминал фотон покрай атома и приет или излъчен от същия атом, как тази система (атом-фотон) влиза в състава на молекулата? – Явно няма и да ми стане ясно!

Молекулата (Ето отиваме директно на молекулата, и нито дума за атом, електрон или протон, или поне неутрон), преминаваща във възбудено състояние, е способна **да загуби излишъка от енергия** или по пътя на излъчването, или по пътя на без-излъчване (безызлучателно – оригинален текст), или при встъпване в химическо превръщане - за преодоляване на активационната бариера. (На рисунката - **Рисунка 1.** са показани възможните електронни преходи, с пунктир са обозначени тези, които протичат без излъчване:)

1. Възбуждане.
2. Флуоресценция (преход от състояния S_1 в S_0 с излъчване).
3. Интеркомбинационна конверсия от състояние S_1 в S_0 без излъчване.
4. Интеркомбинационна конверсия от състояние S_1 в T_1 .
5. Фосфоресценция (преход от състояние T_1 в S_0 с излъчване).

6. Интеркомбинационна конверсия от състояние T_1 в S_0 .

Процесът на фото - химическо превръщане може да се раздели на три стадия:

1. *акт на поглъщане*, при който се образува електронно-възбудено състояние;

2. *първични фото - химически процеси*, в които участват електронно-възбудените състояния;

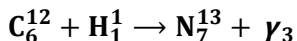
3. *вторични, или тъмни реакции* на различни химически вещества, образуващи се в резултат на първичните процеси.

Тези трите стадия, като актове се прегърнати безропотно и се третират в научната част на ботаническата наука! И войнствено властват в това познание.

Значение на фотохимията:

Много важни процеси, настъпващи в околната среда и в нас самите, имат фото - химическа природа. Достатъчно е да назовем такива явления, като фотосинтеза, зрение, и образуване на озон в атмосферата под действието УВ-излъчването.

Нека, да разгледаме един „научен пример“ за фото-химическа природа на процеси:

Създаваме подробен структурен запис:

$$(6.p_1^1 + 6.n_0^1).6e^- + (1.p_1^1 + 0.n_0^1).1e^- \\ \rightarrow (7.p_1^1 + 6.n_0^1).7e^- + \gamma_3$$

Забележка: електроните са изравнени – $7=7$

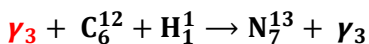
Правим проверка:

$$(6.12 + 6.33).6e^- + (1.12 + 0.33).1e^- \\ \rightarrow (7.12 + 6.33).7e^- + 3 \\ (270).6e^- + (12).1e^- \rightarrow (282).7e^- + 3 \\ 282 \neq 285$$

(Има научна, нерегистрирана грешка или недоглеждане, или грешки в научната теория и практика!)

Имаме разлика от 3 частички По, което е равно на един силов фотон= (γ_3) или равносилна структура със същия брой частички По!

Подходящото уравнение за показаната реакция е от вида:

2. Спин и изоспин. Изоспиновата симетрия (Мистерия в науката, както казва Vanya Mileva!)

Ще ползваме материали на публикация от 16.08.2012 by Vanya Mileva <http://bgchaos.com/568/fractals/quantum-mechanics/> с тема: Квантовата механика – основи. ^[44]

Забележка: Като основа, анализ и опровержения на „научната“ материя в нашите разглеждания, ще ползваме материалите предоставени от Ваня Милева (Поклон пред труда и искреността ѝ, в науката!!! – б.а.). Защото тя, по един недвусмислен начин поднася научната истина (На такъв като мен, учил - недоучил), естествено в рамките на самата днешна „научна истина“, за което, Тя, е най-малко виновна!

[Съмнения: Може и тук, в този раздел, да ни се струва, че названията дадени на явленията от учените (главно Нобелови лауреати) са далеч от действителността. Също може да остане у нас убеждението, че ни въвеждат в грешни посоки на съждения и деформация в знанието. Ние (аз, май останах сам), винаги на своя пост ще въвеждаме тук-там някоя искрица светлина на Истината.]

Спинът – една неизвестна досега степен на свобода

„Когато се опитваме да разберем квантовата механика, не може да не се сблъскаме с една от главните ѝ мистерии – концепцията **“спин”**. Доскоро се предполагаше, че състоянието на отделна микрочастица е определено, ако са известни **три нейни координати** или три проекции на импулса или въобще **три величини**, образуващи пълен набор. Оказва се, че редица експериментални факти показват съществуването у някои микрочастици като електрони, протони, неутрони на една **специфична вътрешна степен на свобода**.“ - Vanya Mileva

Какво е степен на свобода

„Под степени на свобода на едно тяло се разбира броя на параметрите, които еднозначно определят положението му в пространството.“ - Vanya Mileva

---

⁴⁴ <http://bgchaos.com/568/fractals/quantum-mechanics/>

Още тук трябва да въведем едно пояснение: Едно тяло, обект или каквото и да е явление в Природата можем да го определим, опознаем и изследваме, с, в този момент наличните си сетивни средства (става въпрос за 5 сетивни органа и 5 сетивни чувства във физическото човешко тяло), само ако му въведем ограничение, т.е. да му отнемем една или няколко степени на свобода. И, понеже живеем с физическите си тела в тримерното пространство на Материята, можем да отнемеме степени на свобода - една или няколко, само в тримерното или по-ниско от триизмерното пространство. Ако имаме обекти от по-високо измерими пространства, за да ги изследваме, ние трябва да им отнемем степен или степените на свобода, но – това се оказва невъзможно. По тази (и ред други причини) съвременните учени не могат да наблюдават обекти от т.н. квантова физика. Защото, когато се намират в триизмерното пространство тези обекти са „видими“, а когато са в „по-високо“, те са - „невидими“. Именно във връзка с това явление „видим“, „невидим“ обект от света на Микрокосмоса (разбирай всичките елементарни частици) са въведени понятия, като: „квантов сигнал“, „квантов обект“, „квантуване“, „квантова физика“ и прочие. И, се казва, че „обекта има дискретен характер“, т.е. за определено време приема определени стойности (а, в „другото време“, хич го няма пред учудения поглед на „Нобеловите лауреати“ – такива ти му работи Како Сийке (за сина знаете)). Естествено тези обяснения, се спестяват за широката (та, даже и от голяма част на научната общност) публика! Защо ли? – Кой знае? (Отговори на тези въпроси може би ще намерим в края на текста.)

Да продължим с изясняването на понятието степени на свобода предоставено от - Vanya Mileva

Според нейните твърдения:^[45]

„Движение само по една линия – 1 степен на свобода

(Тук малко набързо, Vanya Mileva и & учени предъкват „движение само по една линия“. Първо трябваше да изяснят физическият смисъл на правата линия и нейната математическа интерпретация и/или обратно. Какво имам предвид? – Права линия можем да образуваме или да прекарваме само през две точки. – Абе, какви са тези математики от първи клас – ми се присмиват

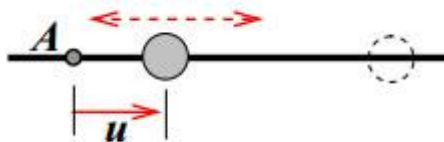
---

⁴⁵ <http://bgchaos.com/568/fractals/quantum-mechanics/>

маститите учени. – Моля, не бързайте като теле пред майка си (не, че аз съм кравата) уважаеми учени и &. – Права линия, само **една права линия** може да прекарате през две точки, ако са .....**неподвижни**! Когато, обаче, **двете точките са подвижни** може да се прекарат през тях ...**безброй прави**. А, като се знае и предполага в реалните физически светове точките (И обектите, които учените приравняват към точките – разбирай елементарните частици.), съвсем не стоят на една място. По тази и други причини уважаема Vanya Mileva още в началото на своето много научно повествование стъпваш върху една ненаучна основа, за което отново повтарям, не си виновна!)

Но, да видим докъде ще стигнем:

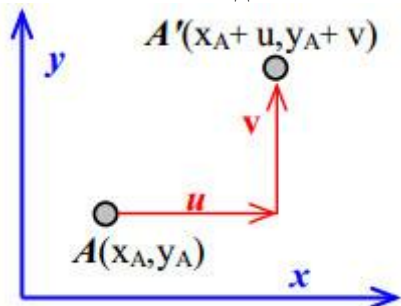
„Ако едно тяло може да се движи само по една линия, без да се завърта (и забележете – без да се завъртва! – б.а.), положението му се определя само от един параметър **u** (разстоянието до началната точка A)

Движение в равнина

Точка

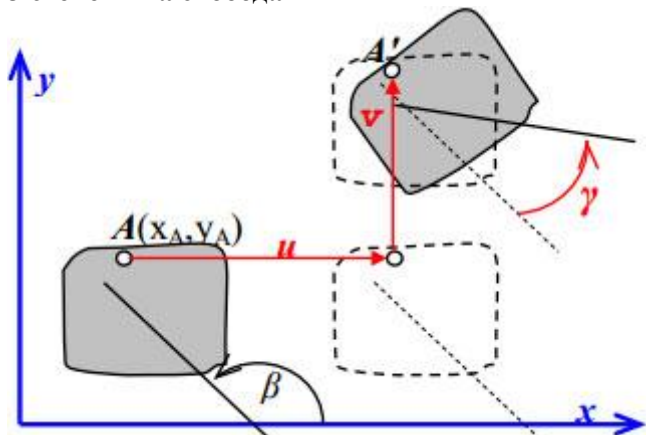
2 степени на свобода

Положението на материална точка в равнината се определя еднозначно от два параметъра (координати): X_A и Y_A . Преместването на точката може да се представи като резултат от две независими линейни премествания **u** и **v**

Тяло

3 степени на свобода

Положението на тяло (диск), което се движи така, че всяка точка от него да описва линии, които лежат в успоредни равнини(равнинно движение), се определя еднозначно от три параметъра: X_A и Y_A и ъгълът β , който права от диска сключва с X . Преместването се представя от две трансляции u и v и ротация на ъгъл γ

Забележка: Тук съм длъжен да се намеся и да подсказва на уважаемата от мен - Vanya Mileva, че: Първо - няма как в равнината да се завъртвя тялото, ако не е на.... сапунена основа. И Второ не може и не бива да се смесват характеристиките на точка с тези на формата - при условие, че това равенство не е изяснено ясно физически и/или математически. И, да им се дават различни степени на свобода в едно и също пространство! **В двумерното пространство уважаема - Vanya Mileva, не е познато движението завъртане, а плъзгане.** Естествено, вие не сте виновна за това недоглеждане, защото доколкото разбирам пригласяте на учените от УАСГ (Става въпрос за учените от Университет за Архитектура, Строителство и Геодезия – може и да се лъжа? А, това не са

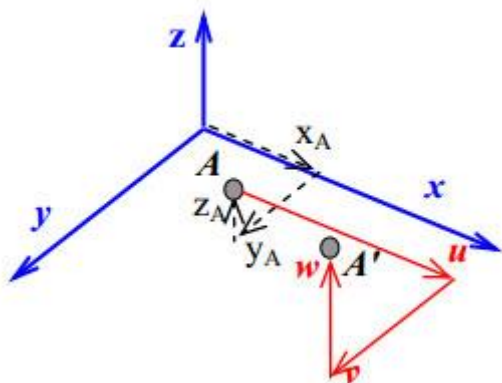
ли същите специалисти, които проектират и следят за изпълнението на ремонтно-строителните работи по и около центъра на София?)

Vanya Mileva продължава (нищо лично не влагам в критиката си): ^[46]

„Движение в пространството

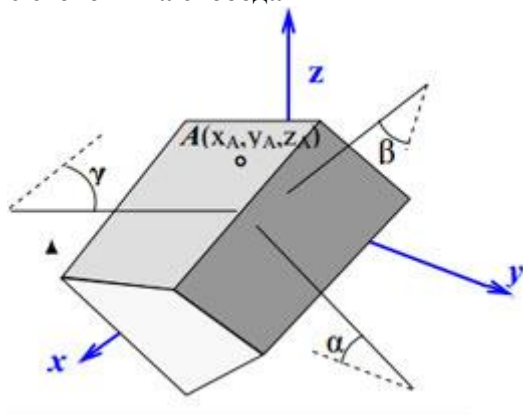
Точка

3 степени на свобода

Тяло

6 степени на свобода

⁴⁶ <http://bgchaos.com/568/fractals/quantum-mechanics/>

Положението на тяло в пространството се определя еднозначно от шест параметъра: трите координати на една точка X_A , Y_A и Z_A , и трите ъгъла: α , β и γ . Преместването се представя от три трансляции u , v и w и три ротации α , β и γ “

„Степента на свобода на система тела е равна на сумата от степените на свобода на всички тела в системата, намалена с броя на степените на свобода, които отнемат връзките между телата от системата. **Съгласно определението на понятието степен на свобода, ако една система от тела е неподвижна по отношение на околните тела, то нейните степени на свобода са нула.** (Схемите и информацията в този раздел са от учебника по Кинематика за УАСГ)

Уважаема Vanya Mileva: Къде в Природата съществува относителен покой (или неподвижност)? Това, явление (покой) може да го регистрирате, само ако се движите със скорост близо до светлината.... Как успявате математически да извършите операциите сбор и разлика от степени на свобода? Степените на свобода не са числа, стойности или прочие математически атрибути! По същата „математическа“ логика трябва да съществуват и да са в сила математическите операции умножение и деление на степените на свобода! Моля, Вие или учените, които подкрепяте, да ми дадат пример за умножение на степени на свобода..... Добре хайде само за събиране.....Настъпва голямото мълчание....

Но, не Vanya Mileva отива веднага на категорията спин (След като „изяснихме“ степените на свобода - уж, естествено, веднага, и то с един най-безпощаден научен замах.)

„Наричат спина и **собствен момент на импулса** на частицата, макар че в квантов смисъл има по-друго значение, нека се запознаем какво е момент на импулса в класическата механика.“

Забележка: Забележете уважаеми неук (като мен) прости хора: „Наричат спина и **собствен момент на импулса** на частицата, макар че в квантов смисъл има по-друго значение“

Според Vanya Mileva (Без да се впускам в подробности, макар, че трябва всичко да цитирам, за да не казват, че съм извадил нещата в контекста...)

„Момент на импулса

В класическата механика има величина, наречена момент на импулса. Също като импулса, моментът на импулса характеризира количеството движение. Разликата се състои в това: импулсът **характеризира транслационното движение** на тялото спрямо определена система на отчитане, докато моментът на импулса е въртливо движение на тялото около определена ос на въртене.“

Забележка: Сега както е видно, понеже разбираме какво е категорията движение, отидохме и да категорията **количество движение**. За мен неукият това означава, че едни тела-форми имат по-голямо количество движение спрямо други тела-форми. Само не ми е ясно - количеството движение свързано ли е със скоростта на движение на формите? Ако е: - Да! (А, то няма как да не е „да“, при такава „научна“ установка!) То, би трябвало формите движещи се скоростта на светлината да имат много голяма стойност на количеството движение. (Всъщност, каква е мерната единица за количество движение?)

Понеже въпросите са неудобни, тук в света на класическата физика, Vanya Mileva отива по-надълбоко:

„Но, да напуснем света на големите тела и да се спуснем в квантовия свят на частиците.

Спинът на елементарните частици е техният момент на импулса“.

Чакай малко Vanya Mileva, малко по-горе, ти твърдеше за момента на импулса, че: „макар че в квантов смисъл има по-друго значение“. Сега той, спина, стана техният **момент на импулс** – без никакви условности!

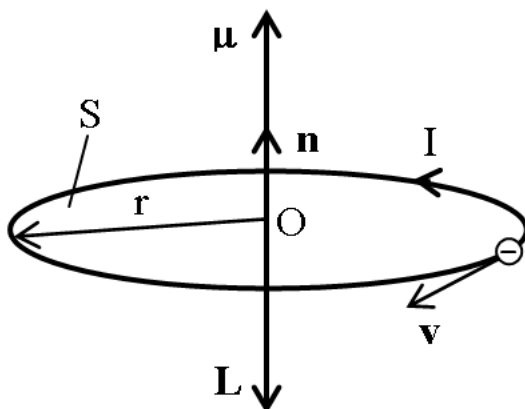
А, какво би казала Vanya Mileva, на следното научно твърдение:

В многоелектронните атоми, електроните образуват двойки с противоположни спинове, при което техните собствени магнитни моменти взаимно се компенсират. Някои атоми съдържат и несдвоени електрони (атоми с нечетен брой електрони) и поне един не компенсиран спинов магнитен диполен момент. Магнитният момент на атома е векторна сума от орбиталните и спиновите магнитни моменти на всички електрони. Протоните и неутроните също имат магнитни диполни моменти, но те са много по-малки

от електронните. **Магнетизмът на атомите се дължи преди всичко на електроните.**

А, също и на това, пак научно твърдение:

Магнитен диполен момент на атомите: ^[47]

Електрон движещ се по окръжност с радиус r .

„Магнитният диполен момент на атома е свързан с орбиталното движение на електроните около атомното ядро, както и с въртенето на последните около собствената им ос (спин на електроните). **Поради квантовите явления в атома, магнитният момент не може да се измери.**“ ^{[48][49][50][51]}

(Айде, тук електроните се въртят около собствената си ос. Ако това е така, то по периферията си електрона има скорост по-голяма от скоростта на светлината! – Освен, освен, ако не ги направите ...точкови обекти. „Поради квантовите явления в атома, магнитният момент не може да се измери“ . Опа-а-а!)

⁴⁷ [https://www.wikiwand.com/bg/магнитен момент](https://www.wikiwand.com/bg/магнитен_момент)

⁴⁸ Максим Максимов., Физика, част II, Електричество и магнетизъм. Вълни и частици. Булвест 2000, 2006.

⁴⁹ Hoerst Stoecker. Taschenbuch der Physik. Harri Deutsch, 2005

⁵⁰ Nathan Ida. Engineering Electromagnetics. Springer, 2004

⁵¹ S. Brandt, H.D. Dahmen. Elektrodynamik. Springer, 2005.

Виждаш ли Vanya Mileva, че твоето или на другите учени твърдени е твърде съмнително. Тук се твърди научно, че: „**орбиталното движение на електроните около атомното ядро, както и с въртенето на последните около собствената им ос (спин на електроните).** – Електроните имат ос на въртене. Т, е. можем да ги разглеждаме като сферични форми, т.е. по повърхността на тези форми имаме скорост по-голяма от скоростта на светлината!!!

Но, нещата не спират до тук! Vanya Mileva утвърждава и тезата за новата научна категория – **вътрешна степен** на свобода. Наречена спин, със специфична квантова природа (?), без точен класически аналог (?), с променлива „посока“(?)...ох...и ох!

„Както ще видим по-долу, тази **вътрешна степен на свобода, наречена спин има специфична квантовата природа.** (Абе, по-горе в научният текст не се ли казваше, че: „**въртенето на последните** (става въпрос за електроните – б.а.) **около собствената им ос е: .....спин на електроните**“) Спинът няма точен класически аналог. При преход към класическата механика $\hbar \rightarrow 0$, **спинът се обръща на нула** (Това обръщане на нула, да не е за съвременната наука? – питане на Изпърдушников). Класическият момент на импулса на тяло може да приема всякакви стойности както за посока, така и за абсолютна стойност (Трябва да уточните в какво пространство и измерение става това – иначе увисват като прани гащи, или като мен – б.а.). Абсолютната стойност на спина не може да бъде променен, **за всеки конкретен тип частица стойността на спина е константа**, както е електрическият й заряд. Но „**посоката**“ на спина на частиците може да се променя, **например под въздействието на магнитно поле** (Обяснете как, моля? Кое от магнитното поле действа върху електрона, че той си променя спина?– б.а.). Спинът е тази вътрешна степен на свобода на частицата, която е свързана със собствения й механичен момент.“

Абе хора, учени, и прочие, може ли степен на свобода да е свържеш с нещо (в случая със „**собствения й механичен момент**“, както и да свържеш понятие и явление от квантовата физика – спин (това не съм го измислил аз – този спин) с понятие и явление от класическата физика – ей така!) и пак да си остане ...степен на свобода. Ще ме извините за примера, но може ли тяло

потопено във вода да си остане сухо? (Явно може, - ще кажат учените.)

Едно дребно напомняне: Трябва да знаете уважаеми приятели, че цялата **теория на химичните връзки** почива върху това неизяснено и изкуствено поставено понятие спин. С него, спина, се оправдават връзката между двойките електрони (Те са с еднакъв отрицателен заряд, но видите ли не се отблъскват защото имат..... противоположни спинове! Ха, така де!) образувани в химичните реакции на различни или еднакви химични вещества до получаването на нови вещества или съединения.

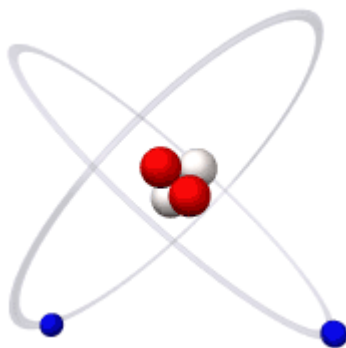
Ако, не знаете спинът на частицата е вътрешна степен на свобода, **свързана със собствения ѝ механичен момент**. Абс, това механичен момент не беше ли, категория от класическата физика, свързана с количеството движение на форма-тяло. Или по-точно преместване на нещо спрямо отправна точка в дадена координатна система? Може ли да ми обясни Vanya Mileva (или учените стоящи зад нея), вида на координатната система, от която следите координатите на точката (елементарната частица) и отчитате количеството движение? Ако, ми посочвате пространствената координатна система на Декарт (за примерното пространство), много ме лъжите или вие се лъжите....

И не само това! Бихте ли ми разяснили понятието **вътрешна степен на свобода**! А, бихте ли ми казали, кога имаме вътрешна степен на свобода и кога външна степен на свобода. И, по какво се различават и приличат степените на свобода? Каква е мерната единица за степен на свобода? – килограм, метър, глупост на квадрат ....Какви, нуки просташки въпроси задавам! – Добре! Нещо много просто: Как, и с какво измервате степента на свобода? Покажете ми опитната установка! Само, ще дам едно пояснение: - За да се измерят степените на свобода на форма (тяло, обект, частица) трябва да се отнеме поне една нейна (на формата) степен на свобода! Ай, да му са не види .... Учените уловиха един електрон, отнеха му една степен на свобода и му измериха спина! Уловиха го учените, ама не го уловиха. Сам, че защо мен ме хванаха за ...?А, не си държат техните меки .....

Я, да видим отново Vanya Mileva, дали се върти (спина де):

„Върти ли се спина?“^[52]

Електронът според традиционния модел се върти около атомните ядра, точно както Земята се върти около Слънцето (Това не беше ли един отдавнашен модел на Сър **Ръдърфорд**, който вече много, много не го признават съвременните учени. А, уважаваната от мен, авторка го възкресява!). Но аналогията не е пълна, защото когато даден обект се върти, точките на оста на въртене, като полюсите на Земята например остават неподвижни. Но ако един обект като електрона има размер 0, т.е. представлява точка (Казах ли Ви, че на електрона ще лепнат размер 0 или че ще стане точка?), той няма “други точки”, които да не са на оста на въртене. Изглежда, че **такова нещо като ротация на точков обект, просто не съществува**. Вдясно: Анимация на планетарен модел на атома на хелия – според квантовата теория, електроните са точкови обекти, които се движат по вероятностни орбити.“

Илюстрация: Physiology physics

Просто съм изкушен да цитирам целият текст с картинката. За съжаление, понеже на разполагам с техническите средства, не мога да покажа движението на електроните около ядрото на атома. (Доколкото имам четворка по химия, става въпрос за Хелий! Представете ли си уважаеми приятели, ако на мен ми е поставена четворка по химия, къде са сега моите съученици, които имаха отлични оценки. Как са разбили на пух и прах съвременната псевдо-наука и в човешкият живот цари хармония и нежност!).

---

⁵² <http://bgchaos.com/568/fractals/quantum-mechanics/>

Та, тази „Илюстрация: Physiology physics“ на електроните обикалящи около ядрото на атома е толкова неточна, че няма накъде! Ако трябва да сме точни: при изобразяване на ядрото на атома, няма да ни остане място върху листа (например формат А4) за изобразяване на електрона. Даже да „сбият“ електроните и протоните с неутроните – на една място, върху листа, то при изобразяване на електроните в еднакъв мащаб – спрямо ядрото на атома – протони и неутрони, електроните едва ще бъдат забележими, като пращинки ....Нещо да бъркам или да не съм точен, г-жо или г-це Vanya Mileva? За съжаление този начин на изобразяване (крайно неточен) е възприет официално във всичките учебни пособия за средно и висше и по-високо образование във всичките цивилизовани страни. Само едно почти загубено и претопено първобитно племе, наречено: **Догони**, живеещи в Африка (около 300 000 души, може вече да са и по-малко – авторово предположение.) имат друго мнение за квантовите машинarii и Космоса. (Естествено съвременна наука твърди, че ...Догоните са лъжци и черпят знания от ...научни публикации от началото и средата на 20-век – ай стига бе! Без да знаят дори да четат, а камо ли да знаят английски...Ама, нищо, ние сме свикнали на какви ли не машинarii, само и само, да се защити съвременното научно познание...)

Но, да продължим: Ако не знаете, какво е точка, то тук научавате, че: „обект като електрона има размер 0, т.е. представлява точка“, а също: „**такова нещо като ротация на точков обект, просто не съществува!**“ – Знам, че сте в недоумение! Но, тези, двете неща не са казани случайно от уважаваната (без ни най-малка ирония) от мен Vanya Mileva и учените стоящи зад нея! Представете си за момент, че електронът има сферична форма (След малко ще имаме и Формологичните принципи, от същия автор, не Ваня, а Васил), а той няма как да няма такава форма. Тогава нещата загрубават: Колкото и малка частица да е електрона, то скоростта с която се движи (условно в центъра си) ще бъде равна на скоростта на светлината, но по повърхността на сферата си електрона, ще се движи със скорост ... по-голяма от тази на светлината – айде, отидоха си и ОТО и СТО и Айнщайн и всичките физици с тях. Затова, за да не рухне сградата на съвременната квантова физика, се оказва че електрона е обект с размер „нула“ и не съществува в него движението от типа ротация (Да кажем въртене.). Е, добре, ако няма ротация на тази частица електрон, как

можем да говорим за степени на свобода, та даже и за вътрешна степен на свобода. По-горе говорихме, та даже и Vanya Mileva, казваше, че при триизмеримите обекти имаме три ротационни движения и колкото повече движения имаме толкова повече степени на свобода имаме. А, тук изведнъж нямаме ротация, пък имаме неограничени степени на свобода – поне електрона се държи като такъв – с много степени на свобода. Всъщност, кой е видял електрона да се върти?

Сега отново продължавам с Vanya Mileva и учените стоящи зад нея. Ако срещните много противоречиви изводи, констатации и твърдения, моля не им „забелязвайте“ (Аз, тук там, ще отварям скобки, т.е. скобите това съм аз)!

„Раждането на концепцията “спин” е едно от най-трудните в историята на квантовата физика. ^[53] (Как няма да е труден, то да се излъже е най-трудното нещо в света. По лесно е да кажеш истината, но за нищо на света не я казвайте, защото тя е срамна дума и факт.) Сложният ефект на Зееман, свръхфинните структури на енергийните нива на атомите и молекулите не биха могли да се обяснят без понятието спин. Експериментът на Щерн и Герлах през 1922 г. доказва факта на пространственото квантуване на магнитните моменти и наличието на една непозната досега характеристика на частиците – **спина** – за него може да прочетете в следващата статия. Много опити са направени да се тълкува спина като проява на въртенето на частицата около собствената ѝ ос (оттук и името му) (Вече разбрахте, защо се избягва споменаването и представянето на елементарните частици като форма с каквато и да е характеристика, например размер – б.а.). Независимо че в буквален превод от английски *spin* означава “въртене”, **спинът не е свързан с движение** в пространството на частицата като цяло. (Само, че когато една частица се движи, независимо от нейния произход, размер, форма и характер, то всичките и прилежащи характеристики измислени или неизмислени от учените са свързани с това движение! - Нема такова животно (за камилчето Васко, говорихме в първата част) като, спинът да не е свързан с движението на частицата. Това твърдение на учените и Vanya Mileva, означава, че частицата изобщо и буквално не съществува – след като нямаме наличие на движение (под каквато и

---

⁵³ <http://bgchaos.com/568/fractals/quantum-mechanics/>

да е форма). - Нахендрихте ли се!?) Спинът е чисто вътрешна квантовата характеристика на частицата, която не може да се обясни в рамките на теорията на относителността (Добре, а защо тогава понятието спин защитава Теорията на Относителността, след като „не може да се обясни в рамките на теорията на относителността“? – Мале, мале-е-е...), защото ако си представяме частицата като въртяща се топка, то напречната скорост на повърхността на частицата трябва да бъде по-висока от скоростта на светлината (Опа! Това, го казахме и по-горе! – б.а.). Според класическите представи, електроните са точкови частици, така че твърдението, че могат да се въртят около оста си, няма смисъл. *Те правят само нещо сходно с въртене около ос.* (Това е въртенето „само нещо сходно с въртене около ос“ на тазовите части по време на полов акт. Именно това движение, са копирали елементарните частици за класическата си поза 69!)

Продължаваме с Vanya Mileva:^[54]

„Не напълно определен (Явно става въпрос за спина – б.а.)

Шест променливи: r_x , r_y , r_z , p_x , p_y , p_z определят ъгловия момент (В класическата механика моментът на импулса (или ъгловия момент) се дефинира с добре познатото векторно произведение на координатата радиус вектора и вектора на импулса – б.а.) според **класическата механика**. Но съгласно квантовата механична дефиниция, използвайки принципа на неопределеността на Хайзенберг, **не е възможно да се изчислят всичките шест променливи едновременно**. Съществуват граници на това, което можем да узнаем или изчислим за момента на импулса на квантовите частици и най-доброто нещо, което можем да направим е да изчислим **само проекцията на вектора в дадена посока и модула на този вектор**.“

Забележка: 1. Само не си мислете, че горните и следващите по-долу твърдения не са облечени с яката броня на математическия апарат! Облечени са и още как! И, мърдане няма! Никой, не може да противостой на математическата логика. Още по малко на нейния автор: „THE PRINCIPLES OF QUANTUM MECHANICS BY **P. A. M. DIRAC** , Lucasian Professor of Mathematics in the University of CAMBRIDGE“. Това е разбираемо,

⁵⁴ <http://bgchaos.com/568/fractals/quantum-mechanics/>

за „чужбина“, там има какво да се защитава – от там идат теоретичните и други постановки за квантовата физика. А, как стои въпросът в Р България? С пълна сила се защитават и публикуват – горните концепции! Ето погледнете: „ПОЛ ДИРАК И МАТЕМАТИЧНАТА ФИЗИКА (70 години уравнение на Дирак)“ автор Иван Тодоров - Академик, ИЯИЯЕ (Предполагам Институт за Ядрени Изследвания И Ядрена Енергетика (или нищо подобно)), БАН. Поне в двете неща (от посочените автори) да имаше малко научен скептицизъм или някаква доза примерен научен песимизъм, да не говоря за малко съмнение и критика – нищо подобно. Пълно съгласие с научните постановки на учените преди тях... Да, ама без тези атрибути (поне: примерен научен песимизъм и малко критика) наука не се прави уважаеми г-н Дирак и г-н Тодоров....

2. Казвам си: - не ми е работата да се занимавам с математическият апарат във физиката, но все пак (имам „пет“ математики от следването си в технически ВУЗ, като петата математика беше „избрани глави от висшата математика“ – за избрани глави, отпреди 89 година) и шило в торба не стои. Цялата история на математическото изследване и защита на постановките в квантовата физика е в ръцете на едно матрично смятане и диференциално-интегрално смятане с единични интеграли (Тук там има и двойни, но те са за благозвучност. Макар, че с двоен интеграл можеш да опишеш само повърхност в двумерно пространство! – Ама няма нищо де! Нашите частици, които изследват учените са свикнали да ги завират къде ли не, и да ги правят на какво ли не....). Доколкото съм запознат с нещата, физиците говорят за триизмерими и по-високи координатни на спина. И малко ми е чудно как с всичките тези “ **Шест променливи: r_x , r_y , r_z , p_x , p_y , p_z** ” могат да се опишат и пресметнат с матрици и единични интеграли....Но, какво да се прави, неуките като мен нямат думата - по високите етажи на съвременната наука! Някой, ще каже: - Абе, ти каква математика предлагаш? – Тя вече е предложена, от **Васил Манев**, и е логично продължение на свойствата и характера на елементарните частици – математика на безкрайно малките величини. Там където не се ползва диференциално-интегрално смятане. Защото когато го ползвате, това смятане, уважаеми учени всезнайковци вие работите с приближение - в своята същност то закръгля стойностите. А, да закръглиш към дадено число безкрайно малката величина е равносилно на една голяма грешка. Кое то всъщност се

получава в съвременното математико-физично обяснение на квантовата машинария. И виждате уважаеми приятели, как от характеристиките заряд, маса и прочие на елементарните частици, които са безкрайно малки периодични или неперидични числа, се стига изведнъж до **цели и полуцели стойности на спина!** – Ай, какви фокусници са тези учени, бе! По-долу уважаеми приятели, ще видите и как константата на Планк, която е от периодичните безкрайни, учените си я „редуцират“ в „наричана още константа на Дирак (по горе съм цитирал нещо по този повод)“, за да си получат цели и полуцели числа „така **J** приема стойности 0, 1/2, 1, 3/2, 2 и т.н“ - честито!

Няма някъде, продължаваме с Vanya Mileva:

Как се мери спин? (Щом почнахме да мерим спина, стана тя каквато стана. Абе, да не би-да, да си мерим нещо друго, а, не спина...)

В квантовата механика, момента на импулса се **квантува**, т.е. може да се променя по “квантови нива” между точно определени стойности. Спинът се представя като:

J . $\hbar$, където $\hbar$ – $\hbar$ с тире – редуцираната константа на Планк (по-горе казахме защо се редуцира изкуствено константата на Планк), наричана още константа на Дирак), $\hbar = h/(2\pi)$, където h е константата на Планк и **J** – спиново квантово число, **J** = **N** / 2, където **N** може да бъде всяко неотрицателно цяло число, така **J** приема стойности 0, 1/2, 1, 3/2, 2 и т.н. **Спинът има фиксирана стойност, която зависи само от вида на частиците.**“^[55]

Голямото неуро питане, на Васил Канисков: - Къде, приятели видяхте да се мери спина в горните редове? Защото аз чакам със свалени гащи да примерят и моя спин, пък никои не минава – да ме мери де!

Няма някъде, пак продължаваме с Vanya Mileva:

Обаче ще ви спестя обясненията на Стивън Хокинг (“*Кратка история на времето от големия взрив до черните дупки*”), за спина и ще оставя само заглавието (по мои си причини)

„Стивън Хокинг обяснява спина“ – Не, ще ви оставя черните дупки!

Следва въпросът на Vanya Mileva: **„Колко голям може да бъде спина?** (Това зависи само от теб!)

---

⁵⁵ <http://bgchaos.com/568/fractals/quantum-mechanics/>

До юли 2004 г., максималният спин засечен сред елементарните частици има стойност $15/2 \hbar$, а спинът на ядрата може да надхвърли $20 \hbar$. В таблицата долу са дадени примери за микрочастици с различни спинове: ^[56]

спин	общо название на частиците	Примери
0	скаларни частици	π -мезони, K-мезони, хигс бозон, атоми и ядра ^4He , парапозитрон
1/2	спинорни частици	електрон, кварки, мюон, тау-лептон, неутрино, протон, неутрон, атоми и ядра ^3He
1	векторни частици	фотон, глюон, W- и Z-бозони, векторни мезони, ортопозитрон
3/2	спин-векторни частици	Δ -изобари
2	тензорни частици	гравитон, тензорни мезони.“

Следват новите научни прозрения представени от Vanya Mileva, и моите въпроси в скоби:

Дискретно въртене на спина. Възможни ориентации

Когато “се въртят”, квантовите частици могат да го правят прескачайки в определени позиции на ъглите – “по часовниковата стрелка” или “обратно на часовниковата стрелка”. **Спинът може да приема само дискретни величини** (т.е. спина се квантува! – б.а.) и тези величини са винаги цяло число или половин цяло число, но се квантува („Когато “се въртят”, квантовите частици могат да го правят прескачайки в определени позиции на ъглите – “по часовниковата стрелка” или “обратно на часовниковата стрелка”“) не само **величината** (моля? – б.а.) на спина, но и неговата **посока** или **ориентация**. Спинът може да бъде определен като вектор, успореден на оста на “въртене”, а проекциите или

⁵⁶ <http://bgchaos.com/568/fractals/quantum-mechanics/>

компонентите на този вектор спрямо кое да е направление в пространството трябва да имат стойности, които са цяло число или полуцяло.“ (Ако уважаеми приятели не сте забелязали, имаме две системи на отчитане, даже две координатни системи: Едната е вътре в частицата (вътрешната степен на свобода - спина), която се квантува. Другата е извън частицата „неговата посока или ориентация“, която също се квантува. Само дето учените и Vanya Mileva са забравили да ги координират една спрямо друга. При това положение едва ли могат да правят каквито и да е отчети и да извършват сносни наблюдения. Ама няма нищо...вече свикнах, с най-новите научни прозрения. Моля, погледнете по-долу, в авторовият текст, как сме координирали двете системи - реалната и имажинерната. – Когато става въпрос за четиримерното пространство.)

„Броят на възможните ориентации или състояния на спина е равно на два пъти стойността на спина плюс едно.“^[57]
(Това откъде го „изсмукахте“?)

По този начин, частиците с половин спин (След като едни спин е една вътрешна степен на свобода, то тогава половин спин е половин вътрешна степен на свобода. Моля да ми се посочи пример за такава половин вътрешна степен на свобода!) като електрона имат две спиновни състояния: спинът може да бъде насочен успоредно на посоката на движение на частиците или срещу нея. (Малко ми е чудно, как атрибут - вътрешна степен на свобода, така е представен спина доколкото следя текста, може да притежава и атрибут посока. За да има посока трябва да се ограничи частицата в една от своите координати, иначе тя ще се движи във „всички“ посоки! – Т.е. ще притежава „вътрешна степен на свобода“ – така го казват учените, не аз.) Частица със спин единица има три ориентации; паралелно на движението, срещу него и напречно (Частица със спин единица е посочена от учените, като фотон. Която има три ориентации, пак според тях. Движението се извършва с определена скорост. Предполагам става въпрос за скорост от порядъка на скоростта на светлината c_0 . Частицата фотон ориентирана срещу посоката на движение, би трябвало да забави своята скорост – и да не е вече ...фотон. Частицата фотон ориен-

---

⁵⁷ <http://bgchaos.com/568/fractals/quantum-mechanics/>

тирана по посока на движение, би трябвало да има скорост по-голяма от скоростта на светлината – и да не е вече фотон. Частица фотон движеща се напречно на посоката на движението, би трябвало ...да изкриви пространството! В отговор на тези неудобни въпроси нека въведем математическия апарат:

- При събиране на произволни скорости $v_1 \leq 0$ и $v_2 \leq 0$ в нашия свят винаги се получава $v_1 + v_2 \leq c_0$

- Изпълнени са зависимостите

$$v + c_0 = c_0$$

$$c_0 + c_0 = c_0$$

Където

$$v < c_0$$

- При събиране на произволни разстояния $h_1 \leq h_0$ в нашия свят винаги се получава $h_1 + h_2 \leq h_0$

- Изпълнени са зависимостите

$$h + h_0 = h_0$$

$$h_0 + h_0 = h_0$$

Където

$$h < h_0$$

Където c_0 гранична скоростта на светлината

h_0 гранично разстояние при скорости по-ниски от тези на светлината c_0

Следствие: За фотоните не са в сила изводите и пресмятанията на съвременните учени от ТО (Теорията на Относителността) – каквото и да значи това твърдение! Съществуват скорости по-големи от скоростта на светлината – т.е. уважаеми г-н Айнщайн и „сие компания“, **скоростта на светлината не е абсолютна величина!** – Каквото и да значи това! Скорости по-големи от скоростта на светлината сме посочили по-нататък, в материала!).

Продължаваме: „Частица с нулев спин няма определена спинова ориентация, всички направления са й еквивалентни, т.е. има само едно спиново състояние. Например, за електроните тези състояния са две или по-точно – електроните се описват като **линейна комбинация на две състояния (Предполагам става въпрос за едното състояние – частица и другото състояние – вълна. Или греша?)**. Това свойство е присъщо за всички квантови частици, всички те могат да бъдат в линейни комбинации от едно, две, три, четири или пет различни състояния. Когато могат

да бъдат в едно състояние, че имат спин нула, когато могат да бъдат в две, имат спин $1/2$, когато могат да бъдат в три, имат спин 1 (**Тук пак, ще си питам за фотона. Оказва се че той има три състояния.** Двете състояние горе-долу са ми ясни, едното е частица, другото вълна, а трето състояние какво е? Предполагам някаква пихтиеста маса, като „много научно“ сиво мозъчно вещество?!), когато могат да бъдат в пет, имат спин 2. Частиците с цяло число спин (0, 1 или 2) се наричат бозони, а частиците с полуцял спин ($1/2, 3/2 \dots$) се наричат фермиони и се различават **драстично по поведение**: бозоните осъществяват взаимодействието между фермионите, от които пък е изградена материята. **Също като заряда и масата, спинът е основно свойство на микрочастиците, определящо вида и ролята им във Вселената.**“

Възхищение: Най-много ми харесва научната констатация, че частиците в зависимост от своя спин: „се различават драстично по поведение“. ^[58] Е с това си твърдение учените и Vanya Mileva едва ли някога ще създадат Единната Теория на Полето – така бленувана от Айнщайн и всичките около него и след него.....ах! (Ама, ние май през юни и юли я създадохме?)

Сега, обаче, продължаваме да си дълбаем недрата на научното съвременно познание с Vanya Mileva: (Госпожо или госпожице, що ни си покажете двете имена с писмени знаци от Македонската азбука? Ами карате на латинеца? – Или така е по-модерно, или така се чувствате по-близка до англо-саксонските ориенталско насочени (като спина) научни мурафети?)

„Изоспин (Да си бях останал на село с овцете, магарето и кошките и пуяка, ама нямаше да науча, че има и понятие изоспин, пък на всичкото отгоре и изоспинова симетрия. То си има симетрия, и тя бива няколко вида, но пък чак изоспинова....).

Изоспиновата симетрия, ^[59]

Да направим още една стъпка (Абе, ние досега летяхме със скоростта на светлината, сега правим сама ...една стъпка). Разбирането за **спина като вътрешна степен на свобода** (Абе, тази вътрешна степен на свобода да не е като свободата в демократичните общества?) е отправна точка за появата на понятието **изотопен спин (изоспин)**, която е предопределена да играе фундаментална роля в развитието на физиката на елементарните частици

⁵⁸ <http://bgchaos.com/568/fractals/quantum-mechanics/>

⁵⁹ <http://bgchaos.com/568/fractals/quantum-mechanics/>

като **обединяваща функция**. Концепцията изоспин е въведена през 1932 г. от **Вернер Хайзенберг**. След откриването на взаимодействията на неутрона, се оказало, че при силните ядрени взаимодействия (взаимодействие на безкрайно малки разстояния – б.а.), протоните и неутроните се държат по един и същ начин (Как, няма да се държат по едни и същи начин **като са една и съща частица?** – За това малко по-късно уважаеми приятели.), като всички различия са свързани с разликата в техния електрически заряд (А, на каква се дължи различния електрически заряд?... Мълчание, дълбоко научно мълчание! – И, за това – заряда, малко по-късно уважаеми приятели.) Въз основа на това, Хайзенберг представя предположението, че **протонът и неутронът са различни състояния на една и съща частица** (Това Васил Манев го показва и доказва, без да предполага – б.а.) и че тези състояния отговарят на различни проекции на вътрешна степен на свобода, която може да има само две проекции (Чакай малко, Vanya Mileva, при това твърдение и електрона трябва да има място в тази констатация. И той също, като, като протона и неутрона да е „третото състояние“ на една и съща частица (коя е тя? - Хайзенберг мълчи! А, пък Vanya Mileva – хептен!). Всъщност той - Хайзенберг мълчи, щото американците още не са му върнали конфискуваните документи и научни материали. Нищо, че след капитулацията на Хитлерова Германия работи само за тях – американците...) и в този смисъл е **сходна със спина**. (Чакай, чакай, кое е сходно със спина? – частицата, проекциите на вътрешна свобода или що, са сходни със спина?)

„Изоспин-симетрията

Симетрията на протони и неутрони при силните взаимодействия (взаимодействие на безкрайно малки разстояния – б.а.) е наречена **изотопна симетрия** и тази симетрия е група $SU(2)$, както и нормалния спин (чак, сега разбрах, че има нормален и ненормален ..спин). Тази идея е първият опит да се обединят различните частици (нещо намирисва на ЕТН – Единна Теория на Полето) въз основа на теорията на групите. Инвариантността представлява **независимост** от никакви условия, промени, въздействия, трансформации, като **геометричната симетрия**, с която ви запознах в поредицата “Симетрията“ (браво!), може да се каже, е частен случай

на инвариантност по отношение на геометричните преобразования. И макар че концепцията на симетрия води началото си от геометрията (Ама, Vanya Mileva, от геометрията да прехвърляш нещата в квантовата машинария, ей така без никакви пояснения, или поне с коефициенти на преходи си е чиста шарлатания ....), тя се оказва достатъчно обща за да обхване инвариантност по отношение на други видове преобразования. Пример е зарядовата симетрия при електромагнетизма – ако знаците на всички заряди се сменят с обратните им, силите остават неизменни. Друг вид негеометрична (Ще ме извините, но да се вкарва понятието **негеометрична** симетрия е равносилно на една голяма глупост и лудост! Както сме се условили в началото на текста - лудият съм аз, и моля да не ми се отнема това право – да съм лудия.) симетрия е **изоспиновата симетрия**. Основа на тази симетрия е факта, че протоните и неутроните са доста сходни частици. Те се различават по маса само с една десета от процента ^[60] (Е, не е точно така, ама няма нищо – дерзай Vanya Mileva. А, тези няколко, десетина процента, какво представляват като маса, какви частици са?) и с изключение на техните електрически заряди, частиците са идентични във всяко едно друго отношение.

(Какво значи: „частиците са идентични във всяко едно друго отношение“, както и „са доста сходни частици“ и особено с различието за „изключение на техните електрически заряди“ Ах, ама Вие говорите за **протони** и **неутрони**? Нека ги разгледаме **представени** по следния начин, от Васил Изпърдушников Канисков с **уравненията**:

За неутрона:

$$n_0^1 = p_1^1 + e_{-1}^0 + \nu_e^- + \gamma_3$$

За протона:

$$p_1^1 \rightarrow \gamma_3 + \gamma_4 + \nu_e$$

Може ли да ми кажете уважаеми учени и Vanya Mileva, кое им е еднаквото на протона и неутрона, и от какво зависи зарядът им, по който само се различават? – На това, в моето родно село

---

⁶⁰ <http://bgchaos.com/568/fractals/quantum-mechanics/>

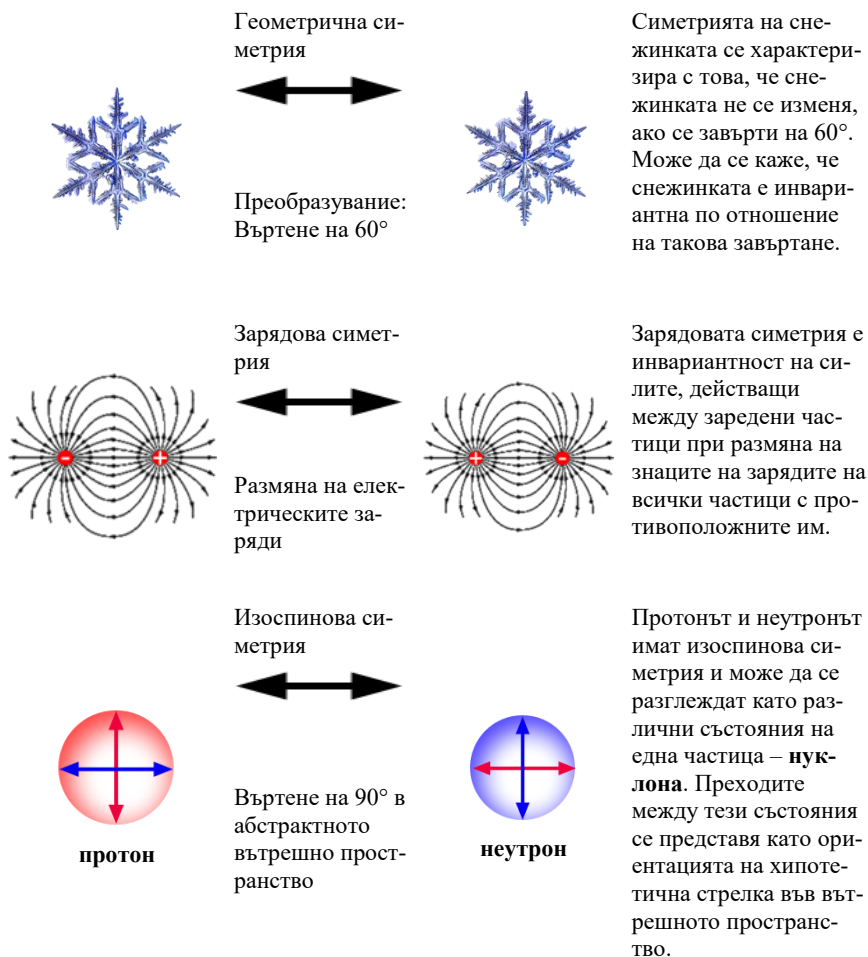
Лозица, му викат: - „Голяма простотия“ или да не се обидите „Голяма научна нищета!“ Нещо като: „Уж учен, ама прост“.)

„Силните взаимодействия не биха се изменили, ако взаимно се разменят всички протони с неутрони и обратното (Даже Vanya Mileva може да се сменят и разменят и атомните номера и поредността на химичните елементи и електроните застанат на мястото на протоните и т.н. Абе, да я няма тази омразна Менделеева таблица на химичните елементи, а да остане само таблица на периодичните елементи, даже и да няма таблица! За „Голяма научна нищета!“ - знаете! - б.а.). Ако можеше да се **елиминират** (Моля-я-я-я!!! – вик от автора Канисков) електромагнитните сили (те зависят от електрическия заряд) изоспиновата симетрия щеше да е точна. (Ама, тя до този момент не е ли точна? Как нещо неточно и неуточнено, ще ми го вкарвате във фундаменталната наука за строжежа на материята и света – квантовата физика и то с „**елиминирани**“ електромагнитни сили... Мале, мале-е-е-е....)

„Изоспиновата симетрия е непрекъсната симетрия, каквато има сферата например (сферата например не е „тази симетрия е група $SU(2)$ “). Представете си, че в рамките на всяка частица има чифт кръстосани стрелки, едната представя потонната компонентната на частицата, а другата – неутронната (Абе какви са тези частици с протона и неутронна компонента? Това да не са най-новите частици наречени в името на най-изявените физици – „Глупост“ и „Глупости на квадрат“?). Да речем, ако потонната стрелка сочи нагоре (Абе, къде сте виждали „протона стрелка“?), частицата е протон, ако неутронната стрелка сочи нагоре (Абе, къде сте виждали „неутронна стрелка“?), частицата е неутронна. Междинните позиции съответстват на квантова суперпозиция на тези две състояния. Изоспин-трансформациите въртят вътрешните стрелки на всички протони и неутрони в цялата вселена еднакво и едновременно. **Ако ъгълът на завъртане е точно 90° , всеки протон се превръща в неутрон, а всеки неутрон – протон.**“ (Мале, мале създаде се бленуваната от учените Единна Теория на Полето! (ЕТП)– Ашколсун! – б.а.)

В следващите редове, няма да прекъсвам със скоби и кавички, това изложение на Vanya Mileva. Само най-накрая ще се подрънкам с нея и учените (Нобелисти)

„Симетрията на природата определя свойствата на силите в калибровъчните теории⁶¹“

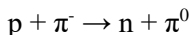
От гледна точка на силните взаимодействия, протоните и неутроните са едни и същи частици. Според концепцията за изоспин, всеки нуклон има изотопен спин $1/2$, който има две възможни условни “проекции” в хипотетичното изотопно пространство. Ко-

⁶¹ <http://bgchaos.com/568/fractals/quantum-mechanics/>

гато проекцията на изоспина върху оста z на из спин-пространството е $1/2$, нуклонът се превръща в протон, а когато е $-1/2$ - неутрон.

Закон за запазване на изоспина^[62]

Казано просто – при силните взаимодействия, сумата на изоспина се запазва. Ето един пример, в реакцията:

изоспинът на началните частици е равен на $3/2$ ($1/2$ у протона и 1 у π^- -мезона). Частиците в крайното състояние имат сумарен изоспин, равен също на $3/2$ ($1/2$ у неутрона и 1 у π^0 -мезона). Законът за запазване на изоспина показва на независимостта на силните взаимодействия на електрическия заряд. Това е единственият закон за съхранение, който се изпълнява само при силните взаимодействия (Тук, - да ограничиш един закон за съхранение, само в рамките на даден обект – частици, и в дадено пространство, (като ги отделяш от Цялото) си е направо „научно геройство“ и пример за поддържане! – Браво!).“

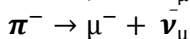
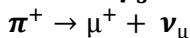
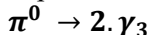
Сега, нека повторим: 1. „Законът за запазване на изоспина показва на независимостта на силните взаимодействия на електрическия заряд.“ И 2. „Това е единственият закон за съхранение, който се изпълнява само при силните взаимодействия.“

Тези твърдения, се базират на примера: „Казано просто – при силните взаимодействия, сумата на изоспина се запазва. Ето един пример, в реакцията:

$p + \pi^- \rightarrow n + \pi^0$ “^[63] – Мисля, че не греша - дали уважаема Vanya Mileva?

Нека разгледаме равенството или реакцията или описанието на процеса (така се колебае защото вместо знака за равенство = имам знака $\rightarrow$)

Първо, нека си припомним за пионите ($\pi^\pm, \pi^0$):

Второ, нека си припомним за мюоните ($\mu^\pm$):

⁶² <http://bgchaos.com/568/fractals/quantum-mechanics/>

⁶³ <http://bgchaos.com/568/fractals/quantum-mechanics/>

$$\mu^+ \rightarrow e^+ + \nu_e + \bar{\nu}_\mu$$

$$\mu^- \rightarrow e^- + \bar{\nu}_e + \nu_\mu$$

Записваме, отново:

$$p + \pi^- \rightarrow n + \pi^0$$

$$p^+ + \pi^- \rightarrow n + \pi^0$$

Заместваме:

$$p^+ + \mu^- + \bar{\nu}_\mu \rightarrow n + 2.\gamma_3$$

Продължаваме заместването:

$$p^+ + (e^- + \bar{\nu}_e + \nu_\mu) + \bar{\nu}_\mu \rightarrow n + 2.\gamma_3$$

Нека направим проверка:

$$12 + (13 + 5 + 5) + 5 \rightarrow 33 + 6$$

$$40 \neq 39 \quad \text{Нямаме равенство! Нещо грешите!}$$

Нещо в дясно липсва, имаме разлика от 1 частичка По.

Забележка: Ползвам по-горе таблицата дадена от Vanya Mileva за стойностите на спина.

Vanya Mileva казва за това:

$$p^+ + \pi^- \rightarrow n + \pi^0$$

Че: „изоспинът на началните частици е равен на 3/2 (1/2 у протона и 1 у π^- -мезона). Частиците в крайното състояние имат сумарен изоспин, равен също на 3/2 (1/2 у неутрона и 1 у π^0 -мезона.“ [64]

От таблицата посочена от Vanya Mileva, наистина протона има изоспин 1/2, но за π^- -мезони -те, се твърди, че са със спин ...“0“. Ами сега?

Източник посочва (<https://www.wikiwand.com/ru/>), че имаме следните стойности:

Изоспин: ± 1 (0) [65]

Кое число да взема: -1, +1 или 0? - Нека да е твоето +1!

Тогава (според Vanya Mileva):

$$1/2 + 1 \rightarrow 1/2 + 1$$

И се получава:

$$3/2 \rightarrow 3/2$$

Само не ми е ясно, как при $\pi^0 \rightarrow 2.\gamma_3$ и при $\pi^- \rightarrow \mu^- + \bar{\nu}_\mu$ изоспина да е все един и същ и да е равен на 1 (едно, или единица)?

⁶⁴ <http://bgchaos.com/568/fractals/quantum-mechanics/>

⁶⁵ <https://www.wikiwand.com/ru/>

Ако погледнем пак таблицата на Vanya Mileva, за фотона (γ_3) имаме спин 1, за мюона (μ) имаме спин $\frac{1}{2}$, за неутриното (ν) имаме също спин $\frac{1}{2}$. Тогава:

$$\pi^- \rightarrow \mu^- + \bar{\nu}_\mu$$

$1 \rightarrow 1/2 + 1/2$ до тук добре! (Ако наистина има такива действия - събиране, математически, със спинове и изоспинове?)

Ами за $\pi^0 \rightarrow 2.\gamma_3$ тук имаме за фотона спин 1. За да бъде изоспина на π^0 също единица (1) би трябвало $2.1 = 1!$ Доколкото разбирам от елементарна математика $2.1 = 2$ .....?! Нещо Vanya Mileva, не е наред – това, което твърди Те, или аз не съм наред (т.е. да съм „изперкал“. Явно съм изперкал, щом се занимавам с елементарни лъжци.)

Да се върнем в началото:

$$p^+ + \pi^- \rightarrow n + \pi^0$$

$$\text{Или } p^+ + (\mu^- + \bar{\nu}_\mu) \rightarrow n + 2.\gamma_3$$

$$\text{Или } p^+ + [(e^- + \bar{\nu}_e + \nu_\mu) + \bar{\nu}_\mu] \rightarrow n + 2.\gamma_3$$

Нека проверим сумарния спин (макар, че спин не се събира, ама нейсе, ще угоим на учените).

$$p^+ + [(e^- + \bar{\nu}_e + \nu_\mu) + \bar{\nu}_\mu] \rightarrow n + 2.\gamma_3$$

Тук ще ползвам последователно π^0 и $\pi^0 \rightarrow 2.\gamma_3$ (Само където не ми е ясно, как се умножава спин с числото 2?) по горе видяхме, че влизаме в противоречие: $2.1 = 2$, а се твърди, че $2.1 = 1$

Отново напомням в Забележка: **Ползвам** по-горе таблицата дадена от Vanya Mileva за стойностите на спина.

Записваме:

$$\frac{1}{2} + \left[\left(\frac{1}{2} + \frac{1}{2} + \frac{1}{2} \right) + \frac{1}{2} \right] \rightarrow 1/2 + 2.1$$

$$5/2 \rightarrow 5/2 \quad \text{при } 2.1 = 2$$

$$5/2 \neq 3/2 \quad \text{при } 2.1 = 1$$

Горните резултати показват, че Vanya Mileva и учените стоящи зад нея ни лъжат!

Ние (по точно аз) ще си посмятам(е)!

Казахме още в началото, че:

$$p^+ + (e^- + \bar{\nu}_e + \nu_\mu) + \bar{\nu}_\mu \rightarrow n + 2.\gamma_3$$

Или стигнахме до резултата, че:

$$12 + (13 + 5 + 5) + 5 \rightarrow 33 + 6$$

$$40 \neq 39 \quad \text{Нямаме равенство!}$$

Нещо в дясно липсва, имаме разлика от 1 частичка По.

За да изравним трябва да съставим едно по-вярно равенство, като прибавим в ляво един силов фотон (γ_3), а в дясно един информационен фотон (γ_4).

Тогава:

$$\gamma_3 + p^+ + [(e^- + \bar{\nu}_e + \nu_\mu) + \bar{\nu}_\mu] \rightarrow n + 2.\gamma_3 + \gamma_4$$

Забележка: може да се пробвате с прибавяне в ляво на протон, а в дясно на електрон и пак ще стигнете до крайните резултати, посочени по долу! (Ще се получи нещо такова: $p^+ + p^+ + [(e^- + \bar{\nu}_e + \nu_\mu) + \bar{\nu}_\mu] \rightarrow n + 2.\gamma_3 + e^-$). С проверката 52 → 52. Тук ми се ще да разгледаме взаимно-превръщанията, с и в частиците – защото са интересни.

$$p^+ + p^+ + [(e^- + \nu_e + \nu_\mu) + \bar{\nu}_\mu] \rightarrow n + 2.\gamma_3 + e^-$$

Разкриваме скобите и групираме:

$$p^+ + p^+ + e^- + \bar{\nu}_e + (\nu_\mu + \bar{\nu}_\mu) \rightarrow n + 2.\gamma_3 + e^-$$

Където: $(\nu_\mu + \bar{\nu}_\mu) \rightarrow \gamma_3 + \gamma_4 + \gamma_3$

Тогава в ляво групираме, така:

$$p^+ + p^+ + e^- + \bar{\nu}_e + (\gamma_3 + \gamma_4 + \gamma_3) \rightarrow n + 2.\gamma_3 + e^-$$

И, така:

$$p^+ + (p^+ + e^- + \bar{\nu}_e + \gamma_3) + \gamma_4 + \gamma_3 \rightarrow n + 2.\gamma_3 + e^-$$

Или:

$$p^+ + (n) + \gamma_4 + \gamma_3 \rightarrow n + 2.\gamma_3 + e^-$$

Ами сега? - Ще ползваме на Канисков преобразованието:

$$p^+ + \gamma_4 \rightarrow \gamma_3 + e^-$$

Получаваме:

$$e^- + n + \gamma_3 + \gamma_3 \rightarrow n + 2.\gamma_3 + e^-$$

И един първокласник каза, че:

$$n + 2.\gamma_3 + e^- \rightarrow n + 2.\gamma_3 + e^-$$

Проверяваме (първият вариант):

$$3 + 12 + [(13 + 5 + 5) + 5] \rightarrow 33 + 2.3 + 4$$

$$43 \rightarrow 43$$

До тук добре! Да видим сумата на изоспина:

$$1 + \frac{1}{2} + [(1/2 + 1/2 + 1/2) + 1/2] \rightarrow 1/2 + 2 + 1$$

Получаваме:

$$7/2 \rightarrow 7/2$$

Ай, да му се не види, даже с изоспиното смятане се оказва, че ние сме прави с коригираното уравнение:

$$\gamma_3 + p^+ + [(e^- + \bar{\nu}_e + \nu_\mu) + \bar{\nu}_\mu] \rightarrow n + 2.\gamma_3 + \gamma_4$$

А, не на учените во главе с Vanya Mileva, и уравнението:

$$p^+ + (e^- + \bar{\nu}_e + \nu_\mu) + \bar{\nu}_\mu \rightarrow n + 2.\gamma_3$$

Или по-просто:

$$p^+ + \pi^- \rightarrow n + \pi^0$$

То, трябва да има вида (подказано от неукия Канисков):

$$\gamma_3 + p^+ + \pi^- \rightarrow n + \pi^0 + \gamma_4$$

- Ама защо е така, уважаеми и науки Канисков? – дърпат ме за крачола едни мастити учени, като моя комшия „Миле“. Ами ето защо:

$$\gamma_3 + p^+ + [(e^- + \bar{\nu}_e + \nu_\mu) + \bar{\nu}_\mu] \rightarrow n + 2.\gamma_3 + \gamma_4$$

$$\text{Заем, че } n \rightarrow e^- + p^+ + \bar{\nu}_e + \gamma_3$$

В ляво на уравнението, стигаме до неутрон (n) така:

$$\gamma_3 + p^+ + e^- + \bar{\nu}_e + \nu_\mu + \bar{\nu}_\mu \rightarrow n + 2.\gamma_3 + \gamma_4$$

$$[p^+ + e^- + \bar{\nu}_e + \gamma_3] + \nu_\mu + \bar{\nu}_\mu \rightarrow n + 2.\gamma_3 + \gamma_4$$

Ето как формирахме неутрон:

$$[n] + \nu_\mu + \bar{\nu}_\mu \rightarrow n + 2.\gamma_3 + \gamma_4$$

Да, ама какво правиш с $\nu_\mu + \bar{\nu}_\mu$ и $2.\gamma_3 + \gamma_4$?

- Ако, сте следили внимателно текста в по-предишните части на книгата знаете, че:

$$\nu_\mu + \bar{\nu}_\mu \rightarrow \gamma_3 + \gamma_4 + \gamma_3$$

Може сами да си направите проверката!

Тогава, от:

$$[n] + \nu_\mu + \bar{\nu}_\mu \rightarrow n + 2.\gamma_3 + \gamma_4$$

Получаваме:

$$n + 2.\gamma_3 + \gamma_4 \rightarrow n + 2.\gamma_3 + \gamma_4$$

Нещо неясно?

Проверка на изоспина със спина:

$$1/2 + 2.1 + 1 \rightarrow 1/2 + 2.1 + 1$$

$$\frac{7}{2} \rightarrow \frac{7}{2}$$

Някъде го получихме, същия резултат, при:

$$\gamma_3 + p^+ + [(e^- + \bar{\nu}_e + \nu_\mu) + \bar{\nu}_\mu] \rightarrow n + 2.\gamma_3 + \gamma_4$$

Цялата ми идея, е че електроните двойки са в комбинация и електроните не се отблъскват при химичните връзки, не само защото двата електрона са с противоположни спинове! (А, има и нещо друго)

По-долу давам литературните източници, по които са написани от авторката Vanya Mileva горните високонаучни редове:

Източник: Кратка история на времето от големия взрив до черните дупки, Стивън Хокинг; Елегантната вселена, Брайън Грийн; Суперсила. Поиски единой теории природы, П.Девис; СПИН, Давыдов А. ;Particle Physics, The Institute for Particle Physics (IPP) belongs to the Physics Department of the ETH Zürich A. Мессиа.; Квантовая механика. Т.1. А. Мессиа.; Квантовая механика. Т.2. Р.П. Фейнман.; Теория фундаментальных процессов Spin_(physics), wikipedia Spin (fr); Спин Штерна-Герлаха опыт, А. В. Колпаков Опыт Штерна -Герлаха; Эксперимент Эйнштейна-Подольского-Розена для частиц со спином 1/2,; В.В. Наумов. Ярославский филиал Физико-технологического института; РАН КАЛИБРОВОЧНЫЕ ТЕОРИИ СИЛ МЕЖДУ ЭЛЕМЕНТАРНЫМИ ЧАСТИЦАМИ, Г.'т Хоофт Что такое изотопический спин?, Занимательная физика: силы в природе Григорьев В. И., Мякишев Г. Я.

Read more: <http://bgchaos.com/568/fractals/quantum-mechanics/%d1%81%d0%bf%d0%b8%d0%bd-%d0%b8-%d0%b8%d0%b7%d0%be%d1%81%d0%bf%d0%b8%d0%bd/#ixzz5qXeZGcEE>

Най-накрая, да се върнем малко към действителността

(не, че въпросите разглеждани от учените и Vanya Mileva не са действителност – естествено „тяхна“ си „съвременна научна“ действителност):

Тези и други въпроси, не повдигани и нерешени от съвременната наука, съм повдигал и давал начин за решаване, чрез словото на Учителя Петър Дънов, в не един „псевдонаучен материал“, като например: „1. Канисков, Васил Духовните учения и българ-

рите, издателство Топ-Прес Троян, 1999; 2. Канисков, Васил Духовното лечение и българите, Университетско издателство "Стопанство" и „Нова звезда“, С. 2003, 3. Канисков, Васил, По пътя на Учителя, издател Иван Сапунджиев, ЕООД, Кюстендил 2014, 4. Канисков, Васил, Формология, Издателство „Изток-Запад“, С.2014“ и пр. - Естествено, без никакъв отзвук... Защо ли? – Кой знае?

Какво ще направя, сега? Нищо..., Ха, нищо ли?

Първо, ще разгледаме измеримостта на пространството, като даваме определения за видовете пространства и характерните геометрични фигури в тях. Ще определим и степените на свобода в съответните пространства, както и връзката между измеримост, пространство и степен на свобода.

Второ, ще навлезем в четвърто-измеримото пространство, с буквален пример.

Трето, ще се опитаме да въведем по-голяма яснота във верността на предположенията на квантовите физици.

Тръгваме:

Преди това да въведем (понеже станах „велик учен“ – или, кога станах калайджия, кога ми почерня задника?), няколко т.н. Формологични истини (принципи)! Защото за каквито и пространства да говорим, и за измеримост, и за степени на свобода все ни трябва обект (форма) в тези пространства, за да охарактеризираме пространството и нещата (заедно с явленията) в него. Естествено обекти или форми могат да бъдат както елементи от Микрокосмоса (разбирай и квантови частици и пр.), така и обекти и форми от Макрокосмоса (разбирай Галактики, Вселени и пр.) (За повече подробности учебника на Изпърдушника Канисков^[66]: Формология, Издателство „Изток-Запад“, С.2014.). За основа на горните разсъждения, стои една книжка, на един също „недолюбен“ от официалната наука самобитен учен Борис Дуков (Дукенс, от град Севлиево) и неговия над 40 (четиридесет) годишен труд.^[67] (Дуков Б., Дукенс, Формология или за пределността на нещата и явленията, Русе, изд. Парнас, 1999.)

---

⁶⁶ Канисков, В. Формология, Издателство „Изток-Запад“, С.2014.

⁶⁷ Дуков Б., Дукенс, Формология или за пределността на нещата и явленията, Русе, изд. Парнас, 1999.

Ето ги и формологичните принципи.^[68] Те са създадени на основата на формологичните принципи показани от Дукенс, Херметичните Принципи (Хермес) и Анализ и показване на Херметичните принципи от Учителя Петър Дънов:

1. Всяка една форма води началото си от Абсолюта
2. Всяка една форма във Вселената е част от Цялото
3. Всяка форма има свой собствен стремеж към граница.
4. Формите със своята граница се отделят от околната среда.
5. Всяка граница се стреми да се запази, чрез своя форма
6. Всяка форма на нещата има своето пространство и време.
7. Всяко нещо, което съществува, има своя форма, която се изменя с движението си в разнo-измеримото пространство.

А. Въведение

Ние, хората на Земята работим безпрепятствено с едно-, дву- и тримерните форми в три измеримото пространство на днешното физическо човешко съществуване.

Конкретно, за нас, не е проблем да работим и преминаваме с лекота през едно измеримото пространство на правата, през дву-измеримото пространство на плоскостта (полето на платното) и да се установим в три измеримото пространство на познатите ни физически форми.

В уводните думи ще разгледаме първоначално основните понятия за измеримост на пространството, неговите физически, математически, философски и художествени параметри.

В истинските науки математика и физика, както и във философията няма понятие (или поне се бяга от това понятие) за „нулево пространство“. Този изказ нулево пространство може да се уподоби на житейското понятие „нищо“. Естествено веднага философите вкарват в употреба изразите от „нищото“ не може да се получи „нещо“. В математиката под нищо може да се приема делението на нула, всъщност това деление на нула, е недопустимо. Във физиката е възможно да уподобим нулевото измерение и пространство на период преди големия взрив – няма пространство, няма материя, няма време, няма и .....форми. (До такова положение стига и авторката на прозрението: „обект като електрона има размер 0, т.е. представлява точка“)

---

⁶⁸ Канисков, В. Формология, Издателство „Изток-Запад“, С.2014. с.116

С понятието неизмеримост или нулево измерение обаче математиците и физиците (малко по-късно) хитро свързват точката. Точката в математиката е интересен математически обект. Само по себе си тя е безмерна и сякаш не съществува. Самото прецизно изобразяване на точка, графически или геометрично, е умалена до почти безкрайност нула. Поставена обаче тази точка върху права, може да даде началото на направлението на права т. е. вектор (математика) или лъч (физика). Прекарани през нея прави (и то безброй) дават началото на друг математически обект. А, когато се появяват две точки, вече нещата придобиват още по-благоприятен вид – можем да прекараме през тях една права, или да ограничим правата в отсечка. Самото наличие на две и повече точки пък във физиката може да ни отвори цял Микро или Макро космос от материални и/или физически обекти от най-малките неделими частици (напр. кварки, лептони и пр.) до най-големите космически обекти (Слънца, Галактики и пр.).

За да може дадена форма (нека е обект - точка) да се изобрази или по-точно се улови с наличните сетива на човешкото същество не е необходимо само да се регистрира – на вид, вкус, мирис, обем или звук. Тя трябва да има и място или по-точно местоположение в пространството. За да определим обаче местоположението на коя да е точка в пространството (ето как се появи и пространството) е необходимо да имаме някаква начална точка и спрямо нея да определяме местоположението на търсената (дадената точка). Самото съпоставяне или координиране на точката като обект (форма) предопределя движение (ето как се появи и движението) и време за извършване на какво и да е действие (движение) в пространството (ето и поява на времето).

Всъщност с определяне пълната характеристика на една форма в кое да е пространство (в случая един „най-прост“ обект - точка) се подчинихме на принцип от Формологията: „6. Всяка форма на нещата има своето пространство и време.”

За да регистрираме дадена форма (обект в пространството) обаче той трябва да се изяви или да се подчини на следният формологичен принцип: „4. Формите със своята граница се отделят от околната среда.”

След като се стреми, формата, със своята граница да се отдели (идентификация) от или в средата, тя се стреми да се запази: „5. Всяка граница се стреми да се запази, чрез своя форма.”

В света на живите организми това става чрез възпроизводство, в света на материалните форми чрез съответните физични механизми.

Как обаче да си обясним принципа: „3. Всяка форма има свой собствен стремеж към граница.” ? Този трети принцип за стремеж към граница е пряко свързан с другите два принципа: „1. Всяка една форма води началото си от Духа” и „2. Всяка една форма във Вселената е част от Цялото”. Тук във Вселената този процес се нарича индивидуализиране, в Живата Природа е свързан с изява на разделите, класовете, родовете и видовете (вж. Ботаника и Биология), в Духовната практика с даването на „правото” на човека да притежава Душа. Само, че всичките тези Вселенски процеси (изяснени чрез формологичните принципи) са предхождани и се предхождат от ..... творческите актове на Твореца и/или творците – нас хората. Може да е неприятно това твърдение за мнозина учени, че творците стоят начело на Вселенските творчески процеси и са определящ фактор в съществуването на формите (даже и на физическата форма на човека) но това е факт. Доказателствата ще ги оставим на други....

Нека се обърнем сега към седмият формологичен принцип: „7. Всяко нещо, което съществува, има своя форма, която се изменя с движението си в разнo-измеримото пространство.” Ето, тук – ще кажат „ерудираните” учени, те хванахме „на тясно”! Може и прави да са в своята констатация.

Нека обаче се опитаме да създадем едно-измеримо пространство и да дадем геометричен, или математически израз за това пространство и формите в него:

В по-горните наши разглеждания приехме, че точката е възможен най-малък „без-измерим” обект в пространството. По „принуда” и по факти приемаме, че точката е обект (форма), т. е. тя съществува. След като съществува, тя неминуемо е подчинена на: „Всяко нещо, което съществува, има своя форма, която се изменя с движението”. Нека с най-простите движения да задвижим точката: напред – назад, докато се получи линия (права или начупена или крива – все едно, в зависимост от мащаба тя е винаги условно права), с която разделя пространството и създава форми. Какво направихме само с едно движение? - От без-измеримата точка – форма (да не забравяме, че всички квантови обекти учените физици все ги водят точки), създадохме права („...“

форма, която се изменя с движението си в разнo-измеримото пространство.” от 7-ми формологичен принцип). Подчинени на седмият формологичен принцип можем от една форма в дадено пространство да навлизаме в друго пространство и нашата форма да придобива нови измерения и нови параметри – ето ти и творческият акт на Твореца. Подчинени на този принцип са и обектите в квантовата физика – елементарните частици. Те, колкото и да не им се иска на физиците, преминават от едно пространствено измерение в друго, появяват се в нашето трето измерение отиват в друго по-високо и пак се появяват (често с нов вътрешен потенциал). И, тези процеси са постоянни във Времето и Пространството – и нямат нито начало-нито край....

Нека сега навлезем в ново измерение (пространство) и нова форма, чрез движение на получената права (характерна геометрична фигура от първо измерение). Дадената права, ако задвижим перпендикулярно на нея самата, ще получим **равнина**. Тази равнина е характерно пространство от **второ измерения** с характерна геометрична фигура **квадрат**.

Нека дадем по-разбираем приложен изказ на казаното до тук последователно, чрез математически език, формологични принципи и практическа реализация:

Когато имаме дадена форма, независимо в какво пространство се намира тя, и каква е като обект за изследване (в нашия случай – частица – квантов обект) ние трябва да я определим спрямо някаква начална точка. Обикновено, без да осъзнаваме, ние като зрители и/или учени в дадено пространство сме самите ние начало на наша собствена „координатна система”. Спрямо самите нас, ние оценяваме формите които ни заобикалят, спрямо самите нас ние изобразяваме образите, чрез модели и форми. За да станем обаче разбираеми и за другите с нашите регистрирани форми, ние трябва да се „координираме”. Т. е. да употребим и укажем задължително за всичките зрители (най-често човеци) едни и същи начални точки (по-точно за математиката - начална точка), от които всеки задължително трябва да „застане” за да „опипва” и изследва обекта (в случая – елементарна частица). Естествено такава постановка в науката, за координиране на изследваните форми (пак, в случая елементарни частици) и указване на начална точка, на изследване грубо погледнато, някой ще каже - няма. Но, като се

замислим и направим макар и повърхностен анализ, след наблюдения, ще установим, че въпреки липсата на теоретична обосновка (и научни теоретични и практически практики, до сега) – явлението съществува! Най-малко се опитва да съществува посредством въвеждането на една тъй нежелана и същевременно необходима научна критика (ако щете и научен песимизъм или каквото и да е там....). Най-ясната представа за начална точка или координиране в науката можем да дадем с примера за: откриване на даден обект (частица), от даден учен, на дадено място в определено време! Ето как, макар и несъзнателно до сега сме се координирали, т. е. поставяли начална точка на нашите научни изяви и форми. Събрани вече веднъж в уреченият час, в уреченото пространство (да кажем научен институт, БАН, Университета) и уречените (студенти, други учени и пр.) влизат в обхвата на една нова координатна система с координатно начало откривателя – учен и/или неговите открития. Без да изпреварваме повествованието ще споменем, че това координиране става в естествената среда на тримерния свят и формите в него – научно учреждение, учени, обекти и форми на научните изследвания и пр. Понякога (да не кажа често) учените се опитват (както винаги) да избягват от ограничеността на тримерното пространство, в което съществуват със своите открития и физически тела. Става въпрос за следващите мисловни актове и търсене с неугасимия откривателски Дух. Само, че колкото и непонятно и невероятно да звучи, този им стремеж ги води към по-високо измерими пространства и форми, от третото измерение и трето-измеримите форми.

Сега, нека се координираме, посредством:

Декартова координатна система

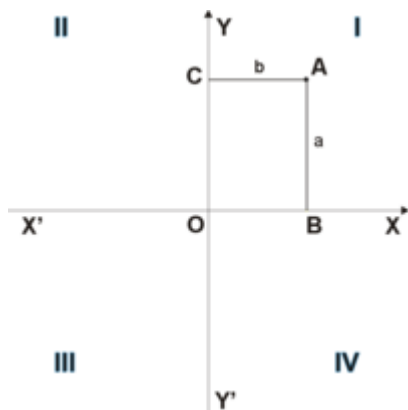
В математиката Декартовата координатна система (наричана още правоъгълна координатна система) се използва, за да се определят положенията на точките в равнина (или в някакво пространство) чрез числа. С нейна помощ геометричните фигури т.е. форми се описват с алгебрични уравнения, които се удовлетворяват от координатите на точките от тези фигури.

Идеята за декартовата координатна система принадлежи на френския философ и математик Рене Декарт (1596–1650). Той я предлага през 1637 г. в две свои съчинения: "Разсъждение за метода" и "Геометрия".

Двумерна Декартова координатна система

Двумерната Декартова координатна система се състои от две взаимно перпендикулярни прави, които чрез избиране на положителна посока върху тях се превръщат в оси на системата, пресичащи се в точка O - начало на координатната система (от лат. origo - "произход", "начало", което удобно съвпада и с нулата). Означението е въведено през 1679 г. от Филип де Лаир. Хоризонталната ос Ox се нарича абсцисна ос (от лат. abscissa - "отрязък"), а вертикалната ос Oy - ординатна ос (от лат. ordinatus - "подреден"). Върху всяка ос се избира мерна единица за измерване дължините на отсечките. Мерните единици са еднакви за двете оси.

Именно за т. O , която в математиката се води за начало на двумерната координатна система (пресечена точка на двете оси X и Y) повдигнахме по-горе въпросите за „творческото начало” и неговото „координиране”.

Двумерна Декартова координатна система

С поставянето на двумерна координатна система в реалното двумерно пространство (пространството на равнината или плоскостта) може да се определи положението на коя да е точка от тази равнина или плоскост – т. е. да се определи всяка една точка от равнината повърхност на дадена равнина форма. Изказано с езика на математиката: Положението на всяка точка A в равнината се определя с две координати x и y . Координатата x е равна на дъл-

жината на отсечката $ОВ$ и се нарича абсциса на точката A , а координатата y е равна на дължината на отсечката $ОС$ и се нарича ордината на точката. Отсечките $ОВ$ и $ОС$ се определят от правите, прекарани през точката A успоредно на съответните координатни оси Ox и Oy . Записва се: $A(x,y)$.

Двете координатни оси разделят равнината на четири квадранта. При въртене и при определяне на големината на ъгъл в равнината Oxy за положителна се счита посоката, обратна на часовниковата стрелка, като за нулев се приема ъгълът, чиито две рамене съвпадат с оста Ox . В тази посока се номерират и четирите квадранта.

Ако точката A е в I квадрант, абсцисата и ординатата и са положителни. Ако A е във II квадрант, имаме $x < 0$, $y > 0$. В III квадрант имаме $x < 0$, $y < 0$, а в IV квадрант - $x > 0$, $y < 0$. Или в I квадрант имаме две положителни стойности за т. A , във II квадрант (пак обратно на часовниковата стрелка) една положителна и една отрицателна стойност, за III квадрант две отрицателни стойности и за IV квадрант една отрицателна и една положителна стойност. Естествено тези стойности (положителни и/или отрицателни) една ли биха заинтересували учените в техните научни изяви и постижения, но все пак отварят един нов хоризонт пред техните научни усилия при изследване и създаване на формите (да не забравяме, че говорим за елементарни частици).

Но, да продължим нашите „неграмотни и ненаучни“ разсъждения още малко в същата посока, и нека ползваме (може и интуитивно) принципите на Формологията съобразени със строгостта на равнинната Декартова координатно система. Да приемем, че формата - частица, с която ще работим и изследваме е същата т. A с координати x и y , а учения (ако щете физик, математик или Изпърдушников, като мен) съвпада (по-точно неговото място съвпада) с координатното начало т. O . на координатната система. Посредством научно-изследователски акт (или някакво действие) ученият фиксира (улавя) форма-частица (в случая т. A). В процеса на изследователско-научна работа, частицата може да се индикира (фиксира, открие) в същият квадрант на т. A (т.е. да има две положителни стойности), или в другите три квадранта със съответните положителни или отрицателни стойности. Как мислите - има ли значение, с какви стойности (т. е. какви характеристики

или оценки, в зависимост от положението в квадрантите) ще се визуализира формата-частица? – Естествено – Да.

По правило учените работят с тримерни модели - частици и се стремят да пресъздават форми-частици (рождби на експериментите), пак в тримерното пространство. Сякаш нямат много, много работа в двумерните пространства, освен да запишат получените от наблюденията или експериментите резултати.

Нека навлезем в това наше, тримерно пространство с нашите тримерни обекти.

Тримерното пространство може да се уподоби на понятието - роден дом за физически изявените тела (в т.ч. и човешкото физическо тяло, с неговите всички салтанати: клетки, органи, системи и пр.). Какво представлява за математиците и физиците (т. е. за науката) тримерното пространство?

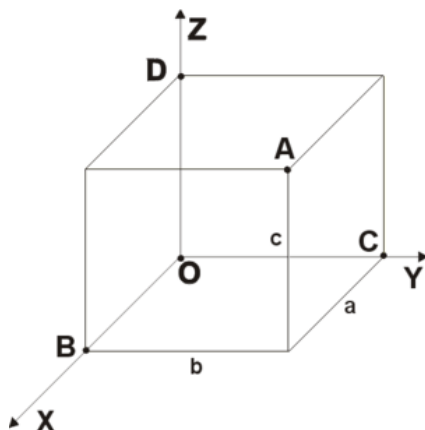
Тримерното пространство, в което живеем, е Евклидово пространство, а по-точно, тримерно Евклидово пространство и се изучава от стереометрията. Всяка равнина представлява двумерно евклидово пространство и се изучава от планиметрията. В евклидовите пространства са изпълнени всички аксиоми на Евклид, тоест те са модел за Евклидова Геометрия. До XIX в. геометрията се занимава изключително с изучаването на тези пространства. През XIX в. се открива съществуването на модели на Неевклидова Геометрия. В математиката, Евклидово пространство е вид линейно пространство, в което могат да се дефинират понятията дължина на вектор и големина на ъгъл между два вектора.

Математически (но не и за истинската наука Физика и реалната Вселена), за всяка размерност n може да се дефинира n -мерно евклидово пространство, което представлява обобщение на двумерния и тримерния случай. С една дума за математиците няма проблем да работят с едномерно, двумерно, тримерно, четиримерно и т. н. до безброй и безкрай (n) пространства. Обаче в действителност нещата не стоят така... Но нека разгледаме тримерното Евклидово пространство с неговите характеристики:

Тримерна (пространствена) Декартова координатна система

Широко приложение в научната практика намира също и тримерната (пространствената) Декартова координатна система, отново въведена от де Лаир, където (освен осите Ox и Oy) имаме и

ос Oz , перпендикулярна на равнината Oxy и минаваща през началото на координатната система O . Координатата по тази ос се нарича апликата (от лат. applicata - "приложен", "добавен"), а оста - апликатна ос. Положителните посоки на осите се избират така, че при завъртане на оста Ox обратно на часовниковата стрелка на 90° нейната положителна посока да съвпадне с положителната посока на оста Oy , ако завъртането се гледа от страната на положителната посока на Oz . Тази координатна система се нарича дясна. Ако големият палец на дясната ръка се приеме за посоката на Ox , показалецът — за посоката на Oy , а средният пръст — за посоката на Oz , то системата $Oxyz$ е дясна. Аналогичните пръсти на лявата ръка образуват лява координатна система.

Пространствена Декартова координатна система

Равнините Oxy , Oxz и Oyz разделят пространството на осем октанта.

Положението на произволна точка A в пространството се определя с трите координати x , y и z . Координатата x е равна на дължината на отсечката OB , координатата y - на дължината на отсечката OC , координатата z - на дължината на отсечката OD в избраната мярна единица. Отсечките OB , OC и OD се определят от равнините, прекарани през точката A успоредно съответно на равнините yOz , xOz и xOy . Координатата x се нарича абсциса на точката A , координатата y — ордината на точката A , координатата z — апликата на точката A . Записва се така: $A(x, y, z)$.

Истинските учени, верни на своя откривателски дух за откриване и проникване в на все по-нови форми, в непрестанния си стремеж към търсене на все по-нови идеи и целенасочения си устрем напред към нови простори се стремят винаги в своите търсения ...да разчупят пространството на тримерните форми и светове. Първият им естествен и логичен подход е да потърсят знание от съвременното научно познание за прекрочване бариерите и праговете на тримерното пространство и тримерните форми. Какво ще намерят? - В математиката ще ги отпратят към теорията на т. н. Римановата геометрия, което дефинира пък едно т. нар. Риманово пространство:

Римановата геометрия^[69], още наричана геометрия на Риман, е една от неевклидовите геометрии, предложена от немския математик Бернхард Риман. Представлява многомерно обобщение на вътрешната геометрия на двумерна повърхнина в тримерното евклидово пространство.

В основата на Римановата геометрия стоят три идеи:

1. Идеята, че изобщо е възможна геометрия, различна от евклидовата — тази идея е лансирана от **Лобачевски**. (Заради тази идея и публикацията на тези идеи, на немски език през 1848 година, Лобачевски е лишен от своите колеги професори, от всичките научни знания и му е отнето правото да преподава! – б.а.)

2. Представата за вътрешна геометрия на повърхнина, предложена от **Гаус**, който разработва и аналитичния ѝ апарат.

3. Идеята за многомерно пространство, предложена през първата половина на XIX в. от **Грасман** и разработена от други геометри.

В своята лекция "За хипотезите, лежащи в основата на геометрията" (от 1854 г., публикувана през 1867 г.) **Риман** съчетава тези три идеи, като дава нова дефиниция на понятието за математическо пространство като непрекъснато множество от произволен род еднотипни обекти, служещи за "точки" (т. е. нуламерни обекти) в това пространство, внасяйки и идеята за измерване на дължини "с малки стъпки".^[70]

---

⁶⁹"The Penguin Dictionary of Mathematics", John Daintith, R.D. Nelson, Penguin Books, 1989

⁷⁰ Георги Симитчиев, Георги Чобанов, Иван Чобанов, Лексикон Математика С., ИК Абагар, 1995, с 213

Лекцията на Риман привлича вниманието на много математици, които допринасят към изграждането на аналитичния апарат и теоремите, валидни в Римановата геометрия. Тя на свой ред се оказва предпоставка за нови научни открития. В края на XIX век **Ричи-Курбастро** и **Леви-Чивита** формулират на тази основа своето тензорно смятане. **Решаващо значение обаче има приложението на Римановата геометрия в общата теория на относителността (ОТО) на Айнщайн.**

„Развитието на неевклидови геометрии се оказва много важно за физиката през 20 век. При ограничението на скоростта на светлината сумирането на скорости изисква използването на хиперболична геометрия. Айнщайновата теория на относителността описва пространството като, общо взето, равно (т.е. евклидово), но изкривено елиптически (т.е. неевклидово) в области около места, където има наличие на материя. Тъй като Вселената се разширява (виж константа на Хъбъл), пространството, където няма материя, може да се опише чрез хиперболичен модел. Този вид геометрия, в която кривината се променя в различните точки, се нарича Риманова геометрия.“ [71]

Иначе казано, Римановата геометрия е раздел на диференциалната геометрия, в който главен обект на изследване са Римановите пространства, или пространства с Риманова метрика. Към строгото определение на Риманово пространство може да се подходи със следния пример:

- Положението на точка в n -мерно многообразие се определя чрез координатите $x^1, \dots, x^n$. В евклидовото n -мерно пространство разстоянието между всеки две точки X_1, X_2 се пресмята по формулата

$$s(X_1, X_2) = \sqrt{\sum_i (\Delta x^i)^2},$$

където Δx^i е разликата между съответните координати на X_1, X_2 при $i = 1, \dots, n$.

- Пренасяйки се в Римановото пространство, в околност на

---

⁷¹ <https://www.wikiwand.com/bg/Неевклидова геометрия>

всяка точка А могат да се въведат координати $x^1, \dots, x^n$, такива че разстоянието между точките X_1, X_2 в околност на А да се изразява по формулата

$$s(X_1, X_2) = \sqrt{\sum_i (\Delta x^i)^2} + \varepsilon,$$

където при X_1, X_2 , приближаващи се към А, е изпълнено условието

$$\frac{\varepsilon}{s(X_1, X_2)} \rightarrow 0.$$

Оттук следва, че в произволни координати разстоянието между близки точки (x^i) и $(x^i + dx^i)$, или другояче казано, диференциалът на дължината на дъгата от кривата се задава посредством израза

$$ds = \sqrt{\sum_{i,j} g_{ij} dx^i dy^j},$$

където коефициентът $g_{ij} = g_{ij}(x^1, \dots, x^n)$ е ненулева функция на координатите. Диференциалът на дължината на дъгата от кривата ds се нарича линеен елемент на Римановото пространство.^[72]

В оригиналния си вид Римановата геометрия изисква линеиният елемент ds^2 да е винаги положителен, което изискване отпада с прилагането ѝ към теорията на относителността. (Защо ли?)

Нагледен начин да се построи моделът на Римановото пространство е по пътя на отъждествяването. За целта възприемаме всяка двойка от диаметрално противоположни точки върху сфера от евклидовото пространство като една точка в Римановото. Следователно на окръжността върху сфера от евклидовото пространство отговаря права в Римановото. Индуктивно

---

⁷² Большая советская энциклопедия, том 22

приложен към n -мерен обект от $n+1$ -мерно евклидово пространство, този метод дава обект от n -мерно Риманово пространство^[73].

Специално за частния случай на n -мерни Риманови многообразия при $n = 2$ геометрията на Риман е известна и с наименованието **Елиптична Геометрия**. Тя се различава от Евклидовата по Петия постулат на Евклид, който в случая е заменен от постулата, че през точка, не лежаща на дадена права, не може да се построи права, успоредна на дадената. Невалиден е и Вторият постулат на Евклид, който гласи, че всяка права може да бъде безкрайно разтегляна в двете посоки.^[74]

Понятие за Риманова повърхнина:

В Римановата геометрия Римановата повърхнина (M, g) е реална диференцируема повърхнина M , в която допирателната повърхнина към всяка точка от повърхнината се променя плавно при преминаване от точка в точка.

Това позволява да се дефинират и изчисляват различни понятия като: дължина на кривата, ъгъл, площ, обем, кривина, градиент на функцията, завихряне (ротация) на векторно поле.

Сноп от допирателни към точка от гладка повърхнина M (или векторен сноп) е съвкупността от всички допирателни вектори към повърхнината в тази точка^[75].

Всяко непрекъснато подмножество на Риманова повърхнина (M, g) притежава своя собствена Риманова измерителна единица g .

Все пак учените практики, колкото и да са любознателни едва ли биха се захванали с горните уравнения (и то диференциални - съществува елемента ds^2). Нито пък биха си позволили отклонението и да изследват т.н. Риманова повърхнина в Римановата геометрия. Както всеки един прагматик, те биха **искали да видят форми от четвъртото измерение и то реални форми**. Какво предлага математиката и физиката на това искане? – Някакви си абстрактни понятия предлага математиката и някакво измислено пространство на Минковски, в което пространство не съм срещнал до сега нито един елемента от квантовата физика:

---

⁷³ Ю. В. Прохоров, Математический энциклопедический словарь

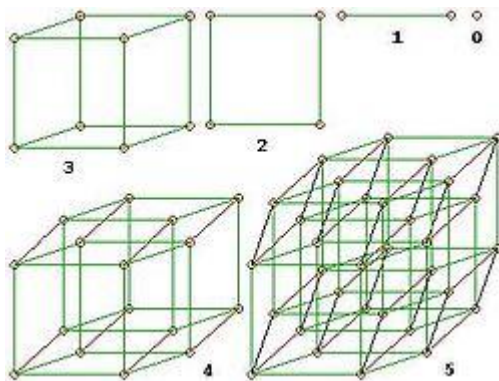
⁷⁴ Советская энциклопедия Москва, 1988

⁷⁵ Ю. В. Прохоров, Математический энциклопедический словарь

„Четвърто измерение в математиката е абстрактно понятие, получено чрез прилагане на правилата на тримерното пространство и обобщавайки ги за пространство с още едно измерение. Изучавано е повече от 200 години от математици и философи, както от обикновен интерес, така и от приложна гледна точка. (и досега се „изучава“, без реални научни резултати – б. м. В.К.)

Алгебрично е генерирано като се приложат правилата за вектори и координатна геометрия към пространство с 4 измерения. Позицията на точка в такова пространство се представя с четири-мерен вектор. Това е Евклидово пространство и всички направления са еднозначни т.е. неразличими от останалите.

В модерната физика (доколкото знам, за да защити някои свои теоретични виждания, Айнщайн въвежда една четвърта координата т.н. време-пространствена координата!), пространствено-времето е различно от четиримерното. То не е Евклидово, а пространство на Минковски и времевите координати се третира различно.”^[76] (Уважаема Vanya Mileva, както се забелязва от горните редове не е съвсем проста работа да се отиде от едно пространство в друго или от една степен на свобода към друга, като ги правите вие. – б.а.)

Графични примери за 0,1,2,3,4, и 5 мерни характерни фигури от разнo-измеримите пространства

⁷⁶ John Daintith, R.D. Nelson, The Penguin Dictionary of Mathematics, Penguin Books, 1989

За нас интерес представляват обаче дадените от учените графични примери на характерни форми от разнo- измеримите пространства. За нулево пространство (което не знам дали изобщо съществува – б. а.) се приема, че характерна фигура е точката. За точката в едно по-горно наше твърдение ние казахме, че е безмерна, но независимо от това учените си работят яко с нея. В света на първото измерение характерна геометрична (както и реална и физична) форма е правата. По-нататък учените са дали характерната фигура (форма) на квадрат за второто измерение (с него се занимахме по-горе). А, кубът е характерна форма за света на третото измерение. За следващите четвърто и пето измерения учените построяват върху равнината на двумерния свят две форми (геометрични фигури) с по различен начин преплетени вектори – четиримерен вектор и петмерен вектор. Кое то за мен даже и не учен - нищо не значи.

Все пак е възможно посочените по-горе четири-мерни и пет-мерни характерни форми да дадат творчески гласък и вдъхновение на учените изследователи и теоретици. Кой знае?

Трето измерение е разположено или се определя като пресичане на времето с пространството. В трето измерение присъстват всевъзможните форми на материята; трето измерение е именно това, което обикновено наричаме реалност. В ежедневиия живот, когато хората казват, че нещо е реално, то е наистина такова, независимо от това дали съществува в трето измерение или не. Науката се явява прекрасна парадигма, с помощта на която може да се опознаят почти до съвършенство формите в трето измерение или да се разкрият неговите ограничения, но само до тук! – В по-високите измерения науката ....мълчи (само математиката създава нереализирани до този момент от физиката математически образи за по-високо измерими пространства, само че без съответните форми в тях?! –б.а.). Влизането в по-високите от трето измерение става в този момент само и единствено чрез творчески идеи и интуитивни прозрения. Каквото и да направим ние сме ограничени в тримерните форми на пространството в което съществуваме с физическите си тела, респективно осезателни органи!

Четири-измеримо пространство

Съществува ли **четири измеримо пространство**? На този въпрос не се дава достатъчно ясен и категоричен отговор, както с

математическите изразни средства, така и с другите научни изразните средства.

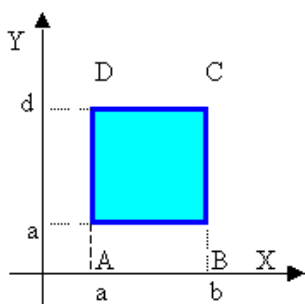
Колкото и невероятно да звучи (от досегашна гледна научна точка) проникването и/или преминаването на човека от тримерни към четиримерни форми, от три- измеримо към четири-измеримо пространство може да става безпрепятствено и някак си естествено, но **не с наличните в момента технически средства** (по простата причина, че те са тримерни и конструирани за тримерно пространство – нищо повече.).

В математическият и физическия смисъл или по-точно: начина на проникване през разнo-измеримите пространства може да става само и единствено с движение перпендикулярно на описваната форма. (движение перпендикулярно на себе си). Обаче за днешната науката, като подчертахме, практически е невъзможно да преминава от трето към четвърто измерение с наличните ѝ в момента технически средства. Но с други в момента „ненаучни“ изразните средства това е най-естественото възможно нещо на света!

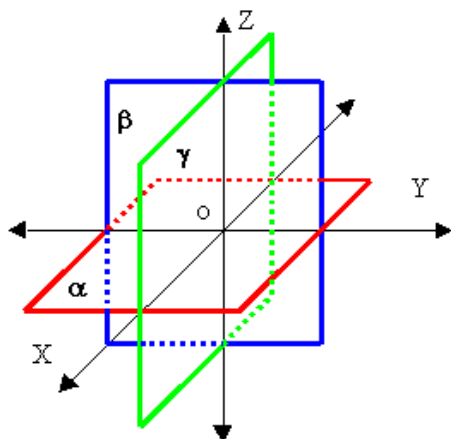
От перспективата на Земята и трето-измеримия свят на физическите форми и тела (в т.ч. и физическото човешко тяло), броя на измерения намалява в зависимост от това, колко надалеч можете да надникне разумът на човешкото същество. Засега, не съществува човек, чийто разум да е способен да обхване всички измерения, тъй като няма такъв човек, чийто разум да е способен да възприеме безкрайността. Възможно е самото ограничено възприемане от нашият разум на безкрайността и измеренията в нея да е продиктувано от ограничеността на нашата сетивност (пет сетивни органа и пет сетивни усещания). Също е реалното усещане, че нашите физически тримерни тела ни ограничават в усилията да проникнем и възприемем по-висока измеримост от тримерното пространство.

След като стигнахме до категорията четвъртото измерение, нека си зададем и въпросът: колко измерим е Всемирът, т. е. колко е броят на измеренията? Според нашите най-високи схващания, (по точно степен на нашето познание за Всемира) би трябвало броят на измеренията да е безкраен. Защото ние постоянно утвърждаваме истината за безкрайността на Вселената, както и за безкрайността от многообразието на форми в Нея.

Точка в пространството е без измерение⁷⁷. При поява на движение тя създава линия-първо измерение. При движението на права линия се получава две измерима равнина. Движението на равнината перпендикулярно на себе си води до получаване на фигурата от трето измерение – куб. При движението на куба се получава т. нар. фигура **тесаракт**, която има **четири измерения**. *Тесарактът е получен от пространственото движение на осем куба в едно, той е в постоянно движение, в него всяка страна е куб, но и кубът от своя страна е малък тесаракт.*

Фиг.1

Фиг.2

За всяко едно измерение съществува координатна система, чрез която се определят координатите на интересуваша ни форма (фигура, плоскост, права, точка-обект или енергиен свят). Всеки един измерим свят е врата към следващия по-високо измерим свят. Това, което не може да се види и обясни в единия, може лесно да се види и обясни в другият по-висок свят. *Единственото първоначално проникване в обширните много измерими полета на световите се осъществява посредством мисълта на човека, след което идват теоретичните научни методи и технически средства. Проникването в дадено измерение и неговото разби-*

⁷⁷ Канисков, В. Духовните учения и българите, Троян, изд. Топпрес, 1999 г.

ране става посредством ограничаването му в координатна система на по-високо измерение, при което то придобива определена форма, която се намира в постоянно движение. Самото движение се дължи на разумността, която е в него, не съществува движение вън от нея. Следователно от вида на движението, по това, в каква линия, плоскост или фигура се проявява то, ние можем да правим изводи за степента на развитие на неговата разумност, интелигентност и творческо ниво. (Може да си представите, уважаеми приятели, каква е степента на разумност на т.н. от учените „елементарни частици“ с техните сложни и неуточнени и до този момент не-прости движения! Ако трябва да бъдем откровени, всичките тези „елементарни“ (и прости) частици са с **много по-голяма интелигентност от самите нас!**)

Свеждането на високо-измеримите форми от четвъртото измерение (с характерна форма на тесаракта) в нашето трето измерение на този етап става само и единствено посредством мисловни актове. Друг път, за съжаление на научното познание, за сега няма! Всичките тези геометрични форми от вида, геометрични фигури (например, кълбо, кръг, куб, квадрат, елипса и пр.) са все проекции от по-високото следващо, четвърто, измерение. Само, че проектирани в тримерната или двумерна координатна система в определен, кратък, отрязък от време. Същото, с допускане, можем да кажем и за т.н. елементарни частици. Само, че тях не можем да ги ограничим в движението им. И, те ту ни се показват в тримерното пространство, ту се скриват.

Аналитичната геометрия, като раздел от математиката, е научната основа за разглеждане въпросите за измеримостта на световите. Равнината Декартова правоъгълна система^[78] (фиг. 1) определя положението и координатите на фигурите от второто измерение – квадрата ABCD. Пространствената Декартова координатна система (фиг. 2) определя положението и координатите на фигура от третото измерение^[79].

Ограничаването на част от пространството, чрез две координатни системи, една от които е **имагинерна*** (скрита и има смисъл $(-1)^2$) (фиг. 3), води до получаването на нова координатна система (фиг. 4), посредством която можем да разгледаме фигура от

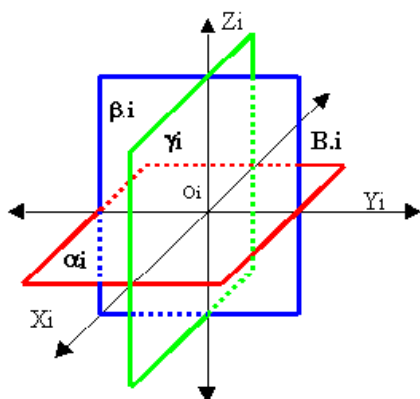
---

⁷⁸ Кисьов И., "Наръчник на инженера", I част Математика, С., изд. Техника, 1993 г.; .

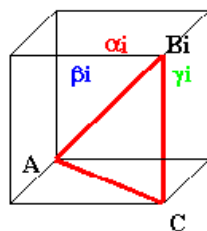
⁷⁹ Бронштейн И. Н., Справочник по математике.

четвъртото измерение – тесаракт и напълно да определим координатите на фигура от третото измерение – куб. С уточнение: **Трябва да сме в постоянно движение по върховете на новата координатна система.**

(*Да това прозрение за **имагинерните единици** са стигнали и учените от Русия: Серия експерименти са проведени в Института по ядрени изследвания в град Троицк в периода 1994-1996 г., ръководени от В.М. Лобашев, а резултатите, публикувани 2001 г. в “Direct Search for mass of neutrino and Anomaly in the Tritium Beta spectrum” са отрицателен квадрат на масата на неутиното: $m_\nu^2 = -10 \div -20 \text{eV}^2$, т.е. масата е имагинерна, а това е свойство на тахионите.)

Фиг. 3

Фиг. 4

В пространствената Декартова система, ако разглеждаме куба като геометрична фигура можем да видим само три негови страни или да получим три негови координати – квадрати, останалите три са напълно неизвестни – те са от по-високо измерение.

Ще разгледаме света от четвъртото измерение – според ненаучните днешни схващания това е Астралния свят^[80]. (ние запазваме това название – б. а.), които е съвкупност от постоянно дви-

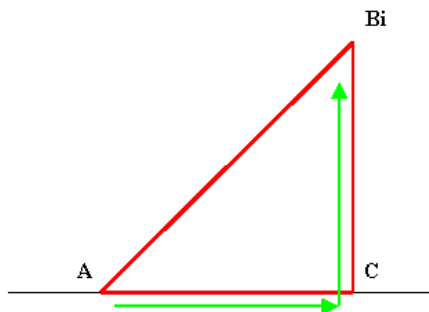
⁸⁰ Мургов. И. Д, "Човек и дух", изд. Народна младеж, С., 1993 г.

жещи се форми, цветове, чувства, желания и непрекъснато променящи се фигури, духовни същества от различно естество и неустойчиви създания.

Когато разгледаме физическият човек, като жива геометрична фигура – куб в третото измерение виждаме само три негови страни. При влизане в четвъртото измерение в света на тесаракта или в Астралния свят, ще видим всичките му страни. „Триъгълникът и пирамидата представляват една малка отсечка от тесаракта, а кубът представлява едната страна на тесаракта. Как се проектират във вашия свят? Ето една малка отсечка. Значи горе, на туй поле ..... седи един цял невидим свят за вашето зрение”^[81].

Същевременно трябва да отбележим, че тесаракта, като жива геометрична фигура е свързан с разумни същества, които могат да създават мъчно преодолими условия за движение. Те могат да настроят против човека същества от по-ниските измерения, които ще ни създадат трудно преодолими препятствия по пътя на нашите изследвания и творчески актове.^[82]

Как да постъпим, в този случай? – Трябва да извършим движение за наблюдение на куба - физическият човек, в четири измеримото пространство само от т. А към т.С и от т. С към т. В_i (фиг. 5).

Фиг. 5

При достигане на т. В_i можем да извършваме наблюдения от коя да е точка от върховете на новото координатно пространство

⁸¹ Дънов П., „Новата мисъл”, изд. Хелиопол, С., 1993 г.

⁸² Дочев Х., „Път към съвършенството”, изд. Народна младеж, С., 1993 г.

(фиг. 4) при това, в постоянно движение. Защо трябва да се извърши това движение, а не някое друго? - Нека т. А е формата на едно живо същество, което иска да се прояви т.е. да извърши едно разумно движение. Щом е изявило това свое желание, то се е свързало и е възприело мисъл от едно по-висше същество от т. Vi. Формата на съществото от т. А започва движение към формата на същество от т. С, тя го привлича - образува се път, права в три измеримия свят, тук условията за движение са благоприятни. При достигане на т. С след натрупани знания и опит се явява желанието да се продължи движението по правата AC, но по-далеч от формата на т. С не може да се върви, там условията са други – непреодолими. Остава движението към формата на т. Vi, към по-висшето същество. Всъщност преодоляването на пространствените бариери между измеренията става с движение перпендикулярно на по-ниското поле, свят. "Понеже тесаракът обема едно по-голямо пространство, гдето (където – б. а.) пресича физическият свят, в тия точки на пресичането се образува една права линия. А за другия свят те са една спирала. (Погледнете фото-плаките и следите на елементарните частици по тях – самоспираловидни движения! – б.а.) Движението е много бързо (равно или по-голямо от скоростта на светлината – б.а.). Вследствие на бързината вие го схващате като права линия, само, че пресича вашия свят, затуй се показва един перпендикуляр. А вие, като влезете в този свят, веднага се движите в кръгове, но с такава светкавична бързина се движите, че се образуват кръгове, за изминаването на които се изискват милиони години. А вие можете да извървите този кръг в една минута, в една секунда"^[83]. (както се забелязва от горният текст не само нещата - формите, скоростта, но и времето променя своята форма и вътрешно съдържание – б.а.)

За неподготвеното човешко същество от т. А е невъзможно директното движение към формите в т. Vi по правата AVi, защото ще се сблъска с формите на разумните същества от света на тесаракта - четвъртото измерение, където единственото възможно движение е подчинено на законите на Любовта – Творчеството в неговите неизброими форми на приложение, на първо място творчеството и Любовта в Науката.

---

⁸³ Дънов, П., "Началото на мъдростта", С., изд. „Хелиопол“, 1993 г.

Четвърто измерение е това, което творците (а, вероятно и мнозина учени) ще потвърдят, че е нещо реално и ще го изразят със всевъзможни интересни форми в три-измеримото пространство. Четвъртото измерение, ще потвърдят те, - е реално, но не материално – в него съществуват формите на невеществена реалност или нематериална реалност (погледната от третото измерение). Четвърто измерение най-разбираемо може да се определи чрез времето и мисълта. Четвърто измерение е мястото, където живеят мислите на хората. Там „живее“ нашето колективно съзнание, нашето колективно творчество и нашите намерения за подобър (или по-лош) живот. Четвърто измерение е мястото от което енергиите, които присъстват в нашите мисли или нашето тяло (точно от нашия мозък), влияят на енергията в пространството (научната лаборатория, ателието или изложбената зала), в която се намирате, като физически субекти и съответните форми на физически тела.

Днес учените (както и всеки един „обикновен“ човек) трябва да разполагат с по-богат инструментариум от нови изразни художествени и научни средства, които привидно имат нематериална (духовна) природа.

Именно това им качество (не материалността, т.е. по-високото от трето измерение) е предизвикателството за стремеж към нови научни хоризонти, за нови решения, в духа и смисъла на високите критерии заложен в развитието на науката (това е само пожелание). За съжаление при проникването на днешната наука в по-високо измеримите светове, вместо да се признаят новите духовни форми на битието, всичките явления непознати да този момент се свеждат все до ...материални форми и постановки.

Нека предположим (както започнахме и в началото), че броя на измеренията е безкрайно число. И нека си зададем въпроса: “Колко измерения бихме разбрали, от кои се интересувам и какви научно-творчески идеи мога да почерпя от тях, или към колко съм обвързан сега и какво ново бих могъл да постигна чрез формите в тях”?.

Съществуват много, много различни практики за получаване на опит, свързан с пространствеността. От медитация до сеанси за изцеляване, до използване на халюциногенни препарати. Не си причинявайте вреда, а просто се съединете с тези измерения, които ви интересуват. За останалото не се безпокойте. Ако досега не

сте се съединили с тях, то те не съществуват. Те не са част от вашата реалност и затова нямат значение за вас.

Няколко важни от практическа и теоретична гледна точка въпроси в тази безкрайна измеримост на светове и това безкрайно многообразие от форми вълнуват истинския учен: Как една форма от едно дадено пространство се изменя и/или измерва с друга форма в друго (по-висока или по-ниско измеримо) пространство Запазват ли формите основните си градивни елементи едно по-ниско или по високо подразделение или измеримост на Всемира? Може би на част от тези, а и други въпроси ще отговорим тук, в следващите редове....:

Точка – възможно най-малкият динамичен обект, които съществува в пространството и времето това е точката.

Евклидовата геометрия разглежда точката като елемент на формата (в случая права) без размери (а от там и без маса, импулс и скорост). С основание бихме могли да приемем, че точката в тази геометрия (Евклидова геометрия, да я наречем геометрия на Земята) е статична, неподвижна, безмерна и в определени условия „съществуваща“, в други „несъществуваща“.

В началото на 30 години на миналият век, във физиката на най-малките частици (физика на елементарните частици или „тухлички на материята“) се приема, че цялата материята се състои от три вида частици: електрони, протони и неутрони. Според същата физика, те са най-малките частици на материята неделими по какъвто и да е начин. ***Когато елементарни частици се разглеждат с математическо описание*** (Математическо описание, уважаема Ваня Милева, не физическо – б.а.) ***то те се представят като точки или точкови обекти с определена маса, скорост, импулс и пр. атрибути на материалните обекти и форми.*** В този научна ситуация ние бихме могли да приемем, че всяка една форма създадена от нас е изградена от някакъв вид материя, строжежа на която е осъществен от най-малките частици: електрони, протони и неутрони.

Нещата в науката не спират дотук. Със създаването на огромните в своите размери по дължина т. н. ускорители учените откриха, че досега приеманите за най-малки градивни частици на материята: протони, електрони и неутрони, ***не са практически неделими.*** В тяхната форма и със сложна структура участват още

по-малки частици: лептони, кварки и неутрино. Нещо повече неутриното е частица, която се движи със скоростта на светлината! От съвсем скорошните представи на учените за материята може да се спрем на последните твърдения, че материята е изградена от 6 лептона и 6 кварка. Ние приемаме това научно твърдение, въпреки, че и до ден днешен всеки един опит на учените да изолират отделен кварк (а от там и да го охарактеризират) винаги е завършвал с неуспех. Още нещо трябва да добавим - най-малките частици от които е изградена материята ... **нямат поведение на материя**. По-скоро поведението и същността на частиците, от които е изградена материята и материалните форми, не се вписват в нито едно досега направено научно описание за материята! Влизайки от блатото на материализма в блатото на идеализма научната мисъл, за да се измъкне от тази каша, отправя своите парадокси към... философията!

Понятието „материя” би имало смисъл да се отъждествява с форма, ако до днес учените третиращи тези въпроси от мирозданието биха установили единен еквивалент на всичките превръщания на материалните обекти (форми), както е това при енергията. Защото материята и формите в нея не са нищо друго, освен една от проявите на енергията и движението – материята е едно безкрайно движещо се многообразие на форми от кондензирана енергия. Т.е. иска се създаването на Единна Теория на Полето (ЕТП) – нека я наречем пак така.

Независимо от мъглявите научни прозрения и догадки, ние приемаме, че в образуването на една форма на материален или нематериален обект участва точката. На тази точка ние даваме определение и свойства за най-малък градивен и формообразуващ елемент със съответните свойства и характеристики.

И така, първият елемент на формата е точката. В реалната Вселена, както и във Формологията точката притежава пространство, време и скорост. Тази наша точка също е потопена и в едно непрекъснато движение. Кое то движение може да приеме многообразни форми на изява, в т. ч. и т. ч. и **Брауново движение**.

Най-малкото пространство, в което съществува нашата реална точка е от порядъка на 10^{-28} см, а най-голямото до 10^{35} см. Тези две пространствени характеристики (дължина, а от нея и площ и обем, като и пространство и време) описват началото на Вселената, преди т.н. Голям взрив и цялата днешната изучавана

Вселена със всичките всевъзможно изявени форми (независимо от техните енергийни състояния). Времето за съществуване на нашата реална точка е от 10^{-15} сек. до времето на този момент, в която я разглеждаме и изучаваме. Или с други думи нашата реална точка – „най-простата“ образуващата в науката, **съществува от началото на създаване на Вселената до днешни дни!** (В нашите най-нови изчисления в раздела „**Физическият смисъл и математическите зависимости на световите $K(0)P$, $K(1)P$, $K(2)P$, $K(3)P$,..... $K(n)P$. Усъвършенстване и допълнение.**“, от втори том на книгата „Мокрите сънища на ...“, ние показваме по-различни стойности, например: Пространство до 10^{28} **cm**, а при разширение до 10^{36} **cm**, като най-голямо - и 10^{-52} **cm** до разширение на 10^{-44} **cm**, като най-малко. И времеви интервали, за съответното пространство от $3,33 \cdot 10^{39}$ s и съответно от $3,33 \cdot 10^{-71}$ s)

Самото съществуване на точката определя и нейното движение с определена скорост. Днес е прието да прием, че максимално допустимата скорост на нашата точка не надвишава скоростта $C = 300\,000$ км/сек на светлината. Ако надвишим или се изравним с тази скорост на светлината, нашата точка, респ. нашата форма ще придобие други граници, т.е. ще се „опита“ да промени своята форма. Самият стремеж да промени границите и формата си нашата точка (респ. форма) създава една „вътрешна“ съпротива на устойчивост на дадената форма. Тези два процеса: на външен стремеж на придобиване на нова граница (нова форма) и стремеж вътрешен на устойчивост за запазване на формата дават възможност на точката (респ. формата) да придобива нови свойства и характеристики и да прекрачва прага на различните измерения. И, предоставя възможност на учените да и дават различни названия – понякога крайно причудливи. Опа! – Каква красота!

Тук можем да въведем и количествена характеристика на точката – брой точки. Естествено с тази характеристика можем да твърдим, че точките във Вселената са безброй!

Важни характеристики на точката (Да не забравяме нито за миг, че елементарните частици в днешните науки физика и математика се разглеждат като точки или „точкови“ обекти):

1. При какво да е движение на точката в каква да е посока на пространството, ние можем да фиксираме мигновено това преместване с подходящо избрана координатна система. Колкото е ре-

ално съществуването на точката, толкова е реален и изборът, съществуването и отчетените координати в координатната ни система. (виж. Декартовите координатни системи – двумерна и тримерна).

2. При своето движение и съществуване точката **оказва постоянно независимо и пряко влияние върху избраната от нас координатната система**. С други думи точката влиза във взаимовръзки с всяка една реално изявена форма във Вселената (както и със самата Вселена) и оказва влияние. Така както и самата форма оказва влияние върху точката. *(Това трябва много добре да се запомни от ерудитите съвременни учени!)*

3. Точката не определя никакви симетрични характеристики на формите – **тя не се подчинява на степените на свобода** (За степените на свобода се спряхме в горните редове, но Vanya Mileva заедно със своите велики учени не успяха да ни обясня тези нещица – за степените на свобода и симетрията. И когато **елементарните частици** Vanya Mileva ми ги представя като точки, нека знае че те нямат ...симетрия, нито могат да се ограничат в степени на свобода, най-малко да им се лепне свойството спин в тримерното пространство. Какво означава това? - Това означава, че тя е реален елемент, обект в едномерното и двумерно пространства, а в тримерното и с по-висок ред пространства - тя участва, но нейните фиксирани координати (повече от две координати) са **извън реалностите** на тримерния, наш, свят (работим с имажинерни, скрити координати на точката).

4. Точката участва в създаването на сферата (кълбото, най-съвършената по простота и същевременно най-важното по функционалност форма, която би трябва да притежават и елементарните частици, когато ги наблюдаваме в третото измерение) и след това се оттегля в себе си.

С нашата нищо не значеща на пръв поглед точка обаче можем да започнем да оразмеряваме и пространството. Учените математици, физици и кои ли още, са зареяли погледи нагоре и напред в необятните вселенски простри и изследват многообразните и многомерни форми на микро- и макрокосмоса, но забравят за една най-проста точка. Тази точка, както и твърдахме в горните редове е един от основните елементи на изгражданите форми, и още нещо...

Първо измерение в най-точния смисъл на тази дума е просто точка. Първо измерение съществува навсякъде във Вселената – впрочем както и всички други измерения. Първо измерение като зърно на творчеството и подобно на сътворяване е не материално създаване, а творение – изобщо. Творение на всевъзможното многообразие от форми в различно енергийно състояние: творение на идеи, творение на енергии, творение на връзки, творение на нови души, творение на вдъхновение, творение на всичко (изобщо творчество) - води своето начало от първо измерение. В определен смисъл може да го наречем Първо-Източник.

Правата. Съществуването на правата е определено от движението и съществуването на точката. Когато една точка се движи по права линия в две посоки (напред-назад, нагоре-надолу, от плюс към минус и т.н.) се получава права. Правата характеризира едно едномерно пространство, като негова характерна геометрична форма. Буквално можем да твърдим за правата, че е съставена от безброй много точки, движещи се в дадено направление. Всяко едно свързване на нашата права с точка, или точки извън нейните образуващи точки я води до фиксиране и координиране в по-висок ред пространства. С правата линия можем да определим симетричните характеристики на формите – тя се явява оста на симетрия. Граница на правата е точката.

Няколко важни характеристики на правата (по **Лобачевски**. Тук ползваме т.н. „Паралелните прави“ на Лобачевски, защото тази, негова, геометрия описва тази физическа реалност! Въпрос, на мократа кокошка Канисков: - В Кое учебно средно или висше училище се изучава тази геометрия? Отговор: - Никъде!):

1. Правата линия покрива сама себе си във всички направления.

2. Две прави не могат да се пресичат в две точки

3. Права линия, като се продължи достатъчно в двете и посоки, преминава всякакви граници и по този начин разделя ограничената равнина на две части (условно разделя пространството на две части)

4. Две прави перпендикулярни на една и съща трета права, никога не се пресичат, колкото и да ги продължаваме

5. Една права линия винаги пресича друга права линия, ако минава от едната в другата страна на втората права. (В неограниченото пространство веднъж пресечената права пак се връща в точката на пресичане)

6. Права линия, перпендикулярна на две други прави, не лежащи с нея в една равнина, е перпендикулярна на всички прави, минаващи през общата им пресечена точка и лежащи в равнината на двете точки.

7. В равнината (двумерното пространство) и в пространството (тримерното пространство), през две точки може да се прекара само една права.

8. През една точка могат да се прекарат безброй много прави във всичките възможни посоки

9. Права задвижена перпендикулярно на себе си влиза в по-високо измерение и образува плоскост (равнина)

Следствие 1. От твърдение 9 на **Лобачевски** можем да твърдим следното: От всяко движение перпендикулярно на себе си и от всяка фигура перпендикулярна на своята характерна равнина може да са влиза в по-високо измерение!

Плоскост. Когато придадем движение на една права в перпендикулярно направление на себе си се образува плоскост. Плоскостта характеризира едно двумерно пространство с координати по двете оси на равнината Декартова координатна система. Характерна фигура от това двумерно пространство е квадратът. Характерна фигура, проекция от по-високо измерение в двумерното измерение и пространство на плоскостта е кръга – сечението на кълбо (сфера) с равнина е кръг.

Тук интерес представлява квадратурата (лицето) на формата, представен от кръга. Точната квадратура на кръга се изчислява с едно число, наречено Пи (π) = 3,14 и то, никога не е точно число. В неговата стойност участват безкрайно малки периодични и непериодични числа от безкраен порядък (например: 3,1428571428571428571428571428571..... и т.н.). Този факт говори единствено, че формата на кръга (респективно и по нататък на сферата) е взета и е проекция от по-високо измерима форма (например тесаракта) от по-високо пространство (например от четиримерното пространство). Нека обърнем внимание на числовите изрази за заряд на елементарните частици, или на констан-

тите (като например константата на **Планк** (**h**)) участващи в изчислителните операции при определяне на маса, импулс и пр. Те са винаги „безкрайно малки периодични и неперидични числа от безкраен порядък“. С по прости думи: имаме работа с безкрайно малки числа, които реално нямат край (за начало не знам)... И, те реално нямат цели числови значения. И лично на мен ми е много чудно, как т.н. спин на елементарните частици има цели (или полуцели) стойности (например 1 или 1/2)? ...Но за това по-късно...или никога..

Границата на плоскостта е правата. Както и да разглеждаме плоскостта тя е част от една по голяма повърхнина, която пък от своя страна неминуемо е сферична или е част от сфера. По същата причина както и да разглеждаме правата, която при движението в перпендикулярен на себе си е образувала равнинната – то тази права е част от окръжност.

1. Окръжност, чиито радиус постепенно нараства (не престава да нараства във времето и пространството), преминава в [гранична] линия.

2. Повърхнина, получена от въртенето на [гранична] линия около коя да е нейна ос се нарича [гранична] повърхнина (ори - сфера); всички оси на [граничната] линия са и оси на [граничната] повърхнина

Следствие 2. В безкрайното множество на Вселенски форми пространство е ограничено от права или равнина. Тази права винаги е част от една окръжност, чиито радиус клони към безкрайност и тази повърхнина винаги е част от една сфера, чиито радиус клони към безкрайност. В двумерното пространство равнината и правата се прекриват.

Сфера Нека се опитаме по аналогия да придвижим получената от правата плоскост, перпендикулярно на себе си. В ограниченото пространство (ограничено пространство – напр. Геометрично пространство на една Слънчева система) от движението на плоскостта перпендикулярно на себе си ще се получи фигурата на куба. Кубът е характерна фигура за третото измерение, които може да се охарактеризира с пространствената Декартова координатна система. Ако работим с действителни по големина мерки (мерките на Вселената) ще видим, че нашата повърхнина е сферична - при движение перпендикулярно на себе си образува една сферична форма (кълбо).

Характерна фигура, проекция от по-високо измерение в тримерното измерение и пространство е сферата – сечението на тесеракт (фигура характерна за четвъртото измерение) с повърхнина е сфера (кълбо).

Фрактала В досега разглежданите форми (и елементи на формите) ние сякаш нямаме реално представяме на всичките възможни форми в Битието с тяхното безкрайно многообразие, неповторимост, сложност, ... красота и хармония. Нашите форми на точката, правата, плоскостта, сферата (от тук и на квадрата, кръга, куба и кълбото) са безкрайно скучни, строго хармонични и безапелационно симетрични.

През недалечната 1975 година френският математик Беноа Манделброт създава нова геометрия, наречена „геометрия на фракталите“.^[84] В книгата „Фрактална геометрия на природата“ френският учен разглежда фрактала (fractus – лат.), като начупена, накъсана или поне привидно много неправилна линия. Геометрията на фрактала дава възможност на учените да дадат точна математическа формулировка на природните явления, който привидно са свързани със случайността, и които привидно не се подчиняват на никое правило или друг познат нам физически закон. (Предполагам, че ако се ползва математическият апарат на фракталите, могат да се изяснят доста от постановките за т.н. „Принцип на неопределеност на Хайзенберг.“ Въпрос, на мократа кокошка Канисков: - В Кое учебно средно или висше училище се изучава тази математика на фракталата? Отговор: - Никъде!) Като примери можем да посочим формата на облаците, очертанията на една планина, крайбрежната линия, формата на мълнията и пр., Но, защо не и формата на човешкото тяло и частите от него – лице, уши, очи, нос, крайници, бюст и пр. Та нима днешната форма на човешкото тяло не е все пак един привиден случаен сбор от криви, прекъснати и непрекъснати повърхности и линии. Подредени уж случайно, но въпреки всичко хармонично и красиво. Към пресъздаване на тези криви линии, придаващи красотата на човешката физическа форма не се ли стреми в миналото и днес художника, скулптура, поета, музиканта....?

---

⁸⁴Манделброт Б., *Фракталните обекти: Форма, случайност и размерност* (прев. от фр. ез. Петър Лазаров и др.) София: Унив. изд. К. Охридски, 1996, ISBN 954-07-0469-3

В геометрията на фракталите самите фрактали и формите създадени от тях привидно са хаотични и неправилни. Неправилността и хаосът са само условни. Оказва се на практика, че каквато и да е малка част от фрактала (неправилната линия или повърхност) създаваща части от фигурата или тялото показва постоянната тенденция да възпроизведе цялото тяло или форма на цялата фигурата! Себе-подобие то се явява една от най-характерните черти на фрактала. Нещо повече – много по-далече дори от интуитивното ни усещане е т.н. **фракталационно измерение, което се явява естествен преход между разнo-измеримите пространства:** преход от точка към линия (права) – без мерно към първо измерение; преход от линия към плоскост (равнина) – първо към второ измерение; преход от плоскост към куб – второ към трето измерение; преход от куб към тесаракт – трето към четвърто измерение и т.н. Интуитивното ни усещане заедно с геометрията на фрактала може да ни даде една мощна теоретична и практична въоръженост при създаване и пресъздаване на формите на човешките тела и другите всевъзможни форми от Битието. Тази теория може да ни въоръжи и с мощни инструменти при пресъздаване на цялото от негови отделни части.

Нека навлезем в по-високо измерими светове от третия: Пето измерение е сходно на четвъртото, то е състояние на енергии. В пето измерение се задържат и се предават намеренията, творческите планове за създаване на формите, но те повече не са спирани във времето. Творците могат да мислят за пето измерение, като за, така както го наричат в редица култури, – ефир. (Ефир в древногръцката митология е една от първичните световни сили, най-леката и прозрачна част от въздушното пространство, която достигала до върховете на Олимп. Според Хезиод, Ефир е син на Ереб и Никта. Деца на Ефир и Химера са Земята, Небето, Море, Океан и Тартар. – б.а.) В началото на миналия век именно при доказването наличието на ефира (или етера), Айнщайн става известен със своята Теория на относителността. Според физиците (официално само според Айнщайн) етера е пространство или по-точно поле (аналогично на електромагнитното поле) през което, и в което се разпространяват светлинните вълни. Или по-точно светлинните частици на светлината – фотоните. (По-късно знаете, г-н/ др. Айнщайн изпразва физиката от понятието Ефир – Етер. За това говорихме и в т.н. Менделеева таблица – б.а.)

Ако четвърто измерение за вас е измерение, което се явява време или се определя чрез време - от една страна и с енергия от друга, то второ измерение се определя от пространство и енергия. Второ измерение е това място, където са вкоренени вибрациите на материалния свят. Всичко, което съществува физически в трето измерение, е вкоренено във второ измерение. Всеки един елемент от второто измерение участва и като елемент за изграждане на формите в третото измерение (точка, права, плоскост) и именно с тези елементи ограничава и степените на свобода на творчески създадените форми в трето измерение. В него вие се съединявате със Земята на физическо ниво. Именно там е положена основата на голяма част от физическите закони, на които безусловно са подчинени изградените в творчески актове форми. Във второ измерение съществува **електромагнитната енергия**: всички физически сили, описани от учените, като например, тези, които удържат атомите заедно, съществуват във второ измерение. Това е тази енергия, която запазва нашия материален свят цялостен и определя положението на нещата (формите) в пространството.

„Помнете, че всички вие във всеки един момент съществувате във всички измерения. Вие можете, когато това е необходимо, да се съедините с всяка част от себе си. От друга страна, вашето мъдро Висше Аз поддържа границите на вашето самосъзнание, за да не се окажете изумен от картината на всички свои вас, които се намират във всички измерения. Тъй като сте човешки същества, вие се придвижвате през пространството и времето, имайки ограничено виждане за себе си. Това ви позволява да получите опит, който иначе, не бихте могли да получили. И част от процеса на просветление се явява обучаване във възможността да виждате извън границите на първоначалните ограничения, но при това не много бързо, за да не загубите тримерно си съзнание.”^[85]

Нека изясним категориите: пространство, време, движение и скорост.

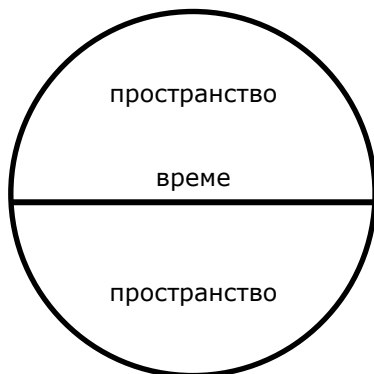
⁸⁵ <http://www.spiralata.net/kratko/>

Съвременните учени работят интензивно с тези категории: пространство, време, движение и скорост, без да имат и най-малката представа за тяхната действителна същност. Те дори нямат правилно понятие и за категорията маса! На въпроса що е маса? – Често посочват теглото на формата за маса

Пространство - Площта (обема) от разширението на кръга (сферата) от формата на Вселената след Началния Взрив. Всяко разширяване е част от пространството.

Време – Диаметърът на кръга (сферата), образуващ се след Началния Взрив и Сътворяването на Вселената. Всеки подтик, **импулс** е част от времето.

Забележка: Някоя съвременна научна категория (определение) за импулса не свързва импулса, като част от времето!

Време и пространство

Времето и пространството се препокриват в един и същ момент. Времето и пространството са симетрични във Вселената. Нещо повече времето във всеки един момент се явява ос на симетрия на пространството - диаметърът (времето) на кръга (пространството). **От симетрията на пространството произтича законът за съхранение на количеството на движението** (Що е количество движение? – Този въпрос зададох на Ваня Милева и сие учени, ако си спомняте! Даже попитах каква е мерната единица за количество движение. – б.а.). **От симетрията на времето – закона за съхранение на енергията.**

Когато Енергията във Вселената преминава от едно състояние в друго – това преминаване наричаме време, разширяването при всеки даден момент наричаме пространство.

Постоянното преминаване от едно пространство в друго и от едно измерение в друго в необятните Вселенски простори обуславя непрекъснатото поддържане на стойностите на времето и пространството.

Времето и пространството са атрибути на закона за запазване на Енергията във Всемира.

Скорост е интензивността от движението на пространството и времето във Вселената.

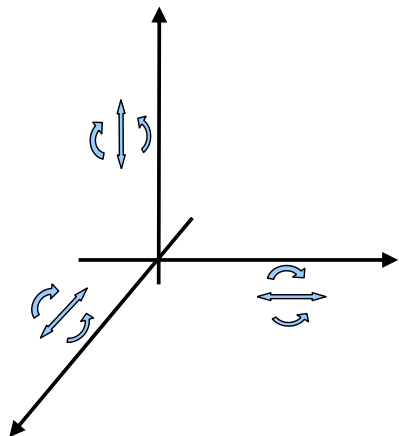
Времето, пространството и скоростта препокриват всичките възможни форми във Вселената във всяко едно тяхно направление и измерение.

Вече съвсем спокойно можем да разберем в какво пространство и с каква измеримост могат да си служат т.н. елементарни частици, чиято скорост се доближава и е скоростта на светлината (А, някои частици я и надминават – б.а.)

Степени на свобода.

Всяка една създадена форма в своето съществуване се стреми да се сдобие с възможно най-голяма степен на свобода. Особено засилен е този стремеж при биологичните (живи) форми в материята. Като венец на усилията в биологичното царство на Земята за стремеж към освобождаване от ограниченията е човешкото същество. Естествено неговият стремеж се пренася към формите, които му създават тези по големи степени на свобода.

В разно-измеримите пространства броя на степените на свобода са различни. В едно едномерно пространство (пространството на правата) – можем да говорим за най-пълно ограничение в степените на свобода - имаме две степени на свобода: движение напред и назад или нагоре и надолу. В двумерното пространство (пространство на плоскостта и кръга) имаме четири степени на свобода: линейни движения нагоре и надолу и наляво надясно по двете оси на равнината Декартовата координатна система. В тримерното пространство (пространството на куба и сферата) имаме девет степени на свобода - по три свободни движения на всяка една от трите оси от пространствената Декартова координатна система, като едно от тях е въртеливо. (фиг.6)

фиг.6

Забележка: Тези степени свобода, които са показани и описани от фигурата са математическа интерпретация на въпросите. При реална физическа постановка едното от транслационните движения (към координатното начало) е немислимо в тримерното пространство, пък може и едната от посоките на въртене да е невъзможна.... Защо? - Ами, нека моите опоненти Ви отговорят. Какво, няма отговор - нямам опоненти. Горкият аз!

В четири-мерното пространство бихме могли да очакваме да съществуват 16 степени на свобода и т. н., както сами се досещате, колкото са по високо-измерими пространствата толкова броят на степените на свобода се увеличават – докато стигнем да едно n-мерно пространство със степени на свобода клонящи към безкрайност, т. е. ни сме в една реална пълна свобода. В действителността, в която живеем и творим (тримерното пространство) **най-голяма свобода, с най-малко ограничения** може да се представи от една форма **окачена на струна** (Отнета една степен на свобода – движение, по тази причина имаме и **опити за въвеждане на т.н. уравнения на Шрьодингер**, в квантовата физика! Някой да Ви е споменавал този факт! – Не, е! Знам със сигурност. – б.а.) или поставена върху основа (отнети две степени на свобода движение и завъртане).

До тук добре! Кажете ми уважаеми приятели и неприятели, какво да правим с толкова високо издигнатите учени! Понеже те-хен блян винаги е било една единна теория на полето (нека я на-речем, пак **ЕТП**), и едни единни преобразования. Ще взема да я напиша в следващите редове тази единна теория на полето (**ЕТП**), там където всичките взаимодействия (четирите типа) стават едно. (Сигурно наистина съм луд! – б.а.) **ЕТП, а? (Нещо подобно на ДСК, а?)**

Но, преди това **да отидем отново**, само за малко, при Ваня Милева (колко ти плащат?)

Понеже моята приятелка, вече Ваня Милева (а, не Vanya Mileva) се прехвърлила на по-високо научно ниво на публикации <https://nauka.offnews.bg/>, каквото и да значи тази адрес (а, той за неукия като мен, значи: наука, отворени или пълни новини за на-уката и то под българка егида!), с ключова публикация: „Кванто-вата теория на полето“^[86] с последна промяна: 03 април 2016 в 18:40, **гледания** 38824 – тридесет и осем хиляди осемстотин два-десет и четири – толкова пъти материалът е прегледан от чита-тели! Представяте ли си уважаеми приятели колко много от вас са се просветили и са прегърнали новите научни знания и са проме-нили света към по-добро, благодарение на съвременната наука и нейните представители заедно с авторката на тези редове!. За да се развива науката, като наука, по-късно, ще **противопоставя** мой авторски материал с темата: *Единна Теория на Полето (ЕТП)*.

Но, нека сега да видим прозренията на съвременните учени и Ваня Милева (Тук там, ще поставям скоби с коментар):

Част от написаното от Ваня Милева, или опитите на Ваня и сие учени, да се доберат до ЕТП:

„Квантите, преносителите на взаимодействието

В класическата електродинамика, взаимодействието между зарядите и токовете става като зарядът генерира поле и това поле действа върху други заряди. В квантовата теория, взаимодействието на две частици чрез тяхното взаимно проникващо поле може да бъде представено като **обмен между двете частици на трета частица**, която се нарича **полеви квант** (Ай!). Например, ако два електрона се приближат един до друг и се отблъснат, се приема,

---

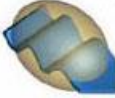

⁸⁶ <https://nauka.offnews.bg/>

че те са си разменили фотон.^[87] (Явно тук става въпрос за взаимодействие от вида: $e_0^- + e_0^- \rightarrow \gamma_3$, което е крайно невярно и неточно описано от съвременната наука! За справки виж: „Електронно захващане“)

Обменният квант е само **виртуален** (Ай!). След като се излъчи, той трябва да се погълне от същата или друга частица за ограничено време. **Той не може да се запази или да бъде открит в експеримент** (Добре, де, Ваня, как го откриха учените и ти, този квант, когато пишеш, че: „не може да се запази или да бъде открит в експеримент“, и то за „ограничено време“, което явно е от порядъка на време по-малко от 10^{-12} сек.). **Тези виртуални частици съставят квантовото поле.** (Да де, всичкото това което не може да се регистрира, открие и опише съставлява .... „квантовото поле“....) **Колкото е по-голяма енергията им, толкова по-малко време съществуват** (Времето на живот не зависи от притежавана енергия! – б.а.) – виртуалните частици отнемат/отдават бързо енергията си, преди да се открие този енергиен дисбаланс. Затова и разстоянието, което частиците могат да преминат, преди да бъдат отново абсорбирани, е ограничено и по този начин, съответстващото взаимодействие има ограничен диапазон. **Радиусът на взаимодействие се определя от масата на обменния квант.** В **особения случай**, когато частицата-преносител е безтегловна, например фотони, областта на взаимодействие е безкрайна. (В следващите редове на книжката: „Мокрите сънища на ...“ част 2, ще видите пълната безсмисленост на безсмислеността на горните твърдения! – б.а.)

---

⁸⁷ <https://nauka.offnews.bg/>

Тип взаимодействие	Преносител (бозон)	Константа на взаимодействието, α	Радиус, r , м	Време на живот, сек
Силно	между нуклони: $\pi, \rho, \omega, \dots$	$\alpha_{\pi} = \frac{g_{\pi}^2}{\hbar c} \sim 14$ $r > r_p$	10^{-13}	10^{-24}
	между кварки: Глуони - 8бр. 	$\alpha_s(q^2) \approx \left(\ln \frac{q^2}{\Lambda^2} \right)^{-1}$ $r < r_p$	10^{-14}	
Електромагнитно	Фотон 	$\alpha = \frac{e^2}{\hbar c} = \frac{1}{137}$	∞	$10^{-23} \div 10^{16}$
Слабо	Бозони (W,Z) 	$\alpha_W = \frac{G_F}{\hbar \left(\frac{\hbar}{m_p c} \right)^2} = 1.02 \cdot 10^{-5}$	10^{-16}	10^{-12}
Гравитационно	Гравитон ? 	$\alpha_G = \frac{G m_N^2}{\hbar c} = 0.5 \cdot 10^{-38}$	∞	∞

Таблица 1 (това е номерация от мен, но не се заглеждайте много много в стойностите от таблицата защото **не са верни!**)

Вероятността на процесите, които протичат за конкретен тип взаимодействие зависи (обикновено) от квадрата на константите на взаимодействието.

Взаимодействието между частиците е взаимодействие между полета

Взаимодействието между частиците е всъщност прехвърляне на енергия от едно поле в друго (Моля, Ваня Милева да ми се обади когато забележи и види „прехвърляне на енергия от едно поле в друго“, тел.: 0889 391 294, вечер между 18 и 20 часа. Успех!). Например, възбуденото поле на една частица каон може да прехвърли цялата си енергия върху пионно поле, възбуждайки две

частици в него. Каонното поле след това изпада до състояние на нулева частица. Обикновено се казва, че каонът се разпада на две частици пиони и ние си представяме зелена топка, която се разкъсва на две сини топки, но всъщност квантова вълна протича между две полета.“

Но, като напомняне е хубаво да се знае, причината за тази публикация е „**Изводите на квантовата физика изглеждат фантастични за ежедневиия ни свят**“^[88]. „В началото на XX век учените откриват, че законите на класическата физика не са валидни при малките частици. Ражда се една нова физика – квантовата, която преобръща коренно господстващите досега представи. Всяка енергия може да се поглъща или отделя само във вид на малки порции от кванти, имащи определена енергия, казва Макс Планк през 1900 година. Малко по-късно Алберт Айнщайн стига до извода, че светлината представлява поток от кванти, наречени по-късно фотони.

Оказва се, че микрочастиците на молекулярно, атомно, ядрено, а и на още по-ниско ниво се държат едновременно и като частици, и като вълна. Картината на квантовите събития, която ни дава уравнението на Шрьодингер е като развълнуван океан – върховете на вълните са местата, в които най-вероятно се намира например електронът. Може да се говори само за вероятности, защото принципът на неопределеността на Хайзенберг твърди, че никоя физическа система не може да се намира в състояние, при което координатите и импулса ѝ (скоростта, кинетичната енергия) едновременно приемат напълно определени значения. Ако се опитаме да намалим неопределеността на координатите на електрона, ние увеличаваме неопределеността на неговия импулс. (Тази какафония, я знаете, от по-горните текстове!)

Изводите на квантовата физика изглеждат фантастични за ежедневиия ни свят. Илюстрация на парадоксите на квантовата механика, пренесени в едни макросвят, е мисловният експеримент "Котката на Шрьодингер", която може да е в две състояния едновременно. Частиците могат да преминават през прегради, за които не им достига потенциал да прескочат - т. нар. тунелен

---

⁸⁸ <https://nauka.offnews.bg/>

ефект, информацията се премества мигновено на големи разстояния. А наскоро бе намерен дори нов парадокс - "три гълъба в два гълъбарника". (А, най-новото научно откритие е парадокса при учените, наречен: „Тримата глупаци“ от Академик и Член Кореспондент на Народното творчество Доньо Доневи!!!)

Квантовата теория на полетата е най-сложната част от квантовата физика, затова ще започнем с някои базови понятия. (Понятия, като: - Туй в онуй!)“

(Забележка: Понеже моите читатели ме почерпиха, аз се въздържа от това да въвеждам в употреба „някои базови понятия“ – просто ги щадя!

Нека започнем с едни бегъл преглед на стойностите в **Таблица 1**, като си направим една съкратена Таблица 2.)

1. Тръгваме с радиусите на взаимодействие:

Радиус, r, [м] (за по-голяма коректност слагам тези средни скоби на мерната единица метър – m , а не m , ама хайде)	
Силно (нуклони, кварки)	$10^{-13} \div 10^{-14}$
Електромагнитно (фотони)	∞
Слабо (бозони)	10^{-16}
Гравитационно (гравитон ?)	∞

Таблица 2

(Без много церемония Ваня Милева въвежда: „**Радиусът на взаимодействие се определя от масата на обменния квант**. В особения случай, когато частицата-преносител е безтегловна (без тегло, или без маса – кое е активното г-жа/це Ваня Милева, или теглото е равно на масата? Поне дай една формула за радиуса на взаимодействие и масата на кванта – моля!), например фотони, областта на взаимодействие е безкрайна.“

Като погледнем стойностите в Таблица 2 (част от Таблица 1) виждаме, без трудност, че имаме два безкрайни радиуса на взаимодействие (което само по-себе си е едно нищо). И други два с цифрово изражение (което само по-себе е вече нещо – ама, да не се окаже после нищо.)

Нека уважаеми приятели си представим, че навлизаме в някакво пространство например бурканче кисело мляко (преносител на взаимодействието между молекулите е водата) и бурканче мед

(преносител на взаимодействието между молекулите също е водата). Еднакъв ли ще бъде „**радиусът на взаимодействие**“ между молекулите на киселото мляко и на меда? – Няма да бъде еднакъв! Независимо от това, че имаме еднакъв преносител на взаимодействието – водата. А, има ли предел, граница на това взаимодействие, което да е характерно за всеки отделен вид пространство и за всеки отделен вид вещество (частици)? – Има предел или граница! Каква е тази граница за всеки един вид частици? – Науката мълчи? Има ли предел и граница масата на обменения квант и от там има ли предел и радиусът на взаимодействие – Има! Колко е за всеки даден тип частици? – Науката мълчи! Само Ваня Милева си приказва, нека си приказва.... (за това и плащат))

- А, бе, я да те видим на тебе като НЕ ти плащат какво си направил? ....

- В следващата част на книжката.

Сега обаче ще Ви бъде предполагам интересно - да изнесем някои факти от „кухнята“ на квантовите физици и прочие.

Дълги години Алберт Айнщайн и Макс Борн се опитват да се доберат до истината и същността на Единното Поле. В своята зрялост на творческия си живот, след неуспешните опити, спорове и догадки те (по скоро Макс Борн) прибегват до „услугите“ на **В. Паули** за да конструират поне теоретично и най-накрая това Единно Поле.

[(**Волфганг Ернст Паули**]^[89] (на немски: Wolfgang Ernst Pauli) е австрийски физик, носител на Нобелова награда за физика за 1945 година за открития от него **Принцип на Паули**. Принципът на Паули, известен също като **принцип на забраната** е **принцип** (Той е (според мен) най-големият **СПАСИТЕЛ** на квантовата механика, и всичките квантови физици начело с Айнщайн трябва паметник да издигнат на Паули до небето – авторово „мокро“ мнение.) в квантовата механика, формулиран от Волфганг Паули през 1925 г. Според него в дадена квантова система не е възможно да съществуват едновременно два фермиона с еднакво квантово състояние,^[90] т.е. да се характеризират с четири еднакви квантови числа. Принципът е един от най-важните във физиката (подчер-

---

⁸⁹ [https://www.wikiwand.com/bg/ Волфганг Паули](https://www.wikiwand.com/bg/Волфганг_Паули)

⁹⁰ <https://www.britannica.com/science/Pauli-exclusion-principle>

тано от мен), защото основните частици на заобикалящата ни материя (протони, електрони и неутрони) са фермиони (феримон – частица с полу-цял спин – за спина говорихме вече – б.а.).

Следствия от принципа на Паули

1. В дадено атомно състояние, което се характеризира с определени стойности на **n, l, m, m_s** , може да има само един **електрон**;

2. В атомна орбитала, която е определена от дадени стойности на **n, l, m** , може да има най-много два електрона, но **с противоположни спинове**;

3. Максималният брой електрони в даден подслой е равен на броя на орбиталите му $(2l+1)$ умножен по две: $2(2l+1)$;

4. Максималният брой електрони в даден слой е равен на сумата от максималния брой електрони в неговите подслоеве. Той е равен на **$2n^2$** ;

(Както виждате с тези следствия идващи от принципа на забрана на Паули е спасена цялата квантовата физика!) Но, какво би написал Паули и каква забрана щеше да въведе, ако знаеше, че и ...**протоните в ядрото също са „подредени“ в „слоеве“**. И „**подредбата“ на електроните – следва „подредбата“ на протоните!** И, този факт (подредбата на електроните да следва подредбата на протоните) по никой начин не е в следствие на забраните на Паули... - Абе, господа учени - защо се умълчахте?]

Но, нека се върнем към Паули и да видим той, как се опитва да помогне на Макс Борн и Алберт Айнщайн^[91]: „Независимо от Айнщайн, още една забележка за илюстриране на разликата между класическата и квантовата механика при «измерване» на една орбита.

А. Класическата механика. Да си мислим напр. за определяне на орбитата на една планета: измерва се *многократно* местоположението в различни моменти t_0, t_1 [... ...] винаги с една и съща точност Δx_0 . Ако имаме прости *закони* за движение на тялото (напр. гравитационен закон на Нютон), от това можем да *изчислим орбитата* (това значи местоположението и скоростта в произволен момент) на тялото с *произволно висока* точност (и да *проверим* отново приетия закон в по-късни или в по-ранни моменти от използваните). Поради това многократни измервания на

---

⁹¹ Айнщайн А., Борн М., Кореспонденция 1916-1955, Издателство: „Изток-Запад“ С.2018, стр. 269-270

местоположението с ограничена точност могат да заменят успешно *единствено* измерване с висока точност. Приемането на относително прости закони за силата (Г-н Паули, Васил Манев по един убедителен начин доказва, че Нютоновия закон не е прост като Мен- б.а.) като Нютоновия (а не някакви нерегулярни движения наоколо по зиг-заг) изглежда тук като позволена идеализация в смисъл на класическата механика.

В. Квантова механика. Повторението на измерването на местоположението в следващи един след друг моменти с една и съща точност Δx_0 е съвсем безполезна за предсказуемостта на по-късни измервания на мястото. Защото всяко измерване на мястото с точност Δx_0 в момента t_n носи със себе си неточност $\frac{h}{m \cdot \Delta x_0} (t_{n+1} - t_n)$ в по-късен момент и *унищожава годността на по-ранни измервания на мястото в рамките на тези граници за грешката*. (Ако не се лъжа, Бор обсъди този пример с мен преди много години). Главната разлика между теории А и В, (**е** – прибавено от мен) че при В чрез *едно* измерване може да бъде изгубено знание, получено въз основа на по-ранни измервания, не е изразена достатъчно ясно във Вашия ръкопис! Много поздравя. *Винаги ваш В. Паули.,,*

3. Да създадем ЕТП – Единна Теория на Полето

Забележка: За това не ми плащат!

Нека отново разгледаме структурата и състава на елементите, от които са изградени заобикалящите ни светове.

Въвеждаме 1 ^[92]:

Световите К(n)Р могат да се представят в следния вид:

К(-2)Р - неизвестен

К(-1)Р - неизвестен

К(0)Р - нашият свят, гравитационен свят

К(1)Р - звезди, електрически свят

К(2)Р - протони, ядрен свят

К(3)Р - фотони, светлинен свят

К(4)Р - гравитони, гравитонен свят

К(5)Р - неизвестен

---

⁹² Канисков Васил, *Мокрите сънища на лечителя-билкар Васил Канисков, може би: част 1*, Издателство *Неизвестно*, 2019 г., с.303-304

Световите $K(-2)P$ са изградени от световите $K(-1)P$
 Световите $K(-1)P$ са изградени от световите $K(0)P$
 Световите $K(0)P$ са изградени от световите $K(1)P$
 Световите $K(1)P$ са изградени от световите $K(2)P$
 Световите $K(2)P$ са изградени от световите $K(3)P$
 Световите $K(3)P$ са изградени от световите $K(4)P$
 Световите $K(n)P$ са изградени от световите $K(n+1)P$

Силите F_n могат да се представят така:

F_0 - гравитационна сила

F_1 - електрическа сила

F_2 - ядрена сила

F_3 - неназована сила (**фотонна сила**)

F_4 – неназована сила и т.н. (**гравитонна сила**)

Гравитационните константи G_n могат да се представят така:

G_0 - специфична константа за света $K(0)P$ (**гравитационна**)

G_1 - специфична константа за света $K(1)P$ (**електрическа**)

G_2 - специфична константа за света $K(2)P$ (**ядрена**)

G_3 - специфична константа за света $K(3)P$ (**фотонна**)

G_4 - специфична константа за света $K(4)P$ (**гравитонна**) и т.н.

Масите M_n и m_n са специфично различни са всеки един свят $K(n)P$ и могат да се представят така:

M_0 и m_0 - гравитационни маси

M_1 и m_1 - електрически маси

M_2 и m_2 - ядрени маси

M_3 и m_3 - светлинни (фотонни) маси

M_4 и m_4 - гравитонни маси и т.н.

Които се изразяват със съответните формули от вида

$$F_n = G_n \frac{m_n \cdot M_n}{h^2}$$

Подчертахме, че гравитационните, електромагнитните, ядрените, светлинните и гравитонните маси не са едни и същи! В нашия свят $K(0)P$ са известни големите разлики в проявите на гравитационните, електромагнитните, ядрените, фотоните (неизвестни до сега) и гравитонните (неизвестни до сега) взаимодействия.

Световете K(0)P и нашият гравитационен свят са изградени от световете K(1)P - звезди

Световете K(1)P - звезди са изградени от световете K(2)P - протони

Световете K(2)P - протони са изградени от световете K(3)P - фотони

Световете K(3)P - фотони са изградени от световете K(4)P - гравитони

.....

Световете K(n)P са изградени от световете K(n+1)P

В развитието на света K(0)P - нашият свят има два полупериода: **полупериод на разширяване и полупериод на свиване.** ^[93]

Въвеждаме 2 ^{[94][95]}:

Елементарни частици - означение и структура

Нищото

Силов фотон: γ_3

Информационен фотон: γ_4

Неутрино: ν_e

Неизвестна частица: $H_7 \rightarrow \gamma_3 + \gamma_4$

Протон: $p_1^1 \quad p_1^1 \rightarrow (H_7) + \nu_e$ или още $p_1^1 \rightarrow \gamma_3 + \gamma_4 + \nu_e$

Електрон: $e_0^{-1} \quad e_0^{-1} \rightarrow (H_7) + 2 \cdot \gamma_3$ но, по добре така $e_0^{-1} \rightarrow \nu_e + \gamma_3 + \nu_e^-$ и понеже сме готини за позитрона e_0^{+1} можем да запишем това $e_0^{+1} \rightarrow \nu_e^- + \gamma_3 + \nu_e$ (обърнете внимание на подредбата на неутрино-антинейтрино)

Неизвестна частица: $H_{25} \quad H_{25} \rightarrow e_0^{-1} + p_1^1$ (нововъведение

$H_{25} \rightarrow e_0^{+1} + p_1^1$)

Неутрон: $n^0 \quad n^0 \rightarrow e_0^{-1} + p_1^1 + \nu_e^- + \gamma_3$

Неизвестна частица: H_{39} (това всъщност е комбинацията от e_0^{-1} , e_0^{+1} и e_0^{-1})

Неизвестна частица: H_{47}

---

⁹³ Манев Васил *Единство и развитие на Вселената*, Пловдив, Издателство ВИОН, 2013 г., с.232

⁹⁴ Канисков Васил, *Мокрите сънища на лечителя-билкар Васил Канисков, част 1*, Издателство *Неизвестно*, 2019 г., с.200

⁹⁵ Канисков Васил, *Мокрите сънища на лечителя-билкар Васил Канисков, част 1*, Издателство *Неизвестно*, 2019 г., с.312

Неизвестна частица: H_{60}

Неизвестна частица: H_{72}

Няма да разшифровам съдържанието на последните три основни частици, не защото не го знам, а за да се правя на интересен. (По нататък в текста ще говорим за някои от неизвестните частици – б.а.)

Въвеждаме $3^{[96]}$:

За протона:

$$p_1^1 \rightarrow \gamma_3 + \gamma_4 + \nu_e \quad - \text{основно} \quad (\text{Ето я и тук ЕТП!})$$

$$p_1^1 \rightarrow 4.\gamma_3$$

$$p_1^1 \rightarrow 3.\gamma_4$$

Можем да запишем и така:

$$p_1^1 \rightarrow (H_7) + \nu_e \quad \text{където} \quad (H_7) \rightarrow \gamma^3 + \gamma^4 \quad (\text{Ето я и тук ЕТП!})$$

Защо протона е с „положителен“ потенциал?

Отговор:

$p_1^1 \rightarrow (H_7) + \nu_e$ - в състава имаме едно неутрино ν_e , което винаги е другарче с позитрона e_0^{+1} или $e_0^{+1} + \nu_e$

За електрона:

$$e_0^{-1} \rightarrow \nu_e + \gamma_3 + \nu_e^- \quad - \text{основно}$$

$$e_0^{-1} \rightarrow 3.\gamma_3 + \gamma_4$$

Защо електрона е с „отрицателен“ потенциал:

Отговор:

$e_0^{-1} \rightarrow \nu_e + \gamma_3 + \nu_e^-$ - заради подредбата: неутрино, силов фотон и антинейтрино.

Защо позитрона е с „положителен“ потенциал:

Отговор:

$e_0^{+1} \rightarrow \nu_e^- + \gamma_3 + \nu_e$ - заради подредбата: антинейтрино, силов фотон и неутрино.

За неутрона:

$n^0 \rightarrow e_0^{-1} + p_1^1 + \nu_e^- + \gamma_3$ - основно (На мен все ми се ще неутрона да има следното съдържание: $n^0 \rightarrow e_0^{+1} + p_1^1 + \nu_e^- + \gamma_3$ С други думи, състава на неутрона е: **електрон** (позитрон), **протон**, **антинейтрино** и **силов фотон**. Защо е така? Ами по простата причина, че в началото на т.н. „Голям взрив“,

---

⁹⁶ Канисков Васил, *Мокрите сънища на лечителя-билкар Васил Канисков, част 1*, Издателство *Неизвестно*, 2019 г., с.290

електроните и позитроните са били в равни количества! Сега обаче тук там откриваме по някой и друг позитрон, защото явно се е скрил някъде позитрона. Къде се е скрил позитрона? - в състава на неутрона! – Вярно бе-е-е-е...(знаете кой вика: бе-е-е-е...))

Защо неутрона е „електронеутрален“:

Отговор:

$$n^0 \rightarrow e_0^{+1} + p_1^1 + v_e^- + \gamma_3$$

Това е същото:

$$n^0 \rightarrow (v_e^- + \gamma_3 + v_e) + (\gamma_3 + \gamma_4 + v_e) + v_e^- +$$

γ_3

Когато разкрием скобите, се оказва че имаме равенства между двете частици неутриното и двете частици антинеутриното!

Но, можем да стигнем и до по-далече:

Знаем, че: $\gamma_3 + \gamma_4 + \gamma_3 \rightarrow v_e + v_e^-$ (виж, по-долу в текста!)

$$n^0 \rightarrow (v_e + \gamma_3 + v_e^-) + (\gamma_3 + \gamma_4 + v_e) + v_e^- +$$

γ_3

$$n^0 \rightarrow \gamma_3 + \gamma_3 + \gamma_4 + \gamma_3 + \gamma_3 + \gamma_4 + \gamma_3 +$$

$\gamma_4 + \gamma_3 + \gamma_3$

$$n^0 \rightarrow \gamma_3 + \gamma_3 + \gamma_4 + \gamma_3 + \gamma_3 + \gamma_4 + \gamma_3 + \gamma_4 + \gamma_3 + \gamma_3 \text{ (Ето я и тук ЕТП!)}$$

Рядко така:

$$n^0 \rightarrow 3.H_7 + 4.\gamma_3$$

По рядко и така:

$$n^0 \rightarrow 3.H_7 + 3.\gamma_4$$

Но може и така:

$$n^0 \rightarrow 3.(v_e + v_e^-) + \gamma_3$$

Как се е появила частицата неутрино v_e и античастицата антинеутрино v_e^- ? (Не става въпрос за раждането на неутриното и антинеутриното)

$$\gamma_3 + \gamma_4 + \gamma_3 \rightarrow v_e + v_e^- \text{ (Ето я и тук ЕТП!)}$$

Сега, да отидем за малко на гости у **Васил Манев**:

- След като се взриви (избухне) един **протон** свят **K(2)P**, той се разширява и от него възниква силно разреден облак от вещество на света **K(1)P** (звезда). Това вещество се състои от **атоми** на

света **К(1)Р**, които са сложни обединения на светове **К(3)Р** и възникналите от тях **електрони** на светове **К(2)Р** (**протони**). След това този облак от силно разрежено вещество на света **К(1)Р** започва да се свива към центъра на облака. При свиването на облака в неговата централна част възниква отново взривеният протон (свят **К(2)Р**). В периферията на облака възниква облак от астероиди, а в пространството между периферния облак от астероиди и **протона** (свят **К(2)Р**) възникват **планети** и **астероиди**. В края на развитието на всеки един облак, възникнал от взривения протон (свят **К(2)Р**), от облака остават само взривения протон (свят **К(2)Р**) и един **електрон**. Този **електрон** може да обикаля около протона (свят **К(2)Р**) или да го напусне завинаги. [97]

Да се върнем от гостуването:

- След като се взриви (избухне) един **протон** ($p_1^1 \rightarrow \gamma_3 + \gamma_4 + \nu_e$) свят **К(2)Р**, той се разширява и от него възниква силно разрежен облак от **вещество*** на света **К(1)Р** (звезда). Това **вещество*** се състои от **атоми** на света **К(1)Р**, които са сложни обединения на светове **К(3)Р** (светлинни частици – фотони фотон 3 и фотон 4 - $\gamma_3 + \gamma_4$) и възникналите от тях **електрони** (в случая, „електроните“ са ν_e и ν_e^- , които се получават в раждането от вида: $\gamma_3 + \gamma_4 + \gamma_3 \rightarrow \nu_e + \nu_e^-$) на светове **К(2)Р** (**протони** - $p_1^1 \rightarrow \gamma_3 + \gamma_4 + \nu_e$). След това този облак от силно разрежено **вещество*** на света **К(1)Р** започва да се свива към центъра на облака. При свиването на облака в неговата централна част възниква отново взривеният протон (свят **К(2)Р** - $p_1^1 \rightarrow \gamma_3 + \gamma_4 + \nu_e$). В периферията на облака възниква облак от **астероиди** (като например $n^0 \rightarrow (\nu_e + \gamma_3 + \nu_e^-) + (\gamma_3 + \gamma_4 + \nu_e) + \nu_e^- + \gamma_3$ или негов аналог, виж по-горе), а в пространството между периферния облак от астероиди и **протона** (свят **К(2)Р** - $p_1^1 \rightarrow \gamma_3 + \gamma_4 + \nu_e$) възникват **планети** и **астероиди**. В края на развитието на всеки един облак, възникнал от взривения протон (свят **К(2)Р** - $p_1^1 \rightarrow \gamma_3 + \gamma_4 + \nu_e$), от облака остават само взривения протон (свят **К(2)Р** - $p_1^1 \rightarrow \gamma_3 + \gamma_4 + \nu_e$) и един **електрон** (в случая, ν_e или ν_e^- - ще видим). Този **електрон** (ν_e^- - видян)**

---

97 Васил Манев, Единство и развитие на Вселената, Издателство ВИОН, 2013 с.237-238

може да обикаля около протона (свят $K(2)P - p_1^1 \rightarrow \gamma_3 + \gamma_4 + \nu_e$) или да го напусне завинаги.

Уточненията:

Вещество* на света $K(1)P$ (звездите) – съгласно най-новите схващания в науката, „веществото“ (**материал**) на Звездите има следният вид (**Таблица 1.**):

Материал	Температура в милиони градуса Келвин	Плът- ност ($\text{кг}/\text{см}^3$)	Време на го- рене в години
H	40	0,006	10 милиона
He	190	1,1	1 милион
C	740	240	12.000
Ne	1.600	7.400	12
O	2.100	16.000	4
S/Si	3.400	50.000	1 седмица
Fe	10.000	10.000.000	-

Таблица 1.

Като този „материал“ е всъщност атомни ядра (във възбудено състояние протони и неутрони и още нещо – това ще го разберем в частта: „Космически лъчи“) на съответните химически елементи! (И, още нещо^[98]: В междузвездното пространство (в пространството между звездните системи) има протони, **но електроните са твърде малко.**

Коментар: Това лично на мен ми говори, че в Звездите се извършват процеси свързани с преобразуването на електрони и позитрони, и в пространството около тях се излъчват: протони (и анти), неутрино (и анти) и фотони (и информационни). Неутронът в ядрото на атомите, ми се чини да е продукт или форма на възбуден протон най-вече тук в Материята.)

$(\nu_e^-)^{**}$ - Утвърждаването на антинеутриното идва от експеримента проведен през 1962 година за „разпознаване“ на неутрино. Реакцията има следният вид:

---

98 Васил Манев, Единство и развитие на Вселената, Издателство ВИОН, 2013 306 с.

$$\nu_e^- + p_1^1 \rightarrow n^0 + e_0^{+1}$$

Правим проверка:

$$5 + 12 \rightarrow 33 + 13$$

$$17 \neq 46$$

Без да се хващаме за главата, имаме разлика, в ляво на преобразованието, от 29 **частички** По! Тези 29 **частички** По, представяме в вид на три елементарни **частици** – електрон e_0^{-1} , позитрон e_0^{+1} и силов фотон γ_3 .

Удачният вид на преобразованието е:

$$e_0^{+1} + e_0^{-1} + \gamma_3 + \nu_e^- + p_1^1 \rightarrow n^0 + e_0^{+1}$$

Отдавна знаем, че:

$$n^0 \rightarrow e_0^{-1} + p_1^1 + \nu_e^- + \gamma_3$$

Тогава:

$$n^0 + e_0^{+1} \rightarrow n^0 + e_0^{+1}$$

Поне на мен ми става ясно, че без антинеутрино ν_e^- не може да имаме възбуден протон (p_1^1), които да се представя като неутрон (n^0).

Но, имаме и по-удачен вид преобразование:

Отдавна знаем, че имаме една **неизвестна до сега на науката** частица H_{25} :

$H_{25} \rightarrow e_0^{-1} + p_1^1$ - в процеса на научни търсения стигнахме до извода, че тя има вида $H_{25} \rightarrow e_0^{+1} + p_1^1$

Която е съставена от 25 **частички** По, и в нейната структура си съжителстват един **протон** и един **позитрон**. (Ах, колко ми прилича това на **Протий** H_1^1 . Ах, колко ми прилича това на „материал“ (**Н**), най-разпространен в сред Звездите (виж Таблица 1.). И, това на всичкото отгоре е, може би, братчето на водорода участващ ярко в състава на молекулата H_2O – без която не можем. И, които елемент активно участва в прословутия процес **фотолiza** на водата и на всичкото отгоре дава електроните и протоните за да протекат всичките други важни и маловажни биологично-химично-физични и прочие процеси в растителните видове. - Хм! Този Канисков се опитва да открие „Америка“.)

Удачният вид на преобразованието

$$H_{25} + \gamma_4 + \nu_e^- + p_1^1 \rightarrow n^0 + e_0^{+1}$$

Продължаваме:

$$e_0^{+1} + p_1^1 + \gamma_4 + \nu_e^- + p_1^1 \rightarrow n^0 + e_0^{+1}$$

От едно утвърдено преобразуване, вече, от Канисков знаем, че:

$$p_1^+ + \gamma_4 \rightarrow e_0^{-1} + \gamma_3$$

Тогава:

$$e_0^{+1} + (e_0^{-1} + \gamma_3 + \nu_e^- + p_1^+) \rightarrow n^0 + e_0^{+1}$$

Ето, го:

$$n^0 + e_0^{+1} \rightarrow n^0 + e_0^{+1}$$

Допълнение: За да не се чудат изследователите на този материал къде могат да срещнат една до друга частиците протон (p_1^+) и позитрон (e_0^{+1}), т.е. да се запознаят с $H_{25} \rightarrow e_0^{+1} + p_1^+$, ги изпращам в ядрените реакции в и на Звездите. (Но, могат да отидат в реакциите на т.н. „Барионна асиметрия“, както и при формулите от „Реакции при аниhilация“. Като, нито за миг, да не се забравя, че в началният момент на „Раждането“ количеството на позитрони и електрони във, вече, Вселената е еднакво, като и че Звездите и сега поддържат този начален момент на „Раждането“ – Вместо „Големият взрив“!) И, за да не се чудат изследователите на този материал къде могат да срещнат преобразованието от вида $p_1^+ + \gamma_4 \rightarrow e_0^{-1} + \gamma_3$, ги връщам на Земята при елементите от „Менделеевата таблица“ – това преобразуване си се „върти“ там непрекъснато (Говорихме, вече, за прословутото „перпетум мобиле“!).

Преход едно поле в друго през частица – античастица!

Копирано: от Първа част на „Мокрите сънища....“

„За всеки протон^[99] в атомните ядра съществува зона на равновесие в пространството около атомното ядро, там където големината на електрическите сили (F_e) на привличане се изравнява с големината на ядрените сили (F_j) на отблъскване ($F_e = - F_j$).

Електроните обикалят около ядрата на атомите в зона ($F_e = - F_j$).

Зоните на равновесие между протоните в атомните ядра и електроните, които обикалят около тях, определят атомите.

В атомните ядра, където се пресичат критичните зони на протоните възникват неутроните!“

„В атома^[100] на водорода (H) протонът не привлича гравитационно обикалящия около него електрон. Силата, която задържа

⁹⁹ Манев В. Единство на Вселената, Неоген Пловдив, 2013, с. 256-с.357

¹⁰⁰ Манев В. Единство на Вселената, Неоген Пловдив, 2013, с. 72

електроните около атомните ядра не е гравитационна, а електрическа“

„След взривяването^[101] на **n** на брой протона възникват точно **n** на брой протона.

След взривяването на **n** на брой протона, веществото на тези **n** на брой протона не се разпръсква в пространството. То се разпръсква във вид на облаци, с определени размери. Масата на тези облаци е по-голяма от масата на взривените протони (около 2,14 пъти – б.а.) За съвсем кратко време в тези облаци настъпват изменения, които завършват с появата на същия брой протони и още толкова електрони (ново вещество). Тези облаци, а понякога и техните съставки, които регистрираме в различните интервали от време, след взривяването на протоните, изразяват така наречените мезони.“

„Възникването^[102] на всичките ядрени частици се изразява в рамките на разширяването и свиването на един протон при избухването му.

Електронът и протонът са последните стабилни продукти от протона след избухването му.

Различните неустойчиви ядрени частици, които откриват експериментаторите, са различните моментни състояния на веществото на избухналите (взривени) протони.“

Приложение на ЕТП. Обща формула на преобразуванията в ЕТП.

Да разгледаме първият елемент от Менделеевата таблица – Водород (**H**)

Правим запис: H_1^1 - Протий

Прилагаме ЕТП:

Структура - $H_1^1 = [(1. p_1^1 + 0. n^0)] 1. e_0^{-1}$

$$H_1^1 = (1.12 + 0.33)1.13 = [45] + 1.13$$

Съдържание -

$$H_1^1 = [1. (\gamma_3 + \gamma_4 + v_e) + 0. (e_0^{-1} + p_1^1 + v_e^- + \gamma_3)] 1. (v_e + \gamma_3 + v_e^-)$$

$$H_1^1 = [1. (\gamma_3 + \gamma_4 + v_e)] 1. (v_e + \gamma_3 + v_e^-)$$

Правим запис: He_2^4 - Хелий

¹⁰¹ Манев В. Единство на Вселената, Неоген Пловдив, 2013, с. 50

¹⁰² Манев В. Единство на Вселената, Неоген Пловдив, 2013, с. 248

Прилагаме ЕТП:

$$\text{Структура} - He_2^4 = (2.p_1^1 + 2.n^0)2.e_0^{-1}$$

$$He_2^4 = (2.12 + 2.33)2.13 = [90] + 2.13$$

Съдържание –

$$He_2^4 = [2.(\gamma_3 + \gamma_4 + v_e) + 2.(e_0^{-1} + p_1^1 + v_e^- + \gamma_3)]2.(v_e + \gamma_3 + v_e^-)$$

Правим запис: Li_3^6 - Литий

Прилагаме ЕТП:

$$\text{Структура} - Li_3^6 = (3.p_1^1 + 3.n^0)3.e_0^{-1}$$

$$Li_3^6 = (3.12 + 3.33)3.13 = [135] + 3.13$$

Съдържание –

$$Li_3^6 = [3.(\gamma_3 + \gamma_4 + v_e) + 3.(e_0^{-1} + p_1^1 + v_e^- + \gamma_3)]3.(v_e + \gamma_3 + v_e^-)$$

Правим запис: Be_4^8 - Берилий

Прилагаме ЕТП:

$$\text{Структура} - Be_4^8 = (4.p_1^1 + 4.n^0)4.e_0^{-1}$$

$$Be_4^8 = (4.12 + 4.33)4.13 = [180] + 4.13$$

Съдържание –

$$Be_4^8 = [4.(\gamma_3 + \gamma_4 + v_e) + 4.(e_0^{-1} + p_1^1 + v_e^- + \gamma_3)]4.(v_e + \gamma_3 + v_e^-)$$

Правим запис: B_5^{10} - Бор

Прилагаме ЕТП:

$$\text{Структура} - B_5^{10} = (5.p_1^1 + 5.n^0)5.e_0^{-1}$$

$$B_5^{10} = (5.12 + 5.33)5.13 = [225] + 5.13$$

Съдържание –

$$B_5^{10} = [5.(\gamma_3 + \gamma_4 + v_e) + 5.(e_0^{-1} + p_1^1 + v_e^- + \gamma_3)]5.(v_e + \gamma_3 + v_e^-)$$

Правим запис: C_6^{12} - Въглерод

Прилагаме ЕТП:

$$\text{Структура} - C_6^{12} = (6.p_1^1 + 6.n^0)6.e_0^{-1}$$

$$C_6^{12} = (6.12 + 6.33)6.13 = [270] + 6.13$$

Съдържание –

$$C_6^{12} = [6.(\gamma_3 + \gamma_4 + v_e) + 6.(e_0^{-1} + p_1^1 + v_e^- + \gamma_3)]6.(v_e + \gamma_3 + v_e^-)$$

Правим запис: N_7^{14} - Азот

Прилагаме ЕТП:

$$\text{Структура} - N_7^{14} = (7.p_1^1 + 7.n^0)7.e_0^{-1}$$

$$N_7^{14} = (7.12 + 7.33)7.13 = [315] + 7.13$$

Съдържание -

$$N_7^{14} = [7.(\gamma_3 + \gamma_4 + v_e) + 7.(E_0^{-1} + p_1^1 + v_e^- + \gamma_3)]7.(v_e + \gamma_3 + v_e^-)$$

Правим запис: O_8^{16} - Кислород

Прилагаме ЕТП:

$$\text{Структура} - O_8^{16} = (8.p_1^1 + 8.n^0)8.e_0^{-1}$$

$$O_8^{16} = (8.12 + 8.33)8.13 = [360] + 8.13$$

Съдържание -

$$O_8^{16} = [8.(\gamma_3 + \gamma_4 + v_e) + 8.(E_0^{-1} + p_1^1 + v_e^- + \gamma_3)]8.(v_e + \gamma_3 + v_e^-)$$

Правим запис: F_9^{18} - Флуор

Прилагаме ЕТП:

$$\text{Структура} - F_9^{18} = (9.p_1^1 + 9.n^0)9.e_0^{-1}$$

$$F_9^{18} = (9.12 + 9.33)9.13 = [405] + 9.13$$

Съдържание -

$$F_9^{18} = [9.(\gamma_3 + \gamma_4 + v_e) + 9.(E_0^{-1} + p_1^1 + v_e^- + \gamma_3)]9.(v_e + \gamma_3 + v_e^-)$$

Правим запис: Ne_{10}^{20} - Неон

Прилагаме ЕТП:

$$\text{Структура} - Ne_{10}^{20} = (10.p_1^1 + 10.n^0)10.e_0^{-1}$$

$$Ne_{10}^{20} = (10.12 + 10.33)9.13 = [450] +$$

10.13

Съдържание -

$$Ne_{10}^{20} = [10.(\gamma_3 + \gamma_4 + v_e) + 10.(E_0^{-1} + p_1^1 + v_e^- + \gamma_3)]10.(v_e + \gamma_3 + v_e^-)$$

Нека отидем по-нататък:

Правим запис: Hg_{80}^{160} - Живак

Прилагаме ЕТП:

$$\text{Структура} - Hg_{80}^{160} = (80.p_1^1 + 80.n^0)80.e_0^{-1}$$

$$Hg_{80}^{160} = (80.12 + 80.33)9.13 = [3600] +$$

80.13

Съдържание -

$$Hg_{80}^{160} = [80.(\gamma_3 + \gamma_4 + v_e) + 80.(E_0^{-1} + p_1^1 + v_e^- + \gamma_3)]80.(v_e + \gamma_3 + v_e^-)$$

I. Да създадем обща формула за състава на електроните в атомите на химичните елементи от Менделеевата таблица.

Разглеждаме броя и състава на няколко последователни химични елемента от периодичната таблица:

H_1^1 - Протий

$$H_1^1 = [1.(\gamma_3 + \gamma_4 + v_e) + 0.(\text{e}_0^{-1} + p_1^1 + v_e^- + \gamma_3)]1.(v_e + \gamma_3 + v_e^-)$$

He_2^4 - Хелий

$$He_2^4 = [2.(\gamma_3 + \gamma_4 + v_e) + 2.(\text{e}_0^{-1} + p_1^1 + v_e^- + \gamma_3)]2.(v_e + \gamma_3 + v_e^-)$$

Li_3^6 - Литий

$$Li_3^6 = [3.(\gamma_3 + \gamma_4 + v_e) + 3.(\text{e}_0^{-1} + p_1^1 + v_e^- + \gamma_3)]3.(v_e + \gamma_3 + v_e^-)$$

За, досега известният, 116 химичен елемент – Uuh_{116}^{232} Унунхексий можем да запишем

$$Uuh_{116}^{232} = [116.(\gamma_3 + \gamma_4 + v_e) + 116.(\text{e}_0^{-1} + p_1^1 + v_e^- + \gamma_3)]116.(v_e + \gamma_3 + v_e^-)$$

Разглеждаме частта описваща електроните, тя явно има общия вид:

$$\text{e}_0^{-1} = n. (v_e + \gamma_3 + v_e^-) \quad n=1,2,3,4,5,\dots,116 \text{ (до този момент)}$$

Тази част, можем да превърнем само във фотони, използвайки равенството и преобразованието породило това равенство:

$$v_e + v_e^- \rightarrow \gamma_3 + \gamma_4 + \gamma_3$$

$$\text{Тогава } n. \text{e}_0^{-1} = n. (v_e + \gamma_3 + v_e^-)$$

придобива вида:

$$n. \text{e}_0^{-1} = 3. n. \gamma_3 + n. \gamma_4$$

Където n е поредния атомен номер на химичен елемент от периодичната Менделеева таблица

II. Да създадем обща формула за състава на елементарните частици в ядрото на атомите на химичните елементи от Менделеевата таблица.

Разглеждаме броя и състава на няколко последователни химични елемента от периодичната таблица:

H_1^1 - Протий

$$H_1^1 = [1.(\gamma_3 + \gamma_4 + v_e) + 0.(\text{e}_0^{-1} + p_1^1 + v_e^- + \gamma_3)]1.(v_e + \gamma_3 + v_e^-)$$

He_2^4 - Хелий

$$He_2^4 = [2. (\gamma_3 + \gamma_4 + v_e) + 2. (e_0^{-1} + p_1^1 + v_e^- + \gamma_3)] 2. (v_e + \gamma_3 + v_e^-)$$

Li_3^6 - Литий

$$Li_3^6 = [3. (\gamma_3 + \gamma_4 + v_e) + 3. (e_0^{-1} + p_1^1 + v_e^- + \gamma_3)] 3. (v_e + \gamma_3 + v_e^-)$$

За, досега известният, 116 химичен елемент – Uuh_{116}^{232} Унун-хексий можем да запишем

$$Uuh_{116}^{232} = [116. (\gamma_3 + \gamma_4 + v_e) + 116. (e_0^{-1} + p_1^1 + v_e^- + \gamma_3)] 116. (v_e + \gamma_3 + v_e^-)$$

Разглеждаме частта описваща **елементарните частици в ядрото на атомите на химичните елементи**, тя явно има общия вид:

$$N = [n. (\gamma_3 + \gamma_4 + v_e) + n. (e_0^{-1} + p_1^1 + v_e^- + \gamma_3)] n. (v_e + \gamma_3 + v_e^-)$$

Където $N \equiv n = 1,2,3,4,5, \dots, 116$ (с пореден атомен номер, до този момент)

Когато вземем в предвид, че:

$$p_1^1 \rightarrow \gamma_3 + \gamma_4 + v_e \quad (\text{Ето я и тук ЕТП!})$$

$$e_0^{-1} \rightarrow v_e + \gamma_3 + v_e^- \quad (\text{Ето я и тук ЕТП!})$$

$$n^0 \rightarrow e_0^{\pm 1} + p_1^1 + v_e^- + \gamma_3 \quad (\text{Ето и тук имаме ЕТП!})$$

Можем да запишем общата формула описваща **елементарните частици в ядрото на атомите на химичните елементи**.

От:

$$N = [n. (\gamma_3 + \gamma_4 + v_e) + n. (e_0^{-1} + p_1^1 + v_e^- + \gamma_3)]$$

Стигаме до:

$$N = [n. (8. \gamma_3 + 4. \gamma_4) + n. v_e]$$

Ако приложим уравнението от реакцията:

$$v_e + v_e^- \rightarrow \gamma_3 + \gamma_4 + \gamma_3$$

То, тогава:

$$8. \gamma_3 + 4. \gamma_4 = 4. v_e + 4. v_e^-$$

Проверка:

$$8.3 + 4.4 = 4.5 + 4.5 \quad 40 = 40$$

$$\text{Заместяваме в: } N = [n. (8. \gamma_3 + 4. \gamma_4) + n. v_e] \quad \text{с}$$

$$8. \gamma_3 + 4. \gamma_4 = 4. v_e + 4. v_e^-$$

Получаваме:

$$N = [n. (5. v_e + 4. v_e^-)]$$

Тогава, общата формула описваща **елементарните частици в ядрото на атомите на химичните елементи и техните електронни слоеве, придобива вида:**

$$N = [n. (5. v_e + 4. v_e^-)] n. (v_e + \gamma_3 + v_e^-) \quad (\text{Ето я и тук ЕТП!})$$

Където: $N \equiv n = 2, 3, 4, 5, \dots, 116$ ($N \equiv n$ **пореден атомен номер**, като N е и съответното наименование на химическия елемент!)

Забележка 1: Тук име изключение за химическият елемент H_1^1 - **Протий**. В Менделеевата таблица трябва първият елемент да е не H_1^1 - **Протий**, а H_1^2 - **Деутерий**. Но това е тема за друг разговор.... **Тогава общата формула придобива вида:**

$$N = [n. (H_1^2)] n. (v_e + \gamma_3 + v_e^-) \quad (\text{Ето я и тук ЕТП!})$$

Ако, някой търси общата формула на елементи с **изотопен характер**, може да се опре на формулата, от вида:

$$N = [n. (H_1^2 \pm n^0)] n. (v_e + \gamma_3 + v_e^-) \quad \text{където}$$

$$n^0 \rightarrow 3. (v_e + v_e^-) + \gamma_3 \quad (\text{Ето я, отново, и тук ЕТП!})$$

Забележка 2: След няколко преобразования за неутрона записаме, че е равен на: $n^0 \rightarrow 3. (v_e + v_e^-) + \gamma_3$. Можем да го сравним със състава на електроните обикалящи около ядрото на атомите от общата формула: $n. (v_e + \gamma_3 + v_e^-)$ И да си направим съответните изводи!

Общ извод: Както се забелязва от общата формула описваща **елементарните частици в ядрото на атомите на химичните елементи и техните електронни слоеве, МАТЕРИЯТА** в. т. число и биологичната материя (биологично изявиени физически тела на минерално, растително, животинско и човешко царства) е изградена от неутрино (v_e), антинейтрино (v_e^-) и силов фотон (γ_3), тук там, имаме и информационен фотон (γ_4), за да виждаме какво става. Нужно ли е да споменавам, че това са едни от първите „елементарни“ частици „възникнали“ след „Големият взрив“ (за аналога на Големият взрив, знаете от първата част на „Мокрите сънища на ...“)? Нужно ли е да споменавам, че ежесекундно през физическите тела преминават милиарди от тези частици? И, се извършва един постоянен енергиен обмен между физическите тела и Вселената. (И, ако това не е ЕТП! – Здраве му кажи!)

4. Математически апарат на ЕТП. Физическият смисъл и математическите зависимости на световите $K(0)P$, $K(1)P$, $K(2)P$, $K(3)P$,..... $K(n)P$. Усъвършенстване и допълнение.

Прилагаме: Принцип на подобие (ПП).

Принципът на подобие (ПП): означава, че съответните величини в различните светове са пропорционални.

До Принципа на подобие (ПП) се стигна от следните закономерности:

Съществуват безкраен брой светове $K(n)P$ $n \in Z = \{.....-3,-2-1, 0, 1,2,3,...\}$, за които е изпълнено:

- По-големите светове са изградени от по-малките светове.
- Функционалните зависимости в различните светове са едни и същи.

- Граничните величини в различните светове са различни. Следователно: Съответните величини в различните светове са **пропорционални** и се изразяват със съответните **коэффициенти на пропорционалност** по: **маса**, време, разстояние, скорост, плътност и т.н.

Съгласно ПП:

- Ако една математическа зависимост е изпълнена в един свят, то тази математическа зависимост е изпълнена във всички останали светове $K(n)P$ $n \in Z = \{.....-3,-2-1, 0, 1,2,3,...\}$

Математическият апарат на Принципа на Подобие и математическа работа с физичните величини в съответните светове ($K(0)P$, $K(1)P$, $K(2)P$, $K(3)P$,..... $K(n)P$) е разработен от Васил Манев, в 4 част на „Единство и развитие на Вселена“ озаглавена от автора „Квантов анализ“^[103]. В тази част на труда си, той е въвел и изяснил понятията: **Хиперреални числа**, Събиране на хиперреални числа, Изваждане на хиперреални числа, Сравняване на хиперреални числа, Умножаване на хиперреални числа, **Квантовореални числа**, Разширение на множеството на квантовореалните числа, Делене на квантовореални числа, Квантовореални функции, Графично изобразяване (на квантовореалните функции и числа), Граници, Безкрайно големи число, Комплексни числа и

прочие. Защото както и да ги обръщаме нещата в квантовите механизми на Вселената и в самата Вселена, с тази-досегашна математика няма как да изясним характера и вида на взаимодействията в другите светове (освен в нашия $K(0)P$ и то ограничено).

- За съответните физични величини $w_1, w_2, w_3, w_4, \dots, w_n, \dots$ В различните светове $K(n)P$ $n \in Z = \{\dots, -3, -2, -1, 0, 1, 2, 3, \dots\}$ е изпълнено:

$$\frac{w_1}{w_2} = \frac{w_2}{w_3} = \frac{w_3}{w_4} = \dots = \frac{w_{n-1}}{w_n} = k_w$$

Където k_w - е коефициент на пропорционалност.

Коефициентът на пропорционалност k_w ще наричаме „коефициент за преход на физичната величина w_{n-1} от света $K(n-1)P$ в съответната физична величина w_n в света $K(n)P$ ^[104].

Забележка: Физическите процеси в микроструктурите протичат с много по-голяма скорост от физическите процеси в макроструктурите.

За силите $F_0, F_1, F_2, F_3, F_4, \dots, F_n$, на световите $K(0)P, K(1)P, K(2)P, K(3)P, \dots, K(n)P$

Съгласно ПП след като в света $K(0)P$ е изпълнен законът

$$F_0 = G_0 \frac{m_0 \cdot M_0}{h^2} \quad 1.1$$

Силата F_0 в света $K(0)P$ е **гравитационна**.

То тогава в света $K(1)P$ е изпълнен законът:

$$F_1 = G_1 \frac{m_1 \cdot M_1}{h^2} \quad 1.2$$

Където:

G_1 е константа на света $K(1)P$

m_1 и M_1 са масите в света $K(1)P$

h е разстоянието между масите m_1 и M_1

F_1 е сила с която масите m_1 и M_1 се привличат.

Тъй като електричната сила, която познаваме, се изразява със същата математическа зависимост, с която се изразява гравитационната сила F_0 , ние **предполагаме**, че силата F_1 в света $K(1)P$ е електрическа. ^[105]

Силата F_1 в света $K(1)P$ е **електрическа**.

То тогава в обема на света $K(2)P$ е изпълнен законът:

---

¹⁰⁴ Васил Манев, Единство и развитие на Вселената, Издателство „ВИОН“ 2013, част 5, гл.1 с.223

¹⁰⁵ Васил Манев, Единство и развитие на Вселената, Издателство „ВИОН“ 2013, с.223

$$F_2 = G_2 \frac{m_2 \cdot M_2}{h^2} \quad 1.3$$

Където:

G_2 е константа на света К(2)Р

m_2 и M_2 са масите в света К(2)Р

h е разстоянието между масите m_2 и M_2

F_2 е сила с която масите m_2 и M_2 се привличат.

Силата F_2 в света К(2)Р е **ядрена**.

Ние изразяваме електрическите взаимодействия в нашият свят К(0)Р с формулата:

$$F_1 = k \frac{q_1 \cdot Q_2}{h^2} \quad 1.4$$

От формула 1.2 и 1.4 следва

$$F_1 = k \frac{q_1 \cdot Q_2}{h^2} = G_1 \frac{m_1 \cdot M_1}{h^2}$$

$$k \cdot q_1 \cdot Q_2 = G_1 \cdot m_1 \cdot M_1$$

За $q_1=Q_1=q$; $m_1=M_1=m$ получаваме

$$q^2 = \frac{G_1}{k} m^2$$

$$q^2 = \sqrt{\frac{G_1}{k}} m$$

Означаваме

$$\sqrt{\frac{G_1}{k}} = G_{1k}$$

И получаваме

$$q = G_{1k} \cdot m \quad 1.5$$

Където $G_{1k} = \text{const. } q$ е произволен електрически заряд, а m е масата, която съответства на този заряд.

Съгласно формула (1.5):

Електрическите заряди са еквивалентни на строго определени маси, т.н. електрически маси.

То, тогава в света К(3)Р (фотони) е изпълнен законът:

$$F_3 = G_3 \frac{m_3 \cdot M_3}{h^2}$$

Където:

G_3 е константа на света К(3)Р

m_3 и M_3 са масите в света К(3)Р

h е разстоянието между масите m_3 и M_3

F_3 е сила с която масите m_3 и M_3 се привличат.

Силата F_3 в света К(3)Р е **светлинна (фотонна)**.

То, тогава в света К(4)Р (гравитони) е изпълнен законът:

$$F_4 = G_4 \frac{m_4.M_4}{h^2}$$

Където:

G_4 е константа на света К(4)Р

m_4 и M_4 са масите в света К(4)Р

h е разстоянието между масите m_4 и M_4

F_4 е сила с която масите m_4 и M_4 се привличат.

Силата F_4 в света К(4)Р е **гравитонна**.

То тогава в света К(n)Р (неизвестен) е изпълнен законът:

$$F_n = G_n \frac{m_n.M_n}{h^2}$$

Където:

G_n е константа на света К(n)Р

m_n и M_n са масите в света К(n)Р

h е разстоянието между масите m_n и M_n

F_n е сила с която масите m_n и M_n се привличат.

Силата F_n в света К(n)Р е неизвестна (за този момент).

От полученото до тук, следва, че съществуват различни маси:

Гравитационни, които се изразяват с формула (1.1)

$$F_0 = G_0 \frac{m_0.M_0}{h^2}$$

Електрични, които се изразяват с формула (1.2)

$$F_1 = G_1 \frac{m_1.M_1}{h^2}$$

Фотонни, които се изразяват с формула

$$F_3 = G_3 \frac{m_3.M_3}{h^2}$$

Гравитонни, които се изразяват с формула

$$F_4 = G_4 \frac{m_4.M_4}{h^2}$$

Неизвестни (до този момент), които се изразяват с формула

$$F_n = G_n \frac{m_n.M_n}{h^2}$$

В нашият свят **К(0)Р** са известни големите разлики в проявите на гравитационните, електрическите и ядрените взаимодействия.

Например:

- Гравитационната сила се проявява като сила на привличане.

- Електрическата сила се проявява като сила на привличане и сила на отблъскване.

- Ядрената сила се проявява до съвсем малко крайно разстояние 10^{12} cm.

Независимо от тези големи разлики, съгласно ПП, е изпълнено:

- Електрическите взаимодействия се проявяват в електрическия свят **K(1)P** точно така, както гравитационните взаимодействия в гравитационния свят **K(0)P**.

- Ядрените взаимодействия се проявяват в ядрения свят **K(2)P** точно така, както гравитационните взаимодействия в гравитационния свят **K(0)P**.^[106]

1. Коефициентът за преход от разстояние в световите **K(0)P, K(1)P, K(2)P, K(3)P,..... K(n)P** [$k_h = 10^{20}$]

Отношението между електрическата сила F_{e1} и силата на гравитацията F_{g0} , с която се привличат електрона и протона в атома на водорода, като се взимат в предвид закона на Кулон за електричеството и закона на Нютон за гравитацията, при условие, че електрическата и гравитационни маси са равни, се получава:

$$\frac{F_{e1}}{F_{g0}} = 10^{40}$$

Съгласно формули (1.1) и (1.2), получаваме:

$$\frac{F_{e0}}{F_{g1}} = \frac{G_0 \frac{m.M}{h^2}}{G_1 \frac{m.M}{h^2}} = \frac{G_0}{G_1} = 10^{-40}$$

Следва:

$$\frac{G_0}{G_1} = 10^{-40} \quad G_1 = G_0 \cdot 10^{40} \quad 2.1$$

$$k_G = 10^{40}$$

В (2.1) определяме коефициента на преход от гравитационната константа G_0 в света **K(0)P** към съответната електрическа константа G_1 в света **K(1)P**.

Можем да твърдим, че гравитационната константа от света **K(0)P** е съответна на електрическата константа на света **K(1)P**.

Гравитационната константа в света **K(0)P** (нашият гравитационен свят) е:

$$G_0 = 6,67 \cdot 10^{-11} \text{ N.m}^2/\text{kg}^2$$

Последните изчисления и замервания на учените показват стойности на гравитационната константа, като числото-непериодична дроб (работа с безкрайно-малките) е с още 78 цифри (78, с точност до този брой знаци – б.а.).

$$G_0 = 6,674184(78) \cdot 10^{-11} N \cdot m^2/kg^2 \quad [107] \quad \text{или} \\ [m^3 \cdot s^{-2} \cdot kg^{-1}]$$

За електрическата константа в света **K(1)P** (света на звездите) получаваме:

$$G_1 = G_0 \cdot 10^{40} = 10^{40} \cdot 6,674184(78) \cdot 10^{-11} N \cdot \frac{m^2}{kg^2} = \\ 6,674184(78) \cdot 10^{29} N \cdot \frac{m^2}{kg^2}$$

Ако започнем да намаляваме разстоянието в закона за гравитацията, тогава силата F_0 ще расте и за някаква много малка стойност на h_e на разстояние h ще получим:

$$F_0(h_e) = F_1(h_a) \quad 2.2$$

Откъдето определяме:

$$G_0 \frac{m \cdot M}{h^2} = G_1 \frac{m \cdot M}{h^2}$$

И следва:

$$\frac{G_0}{G_1} = \frac{h a^2}{h e^2} = 10^{40} \quad 2.3$$

$$\frac{h a}{h e} = 10^{20} \quad 2.4$$

Тъй като гравитационната константа от света **K(1)P** (звезди) е съответна на електрическата константа на света **K(0)P** (нашият гравитационен свят), а h_a е разстоянието от света **K(0)P**, следва, че h_e е разстояние от света **K(1)P**, което е съответно на разстоянието h_a от света **K(0)P**.

Коефициентът за преход от разстояние в света **K(0)P** (нашият гравитационен свят) към съответното му разстояние в света **K(1)P** (звезди) е:

$$k_h = 10^{20}$$

Съгласно ПП е изпълнено:

---

107 Li Qing, Xue Chao, Liu Jian-Ping, Wu Jun-Fei, Yang Shan-Qing, Shao Cheng-Gang, Quan Li-Di, Tan Wen-Hai, Tu Liang-Cheng, Liu Qi, Xu Hao, Liu Lin-Xia, Wang Qing-Lan, Hu Zhong-Kun, Zhou Ze-Bing, Luo Peng-Shun, Wu Shu-Chao, Milyukov Vadim, Luo Jun. Measurements of the gravitational constant using two independent methods (англ.) // Nature. - 2018. - August (vol. 560, no. 7720). - P. 582-588. - ISSN 0028-0836. - DOI:10.1038/s41586-018-0431-5.

$$\frac{h_a}{h_e} = \frac{h_e}{h_u} = 10^{20} \quad 2.5$$

Където разстоянието h_a от гравитационния свят **K(0)P** е съответно на разстоянието h_e от електрическия свят **K(1)P** и разстоянието h_u от ядрения свят **K(2)P**.

От (2.5) получаваме

$$h_e = 10^{20} \cdot h_u$$

Тъй като $k_h = \frac{h_a}{h_e} = \frac{h_a}{10^{20} \cdot h_u} = 10^{20}$, определяме

$$\frac{h_a}{h_u} = 10^{20} \quad 2.6$$

Ядрените сили F_2 действат на много малки разстояния от порядъка на 10^{-12} cm.

$$h_2 = 10^{-12} \text{ cm}$$

Диаметърът на света **K(2)P** (протони) е от порядъка на 10^{-12} cm.

$$\text{Избираме } h_u = h_2 = 10^{-12} \text{ cm}$$

Като вземем в предвид (2.6) получаваме

$$h_0 = 10^{40} \cdot h_2 = 10^{40} \cdot 10^{-12} \text{ cm} = 10^{28} \text{ cm}$$

Съгласно ПП, е изпълнено: $\frac{h_0}{h_1} = \frac{h_1}{h_2}$

Тогава:

$$h_1 = \sqrt{h_0 h_2} = \sqrt{10^{20} \text{ cm} \cdot 10^{-12} \text{ cm}} = 10^8 \text{ cm}$$

Установяваме: Диаметър на световите K(0)P, K(1)P, K(2)P, K(3)P,..... K(n)P (най-голямото разстояние в съответния свят)

При коефициент за преход от разстояние $k_h = 10^{20}$

Диаметъра на света (най-голямото гранично разстояние в света) **K(0)P** (нашият гравитационен свят) е от порядъка на: $h_0 = 10^{28}$ cm.

Диаметъра на света (най-голямото гранично разстояние в света) **K(1)P** (звезди) е от порядъка на: $h_1 = 10^8$ cm.

Диаметъра на света (най-голямото гранично разстояние в света) **K(2)P** (протони) е от порядъка на: $h_2 = 10^{-12}$ cm.

Диаметъра на света (най-голямото гранично разстояние в света) **K(3)P** (фотони) е от порядъка на: $h_3 = 10^{-32}$ cm.

Диаметъра на света (най-голямото гранично разстояние в света) **K(4)P** (гравитони) е от порядъка на: $h_4 = 10^{-52}$ cm.

Диаметъра на света (най-голямото гранично разстояние в света) **K(n)P** (неизвестен) е от порядъка на: $h_n = h_{n-1} \cdot 1/10^{20} \text{cm}$.

2. Коефициентът за преход от гравитация в световите K(0)P, K(1)P, K(2)P, K(3)P,..... K(n)P (Уточнения за гравитационните константи в световите K(0)P, K(1)P, K(2)P, K(3)P,..... K(n)P) [$k_G = 10^{40}$]

Коефициент за преход от една гравитационна константа в друга през световите:

$$k_G = 10^{40}$$

Гравитационна константа G_0 в K(0)P (нашият гравитационен свят) е от порядъка на:

$$G_0 = 6,674184(78) \cdot 10^{-11} N \cdot \frac{m^2}{kg^2}$$

Електричната константа G_1 в K(1)P (звезди) е от порядъка на:

$$G_1 = 6,674184(78) \cdot 10^{29} N \cdot \frac{m^2}{kg^2}$$

При коефициент за преход от гравитационна към електрическа константа: $k_G = 10^{40}$

Ядрената константа G_2 в K(2)P (протони) е от порядъка на:

$$G_2 = 6,674184(78) \cdot 10^{69} N \cdot \frac{m^2}{kg^2}$$

Фотонна константа G_3 в K(3)P (фотони) е от порядъка на:

$$G_3 = 6,674184(78) \cdot 10^{109} N \cdot \frac{m^2}{kg^2}$$

Гравитонна константа G_4 в K(4)P (гравитони – частички По) е от порядъка на:

$$G_4 = 6,674184(78) \cdot 10^{149} N \cdot \frac{m^2}{kg^2}$$

N-та (неназована) константа G_n в K(n)P (неизвестни до този момент) е от порядъка на:

$$G_n = 6,674184(78) \cdot 10^{-11+n \cdot 40} N \cdot \frac{m^2}{kg^2}$$

А) Реални образи на световете $K(0)P$, $K(1)P$ и $K(2)P$.

Звездите са световете $K(1)P$.

- Нашият свят $K(0)P$ е изграден от звезди (световете $K(1)P$)

Съгласно ПП:

Светът $K(1)P$ (звезди) е изграден от светът $K(2)P$ (протони)

- Протоните са световете $K(2)P$

От полученото **допускаме**, че:

Световете $K(0)P$ (и нашият гравитационен свят) са изградени от световете $K(1)P$ (звезди)

Световете $K(1)P$ (звезди) са изградени от световете $K(2)P$ (протони)

Световете $K(2)P$ (протони) са изградени от световете $K(3)P$ (фотони)

Световете $K(3)P$ (фотони) са изградени от световете $K(4)P$ (гравитони)

.....
Световете $K(n)P$ са изградени от световете $K(n+1)P$ ^[108]

В развитието на света $K(0)P$ (нашият свят) има два полупериода: полупериод на разширяване и полупериод на свиване.

От наблюденията, които се правят в Космоса се стига до заключението, че нашият свят $K(0)P$ се разширява и в неговата периферия **скоростта на разбягване на Галактиките е съизмерима със скоростта на светлината във вакуум.**

Разширяването (взривяването) на световете $K(n)P$ не се дължи на **свиването на световете!** А, на нещо друго.^[109]

Нашият свят $K(0)P$ се разширява. В него се разбягват (раздалечават) галактики от звезди (световете $K(1)P$).

Обръщаме внимание на следното:

Когато взривим n на брой протона, за съвсем малки части от секундата възникват отново точно n на брой протона и още толкова n на брой електрона.

Протоните са световете $K(2)P$, а всички светове се развиват по един и същи начин, следва:

- Когато се взривят n на брой свята $K(0)P$ (нашият свят), за определено време след взривяването им възникват отново n на

---

108 Васил Манев, Единство и развитие на Вселената, Издателство „ВИОН“ 2013, с.231

109 Васил Манев, Единство и развитие на Вселената, Издателство „ВИОН“ 2013, с.232

брой свята **K(0)P** и **n** на брой други образувания, които съответстват на *електрона*. (образувания от света **K(-1)P** – неизвестни засега.)

- Когато се взривят **n** на брой свята **K(1)P** (звезди), за определено време след взривяването им възникват отново **n** на брой свята **K(1)P** (звезди) и **n** на брой други образувания, които съответстват на *електрона*.^[110] (образувания от света **K(0)P** – планети, спътници, астероиди и пр.)

- Когато се взривят **n** на брой свята **K(2)P** (протони), за определено време след взривяването им възникват отново **n** на брой свята **K(2)P** (протони) и **n** на брой други образувания, които съответстват на *електрона*. (**n** на брой – електрони и образувания от света **K(1)P** – ядра и частици от вещество)

- Когато се взривят **n** на брой свята **K(3)P** (фотони), за определено време след взривяването им възникват отново **n** на брой свята **K(3)P** (фотони) и **n** на брой други образувания, които съответстват на *електрона*. образувания от света **K(2)P** – неутрони, мезони, бизони и пр.

- Когато се взривят **n** на брой свята **K(4)P** (гравитони), за определено време след взривяването им възникват отново **n** на брой свята **K(4)P** (гравитони) и **n** на брой други образувания, които съответстват на *електрона*. (образувания от света **K(3)P** – фотони, неутрино и пр.)

.....
- Когато се взривят **n** на брой свята **K(n)P**, за определено време след взривяването им възникват отново **n** на брой свята **K(n)P** и **n** на брой други образувания, които съответстват на *електрона*.

Изводи:

При взривяването на световите **K(n)P**, за $n \in \mathbb{Z} = \{\dots, -3, -2, -1, 0, 1, 2, 3, \dots\}$ от световите **K(n+1)P**, които изграждат световите **K(n)P**, преминава вещество в световите **K(n)P**

Централната маса на световите никога не се унищожава
Централната маса на световите е постоянна величина.^[111]

---

110 Васил Манев, Единство и развитие на Вселената, Издателство „ВИОН“ 2013, с.235

111 Васил Манев, Единство и развитие на Вселената, Издателство „ВИОН“ 2013, с.236

3. Коефициентът за преход от маса в световите $K(0)P$, $K(1)P$, $K(2)P$, $K(3)P$,..... $K(n)P$ ^[112] [$k_m = 10^{56}$]

От диаграмата на Херцшпринг-Ръсел следва, че с течение на времето звездите (Световите $K(1)P$) остаряват, масите им постепенно се превръщат в бели джуджета, които притежават:

- маси от порядъка на $m_1 = 1,349 \cdot 10^{32} \text{ g}$
- радиуси от порядъка $r_1 = 10^8 \text{ cm}$
- плътности от порядъка $g_1 = 0,3223 \cdot 10^8 \text{ g/cm}^3$

Протоните (световите $K(2)P$) притежават: стр.72

- маси от порядъка на $m_2 = 1,349 \cdot 10^{-24} \text{ g}$ ($1,672 \ 621 \ 898 \ (21) \cdot 10^{-27} \text{ kg}$ ^[113])

- радиуси от порядъка $r_2 = 10^{-12} \text{ cm}$
- плътности от порядъка $g_2 = 0,3223 \cdot 10^{12} \text{ g/cm}^3$

Съгласно ПП

За различните маси от различните светове е изпълнено:

$$\frac{m_1}{m_2} = \frac{m_2}{m_3} = \frac{m_3}{m_4} = \dots = \frac{m_{n-1}}{m_n} = k_m$$

Където k_m е коефициента за преход на маси m_n от световите $K(n)P$ в съответните им маси m_{n+1} от световите $K(n+1)P$ при $n \in Z = \{\dots, -3, -2, -1, 0, 1, 2, 3, \dots\}$

Понеже $\frac{m_1}{m_2} = \frac{1,349 \cdot 10^{32}}{1,349 \cdot 10^{-24}} = 10^{56} = k_m$, следва:

Коефициента на преход за маса: $k_m = 10^{56}$

За масата m_1 на едни свят $K(1)P$ (звезда) в **края на полупериода свиване**, когато неговият радиус е от порядъка на $r_1 = 10^8 \text{ cm}$ е изпълнено: $m_1 = 1,349 \cdot 10^{32} \text{ g}$

За масата m_2 на едни свят $K(2)P$ (протон) в **края на полупериода свиване**, когато неговият радиус е от порядъка на $r_2 = 10^{-12} \text{ cm}$ е изпълнено: $m_2 = 1,349 \cdot 10^{-24} \text{ g}$

За масата m_0 на едни свят $K(0)P$ (нашият свят) в **края на полупериода свиване**, преди той да изпадне в летаргичен сън, когато неговият радиус е от порядъка на $r_0 = 10^{28} \text{ cm}$ е изпълнено: $m_0 = 1,349 \cdot 10^{32} \text{ g} \cdot 10^{56} = 1,349 \cdot 10^{88} \text{ g}$

За нашият свят $K(0)P$ получихме теоретично, че той притежава маса $1,349 \cdot 10^{56} \text{ g}$, следва:

---

112 Васил Манев, Единство и развитие на Вселената, Издателство „ВИОН“ 2013, с.239-240

113 По данни от <http://physics.nist.gov/cgi-bin/cuu/Value?mp>

След като масата на света **K(0)P** е **$1,349.10^{88} \text{ g}$** и след като масата, която създава гравитационно поле на света **K(0)P** е **$1,349.10^{56} \text{ g}$** следва:

Масата **$1,349.10^{56} \text{ g}$** е централна гравитационна маса на света **K(0)P**.

Останалата маса на света **K(0)P** до **$1,349.10^{88} \text{ g}$** е неговата обвивка от вещество на света **K(-1)P**, в който нашият свят е звезда.
[114]

- Централната **гравитационна маса** на нашият свят **K(0)P** е:

$$m_{01} = 1,394.10^{56} \text{ g},$$

а масата на неговата обвивка от вещество на света **K(-1)P** е

$$m_{02} = 1,394.10^{88} \text{ g},$$

(останалата маса на света **K(0)P** до $m_{02} = 1,394.10^{88} \text{ g}$ е неговата обвивка от вещество на света **K(-1)P**, в който нашият свят е звезда)

Съгласно ПП е изпълнено:

- Централната **електрическа маса** на един свят **K(1)P** е:

$$m_{11} = 1,394.10^{56} \text{ g} / 10^{56} = 1,394.10^0 \text{ g}$$

а масата на неговата обвивка от вещество на света **K(0)P** (**гравитационната обвивка** на света **K(1)P**) е

$$m_{12} = 1,394.10^{32} \text{ g}$$

- Централната **ядрена маса** на едни свят **K(2)P** е:

$$m_{21} = 1,394.10^0 \text{ g} / 10^{56} = 1,394.10^{-56} \text{ g}$$

а масата на неговата обвивка от вещество на света **K(1)P** (**електрическа обвивка** на света **K(2)P**) е

$$m_{22} = 1,394.10^{32} \text{ g} / 10^{56} = 1,394.10^{-24} \text{ g}$$

- Централната **фотонна маса** на едни свят **K(3)P** е:

$$m_{31} = 1,394.10^{-56} \text{ g} / 10^{56} = 1,394.10^{-112} \text{ g}$$

а масата на неговата обвивка от вещество на света **K(2)P** (**ядрена обвивка** на света **K(3)P**) е

$$m_{32} = 1,394.10^{-24} \text{ g} / 10^{56} = 1,394.10^{-80} \text{ g}$$

- Централната **гравитонна маса** на едни свят **K(4)P** е:

$$m_{41} = 1,394.10^{-56} \text{ g} / 10^{56} = 1,394.10^{-168} \text{ g}$$

а масата на неговата обвивка от вещество на света **K(3)P** (**фотонна обвивка** на света **K(4)P**) е

$$m_{42} = 1,394.10^{-24} \text{ g} / 10^{56} = 1,394.10^{-136} \text{ g}$$

4. Коефициент за преход по плътност на световете K(0)P, K(1)P, K(2)P, K(3)P,..... K(n)P [$k_p = 10^{-4}$] (през полупериода свиване в обем с критичен радиус!)

За плътността на един свят **K(0)P** през полупериода свиване, когато веществото му е разположено в обем с критичен радиус $r_0 = 10^{28} \text{ cm}$, получаваме:

$$\rho_0 = \frac{m_{02}}{V_0} = \frac{3.1,349325.10^{88} \text{ g}}{4\pi r^3} = \frac{4,048.10^{88} \text{ g}}{12,56 (10^{28})^3} = 0,3223.10^4 \text{ g/cm}^3 \quad [115]$$

За плътността на един свят **K(1)P** през полупериода свиване, когато веществото му е разположено в обем с критичен радиус $r_1 = 10^8 \text{ cm}$, получаваме:

$$\rho_1 = \frac{m_{12}}{V_1} = \frac{3.1,349325.10^{32} \text{ g}}{4\pi r^3} = \frac{4,048.10^{32} \text{ g}}{12,56 (10^8)^3} = 0,3223.10^8 \text{ g/cm}^3$$

За плътността на един свят **K(2)P** през полупериода свиване, когато веществото му е разположено в обем с критичен радиус $r_2 = 10^{-12} \text{ cm}$, получаваме:

$$\rho_2 = \frac{m_{22}}{V_2} = \frac{3.1,349325.10^{-24} \text{ g}}{4\pi r^3} = \frac{4,048.10^{-24} \text{ g}}{12,56 (10^{-12})^3} = 0,3223.10^{12} \text{ g/cm}^3$$

За плътността на един свят **K(3)P** през полупериода свиване, когато веществото му е разположено в обем с критичен радиус $r_3 = 10^{-32} \text{ cm}$, получаваме:

$$\rho_3 = \frac{m_{32}}{V_3} = \frac{3.1,349325.10^{-80} \text{ g}}{4\pi r^3} = \frac{4,048.10^{-80} \text{ g}}{12,56 (10^{-32})^3} = 0,3223.10^{16} \text{ g/cm}^3$$

За плътността на един свят **K(4)P** през полупериода свиване, когато веществото му е разположено в обем с критичен радиус $r_4 = 10^{-52} \text{ cm}$, получаваме:

$$\rho_4 = \frac{m_{42}}{V_4} = \frac{3.1,349325.10^{-136} \text{ g}}{4\pi r^3} = \frac{4,048.10^{-136} \text{ g}}{12,56 (10^{-52})^3} = 0,3223.10^{20} \text{ g/cm}^3$$

За коефициента за преход на плътност определяме:

$$k_p = \frac{k_0}{k_1} = \frac{3,3223.10^4}{3,3223.10^8} = 10^{-4}$$

или $k_{\rho} = 10^{-4}$ [116]

4.1. Коефициент за преход по плътност на световите K(0)P, K(1)P, K(2)P, K(3)P,..... K(n)P (в края на полупериода свиване!) [$k_{\rho} = 10^{-4}$]

Протоните имат маси от порядъка на $1,349 \cdot 10^{-24} \text{g}$ и радиуси от порядъка на 10^{-13}cm

Най-старите звезди имат маси от порядъка на $1,349 \cdot 10^{32} \text{g}$ и радиуси от порядъка на 10^7cm

Съгласно ПП е изпълнено^[117]:

- Плътността в световите **K(0)P** (нашият свят) в **края на полупериода свиване** е

$$\rho_0 = \frac{m_0}{V} = \frac{3.1,349325 \cdot 10^{88} \text{ g}}{4\pi r^3} = \frac{4,048 \cdot 10^{88} \text{ g}}{12,56 (10^{27} \text{ cm})^3} = 0,3223 \cdot 10^7 \text{ g/cm}^3$$

- Плътността в световите **K(1)P** (звезди) в **края на полупериода свиване** е

$$\rho_1 = \frac{m_1}{V} = \frac{3.1,349325 \cdot 10^{32} \text{ g}}{4\pi r^3} = \frac{4,048 \cdot 10^{32} \text{ g}}{12,56 (10^7 \text{ cm})^3} = 0,3223 \cdot 10^{11} \text{ g/cm}^3$$

- Плътността в световите **K(2)P** (протони) в **края на полупериода свиване** е

$$\rho_2 = \frac{m_2}{V} = \frac{3.1,349325 \cdot 10^{-24} \text{ g}}{4\pi r^3} = \frac{4,048 \cdot 10^{-24} \text{ g}}{12,56 (10^{-13} \text{ cm})^3} = 0,3223 \cdot 10^{15} \text{ g/cm}^3$$

- Плътността в световите **K(3)P** (фотони) в **края на полупериода свиване** е

$$\rho_3 = \frac{m_2}{V} = \frac{3.1,349325 \cdot 10^{-24} \text{ g}}{4\pi r^3} = \frac{4,048 \cdot 10^{-80} \text{ g}}{12,56 (10^{-33} \text{ cm})^3} = 0,3223 \cdot 10^{19} \text{ g/cm}^3$$

- Плътността в световите **K(4)P** (гравитони) в **края на полупериода свиване** е

---

116 Васил Манев, Единство и развитие на Вселената, Издателство „ВИОН“ 2013, с.241

117 Васил Манев, Единство и развитие на Вселената, Издателство „ВИОН“ 2013, с.241

$$\rho_4 = \frac{m_2}{V} = \frac{3.1,349325.10^{-24} \text{ g}}{4\pi r^3} = \frac{4,048.10^{-136} \text{ g}}{12,56 (10^{-53} \text{ cm})^3} = 0,3223.10^{23} \text{ g/cm}^3$$

След като световите се свият до критичния радиус, свиването им продължава със забавен ход на времето, при което радиусите им продължават да намаляват, а плътността им продължава да се увеличава. **Това продължава до момента, в които световите се взривяват и развитието им започне отново.**

Съгласно полученото до тук^[118]:

При разширяването (взривяването) на един свят **K(n)P**

за $n \in Z = \{ \dots -3, -2, -1, 0, 1, 2, 3, \dots \}$

веществото му се разпръсква до обем с определен радиус, след което то започва да се свива.

При свиването на един свят **K(n)P**

за $n \in Z = \{ \dots -3, -2, -1, 0, 1, 2, 3, \dots \}$

от външната част на разпръснатата му обвивка възникват планети и астероиди на света **K(n)P**, а от вътрешната му част на разпръснатата му обвивка възниква отново обвивката на света **K(n)P**.

От формулата за граничната маса M_0 в света **K(0)P** (света в които живеем $M_0 = 1,349325.10^{56} \text{ g}$ – масата на най-голямото гравитационно образувание (тяло), което може да съществува)

$$M_0 = \frac{a_0 \cdot h_0}{G_0}$$

Където $a_0 = 0,9.10^{-7} \text{ cm/s}^2$

$h_0 = 10^{28} \text{ cm}$ – най-голямо гранично разстояние в света **K(0)P** (нашият свят)

$G_0 = 6,67.10^{-5} \text{ cm}^3/\text{kg.s}^2$ - гравитационна константа за света **K(0)P** (нашият свят)

Получаваме формулата

$$h_0 = \sqrt{\frac{G_0 \cdot M_0}{a_0}} \quad 4.1$$

Където $a_0 = 0,9.10^{-7} \text{ cm/s}^2$ - граничното ускорение в **K(0)P** (нашият свят)

$h_0 = 10^{28} \text{ cm}$ - радиус на света **K(0)P** (нашият свят)

$M_0 = 1,349325.10^{56} \text{ g}$ - масата на света **K(0)P** (нашият свят)

Съгласно ПП: В световите **K(1)P** е изпълнена формулата

$$h_1 = \sqrt{\frac{G_1 \cdot M_1}{a_1}} \quad 4.2$$

Където a_1 = гранично ускорение в света **K(1)P** (звезди)

h_1 = радиусът на света **K(1)P** (звезди)

M_1 = масата на света **K(1)P** (звезди)

Съгласно формула (4.2) следва:

$$a_1 = \frac{G_1 \cdot M_1}{h_1} \quad 4.3$$

Тогава:

$$a_1 = \frac{6,67 \cdot 10^{35} \cdot 1,67 \cdot 10^{-3} \text{ cm}}{10^{36} \text{ s}^2} = 1,11389 \cdot 10^{17} \frac{\text{cm}}{\text{s}^2} \approx 0,9 \cdot 10^{17} \frac{\text{cm}}{\text{s}^2}$$

5. Коефициент за преход от ускорение в световите K(0)P, K(1)P, K(2)P, K(3)P,..... K(n)P [$k_a = 10^{-24}$]

$$k_a = \frac{a_0}{a_1} = \frac{0,9 \cdot 10^{-7}}{0,9 \cdot 10^{17}} = 10^{-24}$$

$$k_a = 10^{-24[119]}$$

За граничните ускорения a_0, a_1, a_2, a_3, a_4 в световите **K(0)P, K(1)P, K(2)P, K(3)P** и **K(4)P** имаме следните стойности:

$$a_0 = 0,9 \cdot 10^{-7} \text{ cm/s}^2 = 9 \cdot 10^{-8} \text{ cm/s}^2$$

$$a_1 = 0,9 \cdot 10^{17} \text{ cm/s}^2 = 9 \cdot 10^{16} \text{ cm/s}^2$$

$$a_2 = 0,9 \cdot 10^{41} \text{ cm/s}^2 = 9 \cdot 10^{40} \text{ cm/s}^2$$

$$a_3 = 0,9 \cdot 10^{65} \text{ cm/s}^2 = 9 \cdot 10^{64} \text{ cm/s}^2$$

$$a_4 = 0,9 \cdot 10^{89} \text{ cm/s}^2 = 9 \cdot 10^{88} \text{ cm/s}^2$$

6. Коефициент за преход от скорост в световите K(0)P, K(1)P, K(2)P, K(3)P,..... K(n)P. [$k_v = 10^{-2}$]

В света **K(0)P** е изпълнена зависимостта

$$v^2 = g_0 \cdot h$$

От която в граничния случай за $v=c_0$; $g_0=a_0$; $h=h_0$ получаваме

$$c_0^2 = a_0 \cdot h_0 \quad 4.6 \quad c_0 = 3.10^{10} \text{ cm/s} \quad (\text{скоростта на светлината в света K(0)P})$$

Съгласно ПП, в света K(1)P е изпълнена зависимостта

$$v^2 = g_1 \cdot h \quad 4.7$$

От която в граничния случай за $v=c_1$; $g_1=a_1$; $h=h_1$ получаваме

$$c_1^2 = a_1 \cdot h_1 \quad 4.8$$

Заместваме в (4.8) h_1 и a_1 с равните им 10^8 cm и 9.10^{16} cm/s^2 и получаваме:

$$c_1 = \sqrt{9.10^{16} \frac{\text{cm}}{\text{s}^2} \cdot 10^8 \text{ cm}} = 3.10^{12} \frac{\text{cm}}{\text{s}} =$$

30 000 000 km/s

Следва: Граничната скорост в световите K(1)P е от порядъка на $3.10^{12} \frac{\text{cm}}{\text{s}}$

Коефициентът k_v за преход на скорост е

$$k_v = \frac{c_0}{c_1} = \frac{3.10^{10} \frac{\text{cm}}{\text{s}}}{3.10^{12} \frac{\text{cm}}{\text{s}}} = 10^{-2}$$

или

$$k_v = 10^{-2}$$

Съгласно ПП:

Граничната скорост c_2 в световите K(2)P е

$$c_2 = \frac{c_1}{10^{-2}} = 3.10^{14} \frac{\text{cm}}{\text{s}}$$

Граничната скорост c_3 в световите K(3)P е

$$c_3 = \frac{c_2}{10^{-2}} = 3.10^{16} \frac{\text{cm}}{\text{s}}$$

Граничната скорост c_4 в световите K(4)P е

$$c_4 = \frac{c_3}{10^{-2}} = 3.10^{18} \frac{\text{cm}}{\text{s}}$$

Граничната скорост за един произволно избран свят K(n)P $n \in Z = \{ \dots, -3, -2, -1, 0, 1, 2, 3, \dots \}$, е

$$c_n = c_0 \cdot 10^{2n}$$

7. Коефициент за преход по време в световите K(0)P, K(1)P, K(2)P, K(3)P,..... K(n)P [$k_t = 10^{22}$]

В природата съществува изобилие от движения в една и съща отправна система, за които е характерно, че скоростта се изменя с течение на времето.

$$\frac{dv}{dt} = a \quad 4.4$$

От (4.4) при условие $a = \text{const}$, получаваме:

$$v = a \cdot t \quad 4.5$$

От (4.5) за t получаваме:

$$t = \frac{v}{a}$$

Времето t притежава най-голяма стойност t_0 в световите **K(0)P** при най-голяма стойност $c_0 = 3 \cdot 10^{10} \text{ cm/s}$ на скоростта v

и най-малка стойност $a_0 = 0.9 \cdot 10^{-7} \text{ cm/s}^2$ на ускорението a

От това следва:

В световите **K(0)P** съществува **най-голямо (гранично) време** t_0

$$t_0 = \frac{3 \cdot 10^{10} \text{ cm/s}}{0.9 \cdot 10^{-7} \text{ cm/s}^2} = 3,34 \cdot 10^{17} \text{ s}$$

Най-голямото **гранично време** t_1 в световите **K(1)P** е

$$t_1 = \frac{3 \cdot 10^{12} \text{ cm/s}}{0.9 \cdot 10^{17} \text{ cm/s}^2} = 3,33 \cdot 10^{-5} \text{ s}$$

Следва, че **най-продължителният физически процес** в световите **K(1)P**, протича за време t , от порядъка на $t_1 \leq 3,33 \cdot 10^{-5} \text{ s}$

Коефициента на преход за време е

$$k_t = \frac{t_0}{t_1} = \frac{3,34 \cdot 10^{17} \text{ s}}{3,33 \cdot 10^{-5} \text{ s}} = 10^{22}$$

или

$$k_t = 10^{22} [120]$$

Най-голямото **гранично време** t_2 в световите **K(2)P** е

$$t_2 = \frac{3 \cdot 10^{14} \text{ cm/s}}{0.9 \cdot 10^{41} \text{ cm/s}^2} = 3,33 \cdot 10^{-27} \text{ s}$$

Най-голямото **гранично време** t_3 в световите **K(3)P** е

$$t_3 = \frac{3 \cdot 10^{16} \text{ cm/s}}{0.9 \cdot 10^{65} \text{ cm/s}^2} = 3,33 \cdot 10^{-49} \text{ s}$$

Най-голямото **гранично време** t_4 в световите **K(4)P** е

$$t_4 = \frac{3 \cdot 10^{18} \text{ cm/s}}{0.9 \cdot 10^{89} \text{ cm/s}^2} = 3,33 \cdot 10^{-71} \text{ s}$$

Максималното време за протичане на един физически процес в световете **K(-1)P**, **K(0)P**, **K(1)P** означаваме съответно с t_{-1} , t_0 , t_1

$$\frac{t_{-1}}{t_0} = \frac{t_0}{t_1} = \frac{3,33 \cdot 10^{17} s}{3,33 \cdot 10^{-5} s} = 10^{22}$$

Следва, че максималното време за протичане на един физически процес в световете **K(-1)P** е $t_{-1} = 10^{22} \cdot t_0 = 10^{22} \cdot 3,33 \cdot 10^{17} s = 3,33 \cdot 10^{39} s^{[121]}$

Тогава:

Максималното време за **разширяване и свиване** на един свят **K(0)P**, до размери с радиус $10^{28} cm$ е

$$t_{-1} = 3,33 \cdot 10^{39} s$$

При най-голямо гранично време в света **K(0)P (най-продължителният физически процес)**

$$t_0 = 3,34 \cdot 10^{17} s$$

Максималното време за **разширяване и свиване** на един свят **K(1)P**, до размери с радиус $10^8 cm$ е

$$t_0 = 3,33 \cdot 10^{17} s$$

При най-голямо гранично време в света **K(1)P (най-продължителният физически процес)**

$$t_1 = 3,33 \cdot 10^{-5} s$$

Максималното време за **разширяване и свиване** на един свят **K(2)P**, до размери с радиус $10^{-12} cm$ е

$$t_1 = 3,33 \cdot 10^{-5} s$$

При най-голямо гранично време в света **K(2)P (най-продължителният физически процес)**

$$t_2 = 3,33 \cdot 10^{-27} s$$

Максималното време за **разширяване и свиване** на един свят **K(3)P**, до размери с радиус $10^{-32} cm$ е

$$t_2 = 3,33 \cdot 10^{-27} s$$

При най-голямо гранично време в света **K(3)P (най-продължителният физически процес)**

---

121 Васил Манев, Единство и развитие на Вселената, Издателство „ВИОН“ 2013, с.246

$$t_3 = 3,33 \cdot 10^{-49} s$$

Максималното време за **разширяване и свиване** на един свят **К(4)Р**, до размери с радиус $10^{-52} cm$ е

$$t_3 = 3,33 \cdot 10^{-49} s$$

При най-голямо гранично време в света **К(4)Р (най-продължителният физически процес)**

$$t_4 = 3,33 \cdot 10^{-71} s$$

Следва, че след взривяването на един гравитационен свят, той се разширява и свива за време

$$t_0 = 3,33 \cdot 10^{39} s$$

Следва, че след взривяването на една звезда, тя се разширява и свива за време

$$t_1 = 3,33 \cdot 10^{17} s$$

Следва, че след взривяването на едни протон, той се разширява и свива за време

$$t_2 = 3,33 \cdot 10^{-5} s$$

Следва, че след взривяването на един **фотон**, той се разширява и свива за време

$$t_3 = 3,33 \cdot 10^{-27} s$$

Следва, че след взривяването на едни **гравитон**, той се разширява и свива за време

$$t_4 = 3,33 \cdot 10^{-49} s$$

Б) Реални образи на световете К(3)Р и К(4)Р.

Най-младите звезди имат маса от порядъка на $1,349325 \cdot 10^{34} g^{[122]}$ (при разширяване)

Най-старите звезди имат маса от порядъка на $1,349325 \cdot 10^{32} g$ (при свиване)

Разликата m_1 от $m_{12} = 1,349 \cdot 10^{32} g$ до $m_{1max} = 1,349 \cdot 10^{34} g$ изразява тази част от масата на звездите **К(1)Р**, която през полупериода **свиване** ги напуска завинаги.

$$m_1 = m_{1max} - m_{12}$$

$$m_1 = 134,9325 \cdot 10^{32} g - 1,349325 \cdot 10^{32} g = 133,583175 \cdot 10^{32} g$$

Съгласно III е изпълнено $\frac{m_{0max}}{m_{1max}} = 10^{56}$

където m_{0max} и m_{1max} са максималните маси на световите **K(0)P** и **K(1)P**.

Тогава:

$$m_{0max} = 10^{56} \cdot 1,349 \cdot 10^{34} \text{ g } (m_{1max}) = 1,349 \cdot 10^{90} \text{ g}$$

Разликата m_0 от $m_{02} = 1,349325 \cdot 10^{88} \text{ g}$ до $m_{0max} = 1,349325 \cdot 10^{90} \text{ g}$ изразява тази част от масата на световите **K(0)P**, която през полупериода *свиване* ги напуска завинаги.

$$\begin{aligned} m_0 &= m_{0max} - m_{02} \\ m_0 &= 134,9325 \cdot 10^{88} \text{ g} - \\ 133,583175 \cdot 10^{88} \text{ g} &= 133,583175 \cdot 10^{88} \text{ g} \end{aligned}$$

$$\text{От } \frac{m_{0max}}{m_{1max}} = \frac{1,349325 \cdot 10^{90} \text{ g}}{1,349325 \cdot 10^{34} \text{ g}} = 10^{56}$$

където m_{0max} и m_{1max} са максималните маси на световите **K(0)P** и **K(1)P** определяме

$$m_{2max} = \frac{1,349325 \cdot 10^{34} \text{ g}}{10^{56}} = 1,349 \cdot 10^{-22} \text{ g}$$

Разликата m_2 от $m_{22} = 1,349325 \cdot 10^{-24} \text{ g}$ до $m_{2max} = 1,349325 \cdot 10^{-22} \text{ g}$ изразява тази част от масата на света **K(2)P** (протони), която през полупериода *свиване* го напуска завинаги.

$$\begin{aligned} m_2 &= m_{2max} - m_{22} \\ m_2 &= 134,9325 \cdot 10^{-24} \text{ g} - 1,349325 \cdot 10^{-24} \text{ g} = \\ 133,583175 \cdot 10^{-24} \text{ g} \\ 133,583175 \cdot 10^{-24} \text{ g} &= 133,583175 \cdot 10^{-27} \text{ kg} = \\ 1\,335\,831,75 \cdot 10^{-31} \text{ kg} \end{aligned}$$

(Забележка: Масата на електрона е $9,10938356(11) \cdot 10^{-31} \text{ kg}$)

Разликата m_3 от $m_{32} = 1,349325 \cdot 10^{-80} \text{ g}$ до $m_{3max} = 1,349325 \cdot 10^{-78} \text{ g}$ изразява тази част от масата на света **K(2)P** (протони), която през полупериода *свиване* го напуска завинаги.

$$\begin{aligned} m_3 &= m_{3max} - m_{32} \\ m_3 &= 1349,325 \cdot 10^{-80} \text{ g} - 1,349325 \cdot 10^{-80} \text{ g} = \\ 133,583175 \cdot 10^{-80} \text{ g} \end{aligned}$$

Разликата m_4 от $m_{42} = 1,349325 \cdot 10^{-136} g$ до $m_{4max} = 1,349325 \cdot 10^{-134} g$ изразява тази част от масата на света **К(2)Р** (протони), която през полупериода *свиване* го напуска завинаги.

$$\begin{aligned} m_4 &= m_{4max} - m_{42} \\ m_4 &= 134,9325 \cdot 10^{-136} g - \\ 1,349325 \cdot 10^{-136} g &= 133,583175 \cdot 10^{-136} g \end{aligned}$$

Съгласно **ПП** (и от резултатите в света **К(1)Р**):

- **максималното разстояние**, до което се разпръсква веществото на един свят **К(0)Р** след взривяването му е:

$$h_{0max} = 10^{16} \text{ cm} \cdot 10^{20} = 10^{36} \text{ cm}$$

Времето, за което се разширява един свят **К(0)Р** след избухването му получаваме (Забележка: при скорост на светлината $c_0 = 3 \cdot 10^{10} \text{ cm/s}$ принадлежаща на света **К(0)Р**, скоростта $c_0 = 3 \cdot 10^8 \text{ cm/s}$ принадлежи на света **К(-1)Р**):

$$t_0 = \frac{10^{36} \text{ cm}}{3 \cdot 10^8 \text{ cm/s}} = 0,3333 \cdot 10^{28} \text{ s}$$

Периодът разширяване до радиус $h_{0max} = 10^{36} \text{ cm}$ (при избухване на **К(0)Р**) и свиване до радиус 10^{28} cm на един свят **К(0)Р** има продължителност от порядъка на

$$t_{00} = 3,333 \cdot 10^{39} \text{ s}$$

(Това време е гранично за света **К(-1)Р**, този период от време е за най-продължителния физически процес в света **К(-1)Р**, който може да съществува. Всъщност, това е времето за избухване – разширяване и свиване на света **К(0)Р**, при което се отделя вещество изграждащо света **К(-1)Р** – неизвестен свят.)

$(3,3333 \cdot 10^{39} \text{ s} = 1,0569824961948249619482496194825 \cdot 10^{32} \text{ години})$

$1 \text{ година} = 365 \text{ дена} = 8760 \text{ h} = 525\,600 \text{ min} = 31\,536\,000 \text{ s} = 31,536 \cdot 10^6 \text{ s} = 0,31536 \cdot 10^8 \text{ s}$

След избухването на една звезда (свят К(1)Р) (при избухване на **К(1)Р**) веществото се разпръсква със скорост $c_0 = 3 \cdot 10^{10} \text{ cm/s}$ (Забележка: при скорост на светлината $c_0 = 3 \cdot 10^{10} \text{ cm/s}$ принадлежаща на света **К(0)Р**, скоростта $c_0 = 3 \cdot 10^{10} \text{ cm/s}$ принадлежи на света **К(0)Р**).

Времето, през което се разширява една звезда след избухването ѝ, получаваме:

$$t_e = \frac{\text{разстояние}}{\text{скорост}} = \frac{10^{16} \text{ cm}}{3 \cdot 10^{10} \text{ cm/s}} = 0,3333 \cdot 10^6 \text{ s} \approx$$

4 дена^[123]

$$0,3333 \cdot 10^6 \text{ s} \approx 4 \text{ дена}$$

Периодът разширяване до радиус 10^{16} cm и свиване до радиус 10^8 cm на един свят **K(1)P** (една звезда) има продължителност от порядъка на

$$t_{e1} = 3,333 \cdot 10^{17} \text{ s}$$

(Това време е гранично за света **K(0)P**, този период от време е за най-продължителния физически процес в света **K(0)P**, който може да съществува. Всъщност, това е времето за избухване – разширяване и свиване на света **K(1)P**, при което се отделя вещество изграждащо света **K(0)P** – нашия свят.)

- Максималното разстояние, до което се разпръсква веществото на един свят **K(2)P** (протони), след взривяването е:

$$h_{2max} = 10^{16} \text{ cm} \cdot 10^{-20} = 10^{-4} \text{ cm}$$

За времето, през което се разширява едни свят **K(2)P** (протони) (при избухване на **K(2)P**), (Забележка: при скорост на светлината $c_0 = 3 \cdot 10^{10} \text{ cm/s}$ принадлежаща на света **K(0)P**, скоростта $c_0 = 3 \cdot 10^{12} \text{ cm/s}$ принадлежи на света **K(1)P**) получаваме:

$$t_u = \frac{10^{-4} \text{ cm}}{3 \cdot 10^{12} \text{ cm/s}} = 0,3333 \cdot 10^{-16} \text{ s}$$

Периодът разширяване до радиус $h_{2max} \cdot 10^{-4} \text{ cm}$ и свиване до радиус 10^{-12} cm на един свят **K(2)P** (протони) има продължителност от порядъка на

$$t_{u2} = 3,333 \cdot 10^{-5} \text{ s}$$

(Това време е гранично за света **K(1)P**, този период от време е за най-продължителния физически процес в света **K(1)P**, който може да съществува. Всъщност, това е времето за избухване – разширяване и свиване на света **K(2)P**, при което се отделя вещество изграждащо света **K(1)P** – звезди.)

- Максималното разстояние, до което се разпръсква веществото на един свят **K(3)P** (фотони), след взривяването е:

$$h_{3max} = 10^{-4} \text{ cm} \cdot 10^{-20} = 10^{-24} \text{ cm}$$

---

¹²³ Васил Манев, Единство и развитие на Вселената, Издателство „ВИОН“ 2013, с.247

За времето, през което се разширява едни свят **К(3)Р** (фотони) (при избухване на **К(3)Р**), получаваме (Забележка: при скорост на светлината $c_0 = 3 \cdot 10^{10}$ cm/s принадлежаща на света **К(0)Р**, скоростта $c_0 = 3 \cdot 10^{14}$ cm/s принадлежи на света **К(2)Р**):

$$t_f = \frac{10^{-24} \text{ cm}}{3 \cdot 10^{14} \text{ cm/s}} = 0,3333 \cdot 10^{-38} \text{ s}$$

Периодът разширяване до радиус $h_{3max} \cdot 10^{-24}$ cm и свиване до радиус 10^{-32} cm на един свят **К(3)Р** (фотони) има продължителност от порядъка на

$$t_{f3} = 3,333 \cdot 10^{-27} \text{ s}$$

(Това време е гранично за света **К(2)Р**, този период от време е за най-продължителния физически процес в света **К(2)Р**, който може да съществува. Всъщност, това е времето за избухване – разширяване и свиване на света **К(3)Р**, при което се отделя вещество изграждащо света **К(2)Р** – протони.)

- **Максималното разстояние**, до което се разпръсква веществото на един свят **К(4)Р** (гравитони), след взривяването е:

$$h_{4max} = 10^{-24} \text{ cm} \cdot 10^{-20} = 10^{-44} \text{ cm}$$

За времето, през което се разширява едни свят **К(4)Р** (гравитони) (при избухване на **К(4)Р**), получаваме (Забележка: при скорост на светлината $c_0 = 3 \cdot 10^{10}$ cm/s принадлежаща на света **К(0)Р**, скоростта $c_0 = 3 \cdot 10^{16}$ cm/s принадлежи на света **К(3)Р**)

$$t_q = \frac{10^{-44} \text{ cm}}{3 \cdot 10^{16} \text{ cm/s}} = 0,3333 \cdot 10^{-60} \text{ s}$$

Периодът разширяване до радиус $h_{4max} \cdot 10^{-44}$ cm и свиване до радиус 10^{-52} cm на един свят **К(4)Р** (гравитони) има продължителност от порядъка на

$$t_{q4} = 3,333 \cdot 10^{-49} \text{ s}$$

(Това време е гранично за света **К(3)Р**, този период от време е за най-продължителния физически процес в света **К(3)Р**, който може да съществува. Всъщност, това е времето за избухване – разширяване и свиване на света **К(4)Р**, при което се отделя вещество изграждащо света **К(3)Р** – фотони.)

Изводи:

Възникването на всички ядрени частици се изразява в рамките на разширяването и свиването на един протон при избухването му.

Електронът и протонът са последните стабилни продукти от протона след избухването му.

Различните неустойчиви ядрени частици, които откриват експериментаторите, са различни моменти състояние на веществото на избухналите (взривени) протони.

Коефициенти за преходи (допълнение и обобщение)

От полученото до тук следва, че: - За различните светове граничните величини разстояние, време и скорост са различни.

- За различните физични величини коефициентът за преход от един свят в друг е различен.

Ако означим:

[g] - коефициент на преход за маса

[cm] - коефициент на преход за разстояние

[s] - коефициент на преход за време

При така въведените основни коефициенти за преход лесно се получават останалите коефициенти на преход, които произхождат от тях^[124]:

Коефициент за преход от **плътност** е

$$\frac{[g]}{[cm]^3} = \frac{10^{56}}{(10^{20})^3} = 10^{-4}$$

Коефициент за преход от **скорост** е

$$\frac{[cm]}{[s]} = \frac{10^{20}}{10^{22}} = 10^{-2}$$

Коефициент за преход от **ускорение** е

$$\frac{[cm]}{[s]^2} = \frac{10^{20}}{(10^{22})^2} = 10^{-24}$$

Коефициент за преход от **силова константа** е

$$\frac{[cm]^3}{[s]^2 \cdot [g]} = \frac{(10^{20})^3}{(10^{22})^2 \cdot 10^{56}} = 10^{-40}$$

Коефициент за преход от **сила** е

---

124 Васил Манев, Единство и развитие на Вселената, Издателство „ВИОН“ 2013, с.245

$$\frac{[g].[cm]}{[s]^2} = \frac{10^{56}.10^{20}}{(10^{22})^2} = 10^{32}$$

Квантови свойства ^[125]

Съгласно полученото преди от Закона на Нютон за гравитацията

$$F_0 = \frac{G_0 \cdot m \cdot M}{h^2}$$

$$F_0 = m \cdot g$$

$$m \cdot g = \frac{G_0 \cdot m \cdot M}{h^2}$$

Съкращаваме в

$$m \cdot g = \frac{G_0 \cdot m \cdot M}{h^2}$$

$$g = \frac{G_0 \cdot M}{h^2}$$

От $a_0 = \frac{G_0 \cdot M}{h^2}$ определяме:

$$h_x = \sqrt{\frac{G_0 M}{a_0}}$$

Тогава в света **K(0)P** е изпълнена зависимостта

$$h_0 = \sqrt{\frac{G_0 M_0}{a_0}} \quad 6.1$$

Където:

G_0 - е гравитационна константа

M_0 - е централна маса в света **K(0)P**

a_0 - е най-малкото (гранично) ускорение в света **K(0)P**

h_0 - е най-голямото (гранично) разстояние, до което масата M_0 привлича гравитационно.

Преобразуваме гравитационните константи за световите по този начин:

$$\begin{aligned} G_0 &= 6,674184(78) \cdot 10^{-11} N \cdot \frac{m^2}{kg^2} = \\ &6,674184(78) \cdot 10^{-11} m^3 kg^{-1} s^{-2} = \\ &6,674184(78) \cdot 10^{-5} cm^3 kg^{-1} s^{-2} \end{aligned}$$

$$G_1 = 6,674184(78) \cdot 10^{29} N \cdot \frac{m^2}{kg^2}$$

$$= 6,674184(78) \cdot 10^{35} cm^3 kg^{-1} s^{-2}$$

$$G_2 = 6,674184(78) \cdot 10^{69} N \cdot \frac{m^2}{kg^2}$$

$$= 6,674184(78) \cdot 10^{75} cm^3 kg^{-1} s^{-2}$$

$$G_3 = 6,674184(78) \cdot 10^{109} N \cdot \frac{m^2}{kg^2} =$$

$$6,674184(78) \cdot 10^{115} cm^3 kg^{-1} s^{-2}$$

$$G_4 = 6,674184(78) \cdot 10^{149} N \cdot \frac{m^2}{kg^2}$$

$$= 6,674184(78) \cdot 10^{155} cm^3 kg^{-1} s^{-2}$$

От (6.1) за централната маса M_0 на един свят $K(0)P$ получаваме:

$$M_0 = \frac{h^2_0 \cdot a_0}{G_0} = \frac{(10^{28} cm)^2 \cdot 9 \cdot 10^{-8} cm \cdot s^{-2}}{6,674184(78) \cdot 10^{-5} cm^3 kg^{-1} s^{-2}} =$$

$$1,34847945456703 \cdot 10^{53} kg \approx 1,34847945456703 \cdot 10^{56} g$$

Тази маса е **гравитационна** маса и тя създава гравитационното поле на света $K(0)P$.

Централната гравитационна маса на света $K(0)P$ не се променя. Тя е постоянна (const) величина, независима от разширяването и свиването на света $K(0)P$.

Съгласно III:

$$h_1 = \sqrt{\frac{G_1 M_1}{a_1}} \quad 6.2$$

Където:

G_1 - е електрична константа

M_1 - е централна маса в света $K(1)P$

a_1 - $0,9 \cdot 10^{17}$ е най-малкото (гранично) ускорение в света $K(1)P$

h_1 - $10^8 cm$ е най-голямото (гранично) разстояние, до което масата M_1 привлича електрично.

$$M_1 = \frac{h^2_1 \cdot a_1}{G_1} = \frac{(10^8 cm)^2 \cdot 9 \cdot 10^{16} cm \cdot s^{-2}}{6,674184(78) \cdot 10^{35} cm^3 kg^{-1} s^{-2}}$$

$$= 1,34847945456703 \cdot 10^{-3} kg$$

$$\approx 1,34847945456703 \cdot 10^0 g$$

Тази маса е електрическа маса и тя създава електрическото поле на света **К(1)Р**.

Централната **електрическа** маса на света **К(1)Р** не се променя. Тя е постоянна (const) величина, независима от разширяването и свиването на света **К(1)Р**.

$$h_2 = \sqrt{\frac{G_2 M_2}{a_2}} \quad 6.3$$

Където:

G_2 - е ядрена константа

M_2 - е централна маса в света **К(2)Р**

a_2 - е най-малкото (гранично) ускорение в света **К(2)Р**

h_2 - е най-голямото (гранично) разстояние, до което масата M_2 привлича ядрено.

$$\begin{aligned} M_2 &= \frac{h_2^2 \cdot a_2}{G_2} = \frac{(10^{-12} \text{ cm})^2 \cdot 9 \cdot 10^{40} \text{ cm} \cdot \text{s}^{-2}}{6,674184(78) \cdot 10^{75} \text{ cm}^3 \text{ kg}^{-1} \text{ s}^{-2}} \\ &= 1,34847945456703 \cdot 10^{-59} \text{ kg} \\ &\approx 1,34847945456703 \cdot 10^{-56} \text{ g} \end{aligned}$$

Тази маса е **ядрена** маса и тя създава ядреното поле на света **К(2)Р**.

Централната ядрена маса на света **К(2)Р** не се променя. Тя е постоянна (const) величина, независима от разширяването и свиването на света **К(2)Р**.

$$h_3 = \sqrt{\frac{G_3 M_3}{a_3}} \quad 6.4$$

Където:

G_3 - е **фотонна (светлинна)** константа

M_3 - е централна маса в света **К(3)Р**

a_3 - е най-малкото (гранично) ускорение в света **К(3)Р**

h_3 - е най-голямото (гранично) разстояние, до което масата M_3 привлича **фотонно (светлинно)**

$$\begin{aligned} M_3 &= \frac{h_3^2 \cdot a_3}{G_3} = \frac{(10^{-32} \text{ cm})^2 \cdot 9 \cdot 10^{64} \text{ cm} \cdot \text{s}^{-2}}{6,674184(78) \cdot 10^{115} \text{ cm}^3 \text{ kg}^{-1} \text{ s}^{-2}} \\ &= 1,34847945456703 \cdot 10^{-115} \text{ kg} \\ &\approx 1,34847945456703 \cdot 10^{-112} \text{ g} \end{aligned}$$

Тази маса е **фотонна (светлинна)** маса и тя създава фотонното поле на света **К(3)Р**.

Централната **фотонна (светлинна)** маса на света **К(3)Р** не се променя. Тя е постоянна (const) величина, независима от разширяването и свиването на света **К(3)Р**.

$$h_4 = \sqrt{\frac{G_4 M_4}{a_4}} \quad 6.5$$

Където:

G_4 - е **гравитонна** константа

M_4 - е централна маса в света **К(4)Р**

a_4 - е най-малкото (гранично) ускорение в света **К(4)Р**

h_4 - е най-голямото (гранично) разстояние, до което масата M_4 привлича **гравитонно**.

$$\begin{aligned} M_4 &= \frac{h_4^2 \cdot a_4}{G_4} = \frac{(10^{-52} \text{ cm})^2 \cdot 9 \cdot 10^{88} \text{ cm} \cdot \text{s}^{-2}}{6,674184(78) \cdot 10^{155} \text{ cm}^3 \text{ kg}^{-1} \text{s}^{-2}} \\ &= 1,34847945456703 \cdot 10^{-171} \text{ kg} \\ &\approx 1,34847945456703 \cdot 10^{-168} \text{ g} \end{aligned}$$

Тази маса е **гравитонна** маса и тя създава гравитонното поле на света **К(4)Р**.

Централната **гравитонна** маса на света **К(4)Р** не се променя. Тя е постоянна (const) величина, независима от разширяването и свиването на света **К(4)Р**.

Следва:

В централната част на всеки един свят **К(0)Р** (в обем с радиус $r_0=h_0=10^{28} \text{ cm}$) винаги се съдържа гравитационно заредено вещество с обща маса $M_0 = 1,34847945456703 \cdot 10^{56} \text{ g}$, която не зависи от полупериодите *разширяване* и *свиване* на света **К(0)Р**.

Масата $M_0 = 1,349 \cdot 10^{56} \text{ g}$ в централната част на света **К(0)Р** е постоянна величина (const).

В края на полупериода *свиване* масата на всеки един свят **К(0)Р** е от порядъка на 10^{88} g . Разликата $1,349 \cdot 10^{88} \text{ g} - 1,349 \cdot 10^{56} \text{ g}$ е маса на света **К(-1)Р**.

Следва: Всеки един свят **К(0)Р** притежава централна част (ядро) с маса от порядъка 10^{56} g с гравитационен заряд и обвивка от маса от порядъка на 10^{88} g , със заряда на световите **К(-1)Р**.

Всеки един свят **К(1)Р** притежава централна част (ядро) с маса от порядъка 10^0 g с гравитационен заряд и обвивка от маса от порядъка на 10^{32} g , със заряда на световите **К(0)Р** – гравитационен заряд.

Всеки един свят **K(2)P** притежава централна част (ядро) с маса от порядъка 10^{-56}g с гравитационен заряд и обвивка от маса от порядъка на 10^{-24}g , със заряда на световите **K(1)P** – електрически заряд. [126]

Всеки един свят **K(3)P** притежава централна част (ядро) с маса от порядъка 10^{-112}g с гравитационен заряд и обвивка от маса от порядъка на 10^{-80}g , със заряда на световите **K(3)P** – фотонен (светлинен) заряд.

Всеки един свят **K(4)P** притежава централна част (ядро) с маса от порядъка 10^{-168}g с гравитационен заряд и обвивка от маса от порядъка на 10^{-136}g , със заряда на световите **K(4)P** – гравитонен заряд.

Имаме за света **K(0)P**:

Тъй като най-голямата **гравитационна маса**, която може да съществува като едно цяло е 10^{56}g . Масата 10^{88}g на света (**K(0)P**) е **неизвестна**.

Съгласно ПП е изпълнено.

Имаме за света **K(1)P**:

Най-голямата **електрична маса**, която може да съществува като едно цяло е 10^0g . Масата 10^{32}g на звездата (**K(1)P**) е **гравитационна**.

Имаме за света **K(2)P**:

Най-голямата **ядрена маса**, която може да съществува като едно цяло е 10^{-56}g . Масата 10^{-24}g на протона (**K(2)P**) е **електрична**.

Имаме за света **K(3)P**:

Най-голямата **фотонна** (светлинна) маса, която може да съществува като едно цяло е 10^{-112}g . Масата 10^{-80}g на фотона (**K(3)P**) е **ядрена**.

Имаме за света **K(4)P**:

Най-голямата **гравитонна** маса, която може да съществува като едно цяло е 10^{-168}g . Масата 10^{-136}g на гравитона (**K(4)P**) е **фотонна**.

Атомни ядра^[127]

1. Когато световете **K(0)P** се свият до размери с диаметър по-малък от $10^{28}cm$ те принадлежат на обем с диаметър $10^{28}cm$ (когато разстоянията между световете **K(0)P** са по-малки от $10^{28}cm$) между тях действат гравитационни сили на привличане и силите на привличане на световете **K(-1)P**.

Следва:

В обем с диаметър $10^{28}cm$ възникват изключително стабилни системи на световете K(0)P.

2. Когато световете **K(1)P** се свият до размери с диаметър по-малък от 10^8cm те принадлежат на обем с диаметър 10^8cm (когато разстоянията между световете **K(1)P** са по-малки от 10^8cm) между тях действат електрични сили на привличане и гравитационни сили на привличане (на световете **K(0)P**.)

Следва:

В обем с диаметър 10^8cm възникват изключително стабилни системи на световете K(1)P.

3. Когато световете **K(2)P** се свият до размери с диаметър по-малък от $10^{-12}cm$ те принадлежат на обем с диаметър $10^{-12}cm$ (когато разстоянията между световете **K(2)P** са по-малки от $10^{-12}cm$) между тях действат ядрени сили на привличане и електрически сили на привличане (на световете **K(1)P**)

Следва: **В обем с диаметър $10^{-12}cm$ възникват изключително стабилни системи на световете K(2)P.**

4. Когато световете **K(3)P** се свият до размери с диаметър по-малък от $10^{-32}cm$ те принадлежат на обем с диаметър $10^{-32}cm$ (когато разстоянията между световете **K(3)P** са по-малки от $10^{-32}cm$) между тях действат фотонни сили на привличане и ядрени сили на привличане (на световете **K(2)P**)

Следва:

В обем с диаметър $10^{-32}cm$ възникват изключително стабилни системи на световете K(3)P.

5. Когато световете **K(4)P** се свият до размери с диаметър по-малък от $10^{-52}cm$ те принадлежат на обем с диаметър $10^{-52}cm$ (когато разстоянията между световете **K(4)P** са по-малки от $10^{-52}cm$)

---

¹²⁷ Васил Манев, Единство и развитие на Вселената, Издателство „ВИОН“ 2013, с.251

между тях действат гравитонни сили на привличане и фотонни сили на привличане (на световете **K(3)P**)

Следва:

В обеми с диаметър $10^{-52}cm$ възникват изключително стабилни системи на световете **K(4)P.**

Полученото означава:

Най-стабилните образувания във Вселената притежават размери с радиус от порядъка на

.... $10^{-52}cm$; $10^{-32}cm$; $10^{-12}cm$; 10^8cm ; $10^{28}cm$; $10^{48}cm$ ...^[128]

При **$K_h=10^{20}$**

Съвкупността от протони (светове **K(2)P**), които се съдържат в обеми с диаметър **$10^{-12}cm$** (обема на **K(2)P**), ще наричаме „**атомни ядра на световете **K(0)P****“ (нашият свят)

Съгласно ПП:

Съвкупността от звезди (светове **K(1)P**), които се съдържат в обеми с диаметър **10^8cm** (обема на **K(1)P**), ще наричаме „**атомни ядра на световете **K(-1)P****“

Съвкупността от фотони (светове **K(3)P**), които се съдържат в обеми с диаметър **$10^{-32}cm$** , ще наричаме „**атомни ядра на световете **K(1)P****“ (звезди)

Съвкупността от гравитони (светове **K(4)P**), които се съдържат в обеми с диаметър **$10^{-52}cm$** , ще наричаме „**атомни ядра на световете **K(2)P****“ (протони)

Отблъскването на протоните не се дължи на **електричните сили** (Както е прието в теорията на съвременната физика! – б.а.)

- когато разстоянието **h** между протоните е **$h < 10^{-12}cm$** , между протоните възникват ядрени сили на **привличане**.

- когато разстоянието **h** между протоните е **$h > 10^{-12}cm$** , между протоните възникват ядрени сили на **отблъскване**.

Експериментално е установено:

За **$h > 10^{-12}cm$** , протоните се **отблъскват**.

За **$h < 10^{-12}cm$** , протоните се **привличат**.

Полученото означава:

- От закона за **ядрените сили**

$$F_2(h) = G_2 = \frac{m_1(h) \cdot m_2(h)}{h^2}$$

след като масите в него бъдат изразени в явен вид, трябва да се получат следните резултати:

1. Съществува **гранично разстояние** $h_2 = 10^{-12} \text{cm}$ ((светове **K(2)P**))

2. За $h_2 < 10^{-12} \text{cm}$ **ядрените сили са сили на привличане.**

3. За $h_2 > 10^{-12} \text{cm}$ **ядрените сили са сили на отблъскване.**

- От закона за **електрическите сили**

$$F_1(h) = G_1 = \frac{m_1(h) \cdot m_2(h)}{h^2}$$

след като масите в него бъдат изразени в явен вид, трябва да се получат следните резултати:

1. Съществува **гранично разстояние** $h_1 = 10^8 \text{cm}$ (светове **K(1)P**)

2. За $h_2 < 10^8 \text{cm}$ **електричните сили са сили на привличане.**

3. За $h_2 > 10^8 \text{cm}$ **електричните сили са сили на отблъскване.**

- От закона за **гравитационните сили**

$$F_0(h) = G_0 = \frac{m_1(h) \cdot m_2(h)}{h^2}$$

след като масите в него бъдат изразени в явен вид, трябва да се получат следните резултати:

1. Съществува **гранично разстояние** $h_0 = 10^{28} \text{cm}$ (светове **K(0)P**)

2. За $h_0 < 10^{28} \text{cm}$ **гравитационните сили са сили на привличане.**

3. За $h_0 > 10^{28} \text{cm}$ **гравитационните сили са сили на отблъскване.** ^[129]

- От закона за **фотонните сили**

$$F_3(h) = G_3 = \frac{m_1(h) \cdot m_2(h)}{h^2}$$

след като масите в него бъдат изразени в явен вид, трябва да се получат следните резултати:

1. Съществува **гранично разстояние** $h_3 = 10^{-32} \text{cm}$

2. За $h_3 < 10^{-32} \text{ cm}$ фотонните сили са сили на **привличане**.

3. За $h_3 > 10^{-32} \text{ cm}$ фотонните сили са сили на **отблъскване**.

- От закона за гравитоните сили

$$F_4(h) = G_4 = \frac{m_1(h) \cdot m_2(h)}{h^2}$$

след като масите в него бъдат изразени в явен вид, трябва да се получат следните резултати:

1. Съществува **гранично разстояние** $h_4 = 10^{-52} \text{ cm}$

2. За $h_4 < 10^{-52} \text{ cm}$ гравитоните сили са сили на **привличане**.

3. За $h_4 > 10^{-52} \text{ cm}$ гравитоните сили са сили на **отблъскване**.

Следва:

При условие $F_{-1}(h) = -F_0(h)$ **възникват стабилни системи от светове K(0)P.**

При условие $F_0(h) = -F_1(h)$ **възникват стабилни системи от светове K(1)P.**

При условие $F_1(h) = -F_2(h)$ **възникват стабилни системи от светове K(2)P.**

При условие $F_2(h) = -F_3(h)$ **възникват стабилни системи от светове K(3)P.**

При условие $F_3(h) = -F_4(h)$ **възникват стабилни системи от светове K(4)P.**

Квазарите възникват от **Галактиките**, които навлизат в нашият свят (K(0)P) със скорост $v=c_k=2,65 \cdot 10^{10} \text{ cm/s}^{[130]}$

Формулите на ТО (Теория на Относителността) са валидни за скорости до $c_k=2,65 \cdot 10^{10} \text{ cm/s}^{[131]}$

В ускорителите на елементарни частици, когато скоростите им стигнат до скоростта $v=c_k=2,65 \cdot 10^{10} \text{ cm/s}$, **масите им спират да растат**, независимо от това, че им се придава още енергия.

Формулата за масите на ТО са валидни до критичната скорост $c_k=2,65 \cdot 10^{10} \text{ cm/s}$

Следва: За светлината (свят (K(3)P) не е приложима ТО!!!

---

130 Васил Манев, Единство и развитие на Вселената, Издателство „ВИОН“ 2013, с.52

131 Васил Манев, Единство и развитие на Вселената, Издателство „ВИОН“ 2013, с.52

Събиране на скорости, разстояния, маси и време в нашият свят (K(0)P)

Законите за събиране на **скорости, разстояния, маси и време** в нашият свят (**K(0)P**) се различават от законите за събиране на **скорости, разстояния, маси и време** в класическата физика. (Това го говорихме в предната част, но тук ще го покажем в по-разширена форма – б.а.)

Това, че в нашият свят (**K(0)P**) е гранична скоростта на светлината **c₀** означава:

- При събиране на произволни скорости **v₁ ≤ 0** и **v₂ ≤ 0** в нашия свят винаги се получава **v₁ + v₂ ≤ c₀**

- Изпълнени са зависимостите^[132]

$$v + c_0 = c_0$$

$$c_0 + c_0 = c_0$$

Където

$$v < c_0$$

- При събиране на произволни разстояния **h₁ ≤ h₀** **h₂ ≤ h₀** в нашия свят винаги се получава **h₁ + h₂ ≤ h₀**

- Изпълнени са зависимостите^[133]

$$h + h_0 = h_0$$

$$h_0 + h_0 = h_0$$

Където

$$h < h_0$$

Съгласно III: (Ето ги относителните маси и относителните времена!)

За произволни маси е изпълнено (m)

При събиране на произволни маси **m₁ ≤ 0** и **m₂ ≤ 0** в нашия свят винаги се получава **m₁ + m₂ ≤ m₀**

- Изпълнени са зависимостите

$$m + m_0 = m_0$$

$$m_0 + m_0 = c_0$$

Където

$$m < m_0$$

---

132 Васил Манев, Единство и развитие на Вселената, Издателство „ВИОН“ 2013, с.53

133 Васил Манев, Единство и развитие на Вселената, Издателство „ВИОН“ 2013, с.54

За произволни времена (t)

- При събиране на произволни времена $t_1 \leq t_0$ $t_2 \leq t_0$
в нашия свят винаги се получава $t_1 + t_2 \leq t_0$

- Изпълнени са зависимостите

$$t + t_0 = t_0$$

$$t_0 + t_0 = t_0$$

Където

$$t < t_0$$

Обобщения (Или по научно му Изводи):

В нашият гравитационен свят (**K(0)P**) не съществуват скорости v , по-големи от скоростта $c_0 = 3 \cdot 10^{10} \text{ cm/s}$ (скорост на светлината) и разстояния h , по-големи от $h_0 = 10^{28} \text{ cm} = 10^{10} \cdot 10^{18} \text{ cm} = 10^{10}$ светлинни години. Както и маси (m) по-големи от масата ($m_{02} = 1,34847945456703 \cdot 10^{88} \text{ g}$) – масата на неговата обвивка от вещество на света **K(-1)P** и ($m_{01} = 1,34847945456703 \cdot 10^{56} \text{ g}$) – централна гравитационна маса и времена (t) с най-голямо гранично време в света **K(0)P** (**най-продължителният физически процес**) $t_0 = 3,34 \cdot 10^{17} \text{ s}$. И период от време за разширяване (при избухване) до радиус 10^{36} cm и свиване до радиус 10^{28} cm на света (**K(0)P**) с продължителност от $t_{00} = 3,33333 \cdot 10^{39} \text{ s}$ (**Най-продължителният физически процес в света K(-1)P**).

В светът (**K(1)P** - звезди) не съществуват скорости v , по-големи от скоростта $c_1 = 3 \cdot 10^{12} \text{ cm/s}$ и разстояния h , по-големи от $h_1 = 10^8 \text{ cm}$. Както и маси (m) по-големи от масата ($m_{12} = 1,34847945456703 \cdot 10^{32} \text{ g}$) – масата на неговата обвивка от вещество на света **K(0)P** (гравитационна обвивка на света **K(1)P**) и ($m_{11} = 1,34847945456703 \cdot 10^0 \text{ g}$) – централна електрическа маса и времена (t) с най-голямо гранично време в света **K(1)P** (**най-продължителният физически процес**) $t_1 = 3,34 \cdot 10^{-5} \text{ s}$. И период от време за разширяване (при избухване) до радиус 10^{16} cm и свиване до радиус 10^8 cm на света (**K(1)P**) с продължителност от $t_{e1} = 3,33333 \cdot 10^{17} \text{ s}$ (**Най-продължителният физически процес в света K(0)P**).

В светът (**К(2)Р - протони**) не съществуват скорости v , по-големи от скоростта $c_2 = 3 \cdot 10^{14} \text{ cm/s}$ и разстояния h , по-големи от $h_2 = 10^{-12} \text{ cm}$. Както и маси (m) по-големи от масата ($m_{22} = 1,34847945456703 \cdot 10^{-24} \text{ g}$) – масата на неговата обвивка от вещество на света **К(1)Р** (електрическата обвивка на света **К(2)Р**) и ($m_{21} = 1,34847945456703 \cdot 10^{-56} \text{ g}$) – **централна ядрена маса** и времена (t) с най-голямо гранично време в света **К(2)Р (най-продължителният физически процес)** $t_2 = 3,34 \cdot 10^{-27} \text{ s}$. И период от време за разширяване (при избухване) до радиус 10^{-4} cm и свиване до радиус 10^{-12} cm на света (**К(2)Р**) с продължителност от $t_{u1} = 3,33333 \cdot 10^{-5} \text{ s}$ (**Най-продължителният физически процес в света К(1)Р**).

В светът (**К(3)Р – фотони**) не съществуват скорости v , по-големи от скоростта $c_3 = 3 \cdot 10^{16} \text{ cm/s}$ и разстояния h , по-големи от $h_3 = 10^{-32} \text{ cm}$. Както и маси (m) по-големи от масата ($m_{32} = 1,34847945456703 \cdot 10^{-80} \text{ g}$) – масата на неговата обвивка от вещество на света **К(2)Р** (ядрената обвивка на света **К(3)Р**) и ($m_{31} = 1,34847945456703 \cdot 10^{-112} \text{ g}$) – **централна фотонна маса** и времена (t) с най-голямо гранично време в света **К(3)Р (най-продължителният физически процес)** $t_3 = 3,34 \cdot 10^{-49} \text{ s}$. И период от време за разширяване (при избухване) до радиус 10^{-24} cm и свиване до радиус 10^{-32} cm на света (**К(3)Р**) с продължителност от $t_{f1} = 3,33333 \cdot 10^{-27} \text{ s}$ (**Най-продължителният физически процес в света К(2)Р**).

В светът (**К(4)Р - гравитони**) не съществуват скорости v , по-големи от скоростта на светлината $c_4 = 3 \cdot 10^{18} \text{ cm/s}$ и разстояния h , по-големи от $h_4 = 10^{-52} \text{ cm}$. Както и маси (m) по-големи от масата ($m_{42} = 1,34847945456703 \cdot 10^{-136} \text{ g}$) – масата на неговата обвивка от вещество на света **К(3)Р** (фотонната обвивка на света **К(4)Р**) и ($m_{41} = 1,34847945456703 \cdot 10^{-168} \text{ g}$) – **централна гравитонна маса** и времена (t) с най-голямо гранично време в света **К(4)Р (най-продължителният физически процес)** $t_4 = 3,34 \cdot 10^{-71} \text{ s}$. И период от време за разширяване (при избухване) до радиус 10^{-44} cm и свиване до радиус 10^{-52} cm на света (**К(3)Р**) с

продължителност от $t_{q1} = 3,33333 \cdot 10^{-49} \text{ s}$ (Най-продължителният физически процес в света **K(3)P**).

Съгласно полученото до тук:

- Нашият свят (**K(0)P**) е тяло (най-голямото гравитационно обединение (образуване), което може да съществува)

- В нашият свят (**K(0)P**) съществува най-голяма (гранична) скорост $c_0 = 3 \cdot 10^{10} \text{ cm/s}$

- В нашият свят (**K(0)P**) съществува най-голямо (гранично) разстояние $h_0 = 10^{28} \text{ cm} = 10^{10} 10^{18} \text{ cm} = 10^{10}$ светлинни години

- Нашият свят (**K(0)P**) се върти с ъглова скорост $\omega = 0,34 \cdot 10^{-17} / \text{s}^{-1}$

В нашият свят (**K(0)P**) съществува най-голямо (гранично) ускорение $a_0 = 0,9 \cdot 10^{-7} \text{ cm/s}^2$

Гравитоните (Световете **K(4)P**) са светлината в световете **K(1)P** (звездите).

(Световете **K(4)P** (Гравитоните) се проявяват в световете **K(1)P** (звездите) така, както световете **K(3)P** (фотоните) се проявяват в световете **K(0)P**. (Нашият свят))

Фотоните (Световете **K(3)P**) са светлината в световете **K(0)P** (Нашият свят).

Протоните (Световете **K(2)P**) са светлината в световете **K(-1)P** (неизвестни).

Звездите (Световете **K(1)P**) са светлината в световете **K(-2)P** (неизвестни).

Нашият свят (Световете **K(0)P**) са светлината в световете **K(-3)P** (неизвестни).

Следствие:

Световете **K(1)P** (звездите) постоянно излъчват фотони (Световете **K(3)P**).

Световете **K(2)P** (протони) постоянно излъчват гравитони (Световете **K(4)P**).

Най-малкият фотон (светлинна частица) е огромно обединение на световете **K(3)P**. Тъй като:

- Протоните (световете **K(2)P**) са изградени от обединенията на световете **K(3)P** (светлинни частици - фотони).^[134]

- Фотоните (световете **K(3)P**) са изградени от обединения на световете **K(4)P** (гравитационни частици - гравитони).

- При взривяването на протони (световете **K(2)P**), от тях възникват фотони (световете **K(3)P**) – облаци от светлинни частици.

- При взривяването на фотони (световете **K(3)P**), от тях възникват гравитони (световете **K(4)P**) – облаци от гравитационни частици.

- Светлинните частици са огромни обединения от световете **K(3)P**.

- Гравитационните частици са огромни обединения от световете **K(4)P**.

- При взривяването на протони (световете **K(2)P**), в обема им, за многократно време, се разбягват галактики от световете **K(3)P** (фотони), следва:

- При взривяването на фотони (световете **K(3)P**), в обема им, за многократно време, се разбягват галактики от световете **K(4)P** (гравитони), следва:

- Галактиките от световете **K(3)P** (фотони), които възникват при взривяването на протони (световете **K(2)P**), възникват от разпадащи се в протоните (световете **K(2)P**) светлинни частици.

- Галактиките от световете **K(4)P** (гравитони), които възникват при взривяването на фотони (световете **K(3)P**), възникват от разпадащи се във фотоните (световете **K(3)P**) гравитационни частици.

- Светлинните частици (световете **K(3)P**) възникват при свиването на облаци от вещество, които (облаци от вещество) възникват от взривените протони (световете **K(2)P**).

- Гравитационните частици (световете **K(4)P**) възникват при свиването на облаци от вещество, които (облаци от вещество) възникват от взривените фотони (световете **K(3)P**).

Полученото означава:

Протоните (световете K(2)P) са изградени от светлинни частици (световете K(3)P). Фотоните (световете K(3)P) са изградени от гравитационни частици (световете K(4)P).

---

134 Васил Манев, Единство и развитие на Вселената, Издателство „ВИОН“ 2013, с.263-267

От полученото по-горе^[135]:

Атомните ядра освен от протони са изградени и от други елементарни частици. (фотони, неутрони, гравитони)

Атомните ядра, които съдържат два и повече протона и имат диаметър, по- малък от $0,7821883 \cdot 10^{-12} \text{ cm}$ са изградени от равен брой протони и неутрони.

Около всеки протон в атомните ядра съществува зона на ядрено привличане до разстояние 10^{-12} cm

В атомните ядра, където се пресичат критичните зони на протоните, възникват неутроните.

Неутроните са силно възбудени протони!

За всеки протон в атомните ядра съществува зона на равновесие в пространството около атомното ядро, в което големината на електрическите сили на привличане се изравнява с големината на ядрените сили на отблъскване. (При условие $F_1(h) = -F_2(h)$ възникват стабилни системи от светове $K(2)P$.)

В тази зона обикалят електроните! Зоните на равновесие между протоните в атомните ядра и електроните, които обикалят около тях **определят атомите!**

Гравитационните полета на телата се създават от тяхната гравитационна маса. ^[136]

Гравитационните полета на телата възникват от електроните, протоните и неутроните, които ги изграждат. ^[137] (Електроните, протоните, неутроните и другите „елементарни“ частици са изградени от светлина – фотони, фотоните от своя страна са изградени от гравитони. За подробности виж ЕТП – Единна Теория на Полето)

Гравитационните полета на телата възникват от светлинните частици, които изграждат електроните, протоните и неутроните. ^[138]

---

135 Васил Манев, Единство и развитие на Вселената, Издателство „ВИОН“ 2013, с.256

136 Васил Манев, Единство и развитие на Вселената, Издателство „ВИОН“ 2013, с.266

137 Васил Манев, Единство и развитие на Вселената, Издателство „ВИОН“ 2013, с.266

138 Васил Манев, Единство и развитие на Вселената, Издателство „ВИОН“ 2013, с.266

Примери за приложение

От уравнението за определяне размерите h_x на гравитационните системи, заместваме с установената от съвременната наука маса на протона:

$$h_x = \sqrt{\frac{G_n \cdot M_n}{a_n}} \quad [139]$$

Където:

$$\begin{aligned} G_n &= G_0 = 6,674184(78) \cdot 10^{-11} N \cdot \frac{m^2}{kg^2} = \\ 6,674184(78) \cdot 10^{-11} m^3 kg^{-1} s^{-2} &= \\ 6,674184(78) \cdot 10^{-5} cm^3 kg^{-1} s^{-2} &\text{ - гравитационна константа} \\ \text{на света } K(0)P \end{aligned}$$

$$\begin{aligned} M_n &= M_p = 1,67239 \cdot 10^{-27} kg \text{ - маса на протона} \\ a_n &= a_0 = 9 \cdot 10^{-8} cm \cdot s^{-2} = 0,9 \cdot 10^{-7} cm \cdot s^{-2} \text{ - ус-} \\ \text{корение в света } K(0)P \end{aligned}$$

$$\begin{aligned} h_p &= \\ \sqrt{\frac{6,674184(78) \cdot 10^{-5} cm^3 kg^{-1} s^{-2} \cdot 1,67239 \cdot 10^{-27} kg}{0,9 \cdot 10^{-7} cm \cdot s^{-2}}} &= \\ 1,1133 \cdot 10^{-12} cm \end{aligned}$$

Сравняваме:

Диаметъра на света (най-голямото гранично разстояние в света) **K(2)P** (протони) е от порядъка на: $h_2 = 10^{-12} cm$, изчислена съгласно ПП и ЕТП. И, размера на гравитационната система на протона $h_p = 1,1133 \cdot 10^{-12} cm$

Забележка: разлика в размерите **$0,1133 \cdot 10^{-12} cm$**

Масата на протона съгласно най-новите научни наблюдения и изчисления $M_n = M_p = 1,67239 \cdot 10^{-27} kg$. И масата на протона (свят **K(2)P** протони) изчислена съгласно ПП и ЕТП $m_{22} = 1,349325 \cdot 10^{-24} g = 1,349325 \cdot 10^{-27} kg$

Забележка: разлика в масите **$0,323065 \cdot 10^{-27} kg$**

Изводи:

1. Гравитационното поле на протона излиза незабележимо малко от неговия обем.

2. В атома на **Водорода** (H_1^1) електронът обикаля около атомното ядро (само протон) на разстояние от порядъка $10^{-8}cm$ (При максимален размер на света **K(2)P** (протони) от $10^{-12}cm$. При избухването на протона разстоянието е от порядъка на $10^{-4}cm$. Следва, че при разстояние от порядъка $10^{-8}cm$ на електрона от протона, електрона е в зоната на разширяване (взривяването) на протона. С продължителност от $t_{u2} = 3,33333.10^{-5} s$.)

3. В атома на **Водорода** (H_1^1) протонът не привлича **гравитационно** обикалящият около него електрон.

4. Силата, която задържа електроните около атомните ядра е електрична. Атомните ядра са изградени от протони и неутрони. Протоните съдържат централна ядрена маса, която никога не се унищожава. Около централната маса на протоните до разстояние от порядъка на $10^{-12}cm$ е разположена електрическата обвивка на протоните (света **K(2)P**). Звездите (света **K(1)P**) притежават централна електрична маса, която никога не се унищожава. Фотоните (света **K(3)P**) изграждат света **K(2)P** - протони, които от своя страна изграждат света **K(1)P** – звезди и т.н. Електричната сила и електричната обвивка е структурирана и съдържа фотони (света **K(3)P**). (Забележка: за етерното поле имаме отделен раздел.)

Питане: Могат ли да ми обяснят учените от областите изучаващи биологичните структури (в т.ч. и на растителните) какви ги върши протона за периодите от време $t_{u2} = 3,33333.10^{-5} s$ и $t_2 = 3,33333.10^{-27} s$. Защото след периода от време от $t_{u2} = 3,33333.10^{-5} s$ протонът не е същия и едва ли е там, където сте го поставили за да извършва съответният „удобен“, за вас, биохимичен или биологичен процес? Да питам и за електрона: Как, и с каква сила отделихте електрона от ядрото (протона) в атома на **Водорода** (H_1^1)? Които атом - Водороден, всъщност е протон с един електрон, и е в структурата на водната молекула (H_2O). Която вода, толкова, много я обичат растенията, че даже я фотоллизират.

5. Важни формули и констатации

Съгласно законите на фотохимията, при поглъщане на квант светлина от атом или молекула на какво да е вещество (Може и химичен елемент - за по точно.) електрона преминава на друга, по-висока отдалечена от ядрото орбита, т. е. на по-високо енергетично ниво.

Както вече знаете, през 1916 година Айнщайн^[140] показва, че закона за излъчване на Макс Планк за абсолютно черно тяло може да бъде изведен изхождайки от следните статистически полукласически представи:

1. Електроните в атома се намират на дискретни енергетични нива;
2. При преход на електрони между тези нива, атомите поглъщат или излъчват фотони.

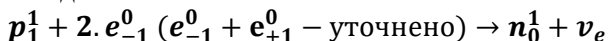
Освен това, се счита (предполага), че излъчването и поглъщането на светлина от атомите протича независимо едно от друго и, че топлинното равновесие в системата се запазва за сметка на взаимодействията между атомите (Ужас!). Още се счита (предполага), че вероятността за излъчване на фотон с дадена честота е длъжна да бъде равна на вероятността на неговото поглъщане.

Всичкото това, явно, важи за атомите на веществата, които съдържат в своите ядра протони и неутрони, и около тях миролюбиво обикалят електрони. Но, същото ли ще бъде за атома на Водорода H_1^1 , в ядрото на който има само един протон, няма неутрон и около него обикаля един самотен електрон?

За да имаме неутрон в ядрото, е необходимо:

Два електрона (или техни аналози, като например електрон и позитрон) да се поглъщат от ядрото, по точно от протона и да образуват неутрон, като при този процес се отделя неутрино.

Това изглежда така:

(това външност е реакцията описана от учените, като до-Звезден нуклеосинтез при $T > 10^{10}K$: А) $p_1^1 + e_{-1}^0 \rightarrow n_0^1 + \nu_e$, която показахме и доказахме, че не е вярна. Направихме и съответната

---

140 Einstein A. (1916). «Strahlungs-emission und -absorption nach der Quantentheorie». Verhandlungen der Deutschen Physikalischen Gesellschaft 18: стр. 318-323.

корекция: Вярната реакция: **A1) $e_{+1}^0 + p_1^1 + e_{-1}^0 \rightarrow n_0^1 + \nu_e$** . За по големи подробности виж: Мокрите сънища на лечителя-билкар Васил Кансиков, „**5. Нуклеосинтез. Предложения, проверка и корекции** в уравненията на реакциите и много други неща. (Или голямото чесане на егото на Васил Канисков, като няма какво друго да чеше!)“)

Където:

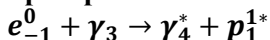
ν_e – неутрино. (Неутриното^[141] може да съществува в няколко състояния, но за разлика от фотона, при него не се променя количествения състав на фантомните частички По (той винаги се запазва неизменен – 5 фантомни частички По). Неутриното може да преминава от едно състояние в друго, в зависимост от това, дали влиза в състава на сложна елементарна частица, или съществува само за себе си. В последния случай са му свойствени различни състояния, изхождайки от това, дали в дадения момент се явява преносител на информация или е освободен от информационен товар за другите обекти. **Когато неутриното се явява преносител на информацията – то може да бъде фиксирано в третото измерение**. Отличителната способност на частицата неутрино се явява всепроникващото и качество, което е следствие от нейното изключително слабо взаимодействие с веществото. Нейната основна функция се състои в преноса на „вътрешната информация“ за обектите. **Но за разлика от фотона тя не разрушава елементарните частици, от които е съставен дадения обект, неутриното само прочита информацията от главните фантомни частички По на елементарните частици, от които е изграден дадения обект (подобно на това, както реалната частичка По прочита информацията)**. По този начин, потока от неутрино се превръща в носител на информацията за вътрешния строеж и състоянието на обектите и явленията, за разлика от потоците фотони, които основно носят информация за **външното състояние** на обектите или явленията. **Неутриното носи в себе си информацията за вътрешния строеж и състояние на материята, от която се освобождава(тоест излиза от състава на сложните елементарни частици), а също така частично носи информация за материята, през която преминава**. **В последния случай неутриното**

---

141 Доклад „ИЗКОННА ФИЗИКА АЛЛАТРА“ *стр. 90-91*. ALLATRA SCIENCE: www.allatra-science.org

осъществява информационна обмяна с главните фантомни частички По на елементарните частици, които влизат в състава на обекта. Допълнение: В състава на неутриното фантомната частичка По аллат свързва четири фантомни частички По, благодарение на което дадената елементарна частица взаимодейства много по-слабо в материалния свят)

Нека погледнем към вече достатъчно често показваната реакция или преобразование:

където (с кратки обяснения):

e_{-1}^0 - електрон (е съставен от 13 фантомни частички По и има уникален строеж. Подробни знания за електрона умишлено са пропуснати в доклада ^[142], тъй като информацията се излага публично и дадените знания могат да бъдат опасни, ако попаднат в ръцете на хора, стремящи се да създадат нови видове оръжия (моя милост ще разкрие по нататък вътрешната структура и строеж на електрона и позитрона, с риск да ускоря производството на нови типове оръжия - б.а.). Само ще отбележим, че електрона притежава необикновени свойства. Това, което днес наричат **електрон** – **всъщност е особено състояние на септонното поле**, в чиито процеси в повечето случаи електрона взема участие наравно с неговите други допълнителни „компоненти“.

Ригден: ...“Нека да разгледаме например електрона. Той е съставен от информационни блокчета (или както са ги наричали древните – „зрънца По“), които задават основните му характеристики и определят неговия вътрешен потенциал. Според съвременните представи електрона се движи около атомното ядро по така наречената „стационарна орбита“ (орбитала). По точно, днес той вече се представя, не като материална точка със зададена траектория, а във вид на електронен облак (електрона условно е изобразен „размазан“ около целия обем на атома), притежаващ области на сгъстяване и разреждане на електрическия заряд. Електронният облак като такъв не притежава резки граници. Под орбита (орбитала) се има предвид не движението на електрона по някаква конкретна линия, а част от пространството, област около атомното ядро, където се съхранява най-голямата вероятност за неговото

местоположение в атома (атомната орбитала) или в молекулата (молекулната орбитала). **Тъкмо разликата между вътрешния потенциал и външния заряд създава тези орбитали.** Качеството на вътрешна енергия (потенциала) характеризира материалния обект. Тоест изразявайки се с езика на съвременната наука, тези електронни обвивки (орбитали) на атомите, в зависимост от броя и местоположението на техните електрони, определят електрическите, оптическите, магнитните, химическите свойства на атомите и молекулите, а също така и повечето от свойствата на твърдите тела. Формата на електронния облак, както вече сме учили в уроците по химия в училище може да бъде най-различна. По този начин, електрона, както е известно, в материалния свят може да съществува в две състояние едновременно: частица и вълна. Той може да се проявява едновременно на различни места, съгласно същата тази квантова физика. Изчезвайки от своята атомна орбита, електрона моментално се премества, тоест изчезва тука, и се появява в друга орбита. Но, кое е най-интересното в този случай, това е нещо, което учените още не знаят. **Нека да разгледаме например електрона на водородния атом – елемента, който влиза в състава на водата, живите организми, природните изкопаеми и се явява един от най-разпространените елементи в космоса.** Електронния облак, разположен около атомното ядро на водорода има формата на кълбо. Това е основното, което науката може да фиксира на този етап. Но учените **все още не знаят, че самият електрон е завъртян в спирала.** При това тази спирала (една и съща) може да бъде завита както на ляво така и на дясно в зависимост от **разположения в нея заряд.** Благодарение именно на тази спираловидна форма и изменението на концентрацията на заряда, този електрон лесно преминава от частица във вълна и обратно.“)

p_1 – протон (е съставен от дванадесет частици По) и толкоз!

γ_3 - силов фотон (силовият фотон е съставен от три По частици: първата е т.н. главна фантомна частица По на фотона, втората е т.н. силова частичка или По алат частица и третата е обикновена частица По, или по-точно – от две фантомни частички По, съединени помежду си с една фантомна частичка По алат. Именно наличието в състава на фантомната частичка По алат прави фотона уникален и стабилен, а също така и активен участник на силовите взаимодействия. Между другото, фантомната

частичка По аллат никога няма да заеме мястото на първата (главна) фантомна частичка По в коя да е елементарна частица, в чийто състав се намира. Тя винаги ще бъде разположена вътре в елементарната частица между фантомните частички По, като силова основа на дадената частица.)

γ_4 -информационен фотон (информационният фотон е съставен от четири По частици: първата е т.н. главна фантомна частица По на фотона, втората е т.н. „чужда“ главна фантомна частичка По (информационна частичка), фантомна частичка По аллат и една завършваща фантомна частичка По. Именно присъствието на тази „чужда“ главна фантомна частичка По в състава на фотон-4 го прави информационен носител, носещ информация за („чуждата“) елементарна частица с която фотон 3 е влязъл във взаимодействие и се е превърнал във фотон 4)

Фотонът ^[143] може да съществува в две състояния: ФОТОН-3 (γ_3) и ФОТОН-4 (γ_4). Повечето фотони са съставени от 3 фантомни частички По (фотон-3). **Но всеки от тези фотони при определени условия може да се трансформира във фотон, състоящ от 4 фантомни частички По (фотон-4), а фотон-4 да се преобразува във фотон-3.** Съответно в зависимост от своето състояние, фотона може да изпълнява или функцията на силова частица (фотон-3), или функцията на „информационна“ частица (фотон-4), тоест в последния случай да функционира в качеството си на носител на информация за елементарната частица, с която е взаимодействал. Интересен е факта, че спираловидното движение на фантомните частички По във фотона предвиждащ се в езоосмическата решетка е доста по-ускорено, от колкото фантомните частички По на много други елементарни частици. **Благодарение на това ускорено „завихряне“ на структурата на фотона неговата скорост на движение е по-висока в сравнение със скоростта на движение на много други елементарни частици.**

Фотон- 3 може да се трансформира във фотон-4, а фотон-4 във фотон-3. Как протича този процес? Фотонът (фотон-3 и фотон-4) притежава уникален строеж, който го отличава от коя да е елементарна частица. И по-точно притежава необикновена първа

(главна) фантомна частичка По. Ако в езоосмическата клетка възникнат съответните условия, при които в нея едновременно влизат от различни страни две главни фантомни частички По (една, от които принадлежи на фотона, а втората – към друга елементарна частица) и двете максимално се сближават, тогава се случва следния процес: Главната фантомна частичка По на фотона за сметка на своята по-голяма скорост (съпоставена със скоростта на главна фантомна частичка По в състава на другата елементарна частица) бързо сменя своята посока. По този начин, тя позволява на предвиждащата се зад нея силова частичка (фантомната частичка По аллат) да улови главната фантомна частичка По (на насрещната елементарна частица), явяваща се носител на цялата информация за елементарната частица.

След като фотон-3 улови главната фантомна частичка По на другата елементарна частица я присъединява към своята структура. И в крайна сметка фотон-3 се превръща в фотон-4, състоящ от 4 фантомни частички По. При това тази елементарна частица, от която е била отнета главната фантомна частичка По, претърпява разпад, вследствие, на който се освобождава енергия. Като цяло този процес на фотона отнемащ информация протича само в този случай, когато през дадената езоосмическа клетка преминава главната фантомна частичка По на другата елементарна частица, а не някоя от другите фантомни частички По, влизащи в състава и.

Когато фотон-3 отнема главната фантомна частичка По от елементарната частица, той се превръща от „ловец“ в „преносител“ на информацията (фотон-4). Връщайки се към асоциативния пример с влаковата композиция, това е все едно влак с три вагона движещ се с пълна скорост да улови от насреща движещия се влак неговия локомотив. По този начин той се превръща във влак с два локомотива, един дипломатически вагон (специалната частичка По Аллат – б.а.) и един обикновен вагон, до тогава, до като не възникнат условия, при които той ще може да се освободи от уловения в своята композиция локомотив. Останалите вагони на насрещния влак, лишени от своя локомотив, се разформират в депо (в езоосмическата мембрана).

Да направим, в знаменитото уравнение, няколко новораждания:

$$e_{-1}^0 + \gamma_3 \rightarrow \gamma_4^* + p_1^{1*}$$

Електронът (e_{-1}^0) влиза във взаимовръзки със силовия фотон 3 (γ_3) и както знаем се получава следното: фотонът 3, като такъв е с по-голяма скорост от скоростта на движение на електрона, той има възможност да отнеме (от електрона) неговата главна частица и да се превърне във фотон 4 (γ_4^*). Този фотон 4 („преносител“ на информацията), носи главната частица (главната фантомна частица По) на електрона и информацията за него (електрона). От електрона, който е с 13 частички По, е отнета главната частичка По, останалите 12 частички трябва да се трансформират. След тази трансформация тази елементарна частица (електрона), от която е била отнета главната фантомна частичка По, претърпява разпад, вследствие, на който се освобождава енергия. (Още нещо [144]: 1. При разрушаването на микрообекта (или неговото преобразуване) фантомната частичка По, влизаща в неговия състав, **може безвъзвратно да изчезне** в езоосмическата мембрана. А при **неговото създаване** – да **изникне** от езоосмическата мембрана в процеса на езоосмоза. 2. Фантомната частичка По е нестабилна, тя може да изчезва от материалния свят и отново да се проявява с **обновен вътрешен потенциал** (енергия и информационна програма). 3. Фантомната частичка По съществува само заедно с други фантомни частички По. 4. Всички елементарни частици са съставени от определено количество фантомни частички По. 5. Количеството фантомни частички По във Вселената е непостоянно, но те са много по-малко от количеството реални (стационарни) частички По.)

От казаното в 1, 2, 3 и т.н. от „Още нещо:“ можем да си запишем протонът (p_1^{1*}), като новосъздадената елементарна частица в т.н. процес на езоосмоза. (Какво знам за този протон? - знам от колко частички По е съставен, те са 12 на брой. Също знам, че неговият вътрешен потенциал е малко по-голям този на съществуващите по преди в центъра на атомите протони. След определен интервал от време (много кратък) този потенциал ще се изравни с другите потенциали на сродните му частички – протони, като например протон (p_1^1).

Да отидем на другото новораждане (макар, че процесите са единни и неразривни):

$$\gamma_4^* + p_1^{1*} \rightarrow e_{-1}^0 + \gamma_3$$

Нашият прославен информационен фотон 4(γ_4^*) влиза във взаимовръзки с протона (p_1^1). Както знаем, този фотон 4 („преносител“ на информацията), носи главната частица (главната фантомна частичка По) на електрона и информацията за него (електрона). В това положение фотонът 4 отдава „присвоената“ главна частичка от електрона (e_{-1}^0) на протона (p_1^1) и ....Протонът се превръща в електрон(e_{-1}^{0*}), а фотон 4 (γ_4^*) се превръща отново в познатия ни силов фотон 3 (γ_3^*).

Нека видим, как ще изглежда структурата на водородния атом (Протий (H_1^1)), съгласно новите ми „псевдонаучни“ постановки? (рис.1. – авторска не прекопирай!)

Където:

R1 - областот ядрото на атома на Протий (H_1^1), в която се намира елементарната частица протон (p_1^1) от атома на водорода (H_1^1). (След превръщането на (p_1^{1*}) в (p_1^1) през един много кратък интервал от време.

r3 - област от възможно най-голямото разстояние, на което може да се намира електрона (e_{-1}^0) принадлежащ към ядрото на атома на водорода (H_1^1).

r2 - област от възможно най-малкото разстояние, на което може да се намира електрона (e_{-1}^0) принадлежащ към ядрото на атома на водорода (H_1^1).

В пръстенът ограничен от **r3** -**r2** – може евентуално (Съгласно принципа на Хайнзенберг – б.а.) да намерите електрона (e_{-1}^0) и електрона (e_{-1}^{0*}). (Двата електрона може да ги наблюдавате за съвсем кратък интервал от време (например: **3,33.10⁻⁵s**) заедно! Рис.2.б. и 2.в.)

Пояснение (ще има и още по-подробно пояснение по-долу в текста): относно **r3** -става въпрос за разстояния от порядъка на **10⁻¹²cm**!

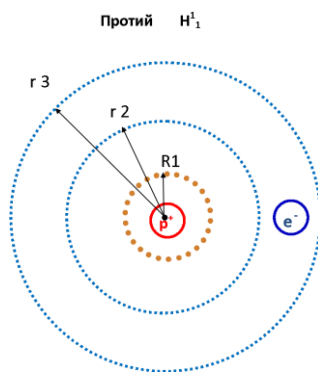

Рисунок 1

Ето как ще изглежда структурата на водородния атом (**Протий** (H_1^1)), съгласно моите (лечителско-билкарски Канискови мокри сънища) „пседонаучни“ постановки. В ядрото на атома на водорода се мъдри самотен един протон (p_1^1). Около него, като сираче, обикаля също един самотен електрон (e_{-1}^0). Не са започнали да се целуват или нещо друго да правят защото: „За всеки протон^[145] в атомното ядро съществува зона на равновесие в пространството около атомното ядро (става въпрос за зоната от центъра на ядрото на атома в област с радиус r_3), в която големината на **електрическите сили на привличане** се изравняват с **ядрените сили на отблъскване**.

$$F_1 = -F_2$$

В тази зона обикалят електроните.“ И още, да припомним, че: „Зоните^[146] на равновесие между протоните и електроните, които обикалят около тях, **определят атомите**.“

Нека видим, как ще изглеждат, тези две „новораждания“ ($e_{-1}^0 + \gamma_3 \rightarrow \gamma_4^* + p_1^{1*}$ и $\gamma_4^* + p_1^1 \rightarrow e_{-1}^{0*} + \gamma_3^*$) в структурата на водородния атом (Протий (H_1^1)), съгласно още по-новите „пседонаучни“ постановки? (рис.2. а и б – авторски не прекопирвай!)

Първи етап: ($e_{-1}^0 + \gamma_3 \rightarrow \gamma_4^* + p_1^{1*}$) (рис.2.а. – авторска не прекопирвай!)

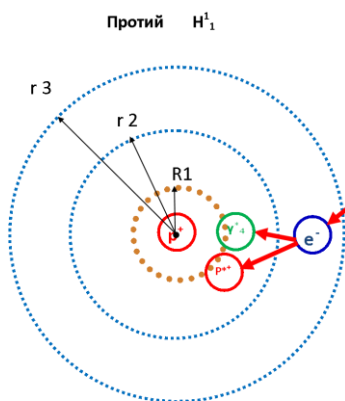
145 Манев Васил *Единство и развитие на Вселената*, Пловдив, изд. ВИОН, 2013 г. с.257

146 Манев Васил *Единство и развитие на Вселената*, Пловдив, изд. ВИОН, 2013 г. с.257

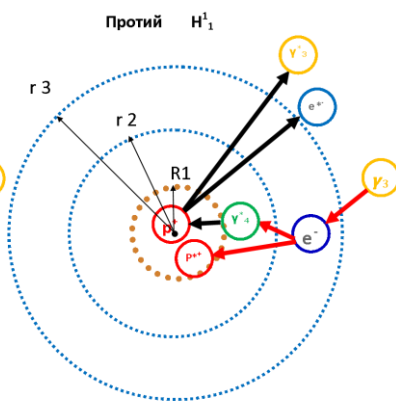
Какво се получава: След дълги години „дрямка“ в недрата на Слънцето (е само около стотина милиона години – б.а.) силовия фотон (γ_3) се „поздравява“ с електрона (e_{-1}^0) от атома на водорода Протий (H_1^1) и набързо се „раждат“ (ето го новораждането, за което си сънувах в мокрите си сънища) нов протон (p_1^{1*}) и информационен фотон 4 (γ_4). Да ги видим тези малчугани протона и фотона какви бели ще правят, във втория етап (това вече го разбрахте, че е условно разделението на първи и втори етап - граница не съществува).

(Да не забравяме, че: Основното енергетично ниво на електрона във водородния атом е **-13,6 eV**, еквивалентно на ултравиолетов фотон с дължина на вълната **92 nm**.^[147])

Втори етап: $\gamma_4^* + p_1^1 \rightarrow e_{-1}^{0*} + \gamma_3^*$ (рис. 2.б. – авторска не прекопирвай!)

Рисуника 2.а.

Рисуника 2.б.

Ах, този немирник информационния фотон 4 (γ_4) отива при батко си от ядрото на атома (малко задрямал и той) протона (p_1^1) за да се похвали, че всъщност е силов фотон (γ_3), но е взел главната частичка По от електрона (e_{-1}^0) след поздрава си с него! И,

---

147Millar, Tom. Lecture 7, Emission Lines - Examples. // PH-3009 (P507/P706/M324) Interstellar Physics. University of Manchester, December 10, 2003.

много иска да му я даде (Главната частичка По на електрона), за да си се превърне отново в силов фотон (γ_3^*), а него да превърне в едно малко електронче (e_{-1}^{0*}). Кое електронче вече учените могат да прашат в т.н. ЕТВ (електрон транспортна верига) за да участва в процесите на т.н. Фотосинтеза.

Както се забелязва от разположението на електрончето (e_{-1}^{0*}), то е с по висока енергия и заема едно по отдалечено положение ($\geq r_3$) от център на атома на водорода Протий (H_1^1). И по тази и други причини може да напусне структурата на атома на водорода. Опа, щях да забравя – и структурата на водната молекула **H_2O** , т.е. да се извърши така наречената „фотолиза на водата“! А, баткото - новообразувано протонче (p_1^*), като си няма сестриче електронче и не може да се похвали, че е в структурата на водорода Протий (H_1^1) отива да работи съвсем близко да талакоидната мембрана, като H^+ (или, както по-рядко учените го представят – p^+)

Айде - оправихме я, най-накрая тази пуста фотолиза! И си добихме протоните и електроните, които са ни необходими за бъдещите „светли“ и „тъмни“ фази на фотосинтезата.

Но, да не забравяме няколко неща: 1. Протончето (p_1^*) е възникнало от електрона (e_{-1}^0) и ако не носи неговите генетични белези то поне помни, че е възникнал(о) от електрон. Е, после протончето (p_1^*) заема мястото на баткото протон (p_1^1). 2. Електрончето (e_{-1}^{0*}) е възникнало от баткото протон (p_1^1) и ако не носи неговите генетични белези то поне помни, че е възникнал(о) от протон. И то не от какъв да е протон, а от протон от атома на водорода Протий (H_1^1) – а това има значение (поне за мен).

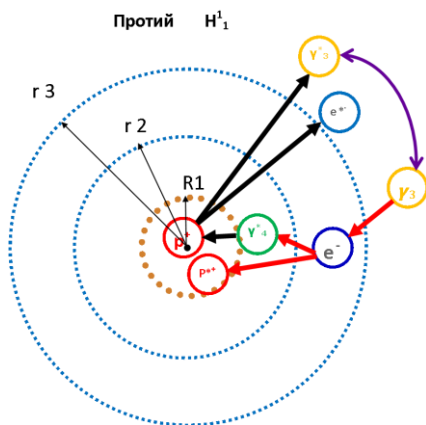
Като не забравяме и, че през цялото това време ни се „мотаят в краката“ два силови фотона, фотон 3 (γ_3) и фотон (γ_3^*) и един информационен фотон, фотон 4 (γ_4^*). По всяка вероятност два от тези три фотона вижда, предполагам, когато се отделят от атома, както ни казва другаря Айнщайн. („3. Интерес представлява прозрението на г-н Айнщайн за „клонирането“ на фотоните – оказва се, че (според учения) единия фотон участващ в процеса на възбуждане на системата (по-точно на атома) се удвоява след него (процеса).“ Виж. Мокрите сънища на лечителя-билкар Васил Канисков, в частта: „1. Фотосинтеза.“)

Какво излиза: От процеса на фотолиза на водата, от атома на водорода Протий (H_1^1) получаваме електрон и протон (или електрони и протони). Само, че протона помни, че е бил електрон, и

електрона помни, че е бил протон! И така помнещи (Уважаемите приятели учени от БАН, Университета, както и Американското БАН, Руското БАН и Марсианското БАН, като във вица: „Да живеят всичките БКП-та, по всичките земни кълбета!“) те започват да участват в процесите на фотосинтеза, и в следващите процеси на синтез на първични и вторични метаболити в растителните видове. (Е, стигнахме и до основните причинители за образуването на биологично активните вещества в лечебните растения, т.н. БАВ). Само, че и електроните и протоните помнят, че са били преди това и са се превърнали в протони и електрони благодарение на едни частици наречени фотони. (За ЕТП - говорихме по този въпрос вече!) А, тези частици идват от Слънцето, но идват и от другите Слънца във Вселената. И отиват не при нас хората (Те идват и при нас, но ние не ги признаваме! И, по тази причина не ги познаваме...), а... при растителните видове за да си свършат определената им работа. По тази и ред други причини, мокрият като кокошка лечител-билкар Васил Канисков казва, че растителни видове са в непрекъсната връзка (даже и през Земната нощ) със обектите от Вселената, главно Слънца (ай-да му се невиди, и мократа му кокошка Канисков).

При **определени условия** γ_3 преминава в γ_3^* ($e_{-1}^0 + \gamma_3 \rightarrow \gamma_4^* + p_1^{1*}$ и $\gamma_4^* + p_1^1 \rightarrow e_{-1}^{0*} + \gamma_3^*$) в структурата на атома и се **затваря цикъла!** (рис. 2.в. – авторска не прекопирвай!).

Рисунок 2.в.

При това положение имаме атом на кои да е елемент, които се намира в „устойчиво“ положение на многогодишна (от порядъка на, защо пък не - милиарди години!) дрямка. Само, че пуските му фотони не оставят атомите на химичните елементи на мира, и все ги дразнят и дразнят (Често и възбуждат – ау, до ...оргазъм!). А, показаният цикъл (рис.2.в.) все си се върти, ли, върти – опа, стигнахме **до .....вечния двигател!!!** (лат. *Perpetuum Mobile*). – Абе, тези първобитни хорица преди нас, откъде знаят, че може да има и понятие, като, вечен двигател?

Но, както, знаем от по-учените от мен: „**Вечен двигател** ^[148] (като синоним често се използва латинският израз *Perpetuum mobile* – „вечно движение“) е устройство, при което изходящата енергия е равна или по-голяма от входящата. **Според съвременните закони на термодинамиката такова устройство е невъзможно**, защото противоречи на закона за запазване на енергията. С други думи, това е устройство, при което коефициентът на полезно действие (КПД) е равен на 100% или е по-голям. От това следва, че в такова устройство не би трябвало да има загуби от триене, топлобмен, разсейване на електромагнитна енергия или взаимодействие с гравитацията и други вещества.“ Само, че горното не важи за мокрото и топло съдържание („акото“ - де!) от „Мокрите сънища на лечителя-билкар Васил Канисков, част 2.“

Може ли да се отклоним, не много в страни, и да видим произхода на атома на водорода Протий (H_1^1) и на неговите електрон и протон? Както и да проследим нашите верни другари информационните и силови фотони.

Както винаги се качваме на Звездите!

Търсим някъде, където се синтезира или „нуклеосинтезира“ водород, като Протий (H_1^1)...търсим, търсим ....нама!? („нама“ е аналог на детското - няма):

В До-Звездният нуклеосинтез имаме: протони, електрони, неутрони, неутрино, позитрони, антенеутрино, но нямаме ни един най-обикновен Протий (H_1^1)!

В До-Звездният нуклеосинтез, при образуване на леките ядра имаме: протони, електрони, неутрони, Деутерий (H_1^2), Тритий

---

148 https://bg.wikipedia.org/wiki/Вечен_двигател

(H_1^3), Хелий (He_2^4 и неговите изотопни форми (He_2^3), но нямаме ни един най-обикновен Протий (H_1^1)!

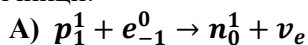
При образуването на деутерий (H_1^2) имаме протони, неутрони и фотони, но нямаме ни един най-обикновен Протий (H_1^1)! (- Абе, учените да на би да бягат от този Протий, защото няма неутрон в ядрото си и това им пречи много, ама много, да си оправят теорията и хипотетичните реакции в тази теория?)

В Протозвездите при горенето на деутерий (H_1^2) имаме протони, неутрони, позитрони, и изотопи на хелия (He_2^3), но нямаме ни един най-обикновен Протий (H_1^1)!

Когато отидем обаче при т.н. процес „Горене на водорода“ при температура $T=10^7 K$ се сблъскам с уравнение от вида: $p_1^1 + e_{-1}^0 \rightarrow n_0^1 + \nu_e$, където предполагам, че зад символа (p_1^1) се крие именно търсения от мен най-обикновен Протий (H_1^1)! Само, че както забелязвате уважаеми читатели и дълбокоуважаеми учени, аз съм профан в тези области на науката (Както и във всичките други останали – б.а.) и не ми е ясно дали (p_1^1) е равно на (H_1^1). И освен това: - реакцията не Ви е вярна! И освен това, другото - не ми казвате откъде идва този „опасен за обществото и системата елемент“ (p_1^1) или (H_1^1) – но, на мен, все ми е тая.

Нека направим справка (Много е лошо и непочтено да цитираш сам себе си.):

„Започваме с реакциите описани от учените, като до-Звезден нуклеосинтез при $T>10^{10} K$. Да видим какво става с Нобеловите отличници:

(Тази реакция носи наименованието: „поглъщане от ядрото на орбитален атомен електрон“. Това пък от своя страна означава че този електрон показан в уравнението е електрон от електронната обвивка на атома на водорода (H_1^1 би трябвало = p_1^1). Само дето не знам кога се образува този атом на водорода, на коя Звезда в кой синтез? – Това се питам още и в: „Мокрите сънища на лечителя-билкар Васил Канисков“ част I в раздела „5. Нуклеосинтез. Предложения, проверка и корекции в уравненията на реакциите и много други неща. (Или голямото чесане на егото на Васил Канисков, като няма какво друго да чеше!)“ – а, Така де!

Днес говорих с **Дмитрий Иванович Менделеев** (1834-1907) доктор по химия и член-кореспондент на СПбАН [Това означава Санкт-Петербургска Академия на Науките, съществувала от 1724 г. до 1917 г. (леле близо 200 годишна научна история) т.е. до идването на чичко **Ленин**, който я затваря]. Той ми каза следното (Дали разбирате, че този разговор се води по време на сън, поточно през времето на т.н. „мокър сън“): „Преди елемента Протий (H_1^1) в таблицата наречена от Вас (EU с EU-ценностите) „периодична таблица на химичните елементи (не се обиждам, че не е Менделеевата таблица на ....)“ съм сложил два елемента, на които съм дал наименованията: **Нютоний** и **Короний**! Двата елемента са по-леки от водорода Протий (H_1^1)!“

Ай-нещо ми намирисва на **ефир** или **етер**! Може би от там се получава елемента водород или бленувания от мен Протий (H_1^1)? Кой ще ми отговори? – Никой! (Днес ми съобщиха официално, че институция с ранг университетско издателство няма да застане зад мен, за да ми публикува и издаде на книжен носител материалите в т.н. от мен: „Мокрите сънища на лечителя-билкар Васил Канисков“ том I. К,о шъ прайм сиги? Е, ами, няма да ме четете.).

А, всъщност имам отговори от...: Другаря/господин Айнщайн (към края на 1930 година той окончателно изтрива **ефира** от понятията във физиката) и от неговите благодетели: Рокфелер (нефт), Морган (спира Тесла) и други магнати от областите металургия, автомобилостроене, енергетика и др. Целта на тази „задруга“ е ...да лиши човечеството от една безкрайна и абсолютно безплатна енергия. Е, Тесла се опитва да ни подсказва нещо, ...но до там... **Само, че растенията не са толкова глупави, като нас хората, и си работят с тази енергия, и ни се присмиват даже!** И, за да бъдем по-точни, ще сложим и чичкото Ленин в „задругата“ с неговата „електрификация, машиностроене, тежка индустрия, нефт-о-добив и пр.“ – това са все подкрепи в полза на ...мракобесието. Сега лека поляка на някого ще му стане и ясно защо по времето и след т.н. „Октомврийска революция“ не са представали връзките на товарищ Ленин с mister-рите от САЩ!!! (Ай, какъв голям.... Мокър сън!). Та отговорът им е следния:....

След този отговор, не ми остава нищо друго освен да правя интерпретации по темата за произхода на Протий (H_1^1)! И нека никои не ми се сърди, че съм бил невежа или, че този начин ми е

удобен в изказа – сексуален с подтик към порнографското ..... Все таки един от най-разпространените елементи във Вселената - Протий (H_1^1), да не ми казвате от къде и как се получава си е жива порнография! И на един от елементите участващи активно в състава на най-важното химично съединение на Земята – водата, да не се знае произхода си е чист майтап на голо (казва се ебан). А, да не се знае същността и как ще се държи този елемент в процесите на фотосинтеза спрямо другите елементи си е жива класическа стойка 69! Става въпрос за нашият Протий (H_1^1), за нищо друго!

Да си **припомним** (от I част на Мокрите сънища.....)

- 1 стъпка - Ето така е изглеждал Света: **нищо**
- 2 стъпка - Ето така започва да изглежда Света: γ_3
- 3 стъпка - Ето така започва да изглежда Света: γ_4
- 4 стъпка - Ето така започва да изглежда Света: v_e
- 5 стъпка - Вече така изглежда Света: $H_7 \rightarrow \gamma_3 + \gamma_4$
- 6 стъпка - Вече така изглежда Света: $p_1^1 \rightarrow H_7(\gamma_3 + \gamma_4) + v_e$
- 7 стъпка - Още по-вече изглежда Света: $e_{-1}^0 \rightarrow H_7(\gamma_3 + \gamma_4) + 2.\gamma_3 \rightarrow 2.v_e + \gamma_3$
- 8 стъпка - Още по-вече изглежда Света: $H_{25} \rightarrow e_{-1}^0 + p_1^1$
- 9 стъпка - Още по-вече изглежда Света: $n_0^1 \rightarrow e_{-1}^0 + p_1^1 + v_e + \gamma_3$

И чак тогава, на 10-та стъпка идват съвременните учени с грешните си уравнения от вида:

$$A) p_1^1 + e_{-1}^0 \rightarrow n_0^1 + v_e$$

$$\text{С корекцията: } e_{+1}^0 + p_1^1 + e_{-1}^0 \rightarrow n_0^1 + v_e$$

Както и да го увъртаме протона е съставен и е равен на: $p_1^1 \rightarrow H_7(\gamma_3 + \gamma_4) + v_e$. Кое то разшифровано звучи така: протонът (p_1^1) е разумен сбор от неизвестната, до днес, на науката частица (H_7), в която участват силов фотон (γ_3) и информационен фотон (γ_4), към нея (тях) се присъединява съвсем удачно и едно неутрино (v_e).

Понеже съм изоставен на „произвола на съдбата“ не ми се пречи да кажа, че **етера** или **ефира** е тази неизвестна уж на науката частица $H_7 \rightarrow \gamma_3 + \gamma_4$. Също не ми пречи да назова силовите

фотони и информационните фотони със съответните имена - **Ню-тоний** и **Короний**. (За имената ползвам **Дмитрий Иванович Менделеев**, както знаете, аз си говоря с него!). И тогава периодичната таблица на химичните елементи (съгласно ЕУ) ще придобие първоначалния си Менделеев вид с два елемента преди водорода. (Чувам силен научен крясък: - Този почна да се мери с Менделеев. Докъде стигна с неговото невежество и нахалство, по добре да беше станал депутат и да млъкне!) - Няма да млъкна докато не сложите в периодичната таблица благородните газове от VIII А, в ..... (0) нулева група! Но, никак няма да е зле да намерите правилната мястно и на Протий (H_1^1) в Менделеевата таблица – защото така като сте го надредили малко не му е там мястото.... – Край! Този ни съсипа от смях! Какъв Канисков, какъв ум, какъв билкар – кръгла нула! И, затова толкова му стига и акъла: да сложи нас благородните учен (пардон благородните газове) в нулева група – ужас!

Но, какво представлява тази неизвестна досега на науката частица $H_7 \rightarrow \gamma_3 + \gamma_4$? – Както се забелязва (от мен простака със селски произход от село Лозица, Никополска община) в състава на частицата влизат два фотона: силов (фотон-3 (γ_3)) и информационен ((фотон-4) (γ_4)). За да имаме информационен фотон (γ_4), трябва от някоя друга елементарна частица да сме взели нейната главна частичка По. Коя е тя? – Тя може да бъде протон (p_1^1), електрон (e_{-1}^0), неутрон (n_0^1) - но да не забравяме, че неутрона е силно възбуден до оргазъм протон! и .....толкоз! А, и самите елементарни частици са изградени от двата вида **фотони** и от **неутрино** – не много задължително (**силовите фотони не са неприятели на неутриното и не го разрушават – хък!**).

Какво излиза на практика частицата $H_7 \rightarrow \gamma_3 + \gamma_4$, на която май лепнах прозвището Етер или Ефир може и знае всичко за всичките елементи от Вселената. Защо-о-о...? – ами защото съдържа в себе си информационен фотон (γ_4) и толкоз! После, всичките елементарни частици, от които е съставена материята (жива и „нежива“) са все съставени от фотони и неутрино и то излиза, че всичкото това е светлина. Та даже и ние сме светлина. Е, не сме, като Краля Слънце: - „Слънцето това съм аз“ – Но, поне се приближаваме.....

Нека пак си се върнем към състава на протона:

$$p_1^1 \rightarrow H_7(\gamma_3 + \gamma_4) + v_e \quad \text{или още} \quad p_1^1 \rightarrow (\gamma_3 + \gamma_4) + v_e$$

От така представения протон мога да направя следните предположения:

1. Елементарната частица Протон (p_1^1) е съставена от други елементарни частички – силов фотон (γ_3), информационен фотон (γ_4) и неутрино (ν_e).

2. При определени условия силовия фотон (γ_3), и информационния фотон (γ_4) влизат в състава на неизвестната частица (H_7), която от своя страна влиза в структурата и състава на протона (p_1^1).

3. Фотоните и неутриното са частици притежаващи скорости по-големи от скоростта на светлината. При определени условия притежават достатъчно голямо количество енергия.

4. Кое кара фотоните и неутриното да се групират заедно и да изграждат структурата на протона? (А, както знаем протона е основен елемент в теорията за атомния строеж и в класическата и в квантовата физики. И би трябвало да отговорим достатъчно грамотно и убедително на този въпрос!)

Напомняне: Както знаете (след като възстанових истината за Менделеевата таблица и вкарах ефира, както и два елемента в нея, преди водорода) съм оставен, на „произвола на съдбата“, от стандартните учени и мога да си правя какви ли не интерпретации по въпросите за елементарните частици. Също и да задам въпроса: от какво е съставен протона? Макар, че пред учените този въпрос едва ли стои на „дневен ред“ (той и на „нощен ред“ не стои). Но, никой не може да ме убеди, че елементарните частици не са съставени от други по-малки от тях частици!!! - Каквото и да става! (Баба ми казваше: и „Турско да стане“, туй е тъй!)

Та, затова продължавам да си записвам протона така:

$$p_1^1 \rightarrow H_7(\gamma_3 + \gamma_4) + \nu_e$$

Но, кое го кара да се държи в този съюз нерушим с фотоните и неутриното? – няма кой да ми каже. И, явно трябва сам да си отговарям. (Знам кой си говоря сам, и кой си задава въпроси и сам си отговарям.)

Да си припомним още нещо за частиците изграждащи протона (p_1^1): 1. Неутриното (ν_e) „не разрушава елементарните частици, от които е съставен дадения обект, неутриното само прочита информацията от главните фантомни частички По на елементарните частици, от които е изграден дадения обект... Потока

от неутрино се превръща в **носител на информацията за вътрешния строеж и състоянието** на обектите и явленията.“ 2. Фотоните „при определени условия могат да се трансформират във фотон, състоящ от 4 фантомни частички По (фотон-4) (γ_4), а фотон-4 да се преобразува във фотон-3 (γ_3). Потоците фотони (фотон-4) (γ_4) основно носят информация за **външното състояние** на обектите или явленията. За да се даде тази информация обаче, силовите фотони (фотон-3) (γ_4) **разрушават** частицата за да предадат тази информация – на нас или на нещо друго (например на езоосмическата решетка или на септонно поле, - виж. Том 1 от поредицата на „мокрите сънища“)

Нека отидем и при електрона (e_{-1}^0). Неговият състав е от вида:

$$e_{-1}^0 \rightarrow H_7 + 2. \gamma_3 \text{ или още } e_{-1}^0 \rightarrow 2. v_e + \gamma_3$$

Нека разширим:

$$e_{-1}^0 \rightarrow H_7(\gamma_3 + \gamma_4) + 2. \gamma_3 \text{ или още } e_{-1}^0 \rightarrow 2. v_e + \gamma_3$$

$$e_{-1}^0 \rightarrow (\gamma_3 + \gamma_4) + 2. \gamma_3 \text{ или още } e_{-1}^0 \rightarrow 2. \gamma_3 + \gamma_4 + \gamma_3$$

само с фотони, без участието на неутрино:

$$e_{-1}^0 \rightarrow 3. \gamma_3 + \gamma_4$$

с участието на неутрино:

$$e_{-1}^0 \rightarrow 2. v_e + \gamma_3$$

Въпрос: Има ли разлика във вътрешните и външните свойства и прояви на електроните конструирани по тези, различни, начини? Отговор (ненаучен инеофициален): - Яно има!

Ами, ако електрона изглежда така:

$$\text{От } e_{-1}^0 \rightarrow 2. v_e + \gamma_3 \text{ да напишем } e_{-1}^0 \rightarrow v_e + \gamma_3 + v_e^-$$

(А, в състава на електрона може ли да има освен неутрино и антинеутрино? – Отговорът е в следващия „мокрър сън“, ако заспя и сънувам, естествено!)

с участието на неизвестната частичка $H_7(\gamma_3 + \gamma_4)$

$$e_{-1}^0 \rightarrow H_7(\gamma_3 + \gamma_4) + 2. \gamma_3$$

Да не забравяме, че: „самият електрон е **завъртян в спирала**. При това тази спирала (една и съща) може да бъде завита както на **ляво** така и на **дясно** в зависимост от разположения в нея заряд. Благодарение именно на тази спираловидна форма и изменението на концентрацията на заряда, този електрон **лесно преминава от частица във вълна и обратно**.“

Сега остава да се попитаме и да отговорим на въпросите: кога електрона има в своя състав само фотони, само силов фотон и две

частици неутрино, и кога има неизвестната частица и два силови фотона? – Явно зависи от неговата служба и респективно от енергийното му състояние (може да се каже и от спина или посоката на въртене – по научно, виж по горе).

А, кога електрона е електрон и позитрона позитрон. Има ли разлика в състава на частиците който изграждат електрона и позитрона? – Може би ще отговорим на тези въпроси по-нататък!

Защо пък направо, още сега не подсказва, че: **електрона** $e_{-1}^0 \rightarrow \nu_e + \gamma_3 + \nu_e^-$. Има отрицателен заряд когато е съставен от неутрино, силов фотон и антинеутрино (ν_e^-) и е „завъртян“ на ляво. **Позитрона** $e_{+1}^0 \rightarrow \nu_e^- + \gamma_3 + \nu_e$ Има положителен заряд когато е съставен от антинеутрино, силов фотон и, пак, неутрино и е „завъртян“ на дясно. (- Айде тоа Канисков измисли нова физика на елементарните частици?!). Е, възможно е позитрона да има и тази структура: $e_{+1}^0 \rightarrow \nu_e + \gamma_3 + \nu_e$

Нека отидем при още една неизвестната частица от вида:

$$H_{25} \rightarrow e_{-1}^0 + p_1^1$$

И да потърсим сходна реакция (Където и да е и в Звездите и на Земята) на съединяване на двете елементарни частици: протон (p_1^1) и електрон (e_{-1}^0).

Ето, че пак сме на реакцията описана от учените, като до-Звезден нуклеосинтез при $T > 10^{10} \text{K}$: **A)** $p_1^1 + e_{-1}^0 \rightarrow n_0^1 + \nu_e$, която показахме и доказахме, че не е вярна. Вярната реакция е: **A1)** $e_{+1}^0 + p_1^1 + e_{-1}^0 \rightarrow n_0^1 + \nu_e$. (виж: Мокрите сънища на лечителя-билкар Васил Канисков, „**5. Нуклеосинтез. Предложения, проверка и корекции** в уравненията на реакциите и много други неща. (Или голямото чесане на егото на Васил Канисков, като няма какво друго да чеше!)“). Тази реакция откриваме и в материалите под редакцията на член-кореспондента на РАН (за по любознателните Руска Академия на Науките) В. Ю. Баранов, „Изотопы: свойства, получение, применения – поглощение ядром орбитального атомного электрона“.

Излиза на практика, че трябва да имаме **позитрон и електрон**, а не **един** електрон както им се иска на учените, за да се осъществи, така бленуваното от тях „поглъщане“:

$$e_{+1}^0 + p_1^1 + e_{-1}^0 \rightarrow n_0^1 + \nu_e$$

Сега на мен ми се ще, още веднъж да кажа, че в тази реакция, този електрон (единият $-e_{-1}^0$) може да се върти около протона (p_1^1), само, ако е в структурата на водороден атом, и то на Протий (H_1^1). И може да бъде „погълнат“ от протона (p_1^1) (всъщност ядрото на Протий (H_1^1) само, може би, ако трябва да образува неутрон (n_0^1) – или т.н. силно възбуден протон (и да отдели електрон?). Или да се срещнат електрон и позитрон, за да се извърши тази т.н. от учените реакция на «поглъщане на...». Нека видим как, какво и защо става това:

Но, неизвестната частица $H_{25} \rightarrow e_{-1}^0 + p_1^1$ много прилича на моя приятел Протий (H_1^1). И, всъщност не са ли еднозначни $H_{25} \rightarrow e_{-1}^0 + p_1^1$ и Протий(H_1^1)? – Засега няма отговор. Още по малко - научно-академичен!

Ние подходяме, в следващите няколко реда, по начин отдавна познат на науката и от близо 70 (седемдесет) и повече години непрacticуван. Става въпрос, в случая, че ще развием отначало един математико-физичен модел на процеса и после... После, че чакаме това да се докаже в експерименталната практика (но, може и да не се докаже). За, което събитие (експерименталното доказателство) едва ли ще се намерят средства, поради една проста причина. А, тя е, че: темата не вълнува със своята актуалност, поради факта, че не кореспондира поне за малко с „основната линия на Партията“ – да се закрепят Монопола в човешкия живот на Капитала!

Започваме:

$$e_{+1}^0 + p_1^1 + e_{-1}^0 \rightarrow n_0^1 + \nu_e$$

От по-преди знаем, че неутронът (n_0^1) е съставен от 33 частички По, и в неговата противоречива (може и измислена фигура от великите учени физици, от които неутронът се представя така: $n_0^1 = p_1^1 + e_{-1}^0 + \nu_e$. Както виждате, съвремените учени изпускат...един фотон!) структура влизат един електрон, един протон, едно неутрино и един силов фотон! Това представено с математически израз (без нищо незначещия за математиците изказ „ $\rightarrow$ “) е: $n_0^1 = p_1^1 + e_{-1}^0 + \nu_e + \gamma_3$

За този прословут позитрон (e_{+1}^0), които добавихме към прословутата реакция и с който се бъзикаме с учените, ще напишем следното уравнение:

$$e_{+1}^0 \rightarrow 2. \nu_e + \gamma_3 \quad \text{или още:}$$

$$e_{+1}^0 \rightarrow \nu_e + \gamma_3 + \nu_e$$

- Ама, чакай! Откъде на къде, така, ще ми представяш позитроните? – викат та се късат от яд стандартните учени (със субсидиите от USA и EU). – Спокойно – им отвърщам – така се представят само част от позитроните, тези, на които не им стига енергията да „излетят от Байконур (Пардон да се отделят от центъра на една структура)“ и да станат естествени (или изкуствени) спътници на Земята (респективно на този център).

– Ама ти ни препращаш към планетарния модел за атома на уважавания от всички нас г-н Ръдърфорд! Който модел, ние отдавна го приемаме за частен случай на нашите велики научни достижения!

- Нищо подобно – си мърморя под близо 40 годишен мустак.
- Ще видите, че това не е точно така, както го казвате вие.

С така представените позитрон (e_{+1}^0) и неутрон (n_0^1) уравнението на процеса ($e_{+1}^0 + p_1^1 + e_{-1}^0 \rightarrow n_0^1 + \nu_e$) придобива вида:

$$\nu_e + \gamma_3 + \nu_e + p_1^1 + e_{-1}^0 \rightarrow n_0^1 + \nu_e$$

Нека сега развием и покажем структурата на неутрона (на този етап от изследването т.е. от „мокрите сънища на...“). Тя е, в, следния вид:

$$n_0^1 = p_1^1 + e_{-1}^0 + \nu_e + \gamma_3$$

Нека заместим:

$$\nu_e + \gamma_3 + \nu_e + p_1^1 + e_{-1}^0 \rightarrow p_1^1 + e_{-1}^0 + \nu_e + \gamma_3 + \nu_e$$

Нещо да има неизравнено от ляво и от дясно, или да влиза в противоречие? (Има, но още не е в явен вид – б.а.)

Ай, да му се невиди! Математически и физически всичкото това е вярно (**само, дето, едното неутрино (ν_e) май е антинеутрино ($\bar{\nu}_e$)!** И, то при неутрона (n_0^1)) и даже изравнено от двете страни – от ляво и и от дясно.

Нека обаче, още веднъж покажем и разкрием структурите на електрона и протона [(понеже и двете частици влизат в структурата на неутрона, този за сега вид $n_0^1 = p_1^1 + e_{-1}^0 + \nu_e + \gamma_3$. (Покъсно ще говорим и за **антинеутрон** и за **антипротон** и пр.)]:

$$e_{-1}^0 \rightarrow \nu_e + \gamma_3 + \bar{\nu}_e^-$$

$$p_1^1 \rightarrow \gamma_3 + \gamma_4 + \nu_e$$

Тогава структурният запис на неутрона $n_0^1 = p_1^1 + e_{-1}^0 + \nu_e + \gamma_3$, ще придобие следния вид:

$$n_0^1 = \gamma_3 + \gamma_4 + v_e + v_e + \gamma_3 + v_e^- + v_e + \gamma_3$$

Имаме наличие на четири броя наутрино в структурата на неутрона n_0^1 , за да бъде, обаче, „неутрален“ неутрона, то трябва да се изравнят двойките неутрино и антинейтрино. Това става само при положение, че в състава на неутрона, неутриното е ...антинейтрино v_e^- . (А, не както ми се представя от великите учени, като неутрино v_e). Кво ша прайм сига? Нищо, показваме неутрона, в реален вид:

$$n_0^1 = (v_e + \gamma_3 + v_e^-) + (\gamma_3 + \gamma_4 + v_e) + v_e^- + \gamma_3$$

Или по-точно:

$$n_0^1 = e_{-1}^0 + p_1^1 + v_e^- + \gamma_3$$

Остава да се направят, още, две неща:

1. Едното е да се направи плавен и удачен преход от математическия израз към физическото явление, или, ако щете събитие (за това ще ползвам, като метод т.н. графично представяне, виж графика 3 и следващите 3.а, 3.б, 3.в и прочие).

2. Другото е, като се разбрахме, да се извърши потвърждаващ експеримент. (-Канисков, Канисков – ти луд ли си бе, няма кой да ти направи експеримента, всичките физици са ангажирани достатъчно много за да се занимават с тебе!) – Естествено, аз съм си луд - мърморя под знаете колко годишния мустак - но не съм толкова луд, че да чакам благоволенията на великите нобелови отличници и медалисти за да благоволят да извършат проверката и практически да ми потвърдят резултатите. По тази и ред други причини ще си потвърдя резултатите и ще си наблюдавам експеримента при .... моите най-верни и добри приятели растенията! (Но, за това, по нататък). Сега математическите представяния с прости уравнения и прости геометрични чертежи (знаете от преди вече, че от простак като мен, се очакват прости неща). Да, де, но обясненията няма да са за простаци! (Вчера получих известие, не от Арменският поп, че и втората „научна“ редакторка отказва да ми редактира текста на първата част от „Мокрите сънища на ...“. Причината била, че: ... „обижда(м) другите учени“. - Аз никого не обиждам, учените сами са се обидили. Както и системата с т.н. евроатлантически ценности (едно от тях е „свобода на словото“) сама си се обижда!)

Например това на Канисков, $n_0^1 = p_1^1 + e_{-1}^0 + v_e^- + \gamma_3$ обида ли е за това $n_0^1 = p_1^1 + e_{-1}^0 + v_e + \gamma_3$ на учените? – Аде бе, ти за едно тиренце ли си? Чувам от високите кули на съвременното

познание за света. – Да, за едно тиренце съм, дали съм си дребнав от малък.....

6. Електронно захващане

Няколко уточнения: Понеже никой (Уточнение - от днешните учени.) не е виждал (Без технически средства.) ядрото на атома и обикалящите около него електрони, учените могат да си предполагат и създават какви ли не теории, и да ни поднасят тяхната си истина. Но, такъв ли е Света, по скоро т.н. Микросвят или света на Квантовите обекти... кой може да ни каже? Нека поразсъждаваме: В ядрото на атома е съсредоточена основната част от веществото изграждащо атома, да кажем: неутрони, протони и .....може би има още нещо, за което не знаем - Около ядрото на атома „обикалят“ електрони (или електрон), на които (който) в даден момент, нито пък в следващ, не знаем точното местоположение (Принципа на Неопределеност). Освен това, ако мащабираме разстоянията между ядрото на атома и електроните обикалящи около него, ще получим резултат в стотици метри, дори до километри! Ако, със същият мащаб мащабираме и масите на частиците участващи в състава на атома (ядро: протони, неутрони, и електрони извън ядрото) ще получим още по-зашеметяващи резултати: Масата на електрона към, масата на ядрото, като - мравка към слон. По тези и ред други причини (които, никъде не се споменават в „научните“ текстове) учените Нобелови лауреати, въвеждат допълнителни два вида взаимодействия (освен електромагнитното и гравитационното) – Силно и Слабо ядрено. Тези нововъведения, не се нищо друго освен промяна и подмяна на Изконните физически закони на Всемира. (Или: - Дядо Боже, ти нищо не разбираш от Физика, ка`моли (и едва ли) от Фотосинтеза и фотолиза на водата). Можем още малко да поразсъждаваме: ако приемем, че ядрото на атома (протони) е положително заредено (Поне така твърди официалната наука и работи с такива стойности.), а електроните (Обикалящи около ядрото на атома.) са отрицателно заредени, то би трябвало във всеки един момент да имаме електрически сили на отблъскване (При наличие на електромагнитно поле.). И, по никой начин електрон не може да „падне“ върху ядрото на атома и да бъде „погълнат“, а ще си обикаля около ядрото (Естествено по Хайзенберг, без да знаем къде

е.). „ - Да - ама не“ (Петко Бочаров – вечна му памет.). Според учените нобелисти (както ще видим по-долу), точно, това се случва в т.н. от тях електронен захват (електронно захващане). Къде отидоха законите на физиката? За да спасят, учените, въвеждат силното ядрено взаимодействие! Колко е ТО, Къде и как действа? Кое е полет в което То действа? – Нищо не се казва. Още по малко се говори как си взаимодействат електромагнитното и ядрените полетата! – Там е пълна тъмнина. Още по неприемливо звучи и твърдението въведено от съвременната наука за неравенството масите на частиците, за да се извърши този процес:

$M(p_1^+) \geq M(n_0^+) + M(e_{-1}^0) + M(v_e)$ (Този израз ще го срещнем по-долу в текста.). И питам аз: - Как така, уважаеми Нобелисти, сте изпразнили съдържанието на теорията за така нареченото „електронно захващане“ от гравитационното взаимодействие, а в същото време поставяте условия за неговото протичане („електронно захващане“), чрез ... масите? .... - Мълчание!

При позитронният разпад пък ми се представя зависимост (ще я срещнем по долу в текста) от вида: Енергетичният баланс при позитронния разпад има следния вид: $(M_i - M_f - 2.m_e).c^2 = Q_\beta$, където пък се работи с енергия (Q_β - достъпна енергия) и пак маси (например масата на електрона m_e) Тук учените отново ни правят на Хахо (Не, че не сме, по точно - аз съм си Хахо).

Някой, ще ме попита: - Що ни занимаващ с това електронно захващане? Твоята тема беше фотосинтезата, по точно процеса на фотолиза при тази т.н. фотосинтеза! Да, така е! – отговарям веднага. Но, точно в тази фотолиза, учените отделят няколко електрони и ги разкарват свободно по т.н. ЕТВ (Електрон-Транспортна-Верига) за да се осъществи т.н. Фотосинтеза в двата реакционни център на фото-система I и фото-система II (виж първа част на „Мокрите сънища на ....“). На мен лично, много ми е интересно, как така електрон с отрицателен заряд може да се разкарва по тази ЕТВ, без да си взаимодейства с елемент, като него, но с положителен заряд! (За това няма и дума, проронена от учените.) Да не говорим и да питаме за протона, на които в състава на водата сме отнели електрона – той пък, как си се чувства самотен... И, кое го кара да застане от едната страна на т.н. тилакоидна мембрана на растителната клетка? (И, за това няма и дума, проронена от учените).

По тези, и ред други причини, като винаги се опитвам да търся истината.

По пътя за Истината, се спираме и на проверка на представените от учените уравнения за протичащите реакции, които ... са неточни, непълни и неверни.

В долните редове ще се натъкнем на **едно голямо безумие на съвременната наука**^[149]: „Няма по-голямо безумие от това на учените, разбиващи ядрото и взривявайки квантовата му организация. А, „сблъсъкът“ на елементарните частици? Лъчението, което съпровожда тези процеси, може да се окаже не само опасно, но и смъртоносно за биологичния живот на планета и слънчевата система като реалности, защото както сами осъзнах, всички субатомни частици са свързани и обвързани независима в коя част на Вселената се намират.“

Нека „Хахо-то“ започне:

Въведение:

Бета-разпад^[150] (β -разпад) - е тип радиоактивен разпад, обусловен от слабото взаимодействие (Явно се говори за слабо ядрено) и изменящия се заряд в ядрото с единица без изменение на масовото число. При този разпад ядрото **излъчва** бета-частица (**електрон** или **позитрон**), а също така и неутрална частица с полу-цял спин (електронно антинейтрино или електронно неутрино – б.а.).

Традиционно бета-разпада е два вида:

1 вид - ядрото (или неутрона) изпуска електрон и антинейтрино - «**бета-минус-разпад**» (β^-).

$$n_0^1 \rightarrow p_1^1 + e_{-1}^0 + \nu_e^-$$

2 вид - ядрото изпуска позитрон и неутрино - «**бета-плюс-разпад**» (β^+).

$$energy + p_1^1 \rightarrow n_0^1 + e_{-1}^0 + \nu_e$$

При електронният разпад възниква антинейтрино ($n_0^1 \rightarrow p_1^1 + e_{-1}^0 + \nu_e^-$), при позитронния разпад – неутрино ($energy + p_1^1 \rightarrow n_0^1 + e_{-1}^0 + \nu_e$). Това е обусловено от „**фундаменталния закон за съхранение на лептонния заряд**“ (ужас!).

¹⁴⁹ Мавров, Спас Учението на Танг-Ра. Алхимията като наука. „Абагар“ Велико Търново, 2015, стр. 22

¹⁵⁰ <http://physics.nist.gov/cuu/Constants/Table/allascii.txt> Fundamental Physical Constants - Complete Listing

Механизъм на разпада (β^- и β^+ -разпад, и електронното захващане (e -захващане),) – Научни митове и реалности.

Пояснения:

Бета-разпадът в атомната и ядрената физика е вид **радиоактивен разпад**, при който се излъчва бета-частица – **електрон (β^-)** или **позитрон (β^+)**.

Когато се излъчва електрон (e_{-1}^0), реакцията се нарича *бета-минус-разпад (β^-)*, а когато се излъчва позитрон (e_{+1}^0) – *бета-плюс-разпад (β^+)*.

При β^- -разпада неутрон (n_0^1) се превръща в протон (p_1^1), излъчвайки електрон e_{-1}^0 и антинеутрино (ν_e^-):

$$n_0^1 \rightarrow p_1^1 + e_{-1}^0 + \nu_e^-$$
 (Тук виждате, как учените без много обяснения въвеждат антинеутрино (ν_e^-) в този вид разпад! Знаете от по-предният текст, как е правилната структура на неутрона, откъдето се вижда, че учените „пропускат“ едни силов фотон γ_3 : $n_0^1 = p_1^1 + e_{-1}^0 + \nu_e^- + \gamma_3$)

При β^+ -разпада е необходима енергия, за да се превърне протонът (p_1^1) в неутрон (n_0^1), позитрон (e_{+1}^0) и неутрино (ν_e):

$$energy + p_1^1 \rightarrow n_0^1 + e_{-1}^0 + \nu_e$$

(Тук виждате как учените по един безпardonен начин слагат „необходима енергия“ в случая „**energy**“, без ни най-малко да ни обяснят или да покажат какво стои зад тази енергия – вещество ли, структура ли ....)

Тези процеси са важни за нашите разглеждания защото: **Когато протонът и неутронът са част от атомното ядро, бета-разпадът води до превръщане на един химически елемент в друг.**

Освен β^- и β^+ -разпад, към бета-разпада се отнася също така и **електронното захващане (e -захващане)**, в които ядрото (обикновено е протона – б.а.) захваща електрона от своя електронен облак и изпуска електронно неутрино. ($p_1^1 + e_{-1}^0 \rightarrow n_0^1 + \nu_e$)

Пояснение: Неутрино (антинеутрионото), за разлика от електроните и позитроните, много слабо взаимодействат с веществото и отнасят със себе си част от наличната енергия от разпада. (Колко енергия и къде отива, никой нищо не ни казва!)

Да започнем:

1. β^- бета-минус-разпад

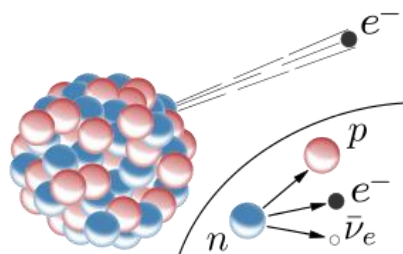

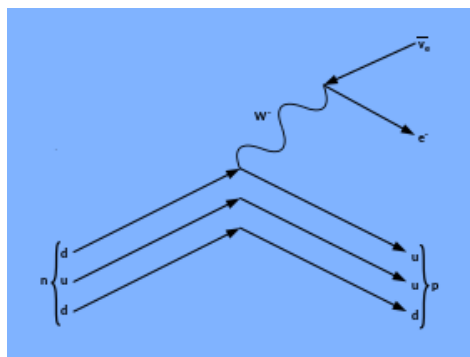
Рисунок 1[151]

Бета-минус-разпад на атомното ядро

При β^- бета-минус-разпад слабото взаимодействие превръща неутрон в протон, при което се изпуска електрон и електронното антинейтрино:

$$n_0^1 \rightarrow p_1^1 + e_{-1}^0 + \bar{\nu}_e^-$$

На **фундаментално ниво** (показано на диаграмата на **Файнман - Диаграма 1**, на това ще се спрем малко по-късно) това се дължи на превръщането на **d**-кварка в **u**-кварк с изпускане на виртуален **W**-бозон, който, на свой ред, се разпада на електрон и антинейтрино.

Диаграма на Файнман 1 [152]

¹⁵¹ https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Beta-minus_Decay.svg?uselang=ru

¹⁵² https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Feynmann_Diagram_beta_minus_decay.svg?uselang=ru

Диаграма на Файндман за бета-разпада на **неутрон** в **протон**, **електрон** и **електронно антинеутрино** при участие на **тежък W-бозон**

Продължаваме с още:

Свободният неутрон също е подложен на β^- -разпад (погледни: Бета-разпад на неутрона). Той е обусловен от това, че масата на неутрона ($M(n_0^1)$) е по-голяма, отколкото сумарната маса на протона ($M(p_1^1)$), електрона ($M(e_{-1}^0)$) и антинеутрино ($M(\nu_e^-)$). Или:

$$M(n_0^1) \geq M(p_1^1) + M(e_{-1}^0) + M(\nu_e^-)$$

Да проверим! (Погледни за повече подробности в първата част на „Мокрите сънища на лечителя-билкар.....“, раздел „10. Изчисления. Някой дребни, като камилчета, изчисления.“ Става въпрос за реакция с уравнение от вида $n_0^1 \rightarrow p_1^1 + e_{-1}^0 + \nu_e^-$)

За масите:

На **антинеутрионото** (както и за **неутрионото**) –

Маса ($M(\nu_e^-)$) : по-малко от $0,28 \text{ eV}$

Превръщаме в: $4,9914533396 \cdot 10^{-35} \text{ kg}$

(по-малко или равно от) $\leq 0,00049914533396 \cdot 10^{-31} \text{ kg}$

$M(\nu_e^-) = 0,00049914533396 \cdot 10^{-31} \text{ kg}$

На **електрона** -

Маса ($M(e_{-1}^0)$):

$0,5109989461(31) \text{ MeV}^{[153]}$,

$9,10938356(11) \cdot 10^{-31} \text{ kg}^{[154]}$,

$M(e_{-1}^0) = 9,10938356(11) \cdot 10^{-31} \text{ kg}$

На **протона** –

Маса ($M(p_1^1)$), :

$938,272\,0813(58) \text{ MeV}^{[155]}$

$1,672\,621\,898(21) \cdot 10^{-27} \text{ kg}^{[156]}$

$1672\,6,21\,898(21) \cdot 10^{-31} \text{ kg}$

$M(p_1^1) = 1672\,6,21\,898(21) \cdot 10^{-31} \text{ kg}$

¹⁵³ <http://physics.nist.gov/cuu/Constants/Table/allascii.txt> Fundamental Constants - Complete Listing

¹⁵⁴ Пак там.

¹⁵⁵ Пак там.

¹⁵⁶ Пак там.

На **неутрона**^[157]:

Маса ($M(n_0^1)$):

$$1,674\,927\,29(28) \cdot 10^{-27} \text{ kg}$$

$$16749,27\,29(28) \cdot 10^{-31} \text{ kg}$$

$$M(n_0^1) = 16749,27\,29(28) \cdot 10^{-31} \text{ kg}$$

Заместваме и сравняваме: $M(n_0^1) \geq M(p_1^1) + M(e_{-1}^0) + M(v_e^-)$

$$16749,27\,29(28) \cdot 10^{-31} \text{ kg} \geq 16726,21\,898(21) \cdot 10^{-31} \text{ kg} + 9,10938356(11) \cdot 10^{-31} \text{ kg} + 0,00049914533396 \cdot 10^{-31} \text{ kg}$$

$$16749,27\,29(28) \cdot 10^{-31} \text{ kg} \geq 16735,3288627053396 \cdot 10^{-31} \text{ kg}$$

Каква е **разликата**?

$$16749,27\,29(28) \cdot 10^{-31} \text{ kg} - 16735,3288627053396 \cdot 10^{-31} \text{ kg} = 13,9440 \cdot 10^{-31} \text{ kg}$$

Забележете тази разлика - **$13,9440 \cdot 10^{-31} \text{ kg}$** уважаеми г- Айнщайн, Файнман, Хайзенберг, и прочие знайни и незнайни (като мен) учени и физици! Тази разлика е именно масата на липсващата ви частица в несдържаното уравнение: $n_0^1 \rightarrow p_1^1 + e_{-1}^0 + v_e^-$, а сдържаното знаете е от вида: $n_0^1 \rightarrow p_1^1 + e_{-1}^0 + v_e^- + \gamma_3$

Абе, я да видим (Не като: „Я! Да види дядо поп има ли в гърнето боб“) що за частица е тази с маса $13,9440 \cdot 10^{-31} \text{ kg}$? Аз, пък даже имам нахалството да я отбелязвам като силов фотон (γ_3), а пък той за знаменитите Нобелисти няма ....маса! – Нищо, и това ще преживеем. Ах, все ми идва на езика да напиша, не с език де – не се радвайте дами, това което написа и Радой Ралин (партизанското му име съвпада с моето: Забой Галин) в „ненаучното“ си книжле (като моето книжле, не пишле): „Люти чушки“ – „Хайде нашите – яжте люти чушки! Стига сте си правили оглушки... Затова ни е лютив езика и тежко му, който ни предизвика. ... какво чушки няма и за семе, нищо и това ще понесеме....“

Ще работим с пословутите формулки:

$$E = m \cdot c_0^2$$

Тогава за масата m_f на един фотон можем да запишем:

$$m_f = \frac{E_f}{c_0^2} \text{ а, пък за енергията на един фотон можем}$$

също да запишем и това уравнение $E_f = m_f \cdot c_0^2$, заместваме

---

¹⁵⁷ <http://physics.nist.gov/cuu/Constants/Table/allascii.txt> Fundamental Physical Constants - Complete Listing

$$E_f = 13,9440 \cdot 10^{-31} \text{ kg} \cdot 9 \cdot 10^{16} \frac{\text{m}^2}{\text{s}^2}$$

$$E_f = 125,496 \cdot 10^{-15} \text{ J} = 1,25496 \cdot 10^{-13} \text{ J}$$

За различни **честоти** на светлината, имаме различни стойности за енергията и маса на фотона. При тази стойност на енергията явно сме в областите на т.н. **гама лъчи**. **Гама лъчите** ^[158] - Това са **високоенергийни фотони**, които се генерират при **радиоактивен разпад** или други **реакции с елементарни частици**. – Опа, стигнахме до истината!

Това би трябвало да означава, че сме абсолютно верни в нашето коригирано уравнение: $n_0^1 \rightarrow p_1^1 + e_{-1}^0 + v_e^- + \gamma_3$ или по-точно, за случая: $M(n_0^1) \geq M(p_1^1) + M(e_{-1}^0) + M(v_e^-) + M(\gamma_3)$

Забележка: $M(\gamma_3) = m_f$

Което, пък, от своя страна означава, че може да притежаваме неограничено количество енергия... айде-е-е май се окапах! И доколкото съм запознат с някои истини в математиката и физиката стойностите на масите на протона ($M(p_1^1)$), електрона ($M(e_{-1}^0)$) и отчасти на неутриното (и антинейтрионото) ($M(v_e^-)$) са все постоянни величини (const – колко съм умен!). Тогава променлива остава уж „несъществуващата“ маса на фотона $M(\gamma_3)$. Което, пък, от своя страна означава, че при растене на $M(\gamma_3) \rightarrow \infty$ масата на неутрона ($M(n_0^1)$) ще се изравни или ще придобие стойности по-малки от сбора от масите на другите частици, т.е. ще престане да се разпада! И същевременно при стойности на масата на $M(\gamma_3) \rightarrow 0$ масата на неутрона ($M(n_0^1)$) ще придобие стойности по-големи от сбора от масите на другите частици, т.е. ще ускори своето разпадане. И доколкото съм запознат с т.н. електромагнитно излъчване в частта му от видимата светлина, масата на фотона $M(\gamma_3)$ придобива такива по-малки стойности. Което пък от своя страна означава, че имаме по-ускорен процес на „разлагане“ на неутроните. И, при положение, че не ни е къса паметна трябва да си припомним, че „неутроните са възбудени протони“. Същевременно да не забравяме, че нашият велик Протий (H_1^1) в своето ядро няма неутрон, но има един протон и „обикалящ“ електрон около него. А пък той участва в структурата на водата

доста осезаемо с формула или израза H_2O . При това изясняване на нещата може би ще ни стане по-ясно как се извършва процеса на т.н. **фотелиза на водата** и разделянето на протони и електрони на атома на Протий (H_1^1). - Браво Васко! Само, че учените казват за деутерия (H_1^2) това: „Например, деутерия, ядро на който се състои от протон и неутрон, е бета-стабилен; неутрона в него не може самопроизволно да се разпадне в протон + електрон + антинейтрино, доколкото енергията на всичките възможни крайни състояния е по-голяма от енергията на покой на атома на деутерия.“^[159]

Ние продължаваме с научните текстове, за да потвърдим това, което казахме по-горе^[160]:

Свързаният в ядрото неутрон може да се разпада по този канал само в този случай, ако масата на майчиния атом M_i е по-голяма от масата на дъщерния атом M_f . Или, въобще казано, ако пълната енергия на началното състояние е повече и по-голяма от пълната енергия на какво да е възможно крайно състояние (Това го изразихме така: $M(n_0^1) \geq M(p_1^1) + M(e_{-1}^0) + M(\nu_e^-)$).

Разликата

$$(M_i - M_f) \cdot c^2 = Q_\beta \quad \text{се нарича } \textit{достъпна енергия}$$

на бета-разпада. (Това също го показвахме само, че по-ясно и то с масата ($M(\gamma_3) = m_f$) на фотона: $E_f = m_f \cdot c_0^2$ и получихме резултат, за който учените си нямат и хич-хабер: $E_f = 1,25496 \cdot 10^{-13} \text{ j}$) Тази енергия, продължават да говорят учените – без да и дават реални стойности, като нас, съвпада с сумарната **кинетична енергия** на движещите се след разпада частици - електрон, антинейтрино и **дъщерното ядро** („дъщерното ядро“? – предполагам това е неутрон и/или протон или в множествено число - така нареченото **възстановеното ядро**, чийто дял в общия баланс на отделената кинетична енергия е много малък, тъй като то е значително по масивно от двете други частици). Ако пренебрегнем приноса на **възстановеното ядро**, то достъпната енергия, отделяща се при бета-разпада, се разпределя във вид на кинетична енергия между електрона и антинейтрионото, защото това **разпределение е непрекъснато**: всяка от двете частици

¹⁵⁹ <http://physics.nist.gov/cuu/Constants/Table/allascii.txt> Fundamental Constants - Complete Listing

¹⁶⁰ <http://physics.nist.gov/cuu/Constants/Table/allascii.txt> Fundamental Constants - Complete Listing

може да има кинетична енергия, лежаща в границите от 0 до Q_β (ние сме много по-ясни с нашето изследване за масата на фотона при различните ситуации на $M(\gamma_3) \rightarrow \infty$ и $M(\gamma_3) \rightarrow 0$). Законът за съхранение на енергията разрешава β^- - разпада **само при неотрицателни стойности на Q_β** . (Пак условия и условности!)

Продължаваме^[161] (Сега, в следващите редове, трябва да **внимаваме много!**):

Ако разпада на ядрата (явно става въпрос за разпада на неутрона (n^1_0) в ядрото на атома) протича в ядрото на атома, то дъщерния атом (по горе е изразен с масата M_f) при β^- разпада ($n^1_0 \rightarrow p^1_1 + e^-_{-1} + \nu_e^- + \gamma_3$) обикновено възниква във вид на еднократно зареден **положителен йон, защото ядрото увеличава своя заряд с единица, а количеството на електроните в облака остава непроменено**. Устойчивото състояние на електронните облаци на такъв йон може да се различава от състоянието в електронните облаци на майчиния атом, затова след разпада протича пренастройка на електронните облаци, **съпровождана се с излъчване на фотони** (Ами сега? - Учените си признаха за ситуацията $n^1_0 \rightarrow p^1_1 + e^-_{-1} + \nu_e^- + \gamma_3$, - защото това е резултат от наблюдения, но няма да го срещнете като математически израз! – Защо? И, аз, не знам защо! А, не за твърдоглавото им $n^1_0 \rightarrow p^1_1 + e^-_{-1} + \nu_e^-$. Освен това, е възможен *бета-разпад в свързано състояние*, когато излитащия от ядрото електрон с ниска енергия се захваща за един от орбиталните (електронни) облаци; в този случай дъщерния атом остава неутрален.

С тези редове горе-долу учените завършват много неясно и твърде мъглява процесите в т.н. β^- разпад. Но, ние в първи раздел от тази книжка говорихме за електрона представен във вида $e^-_{-1} \rightarrow 2 \cdot \nu_e + \gamma_3$ или по-точното $e^-_{-1} \rightarrow \nu_e + \gamma_3 + \nu_e^-$. Чие то представяне би могло да даде ясно обяснение на по-горе разгледаните процеси в майчините и дъщерни атоми. Също говорихме, че при определени условия за кратки времеви интервали **протоните се взривяват** и се появява отново взривения протон и се отделя ново вещество във вид на електрон (електрони). Този

---

¹⁶¹ <http://physics.nist.gov/cuu/Constants/Table/allascii.txt> Fundamental Physical Constants - Complete Listing

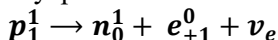
процес също би могъл да даде по-ясна и достоверна представа на учените за процесите в т.н. β - разпади. Но...

Да, вървим нататък:

2. β^+ бета-минус-разпад

Нека отидем на следващият вид разпад - β^+ - разпад^[162]:

При β^+ -разпада протонът в ядрото се превръща в неутрон, позитрон и неутрино:

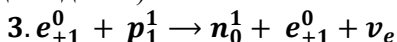

Както винаги ще направим проверка:

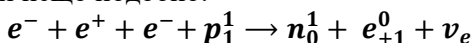
$$12 \rightarrow 33 + 13 + 5$$

$$12 \neq 51$$

Айде, пак имаме несдържаност в уравнението представено от учените. Имаме разлика от 39 частички По, което е равнозначно на три електрона = $3 \cdot e_{-1}^0$. Явно приличното уравнение е от вида (или нещо подобно):

Или нещо подобно:

(Ние, тези две уравнения на β^- - разпад и β^+ - разпад и **още едно-две уравнения ще „разчепкаме“ малко по-късно**. Т.е. ще минат през едно съоръжение наречено „дарак“. Има два вида дараца, единият е ръчен, другия машинен. Ние (аз-де) ще работя с ръчен дарак. Имено върху тези съоръжения - дараца се извършва процеса разчепкване. Каква е същността на разчепкването? – Взимаш една материя, обикновено от плат (може и вълна), която е стара и уж ненужна, и я прекарваш с натискане и издърпване през едни зъбци, като гребени. След тази процедура ненужната и груба материя става годна за процеса предене (изработване на нишка) и тачене – остава и боклук. Та това ще се опитаме да правим ние, ще разчепкаме... . И нека не ми се сърдят разните редактори и издатели, и учени и прочие – разчепкването е процес от етноса и традицията на българите (траките) и по тази проста причина пиша тези редове – разчепквам грубата и ненужна научна материя, за да се получи хубава нишка и от там платно.)

Още веднъж, припомнимае, че: За разлика от β^- - разпад и β^+ - разпад не може да протече извън ядрото, тъй като масата на

---

¹⁶² <http://physics.nist.gov/cuu/Constants/Table/allascii.txt> Fundamental Physical Constants - Complete Listing

свободния протон ($M(p_1^1)$) е по-малка от масата на неутрона ($M(n_0^1)$) (разпад може да има само в случая, когато масата на протона ($M(p_1^1)$) превъзхожда сумарната маса на неутрона ($M(n_0^1)$), позитрона ($M(e_{+1}^0)$) и неутриното ($M(\nu_e)$) Припомняме, че става въпрос за уравнението (**според учените**) от вида: $p_1^1 \rightarrow n_0^1 + e_{+1}^0 + \nu_e$).

Нека на горното твърдение на учените при-дадем (при-дам) полу-грамотен (грамотен) математически вид и да го запишем (запиша) така:

$$M(p_1^1) \geq M(n_0^1) + M(e_{+1}^0) + M(\nu_e)$$

Забележка: сами разбирате - поради факта, че учените не подизират за вярното уравнение от вида $e^- + e^+ + e^- + p_1^1 \rightarrow n_0^1 + e_{+1}^0 + \nu_e$ започват да си го **нагласяват**: „ β^+ -разпад не може да протече извън ядрото“.

И още:

Протонът може да се разпада по канала на β^+ - разпада **само** вътре в ядрото, когато абсолютната стойност на енергията на връзките в дъщерното ядро е по-голяма от енергията на връзките в майчиното ядро (ах тези майки за всичко стават, даже и да напсуваш на майка! Е понякога според новите конвенции може да се посяга и на бащата, но за това в друга книга). Разликата между тези енергии отива за превръщането на протона (p_1^1) в неутрон (n_0^1), позитрон (e_{+1}^0) и неутрино (ν_e) и за кинетичната енергия на получените частици.

Енергетичният баланс при позитронния разпад има следния вид:

$$(M_i - M_f - 2.m_e).c^2 = Q_\beta$$

където:

m_e - маса на електрона.

Q_β - достъпна енергия

(Отварям скоба, за разчепкване: - Откъде „сине майчин“ – предполагам зад този израз се крият нобеловите лауреати физици, взе тези два електрона и по точно масата на два електрона? Няма да ми отговорите, защото от уравнението $p_1^1 \rightarrow n_0^1 + e_{+1}^0 + \nu_e$ няма как да изсмучете два електрона, обаче от $e^- + e^+ + e^- + p_1^1 \rightarrow n_0^1 + e_{+1}^0 + \nu_e$ има как да ги измучите. Е, тогава кое уравнение е вярното вашето, нобелово лауреатско $p_1^1 \rightarrow n_0^1 + e_{+1}^0 +$

v_e или моето селско (село Лозица, Никополска община) прос-
ташкото $3. e_{-1}^0 + p_1^1 \rightarrow n_0^1 + e_{+1}^0 + v_e$? А? – Мълчание! Дъл-
боко научно мълчание.....

Ами, ако съставим вярното уравнение за масите на части-
ците, което ще има вида и започнем да изчисляваме:

$$3. M(e_{+(-)1}^0) + M(p_1^1) \geq M(n_0^1) + M(e_{+1}^0) + M(v_e)$$

И си продължават учените: - Както и в случая на β^- -разпада,
достъпната енергия Q_β се разпределя между позитрон, неутрино
и **възстановеното ядро** (делът на възстановеното ядро е малка
част – б.а.); кинетичната енергия на позитрона и неутрино се
разпределя непрекъснато в границите от 0 до Q_β ; разпада е раз-
решен енергетически само при неотрицателни стойности на Q_β .
(Има си хас, да не е така!)

Оправданието на учените: *При позитронния разпад дъ-
щерния атом възниква във вид на отрицателен едно-зареден
йон, защото заряда на ядрото се намалява с единица. Един от
възможните канали на позитронния разпад е аниhilация на по-
явяващия се позитрон с един електрон от електронните облаци.*
(Обаче, кои точно електрони и електронни облаци (и мъгли) вели-
ките учени няма да кажат за нищо на света! Е, може би ще кажат
за някой орден, наградка или паричен знак или п....? Става въ-
прос за разгледаното от нас: $e_0^- + e_0^+ \rightarrow \gamma_3$, което разбрахме, че
всъщност трябва да се до коригира в $e_0^- + e_0^+ \rightarrow \gamma_3 + e_0^- + 2. v_e$.
(Но, може и по-точно $e_0^- + e_0^+ \rightarrow 2. \gamma_3 + 2. v_e^- + 2. v_e$. Но може
и още по-точно $e_0^- + e_0^+ \rightarrow ((v_e + \gamma_3 + v_e^-) + (v_e^- + \gamma_3 +
v_e))$) - Тези неща ги надробих, когато бях на гости при г-н
Файнман, след малко ще отидем пак при него.)

Да повторим (това, което казват учените, и въпреки, че не е
вярно!):

При Бета-плюс (процеса протича вътре в ядрото) разпада
(β^+) ядрото изпуска позитрон и неутрино или по-точно при β^+ -
разпад протона (p_1^1) в ядрото се превръща в неутрон (n_0^1), позит-
рон (e_{+1}^0) и неутрино (v_e):

$$p_1^1 \rightarrow n_0^1 + e_{+1}^0 + v_e \quad (\text{процеса протича вътре в яд-} \\ \text{рото?})$$

Питане, на простака Канисков: - Добре де! Къде уважаеми
учени видяхте вътре в ядрото на атом освен неутрон и позитрон и
неутрино? А-ха-а! - протона си стои в ядрото, заедно с неутрона,

позитрона и неутрино. Какви глупави частици са тези позитроните и неутрино – стоят в ядрото на атома.. – Не, бе - те се разбягват, след реакцията! – казват квантовите физици. - Хубаво! За колко време се разбягват след реакцията и колко време трае самата реакция? – Няма да ти кажем! – надменно, отговарят пак квантовите физици.

При Бета минус (процеса протича извън ядрото) разпада (β^-) слабото взаимодействие (явно говорим за слабо ядрено взаимодействие – виж по-горе) превръща неутрона (n_0^1) в протон (p_1^1), при това се изпуска електрон (e_{-1}^0) и електронно антинейтрино (ν_e^-):

$$n_0^1 \rightarrow p_1^1 + e_{-1}^0 + \nu_e^-$$
 (процеса протича извън ядрото?)

Питане, на простака Канисков: - Добре де! Къде, уважаеми учени видяхте неутрон извън ядрото на атом? А-ха-а! - неутриното си стои в ядрото, а протона заедно с електрона и антинейтриното се разхождат навън...

При **електронния разпад** (β^-) възниква **антинейтрино** (ν_e^-), при **позитронния разпад** (β^+) – **неутрино** (ν_e). Това е обусловено от **фундаменталния закон за съхранение на лептонния заряд**.

За разлика от β^- - разпада, β^+ - разпада не може да протича извън ядрото, тъй като масата на свободния протон (?) е по-малка от масата на неутрона (?) (разпад може да протече само в тези случаи, когато масата на протона превъзхожда (е по-голяма) от сумарната маса на неутрона, позитрона и неутрино т.е.:

$$M(p_1^1) \geq M(n_0^1) + M(e_{-1}^0) + M(\nu_e)$$

Протонът може да се разпадне по канала на β^+ разпада само вътре в ядрата, когато абсолютната стойност на енергията на връзките на дъщерното ядро е по-голяма от енергията на връзката на майчиното ядро. Разликата между тези две енергии отива за превръщането на протона в неутрон, позитрон и неутрино и за кинетична енергия на получените частици. Енергетичният баланс при позитронния разпад има следния вид:

$$(M_i - M_f - 2.m_e).c^2 = Q_\beta$$

където:

m_e - маса на електрона.

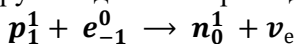
Q_β - достъпна енергия

Във всичките случай, когато β^+ -разпада е енергетично възможен (и протона е част от ядрото, носещо електронни облаци или намиращо се в плазмата със свободни електрони), той се съпровожда с конкуриращ процес на:

Една констатация, като извод: С горната корекция в процесите на разпадите въвеждаме позабравения и изгубено от учените позитрон e_0^+ . Противно на техните твърдения, че в началото след Големия взрив броят на електроните и позитроните е бил еднакъв, а днес електроните са по-вече. Аз си казвам и твърдя, че броят е пак еднакъв!

3. Електронното захващане (e -захващане)

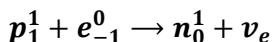
Електронно захващане, (e -захват) е един от видовете **бета-разпад на атомните ядра**. При електронното захващане един от протоните ($p_1^1 = p^+$) в ядрото захваща орбитален електрон ($e_{-1}^0 = e^-$) и се превръща в неутрон ($n_0^1 = n_0$), изпускайки електронно неутрино (ν_e). **Зарядът на ядрото при този процес се намалява с единица. Масовото число на ядрото, както и при всички други видове бета-разпад, не се изменя.**

Този процес е характерен за богати на **протони** (протонно-излишни) ядра. **Ако енергетичната разлика между родителския (майчиния) и дъщерния (получения) атом (достъпна енергия на бета-разпада) превишава 1,022 MeV (удвоената маса на електрона = 0,5109989461(31) MeV^[163] или в килограми 9,10938356(11).10⁻³¹ kg^[164]), електронното захващане всякога се конкурира с други видове бета-разпад, или т.н. позитронен разпад (също наречен «бета-плюс-разпад» (β^+ -разпад.)**

Електронното захващане е реакция (може и ядрена), при която електрон (e_{-1}^0) на атома е захванат от ядрото (на същия атом, в случая, понеже не е уточнено, явно става въпрос за протон (p_1^1)), при което се изпуска неутрино (ν_e) (пропуснато е да се каже, че се образува неутрон (n_0^1)):

Пак записваме:

---

¹⁶³ <http://physics.nist.gov/cuu/Constants/Table/allascii.txt> Fundamental Physical Constants - Complete Listing

¹⁶⁴ Пак там

Както знаете, ние и това уравнение го побългарихме: $e_{-1}^0 + p_1^1 + e_{+1}^0 \rightarrow n_0^1 + v_e$, като прибавихме едно електрон - че отляво (или нещо равносилно (позитрон - че) на 13 частички По) за благозвучност. (**Напомняне:** Ето и тук се появи позитрон, и като, че ли отново това ни довежда до верността на твърдението на Канисков, че позитроните и електроните и днес са с равен брой. Ако, това не е така, уважаеми учени, Вселената отдавна да се е Сринала!)

Но, ако разликите в масите на началния и крайния атом е малка (по-малка от **удвоената маса на електрона !!!**, т. е. 1,021997892 **MeV** или още: $18,21876712 \cdot 10^{-31} kg$.)

А, сега да видите как си го нагласят между краката учените физици и прочие: Може ли някой от „великите учени“ да ми обясни защо навсякъде в посочените видове разпад се взима удвоената маса на електрона? А? ...Нищо не чувам! - Може да взимате удвоената маса на електрона само в случаите, че работите с изпърдушническо-селското коригирано уравнение от вида $e_{-1}^0 + p_1^1 + e_{+1}^0 \rightarrow n_0^1 + v_e$ или $e_{-1}^0 + e_{+1}^0 + e_{-1}^0 + p_1^1 \rightarrow n_0^1 + e_{+1}^0 + v_e$ - тук имаме двата електрона (внимание в дясно имаме позитрон – б.а.) т.е. удвоена маса и удвоена енергия, а не с „високо-научното Нобелово“ $p_1^1 + e_{-1}^0 \rightarrow n_0^1 + v_e$ или $p_1^1 \rightarrow n_0^1 + e_{+1}^0 + v_e$, където имаме само единична маса и съответно единична енергия на електрона), то електронното захващане противича, без да е съпроводено с позитронен разпад ($p_1^1 \rightarrow n_0^1 + e_{+1}^0 + v_e$); позитронния разпад в този случай е забранен от **закона за съхранение на енергията**. (Дрън-дрън! Не от закона за съхранение на енергията, а от липсата на **електрони – два електрона**. Айде, пак ревизирахме „нобелистите“!)

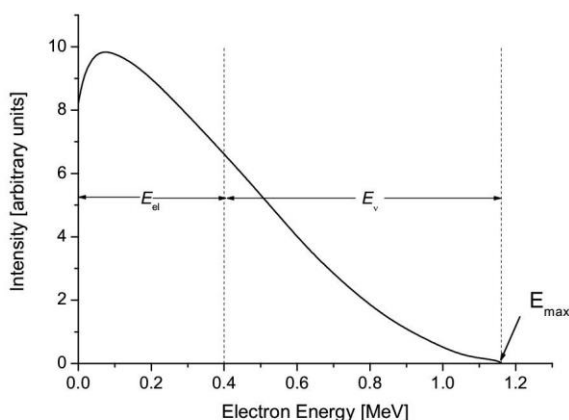
За разлика от по-горе разгледаните **електронен** ($n_0^1 \rightarrow p_1^1 + e_{-1}^0 + v_e^-$ с ашладисването $n_0^1 \rightarrow p_1^1 + e_{-1}^0 + v_e^- + \gamma_3$) и **позитронен** ($p_1^1 \rightarrow n_0^1 + e_{+1}^0 + v_e$ с ашладисването $e_{-1}^0 + e_{+1}^0 + e_{-1}^0 + p_1^1 \rightarrow n_0^1 + e_{+1}^0 + v_e$) **бета-разпад**, в **електронното захващане** ($p_1^1 + e_{-1}^0 \rightarrow n_0^1 + v_e$ с ашладисването $e_{+1}^0 + p_1^1 + e_{-1}^0 \rightarrow n_0^1 + v_e$) цялата налична енергия [Освен кинетичната енергия отдадена от ядрото и енергията на възбуждане на обвивката (явно електронния облак) E_x] се взима и отнася от частица – неутриното [Сега, когато знаем каква е службата на неут-

риното – да дава информация за вътрешното състояние на елементарните частици. И освен това **да не влиза във взаимодействие с частиците** (в това число молекули, атоми, неутрони, протони, електрони и прочие) изграждащи материята, ми е малко трудно да не кажа почти невъзможно да приема постановките на съвременните учени, че неутриното понася със себе си енергия, като куче кокал! Ако беше така, да отнася неутриното енергия със себе си, то веднага учените щяха да го фиксират и да го приватизират, фризират и употребят за ....бомби. Но знаете, че това не става (Всъщност има имане на „неутронни бомби“, но напоследък млчат нещо за тях!!- Защо, бе господа военни учени ? Нещо да не ви е запарило около ануса?)), и на всичкото отгоре имаме и парадокс в бройките неутрино предполагани от учените и наличните! – Ах, тези велики учени! Само, че защо ми казвате, че: „The neutrino interaction with matter was so weak that detecting it proved a severe experimental challenge.“^[165] И за да не сме голословни, ще направя един чисто Лозишки превод (Става въпрос за селски превод на селянчето Васко от село Лозица - ние, като гледаме домати не ги ядем с колците, а само с листата и корените, де!)): „Взаимодействието на неутриното с материята **е толкова слабо**, че неговото откриване (На неутриното, не на моята диплома за доктор.) **се оказва сложна експериментална задача**“. - **И по тази, и ред други причини неутриното е предсказано теоретично, а е открито експериментално след много години - е, след малко повече от 30 години! Да, де, ама тук ми казват другите учени физици, Нобелисти, че: ...**“цялата налична енергия [Освен кинетичната енергия отдадена от ядрото и енергията на възбуждане на обвивката явно електронния облак) E_x] се взима и отнася от частица – неутриното“. – Как, без да знаете и да виждате неутриното казвате, че отнася енергията? Сега на кого да вярвам? На учените, или на оная си работа?.

Но ние ще продължим: Затова, неутринния спектър тук (**графика 1** или дрън-дрън) не представлява нормалното разпределение на енергията, а моно-енергетична линия в близост до Q_β .

---

¹⁶⁵ <http://physics.nist.gov/cuu/Constants/Table/allascii.txt> Fundamental Physical Constants - Complete Listing

Графика 1 ^[166]

Бета-спектър, показващ типичното разделение на енергиите между електрон и антинейтрино (или дрън-дрън, „Графика 1“, как измерихте енергията на нейтриното?) (Енергията на разпада се по-деля между електроните и нейтриното. Спектърът е ограничен от-горе от максимална енергия - енергия на разпада.)

Когато протона и нейтрона са част от атомното ядро (Добре, а кога протоните и нейтроните не са части от ядрото на атома, и защо са части от ядрото на атома, кое ги кара да са такива части в атома?), процесите на бета-разпада **превръщат един химически елемент в друг, съседен по таблицата на Менделеев.**

Потвърждение и утвърждаване на бета разпадите и елек- тронното захващане (Или как си го нагласят учените.)

Потвърждението и утвърждаването на бета разпадите и електронното захващане, като и тяхното узаконяване във физи- ката на елементарните частици се дължи, **най-много**, на учения физик **Ричард Филипс Файнман** (по просветените от мен, може би си спомнят издадените на български език през осемдесетте го- дини на миналия век т.н. „Файнманови лекции по физика“, в три

¹⁶⁶ <http://physics.nist.gov/cuu/Constants/Table/allascii.txt> Fundamental Physical Constants - Complete Listing

тома?), основно, чрез т.н. „Файнманови диаграми“ (малка част от тях са показани в **Диаграма 1** и **Диаграма 2**)

Кое е **Файнман**?: **Ричард Филипс Файнман**^[167] (на английски: *Richard Phillips Feynman*) е един от най-забележителните американски физици на 20 век, наричан най-великият ум след Айнщайн. Ричард Файнман е роден на 11 май 1918 година в Куинс, Ню Йорк. Семейството му има руски и полски корени, а родителите му са **евреи – Ашкенази**. През 1959 година изнася станалата по-късно световноизвестна лекция на тема нанотехнологии „Има достатъчно място на дъното“ (на английски: *There's Plenty of Room at the Bottom*)^[168]. Файнман написва 3-томно издание на „Лекции по физика“, университетски курс, който се ползва и до днес. Разширява чувствително теорията на квантовата електродинамика, за което през 1965 година, заедно с Джулиан Швингър и Шиничиро Томонага, получава Нобелова награда за физика. **Създава диаграми за взаимодействията на елементарни частици** (За това иде реч - б.а.), **които носят неговото име и имат огромно практическо приложение** (И за това иде реч - б.а.). **Спомага за разработването на атомната бомба** (Ай, стига бе!) с участието си в секретния проект Манхатън в лабораторията в Лос Аламос, Ню Мексико. Участва в дешифрирането на йероглифите на майите и в изясняването на причините за катастрофата на космическата совалка Чалънджър през 1986.

Още нещо: Мечтата на Файнман е да посети Тува, тогава автономна област на СССР (от 1991 Република Тува). Силно е впечатлен от руското изкуство, природата и пощенските им марки с триъгълна форма. Поради бюрократични спънки и Студената война дълго време му отказват. Но той не е човек, който лесно се примирява. Започва да праща писма до руски вестници, свои снимки до кола с регистрационен номер TUV A (*Тува*) и предлага да изнася безплатни лекции. Със съдействието на професор Андрей Капица, след дългогодишна кореспонденция, Ричард Файнман и неговите колеги получават официална покана от Академията на науките на СССР да посетят Тува, като при това Академията обещава да поеме всички техни разноски. Поканата е подписана на 19 февруари 1988. По ирония на съдбата това се случва

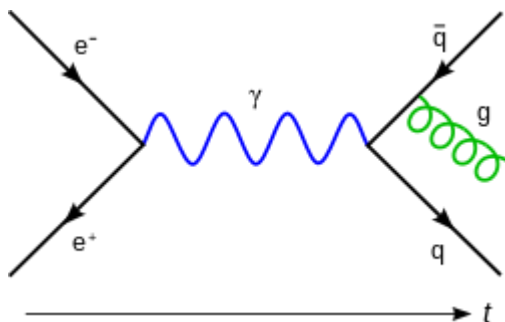
---

¹⁶⁷ <http://physics.nist.gov/cuu/Constants/Table/allascii.txt> Fundamental Physical Constants - Complete Listing

¹⁶⁸ <http://www.zyvex.com/nanotech/feynman.htm>

4 дни след неговата смърт. Визитата все пак се осъществява от дъщеря му Мишел, на 8 юни 2009 година. (Без коментар!)

Нека разгледаме една от диаграмите на Файнман („**Който носят неговото име и имат огромно практическо приложение**“!):

Диаграма на Файнман 2

На тази **диаграма на Файнман** един електрон и един позитрон анихилират при което се получава виртуален фотон, който се преобразува в двойка кварк-антикварк. (времето тече от ляво надясно, а пространствената ос отгоре надолу) ^[169]

Предполагам, че от тази диаграма (на Файнман) е възникнало уравнението за взаимодействието между позитрон и електрон или обратно, но нека го видим как изглежда (само едната част от диаграмата, до електрон (e_0^-), позитрон (e_0^+) и фотон (γ_3)):

$$e_0^- + e_0^+ \rightarrow \gamma_3$$

Нека направим проверка:

$$13 + 13 \rightarrow 3 \quad \text{опа} \quad 26 \neq 3$$

Ще ме извините г-н Файнман, но нещо уравнението съставено по вашата диаграма (или обратно), не е съдържано (да не казвам грешно). А, пък вашите биографи казват, че сте били „най-великият ум след Айнщайн“. То малко и умът на Айнщайн нещо е съмнителен...той не можа да си реши уравненията от ОТО! Но нищо, аз съм свикнал на могъществото и висотата на евроатлантическите ценности в науката (и не само там).

¹⁶⁹ <http://physics.nist.gov/cuu/Constants/Table/allascii.txt> Fundamental Physical Constants - Complete Listing

Та, там, горе имаме разлика от 23 частици По. Можем да представим тези 23 частички така:

$$e_0^- + 2. \nu_e \rightarrow 23 \quad 13 + 2.5 \rightarrow 23$$

$$\text{Или по-точно } e_0^- + \nu_e + \nu_e^- \rightarrow 23$$

Тогава, правилното уравнение ще има следния вид:

$$e_0^- + e_0^+ \rightarrow \gamma_3 + e_0^- + 2. \nu_e \quad (\nu_e^- ; \nu_e)$$

Но за да бъдем още по-точни, трябва да има вида:

$$e_{-1}^0 + e_{+1}^0 \rightarrow e_0^- + \nu_e + \gamma_3 + \nu_e$$

$$\text{Знаем, че: } e_{+1}^0 \rightarrow \nu_e^- + \gamma_3 + \nu_e$$

Нека направим проверка:

$$13 + 13 \rightarrow 13 + 5 + 3 + 5 \quad \text{опа} \quad 26 = 26$$

За да си **оправдае това несъответствие** от 23 частици, господин Файнман, вкарва в употреба: „виртуален фотон (явно става въпрос за (g)), който се преобразува в двойка кварк-антикварк (явно става въпрос за (q^+) - (q^-))“ и се заиграва с времето и пространството: „времето тече от ляво надясно, а пространствената ос отгоре надолу“ (Ай, какъв велик учен, какъв ум! – Абе, като няма с какво да си играе, си играе с времето и пространството – това не го казах аз!)

Можем да направим и диаграма (Или да си премеря оная работа с тази на великия учен, но понеже ми е по-къс, за да не се излагам, няма да го направля...))

Но, можем да напишем това уравнение (Авторско-изпърдушническо, не преписвай!):

$$e_0^- + e_0^+ \rightarrow \gamma_3 + e_0^- + \nu_e + \nu_e^-$$

Ами така:

$$e_0^- + e_0^+ \rightarrow e_0^- + \nu_e^- + \gamma_3 + \nu_e$$

$$13 + 13 \rightarrow 3 + 13 + 5 + 5$$

Където:

$$\nu_e^- + \gamma_3 + \nu_e \rightarrow e_0^+$$

И, тогава:

$$e_0^- + e_0^+ \rightarrow e_0^- + e_0^+$$

$$13 + 13 \rightarrow 13 + 13$$

$$\text{и опа} \quad 26 = 26$$

Айде, стана, тя каквато стана (с антинеутрино ν_e^- , стана тя каквато стана).....

Трябва да отидем при тези **бозони**, наречени **нарочно** и появяващи се в диаграмите на Файнман (Предполагам названието „**бозони**“ им идва от напитката „боза“ характерна за територията

на Турция и България. Или от мъдрото заключение: - „Всичко в главата ми е на боза“ или по-точно „като учен в кълчища“, префасонирано от „като пиле в кълчища“. Ако някой го интересува какво е кълчища? – това е продукт – целулозно влакно, от растителния вид Коноп лат. *Canabis sativa* L., които може да се ползва за разни нужди – малки и големи. – Този Канисков е голям простак и невежа!):

И, така: **W** и **Z бозоните** ^[170] са елементарни частици – **калিবровъчни бозони**, които пренасят слабото взаимодействие. Тяхното откритие през 1983 г. се смята за един от най-големите успехи на **стандартния модел** (Ах, този стандартен модел, пълна скръб или пак се осрахе: **Стандартният модел** ^[171] е теоретична конструкция във физиката на елементарните частици, описваща електромагнитното, слабото и силното взаимодействие на всички елементарни частици. Стандартният модел не включва..... гравитацията..... Едва напоследък започнаха да се появяват резултати, в които предсказанията на Стандартния модел „леко се разминават“ с експеримента. От друга страна, очевидно е, че Стандартният модел не може да е последната дума във физиката на елементарните частици, тъй като съдържа твърде много външни параметри, а освен това не включва гравитацията.)

А сега да видите едни гащи, с малко кафяво по тях:

W частицата е наречена така, защото е преносител на слабото (англ. **Weak**) взаимодействие. Името на **Z** бозона е такова, защото полу на шегга се е смятало, че това е последната частица, която трябва да се открие (**Z** е последната буква в английската азбука). Друго обяснение е, че името на **Z** бозона идва от факта, че тя има нулев (англ. **Zero**) електрически заряд. (**А, трето обяснение, е че такава частица изобщо не съществува!** – бележка на автора.)

Съществуват два вида **W** бозона. Те обуславят протичане на заредени токове между частиците (токове с промяна на електрическия заряд). Единият е зареден с +1, а другия с -1 елементарен електрически заряд. **W⁺** е античастицата на **W⁻**. **Z** бозонът (или **Z⁰**) е електрически неутрален (протичане на токове без смяна на заряд) и е античастица на себе си (Е, това надминава всичките

---

¹⁷⁰ <http://physics.nist.gov/cuu/Constants/Table/allascii.txt> Fundamental Physical Constants - Complete Listing

¹⁷¹ Пак там

ми очаквания за Научно знание и познание! - забележете уважаеми приятели: „античастица сама на себе си“ – ай, че мъдрост!). Трите частици имат кратко време на живот със средна продължителност около $3 \times 10^{-25} \text{ s}$. (Много ми е интересно, как е измерена тази продължителност на живот на частиците? И какво се случва през този отрязък от време за живот на частиците. Някога опитвали ли сте се да свържете теглото на частицата с продължителността и на живот, уважаеми учени. Вижте какъв ще бъде резултата.....И тогава гъргорете за продължителност на живот на частиците.....)

Тези бозони са сред най-тежките представители на елементарните частици. С маса $80.4 \text{ GeV}/c^2$ и $91.2 \text{ GeV}/c^2$, съответно, W и Z бозоните са 100 пъти по-тежки от протона – дори по-тежки от атомите на желязото. (Елементарни частици с такива маси не съществуват в Природата въобще! – бележка на автора) **Масите на тези бозони са значителни и затова пренасят взаимодействие на много малки разстояния** (Бележка на автора: - Не може да свързвате пренасянето на взаимодействие с масите, а в същото време да не включвате гравитацията в т.н. „стандартен модел“.). При електромагнитните взаимодействия е обратно – неограниченият обхват на действие е обусловен от нулевата маса на фотоните, които са преносители на електромагнитни взаимодействия между частиците (Го-о-о-ляма глупост!). Всичките три частици имат спин 1. (Ох, ...отдъхнах си!)

Примери за β^- - разпад, β^+ - разпад и електронно захващане (и корекции):

(Т.е. да поверим, „теоретичните“ предположенията на мокрия като кокошка неук „лечител билкар“ Васил Канисков или т.н. Изпърдушников. Или с други думи казано, ако горните предположения на Канисков се повторят и в наблюдаемите реакции от физиците експериментатори, и то със същите грешки, то Изпърдушника е прав. Докъде стигнахме уважаеми учени...? Един неук Канисков да ви прави корекции на реакциите... За кривата круша говорих в първата част на „Мокрите сънища на.....“)

Нека:

Наш запис:

$Cs_{55}^{137} \rightarrow Ba_{56}^{137} + e_{-1}^0 + \nu_e^-$ (β^- - разпад - енергия на разпада 1175 KeV)¹⁷²;

Да изговорим горното уравнение: химическият елемент (по точно изотопа на) Цезий при β^- -разпад се превръща в химически елемент (по точно изотопа на) Барий, и се отделя един електрон и едно антинейтрино.

Представяме горното уравнение така:

$$(55.p_1^1 + 82.n_0^1).55e^- \rightarrow (56.p_1^1 + 81.n_0^1).56e^- + e_{-1}^0 + \nu_e^-$$

Да направим проверка:

$$(55.12 + 82.33).55e^- \rightarrow (56.12 + 81.33).56e^- + e_{-1}^0 + \nu_e^-$$

Забележка: Още от тук се вижда, че електроните не са изравнени от ляво и от дясно $55 e^- \neq 57 e^-$! (Тази почти мигновена констатация се дължи на ясно изписаното по този начин („непрофесионално селско“) уравнение на Канисков. Също много ясно се вижда броя на протоните 55 и неутроните 82 в ляво, които след разпада стават съответно на протони 56 и неутрони 81. Ставаме свидетели на процеса, в който отляво един неутрон се разлага на протон, електрон, антинейтрино и фотон (малко позабравен и изпуснат от учените))

$$(3366).55e^- \rightarrow (3345).56e^- + 13 + 5$$

$$3366 \neq 3363$$

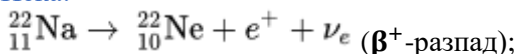
Имаме разлика от 3 частици По, което е равно на един силов фотон γ_3 . Тази разлика от такъв вид фотон я установихме, по горе при β^- -разпада ($n_0^1 \rightarrow p_1^1 + e_{-1}^0 + \nu_e^- + \gamma_3$)

Правилното уравнение е от вида:

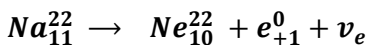
От това последното коригирано уравнение можем да определим вида на силовия фотон, които се отделя под формата на енергия (според физиците: енергия на разпада 1 175 keV = 1 175 000 eV. Или пълното изкрещаване (от crazy – англ. = луд) на лечителя-билкар). Хайде които не е „изперкал“, до тук, да изчислява.....

Нека:

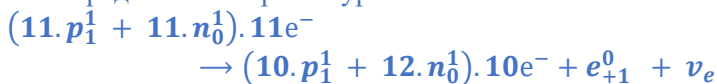
Наш запис:

¹⁷² <http://amdc.in2p3.fr/masstable/Ame2003/Ame2003b.pdf>

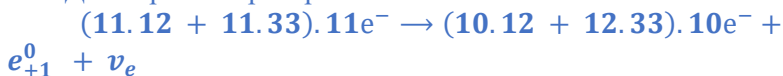

Да изговорим горното уравнение: химическият елемент Натрий при β^+ разпад се превръща в химически елемент Неон, и се отделя един позитрон и едно неутрино.

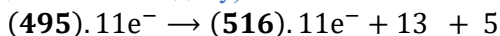
Представяме горното уравнение така:

Да направим проверка:

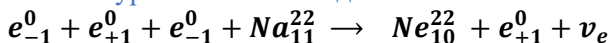
Забележка: Още от тук се вижда, че електроните „почти“ са изравнени от ляво и от дясно! Вижда се, че броя на протоните 11 и неутроните 11 в ляво, след разпада стават съответно на протони 10 и неутрони 12. Ставаме свидетели на процеса $p_1^1 \rightarrow n_0^1 + e_{+1}^0 + \nu_e$, в който отляво един протон се превръща в неутрон, позитрон и неутрино (и малко позабравени и изпуснати от учените три електрона или техните аналози трябва да присъстват от ляво в процеса – виж по-долу)

$$495 \neq 534$$

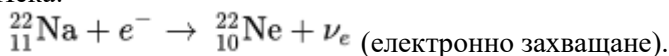
Имаме разлика от 39 частици По, което е равно на три електрона (или техен аналог) $3.e_{-1}^0$. Тази разлика, от такъв вид, установихме, по горе при β^+ разпада ($e_{-1}^0 + e_{+1}^0 + e_{-1}^0 + p_1^1 \rightarrow n_0^1 + e_{+1}^0 + \nu_e$)

Правилното уравнение е от вида:

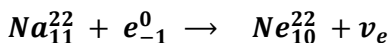

Айде, стана, тя каквато стана (с позитрона e_{+1}^0 , стана тя каквато стана, говорихме по горе и за днешното равенство на бройките позитрони и електрони)......

Нека:

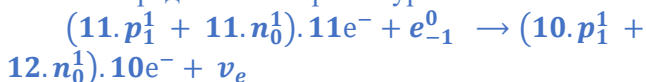
Наш запис:

Да изговорим горното уравнение: химическият елемент Натрий при електронното захващане (предполага се, че елементарна

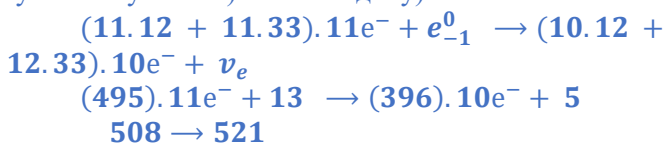
частица от ядрото на атома – протон, на химическия елемент, захваща електрона) се превръща в изотоп на химически елемент Неон, и се отделя едно неутрино.

Представяме горното уравнение така:

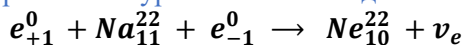
Да направим проверка:

Забележка: Още от тук се вижда (От, измисленото уравнение на селянчето Канисков), че електроните не са изравнени от ляво и от дясно $12.e^- \neq 10.e^-$! Също така много ясно се вижда броя на протоните 11 и неутроните 11 в ляво, които след разпада стават съответно на протони 10 и неутрони 12. Ставаме свидетели на процеса, в който отляво един протон се преобразува на неутрон, и се отделя неутрино, както и електрон в ляво (малко позабравен и изпуснат от учените) - виж по долу)

Имаме разлика от 13 частици По, което е равно на един електрон (или негов аналог, например: позитрон e_{+1}^0). Тази разлика, от такъв вид, установихме, по горе при **електронното захващане** ($p_1^1 + e_{-1}^0 \rightarrow n_0^1 + \nu_e$ с ашладисването $e_{+1}^0 + p_1^1 + e_{-1}^0 \rightarrow n_0^1 + \nu_e$)

Правилното уравнение е от вида:

Изводи: - Е, и к,во като си направил тези проверки и съответните корекции и изваждаш верните уравнения в реалните реакции. К,во ще правиш с тях? Освен да си ги завреш в...(трите букви). Ехидничат Нобеловите лауреати по мой адрес. – Ще си ги заврѣ, що да ни си ги заврѣ в ...(трите букви). Това да не е вибратор или негов аналог. Все ще имам полза от този вид завиране и от тази вид материал. Може, пък, това да ми донесе по-дълъг живот без болести! – Дай и на нас, бързо да си ги заврем! – крещат лауреатите. – Да Ви ги дам, ама нямам вече - заврях си ги всичките в .....(трите букви). Но, не преживявайте, може да ползвате техните аналози.

Да си продължим:

Бета-разпада **не променя** броя на нуклидите (**Нуклид** (на латински: „*nucleus*“ – „ядро“) в химията и ядрената физика се определя като ядрото на даден атом, зададено посредством броя на съдържащите се в него протони и неутрони. Аналогично, нуклидът може да се дефинира посредством атомния номер и масовото число на елемента.^[173]) в ядрото A , но променя неговия заряд Z (а също броя на неутроните N). По този начин, може да бъде въведен набор от всички нуклиди с еднакви A (ядра), но различни Z (заряди) и N (брой неутрони) (изобарна верига); тези изобарни нуклиди могат последователно да се превръщат един в друг при бета-разпада. Сред тях някои нуклиди (най-малко, един) са бета-стабилни, тъй като те представляват локални минимума на излишната маса: ако такова ядро има стойности (A, Z) , съседните ядра $(A, Z - 1)$ и $(A, Z + 1)$ имат голям излишък на маси, те могат да се разпаднат посредством бета-разпада в (A, Z) , но не и на обратно. Необходимо е да отбележим, че бета-стабилното ядро може да бъде подложено на други видове радиоактивно разпадане (алфа-разпад, например).

Повечето изотопи, на съществуващите в естествените условия на Земята, са бета-стабилни, но съществуват няколко изключения с такива големи периоди на полуразпада, че те не са успели да изчезнат за примерно 4,5 млрд години, изминали от момента на нуклеосинтезата. Например, K^{40} , който изпитва и трите типа бета-разпад (бета-минус, бета-плюс и електронно захващане), има период на полуразпада 1,277.109 години.

Мокрите сънища на великите физици.

А, сега малко да влезем в **мокрите сънища** (Кога успяха да ми откраднат мокрите сънища, че нали книгата в своята първа част не е издадена и е спряна от продажба. А, щях да забравя: - Може да намерите първа част на „Мокрите сънища на лечителя-билкар Васил Канисков“ и да си я поръчате на <https://www.book.store.bg/>. Само, че малко ще почакате за да я заявите, защото: „Внимание! Продуктът е временно спрян от продажба, за да го поръчате заповядайте отново след няколко часа.“ И този надпис е там, вече втора седмица. И, ако това не е цензура – здраве му кажи! Пък, уж имаме свобода на словото и печата в

---

¹⁷³ <https://bg.wikipedia.org/wiki/Нуклид>

„демократичното ни общество“! Да, бе разбрах, - не се продава защото не съм регистриран по ДДС. Е, да ама аз съм от ДС, и явно нямам акъл за още една буква Д...) и на великите физици, или в един тюрлю-гювеч (съгласно тълковния речник: Прен. Разг. Пренебр. **Пъстра, неуместна смесица.**):

Бета-разпадането може да се разглежда като преход между две квантово-механични състояния, в резултат на тяхното вътрешно смущение – раз-балансиране, затова то се подчинява на т.н. златно правило на Ферми. (В квантовата физика^[174] златното правило на Ферми позволява, да се използва т.н. **временна теория на смущението** [(Теория на смущението^[175] - метод за **приближено решение** (опа!) на задачи от теоретичната физика, приложим в тези случаи, когато в задачата присъства малък параметър (да кажем стойност), като **в пренебрегване** (?!-ха) на този параметър задачата има точно решение)], за изчисляване вероятността на прехода между две състояния в квантовата система. Независимо от това, че правилото е наречено в чест на Енрико Ферми, най-голям принос за неговата разработка принадлежи на Пол Дирак.) Я, да видим кой е Енрико Ферми, които успешно измества Пол Дирак? (**Енрìко Фèрми**^[176] (на италиански: *Enrico Fermi*) е изтъкнат италиански физик. Основните му изследвания и постижения са в областта на атомната и ядрена физика, статистическата механика, космическата физика, физиката на високите енергии и астрофизиката. Има значителни приноси както в теоретичната, така и в експерименталната физика. Той е един от основоположниците на квантовата механика. През 1925 година заедно с Дирак разработва статистиката на частиците, които се подчиняват на принципа на Паули. По-късно тези частици са наречени на негово име – фермиони. Открива забавянето на неутроните, което носи името ефект на Ферми и създава теорията, която го описва. За тази си теория през 1938 г. получава Нобелова награда за физика. В построения от него първи ядрен реактор осъществява първата верижна реакция. Ферми е един от немногото физици, преуспели както в теоретичната физика, така и в експерименталната.

---

¹⁷⁴ https://ru.wikipedia.org/wiki/Золотое_правило_Ферми

¹⁷⁵ https://ru.wikipedia.org/wiki/Теория_возмущений

¹⁷⁶ https://bg.wikipedia.org/wiki/Енрико_Ферми

Веднага след получаване на наградата в Стокхолм (Нобелова награда за физика) Ферми, жена му и двете му деца – син и дъщеря, емигрират в САЩ и пристигат в Ню Йорк. Жена му Лаура е италианка, но от **еврейски произход**, а фашисткото правителство на Бенито Мусолини по подобие на нацисткия режим в Германия отскоро е въвело в действие дискриминационни антиеврейски закони.

Енрико Ферми е член на Академия деи Линчеи (1935 г.), чуждестранен член на **Академията на науките на СССР** (1929 г.), както и на международни научни дружества и организации. Президент на Американското физическо дружество (*American Physical Society*). **Счита се, за един от «бащите на атомните бомби»** ^[177]. (Ако майката е една – стана тя каквато стана с майката и толкова много бащи – всичките ядрени физици, без изключение! – б.а.))

В зависимост от **ориентацията на спиновете на формираните частици** се различават **два варианта** на бета-разпада. Ако спиновете на формираните при бета-разпада електрон и антинеутрино са паралелни (например бета-минус разпада), то протича преход от типа **Гамов - Телер**. Ако спиновете на електрона и антинеутрионото са ориентирани противоположно, протича преход от типа на **Ферми** ^[178]. (За спиновете на частиците вече си говорихме и стигнахме до под кривата круша – поне аз.)

Допълнителни изводи за β разпада.

Разрешени и забранени преходи. Преходи на Ферми и Гамов-Телер. ^[179] (Или пълен тюрлю-гювеч с дроб-сърма – б.а.)

Кулоновската бариера при β - разпада може да не се обсъжда (Ужас!). Тя се отнася само за позитроните, образуващи се вътре в ядрата. Главното е, че съотношението на неопределеност забранява (на Кулоновската бариера) *дълго да остава вътре в ядрата* (О, Дядо Боже!).

При β -разпада се получават три продукта с произволно разпределение по енергии. При това енергетическия спектър на всеки продукт е непрекъснат (**рис.4.5 – по оригиналния текст**). При е-

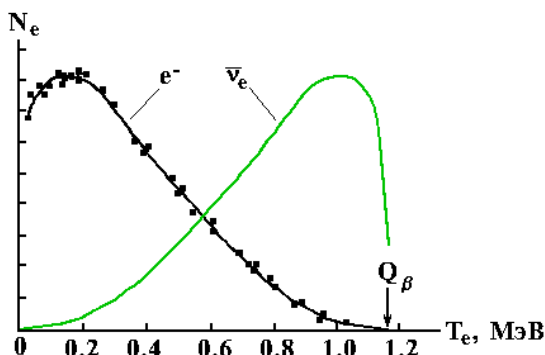
---

¹⁷⁷ Enrico Fermi Dead at 53; Architect of Atomic Bomb (29 ноември 1954). Проверено 21 януари 2013

¹⁷⁸ Ядерная физика в интернетe. МГУ (17 ноември 2015

¹⁷⁹ <https://studfiles.net/preview/367087/>

захващане имаме два продукта и спектъра е дискретен. Непрекъснатостта на β -спектъра (e) довела Паули в 1930 г. до идеята за съществуване на неизвестна неутрални частици с полу-цял спин и много малка маса. Ферми нарича тази частица, “неутрино” (ν_e) след открития в 1932 г. неутрон (n_0^1).

(рис.4.5 – по оригиналния текст)

Енергетически спектри на лептоните при разпада (β - разпада)

Неутриното много слабо взаимодейства с веществото и се изплъзва от погледа на наблюдателя. Неговият, пробег в твърда среда е 10^{15} км. (За по простите, като мен – може неутриното да си мине през Земята от край до край и никой да не го види и нищо да не го спре! За решеният проблем с неутриното от изпърдушника Канисков, може да прочетете в първата част на „Мокрите сънища на .....“) Едва в 1956 г. Райнес и Коуен им се удава експериментално да потвърдят съществуването на неутриното и оценят сечението на неговото взаимодействие с веществото.

В днешно време е установено, че слабото взаимодействие се осъществява от преноса (обмена) на т.н. наречените промеждутъчни бозони (**Частиците с голяма маса и много кратко време на живот (както твърдят учените за бозоните), никога, ама никога не могат да бъдат кванти на какво да е поле!!!!** Масата на тези „бозони“, според последните научни европейски изследвания са $80(W)$ и $91(Z) GeV$), които се явяват кванти на слабото поле, както фотоните са кванти на електромагнитното поле. (Ако,

това твърдение е вярно, ставаме свидетели на голям пробив на научното познание за устройството на Всемира! Само, че защо ли това не е така?) - А, сега да видите: Бозоните са открити през 1983 г. в CERN (Европейска организация за ядрени изследвания, Швейцария. Моля погледнете за „полезността“ от ЦЕРН в първата част на „Мокрите сънища на ....“).

Ето го краят (най-накрая) на глупостите....

За да не си мислят някои, че не сме в час с материята, която разчепкваме, е необходимо да спомена, че съществува и т.н. „Графика на Кюри“.

Графика на Кюри

Графиката на **Кюри**^[180] (известна също и като графика на **Ферми**, забележката: тук не става въпрос за известните Мария и Пиер Кюри) - е диаграма, която се използва за изучаване на бета-разпада. Това е енергетична зависимост на квадратния корен от количеството излъчени бета-частици с дадена енергия, делена на функцията на Ферми. За разрешени (и някои забранени) бета-разпада от графиката на Кюри е линеен (права линия, наклонена към страната на растежа на енергията). Ако неутриното има крайна маса (Опа! - как я измерихте, тази крайна маса?), то графиката на Кюри в близост до точката на пресичане с оста на енергията се отклонява от линейната част, благодарение на това отклонение се появява възможност да се измери масата на неутрино. (Дрън, дрън – дали неутриното нямаше маса.)

Великите учени са забелязали и т.н. двоен (**ββ**) бета- разпад, нека кажем няколко думи и за него:

Двоен (ββ) бета-разпад

Някой ядра могат да имат и двоен бета-разпад (**β β** -разпад), при който заряда на ядрата се изменя не с една, а с две единици!. В практически интересните случай такива ядра са бета-стабилни (т. е. прост бета-разпада е енергетически забранен), защото когато **β** - и **β β** -разпади са разрешени (и двата), вероятността за **β** -разпадането (обикновеното) е много повече, което пречи на изследванията на много по-редките **β β** -разпади. По този начин, **β** -разпада обикновено се изучава и прилага само за бета-стабилни ядра. (съвършен тюрлю-гювеч, с дроб-сърма! – б.а.)

---

¹⁸⁰ Наречена в чест на Франц Кюри (*Franz N. D. Kurie*), американски физик, не е родственик на Пиер и Мария Кюри (*Curie*)

История и противоречия между теорията и резултатите от експеримента:

Исторически изследването на бета-разпада довежда до първото физическо свидетелство за съществуването на неутрона. През 1914 година Джеймс Чадуик експериментално доказва, че енергията на електроните, изпускани при бета-разпада, има непрекъснат, а не дискретен спектър (виж.: „1. Важни формули и констатации“, текста около Рисунка 2.в. Там говорихме, за един т.н. „вечен двигател“. И, стигнахме до това явление, защото обяснихме и показахме, че от ядрото на атома постоянно се отделят електрони. Т.е. имаме един непрекъснат, а не дискретен спектър. Никъде в научните текстове няма да намерите обяснение на това явление! Но, ще намерите неадекватни обяснения от вида, показан по-долу в текста).

Ето ги обясненията: Това е очевидно противоречие („енергията на електроните, изпускани при бета-разпада, има непрекъснат, а не дискретен спектър“) със закона за съхранение на енергията, тъй като се оказва, че част от енергията се губи в процеса на бета-разпади. Вторият проблем се състои в това, че спина на атома на азот-14 е равен на 1, което противоречи на предсказанието на Ръдърфорд за $\frac{1}{2}$ спин. (Ами сега? – Сега отиваме до любовни писма, обяснения, псевдофилософски съждения и пр.) В известното си писмо (казах ли, че ще има любовни писма!), написано през 1930 година, Волфганг Паули предполага (?-Ужас!), че покрай електрони и протони в атомите има много лека неутрална частица, която той нарича неутрон. Той предполага (?-Ужас!), че този «неутрон» се изпуска (отзад в гащите) при бета-разпада и порано просто никой учен (или псевдоучен като мен) не го е наблюдавал.

Я, да видим кой е **Сър Джеймс Чадуик**? (Сър е титла, а не малкото име - бележка от Нейно Величество Кралицата на Англия!)

Сър^[181] **Джеймс Чадуик** (англ. *Sir James Chadwick*; 20 октомври 1891, Бенингтън, Чешир - 24 юли 1974, Кембридж) - английски физик, известен с откритието на **неутрона** и **фотоядер-**

---

¹⁸¹ Храмов Ю. А. Чэдвик (Чадвик) Джеймс (Chadwick James) // Физики: Биографический справочник / Под ред. А. И. Ахиезера. - Изд. 2-е, испр. и дополи. - М.: Наука, 1983. - с. 295 - 400 с

ната реакция, член Лондонското кралско общество (1927), лауреат на Нобеловска награда по физика за 1935 год. Ученик на Ръдърфорд. Завършил Манчестърският и Кеймбриджки университет.

Един от бащите (за майката вече говорихме.....) на атомната бомба. През 1943-1945 г. ръководи група английски учени, работещи в Лос-Аламовската лаборатория (САЩ) над проекта за **атомната бомба**.

Тук открих една голяма научна глупост: „През 1931 година Енрико Ферми преименува неутрон («нейтрон»- по оригинала) на Паули в неутрино (нейтрино – по оригинала), и през 1934 година Ферми публикува един много удачен модел на бета-разпада, в който участва т.н. неутрино“^[182].

Имам едно голо (от - голямо) предложение: - Всичките учени, които са участвали и участват пряко или котвено в проекти, които унищожават ЖИВОТА и неговите елементи на Земята (като например: човешки същества, животни, растения, минерали и др.) да бъдат ЗАБРАВЕНИ! [Нещо подобно на: „И, Херострат да бъде забравен“, театрална постановка с автор Григорий Горин. (Става въпрос за събитията около храма на Артемида, който е бил подпален от Херострат на 21 юли 356 пр.н.е.). Херострат бил младеж от Ефес, който искал на всяка цена да впише името си в историята. Оттам идва и изреча „Херостратова слава“ синоним на „Научна слава“ (лично мнение на автора на тези редове), означаващ придобиване на слава на всяка цена.] - Абе, тоа Канисков, и от театър ли разбира бе!

7. Неутрино (Още малко повторения и още малко пояснения, или премерване на някои части от тялото с тези на нобелистите и ЦЕРН... . – Да, ама къде отиде антинейтриното? – Тука е! Спокойно си спи в електрона. - Къде, къде? – В електрона, ай стига бе!)

НЕУТРИНО ^[183] В съвременната физика дадената елементарна частица наричат неутрино (от италианската дума „neutrone“

---

¹⁸² Зацепин Г. Т., Смирнов А. Ю.. Нейтрино // Физическая энциклопедия : [в 5 т.] / Гл. ред. А. М. Прохоров. - М.: Советская энциклопедия (тт. 1-2); Большая Российская энциклопедия (тт. 3-5), 1988-1999.

¹⁸³ По материали от „Исконная физика Аллатра“ стр.78

– „неутрон“). Официално хипотетичното съществуване на тази частица било предложено от **Волфган Паули** през 1930 година. Ученият се опитвал да обясни привидното нарушение на законите за съхранението на енергията и момента на количеството движение в процесите на бета-разпад на атомните ядра в качеството си на „крайно средство“, обясняващия този процес, извел хипотезата за съществуването на някаква слабо взаимодействаща частица. Знаменитият италиански физик **Енрико Ферми** (Enrico Fermi; 1901 – 1954) на основата на тази идея построил теорията на бета-разпада, смисъла, на която се състоял в това, че освен електрона при бета-разпада се отделя още някаква неизвестна на науката елементарна частица. За това той нарекъл дадената частица – неутрино. Експерименталното потвърждение за съществуването на неутриното било направено чак през 1956 година.

Неутриното е наречено „призрачна частица“. **На днешен ден официалната наука знае много малко за тази уникална частица.** Смята се, че да се засече неутриното е крайно сложно, за това е нужно създаването на специални условия, наличието на специално оборудване, скъпоструващи вещества и т.н. Известно е, че неутрино се създават и разрушават в резултат разпада на частиците, в които е задействано слабо ядрено взаимодействие. Неутриното изключително слабо взаимодейства с веществото и се отличава с висока проникваща способност. Предполага се, че тази частица се излъчва при превръщането на атомните ядра и разпадането на елементарните частици в недрата на Земята и атмосферата, вътре в Слънцето, другите звезди и т.н. (А, възможно ли е в процесите на фотосинтеза в растителните видове също да се образува, отделя или приема неутрино и ...антинейтрино? Интересни въпроси.....) В лабораторни условия източниците на неутрино се явяват ядрените реактори и ускорителите на заредени частици. Според учените мощен поток от неутрино пронизва целия Космос. (Около сто трилиона от тези частици пронизва всеки човек ежесекундно. А, растителните видове?) . Днес неутриното се разглежда като перспективен инструмент за изследване на космическите обекти (в това число Земята и Слънцето. А, защо не и царствата върху лицето на Земята - растително, животинско, минерално и човешко?), като възможност за получаване на точна и съвременна информация, това с успех се потвърждава и от учените от Allatra Science.

Действително неутриното също, както и фотона се явява една от най-малките и една от най-разпространените елементарни частици във Вселената. Неутриното е съставено от 5 фантомни частички По, две фантомни частички По съединени чрез фантомна частичка По-Аллат с други две фантомни частички По. (чертеж: Чертежче 1)

Струва си да обърнем внимание на следващия факт, свързан със силовата частичка - фантомната частичка По-Аллат. В състава на фотон-3 тя съединява две фантомни частичка По, благодарение на което дадената елементарна частица проявява доста по-грубо силово взаимодействие в материалния свят. В състава на неутриното фантомната частичка По-Аллат свързва четири фантомни частички По, благодарение на което дадената елементарна частица взаимодейства много по-слабо в материалния свят. (чертеж: Чертежче 1)

Отличителната способност на неутриното се явява **всепроникващото и качество**, което е следствие от нейното изключително слабо взаимодействие с веществото. **Нейната основна функция се състои в преноса на „вътрешната информация“ за обектите.** Но за разлика от фотона **тя не разрушава елементарните частици**, от които е съставен дадения обект, **неутриното само прочита информацията** от главните фантомни частички По на елементарните частици, от които е изграден дадения обект (**подобно на това, както реалната частичка По прочита информацията**). По този начин, **потокът от неутрино се превръща в носител на информацията за вътрешния строеж и състоянието на обектите и явленията**, за разлика от потоците фотони, които основно носят информация за външното състояние на обектите или явленията. **Неутриното носи в себе си информацията за вътрешния строеж и състояние на материята**, от която се освобождава (**тоест излиза от състава на сложните елементарни частици**), а също така **частично носи информация за материята**, през която преминава. **В последния случай неутриното осъществява информационна обмяна с главните фантомни частички По на елементарните частици, които влизат в състава на обекта.**

Неутриното може да съществува в няколко състояния (неутрино, антинеутрино и прочие), но за разлика от фотона, при него не се променя количествения състав на фантомните частички По

(той винаги се запазва неизменен - 5 фантомни частички По). Неутриното може да преминава от едно състояние в друго, в зависимост от това, дали влиза в състава на сложна елементарна частица (електрон, позитрон, неутрон, антинейтрон, протон, антипротон и пр.), или съществува само за себе си. В последния случай (КОГАТО съществува само за себе си) са му свойствени различни състояния, изхождайки от това, дали в дадения момент се явява преносител на информация или е освободен от информационен товар за другите обекти. Когато неутриното се явява ПРЕНОСИТЕЛ на информацията – **то може да бъде фиксирано в третото измерение.**

Неутриното - това е особена елементарна частица. Благодарение на това всепроникващо свойство, потоци от неутрино пронизват Земята, Слънцето, космическото пространство, други космически обекти и се явяват носители на уникална информация за състоянието на тези обекти. Последните изследвания в областта на физиката на елементарните частици, неутринната геофизика и неутринната астрофизика, извършени от работна група учени от Международното движение „АЛЛАТРА“, разкриват широки възможности за перспективни фундаментални и приложни изследвания. В процеса на изследванията става ясна съществената роля на космическите фактори влияещи за активизация на вътрешната динамика на Земята... Благодарение на Изконна Физика Аллатра се появи възможност не само фундаментално да се изучи поведението на неутриното, излизащо от недрата и собственото **септонно** (за повече подробности „Исконная физика Аллатра“) поле на Земята, да се изчислят определени взаимовръзки, но и да се разработят нови методи за прогнозиране активността на вулканите, много по-детайлно да се проучат съвременните магмени формации и геодинамична обстановка. Нещо повече, изниква възможност за оказване на непосредствено влияние върху дадените процеси с помощта на вулканическия геоинженеринг. Благодарение на Изконна Физика Аллатра, днес може уверено да се заяви, че вече е напълно реално да се контролират природните процеси. (за-

бележка: по-подробно вижте в доклада „За проблемите и последствията от глобалните климатични промени на Земята и ефективните методи за решаване на дадените проблеми“. ^[184]

Нека отново да припомним (От „Мокрите сънища на лечителя-билкар Васил Канисков“ част 1):

Разглеждаме таблицата с броя на фантомните частички, названието и знака (прецизиран запис) на елементарните частици^[185]:

Да си **припомним** (от I част на Мокрите сънища.....и от първата част от тази книжка)

1 стъпка - Ето така е изглеждал Света: **нищо**

2 стъпка - Ето така започва да изглежда Света: γ_3

3 стъпка - Ето така започва да изглежда Света: γ_4

4 стъпка - Ето така започва да изглежда Света: v_e

5 стъпка (Неизвестна за учените) - Вече така изглежда Света:

$$H_7 \rightarrow \gamma_3 + \gamma_4$$

6 стъпка - Вече така изглежда Света: $p_1^1 \rightarrow H_7(\gamma_3 + \gamma_4) + v_e$

7 стъпка - Още по-вече изглежда Света: $e_{-1}^0 \rightarrow H_7(\gamma_3 + \gamma_4) + 2.\gamma_3 \rightarrow 2.v_e + \gamma_3$, или пък така $e_{-1}^0 \rightarrow v_e + \gamma_3 + v_e^-$

[Малко допълнения: тук, както се забелязва, в състава на частицата протон и електрон влиза една и съща частица **H_7** , съставена от един силов и един информационен фотон ($\gamma_3 + \gamma_4$) . Ние (аз-де!) обикновено работим със структура на електрона от вида $e_{-1}^0 \rightarrow v_e + \gamma_3 + v_e^-$. но, никак няма да е лошо в нас да се прокардне усещането (не за ерекция по време на мокър сън), че ....електронът в зависимост от своята служба променя своята вътрешна структура и състав! (Това го казвам не между другото, а защото правя разлика от електрон, който влиза в състава на даден атом и електрон движещ се около атомите на веществата. В тази връзка искам да кажа, че: електроните откъснати в процеса на т.н. фотолиза на водата от молекулата на водата променят своята вътрешна структура и тогава участват в процесите в т.н. ЕТВ

---

¹⁸⁴ <http://allatra.org/ru/reports/o-problemah-iposledstvijah-globalnogo-izmenenijaklimata-na-zemle>).

¹⁸⁵ По материали от „Исконная физика Аллатра“ стр.78

– електрон-транспортна верига (виж първата част на „Мокрите сънища на ...“). Ах, горката „съвременна наука“ .....]

8 стъпка - (Неизвестна за учените) Още по-вече изглежда Света: $H_{25} \rightarrow e_{-1}^0 + p_1^1$ (Но може да изглежда и така: $H_{25} \rightarrow e_{+1}^0 + p_1^1$)

9 стъпка - Още по-вече изглежда Света: $n_0^1 \rightarrow e_{-1}^0 + p_1^1 + v_e^- + \gamma_3$

10 стъпка - (Неизвестна за учените) (Неизвестна 3, фантомни частички 39 По), знак неизвестен (приемаме $3H_{39}$)

11 стъпка - (Неизвестна за учените) (Неизвестна 4, фантомни частички 47 По), знак неизвестен (приемаме $4H_{47}$)

12 стъпка - (Неизвестна за учените) (Неизвестна 5, фантомни частички 60 По), знак неизвестен (приемаме $5H_{60}$)

13 стъпка - (Неизвестна за учените) (Неизвестна 6, фантомни частички 72 По), знак неизвестен (приемаме $6H_{72}$)

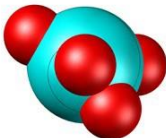
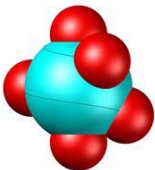

Нека разгледаме по-подробно това, което сме подчертавали или Да си вземем малко данни от по-горе в текста, с т.н. **Bold**:

На днешен ден официалната наука знае много малко за тази уникална частица (неутрино). Е, един мокър лечител билкар от своите мокри сънища, като кокошка, ще се опита да разнищи (за дарака вече знаете) въпросите.

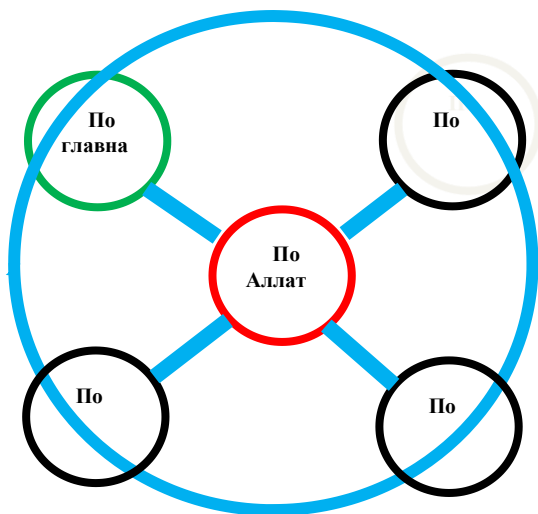
Неутриното е съставено от 5 фантомни частички По, две фантомни частички По съединени чрез фантомна частичка По Аллат с други две фантомни частички По. ....В състава на неутриното фантомната частичка По Аллат свързва четири фантомни частички По, благодарение на което дадената елементарна частица взаимодейства много по-слабо в материалния свят. (чертеж - Чертежче 1) Е, трябва да направим чертежче. Но, преди това да погледнем, какво горе-долу представлява неутриното^[186]:

---

¹⁸⁶ <https://allatra-science.org/publication/znaki-v-osnove-struktury-elementarnyh->

НЕЙТРИНО (5 По)	
вид сверху	вид спереди
	
Предположительный знак в структуре НЕЙТРИНО	

Ето го и нашето **Чертежче 1**, за **неутрино**то със съставящите го 5 частички (Като си смени посоката на въртене, може да го наречете **антинейтрино**!):

Чертежче 1

Да повторим: Предполага се, че тази частица (неутриното) се излъчва при превръщането на атомните ядра и разпадането на елементарните частици в недрата на Земята и атмосферата, вътре в Слънцето, другите звезди и т.н.

Учените твърдят, че „Свидетелство за съществуване антинеутрино е в резултат на наблюдението в опитната установка от схема 1 (виж предния раздел, във второто част на книжката „Мокрите сънища на ....“: „Антинеутрино“) и реакцията: $\nu_e^- + p_1^1 \rightarrow e^+ + n^0$ “ (И, за това уравнение е дадена Нобелова премия?!)

Ние направихме проверка, в цифрово изражение уравнението придоби вида $5 + 12 \rightarrow 13 + 33$ или $17 \neq 46$. Имаме разлика от 29 частички По. И, колкото и да се учудват учените, трябва да прибавим тези 29 частици под удобна форма (като елементарни частици, де) в ляво, за да се изравни реакцията. Или може би ядрените реакции в квантовата физика не се изравняват?

Уравнението изравнено в ляво с електрон, позитрон и силов фотон $e^- + e^+ + \gamma_3 = 29$ частици По има следния вид:

$$e^- + e^+ + \gamma_3 + \nu_{e^+}^- + p_1^1 \rightarrow e^+ + n^0$$

Да направим проверка: $13 + 13 + 3 + 5 + 12 \rightarrow 13 + 33$ или

$$46 = 46$$

Да видим какви реакции и реални физически явления се съдържат в така представеното вярно уравнение на реакцията:

$p_1^1 + e^- + \nu_{e^+}^- + \gamma_3 + e^+ \rightarrow e^+ + n^0$ и като се вземе в предвид, че

$p_1^1 + e^- + \nu_{e^+}^- + \gamma_3 \rightarrow n^0$ стигаме до (за под кривата круша говорихме в първата част на „Мокрите сънища на лечи.....“):

$$e^+ + n^0 \rightarrow e^+ + n^0$$

Ай, стига бе! Как го направи? – Ами правя го без презерватив и с твърда пишка (Е, това не е съвсем така. Аз, съм си вече на възраст...и ползвам скъсан презерватив!).

Е, сега аз питам (Като Стефан Цанев, в стихотворението си „Аз питам“ от стихосбирката „Козлодуй = mc^2 ...“ - Както виждате уважаеми читатели и той е коригирал уравнението на Айнщайн и то още в далечната 1972 година от $E=mc^2$, на Козлодуй = mc^2 . Явно ние българите (ай, ама аз българин ли съм?) притежаваме способността да внасяме поправки в световните „ценности“, в частта

квантова физика и ядрени реакции. Предполагам Стефан Цанев, ако започне (продължи) строителството на АЕЦ Белене, ще напише „Белене = ν_{e^+} „ или разшифровано - Белене равно на позитронно антинеутрино. Колко му прилича на АЕЦ Белене, самото наименование ... позитронно антинеутрино, а?): Та, сега, на кого да вярвам? На това: $\nu_e^- + p_1^1 \rightarrow e^+ + n^0$ или на това $e^- + e^+ + \nu_z + \nu_e^- + p_1^1 \rightarrow e^+ + n^0$ Кой ще отговори? – Никой! – Така и предполагах...

.....мощен поток от неутрино пронизва целия космос. Около сто трилиона от тези частици пронизва всеки човек ежесекундно.

.....Неутрино (ν) винаги в крайно състояние се появява в двойка ($\nu + e^+$) с позитрон (e^+), а антинеутрино (ν_e^-) – в двойка ($\nu_e^- + e^-$) с електрон (e^-).

Неутриното носи в себе си информацията за вътрешния строеж и състояние на материята, от която се освобождава (тоест излиза от състава на сложните елементарни частици), а също така частично носи информация за материята, през която преминава. В последния случай неутриното осъществява информационна обмяна с главните фантомни частички По на елементарните частици, които влизат в състава на обекта.

Неутриното „тоест излиза от състава на сложните елементарни частици“. Това, явно, означава, че то горкото (ν_{e^-}) заедно с братчето си ν_{e^+} се мотаят в краката на електроните, протоните и неутроните. И къде ли не още: „.....мощен поток от неутрино пронизва целия космос. Около сто трилиона от тези частици пронизва всеки човек ежесекундно.“

Ами през клетката, колко ли частици неутрино преминава за секунда! И, ако си мислим, че само минават и не вършат никаква работа – пак нищо не сме разбрали от мокрите сънища на билкаря.

Но, нека се върнем на твърдението, че **неутриното влиза в състава на сложните елементарни частици**. Ние твърде много, много не знаем за състава на елементарните частици (Това сигурно е признание на официалната наука?). Само, че в предната част на книгата, както и в предния разделна тази книга загатнахме за това. Да започнем с електрона, позитрона, протона и неутриното:

Електрона е съставен от електронно неутрино, силов фотон и позитронно антинеутрино. Това изглежда така:

$$e^- \rightarrow \nu_{e^-} + \gamma_3 + \nu_{e^+}^-$$
 (по тази причина, че позитронното антинейтрино е в състава на електрона, реакцията е „разрешена“ от великите учени, чрез двойката позитронно антинейтрино (за съвременните учени само антинейтрино) и електрон! **Обяснение на този факт, както ние го правим, тук, няма да намерите в научната литература, нито във великите мозъци на учените!** Защо? – Защото не сънуват мокри сънища!)

Позитрона е съставен от електронно антинейтрино, силов фотон и електронно нейтрино (е два броя електронно нейтрино). Това изглежда така:

$$e^+ \rightarrow \nu_{e^-} + \gamma_3 + \nu_{e^-}$$
 (По тази причина, че електронното нейтрино е в състава на позитрона, е „разрешена“ от великите учени двойката електронно нейтрино (за съвременните учени само нейтрино.) и позитрон! **Обяснение на този факт, както ние го правим, тук, няма да намерите в научната литература, нито във великите мозъци на учените!** Защо? – Защото не сънуват мокри сънища!)

Протона е съставен от електронно нейтрино, информационен фотон и силов фотон. Това изглежда така:

$$p_1^+ \rightarrow \gamma_3 + \gamma_4 + \nu_{e^-}$$

Неутрона е съставен от електрон, протон, позитронно антинейтрино и силов фотон. Това изглежда така:

$$n^0 \rightarrow e^- + p_1^+ + \nu_{e^+}^- + \gamma_3$$

От горните уравнения (**Моля не ги крадете**, те са изведени и създадени след дълъг и упорит „мокър сън“), можем да видим защо (Малко откъси от „мокрите сънища“):

1. Електрона носи отрицателен заряд – имаме в неговата структура позитронно антинейтрино (това е от твърдението на стандартните учени: „антинейтрино – винаги се явява двойка с електрон“) и освен това позитронното антинейтрино $\nu_{e^+}^-$ е дясно-поляризирана частица, а **дясно-поляризирана** частица има положителна спиралност $h = +1$ и стойност на електронното лептонно число L_e $L_e(\nu_{e^+}^-) = -1$.

2. Позитрона носи положителен заряд – имаме в неговата структура електронно нейтрино (това е от твърдението на стандартните учени: „нейтрино – винаги се явява двойка с позитрон“) и освен това електронното нейтрино (ν_{e^-}) е ляво-поляризирана частица, а **ляво-поляризирана** частица има отрицателна

спиралност $\hbar = -1$ и стойност на електронното лептонно число L_e $Le(v_{e^-}) = +1$.

3. Можем да видим и още много други неща, но това ната-
тък...

Някой учен до сега да е споменавал нещо такова? За зарядите
де! – Не!

Сега съвсем спокойно можете да кажете на децата си, защо
като обикаля електрона (с отрицателен заряд) около атомното
ядро на водородния атом Протий H_1^1 съставено от само един про-
тон (с положителен заряд) – електрона не пада върху ядрото на
атома, т.е. не се привлича от протона с положителен заряд. (Е,
нали във физиката се говори, че частици с разнопосочни заряди се
привличат (протон-електрон!!), де! – Това не съм го измислил аз.).
Защо? Ама, още ли не знаете отговора! Ай, ай – горкия аз! На
нищо не съм ви научил!

Ето, погледнете:

$$e^- \rightarrow \nu_{e^-} + \gamma_3 + \nu_{e^+} \quad \text{и} \quad p_1^+ \rightarrow \gamma_4 + \gamma_3 + \nu_{e^-}$$

Имаме две частици (по една в протона и електрона) елект-
ронно неутрино ν_{e^-} , които са с еднакви заряди и по тази при-
чина се отблъскват и държат електрона на прилично разстояние
от протона! (Майко мила! Къде се разбягаха нобелистите?) Но,
само да я няма едната частици – „майка мила“ ще стане! Ах,
колко било просто и лесно! – Да, ама за атомите в ядрата на които
има повече протони, а има и неутрони, как стои въпроса? – Е, то
за това си има атомен номер на химичните елементи, при които
обикновено протоните са равни на електроните и равни на атом-
ния номер. Е, ако е нарушено това равенство е станало горното
„майка мила“!

Та се оказва на практика, че от това нищо и никакво не-
утрино и антинеутрино много неща зависят.... А, пък тези
частици с милиарди преминават през нашето тяло само за се-
кунда!!

Още малко парченца, от „мокрите сънища на лечителя...“:

Как би изглеждала античастицата на протона? И може ли
да има такова нещо в природата?

Нека приеме, че се описва (за сега само изпърдушника Канис-
ков, го описва по този начин) протона така: $p_1^+ \rightarrow \gamma_4 + \gamma_3 + \nu_{e^-}$

Ами, ако на мястото на електронното неутрино ν_{e^-} се намести като „такова“ в дамски кюлоти, позитронното антинеутрино ν_{e^+} , какво ще се получи? Ще се получи ..... елементарната частица **антипротон!** (- Ай, стига бе! Кога стана калайджия, кога ти почерня задника? Та започна да измисляш и нови частици. Ти имаш ли толкоз акъл, бе? – Имам-нямам, това е положението!). Ето я частицата **антипротон**:

$$p_1^- \rightarrow \gamma_4 + \gamma_3 + \nu_{e^+}$$

А, на мен ми се ще да допълня още нещо за съдържанието на елементарните частици в ядрото на атома (става въпрос за протони и антипротони). Как ли би изглеждал света, ако в ядрото на атомите на химичните елементи се мъдрят по двойки протон и антипротон? И, не е ли наличието и начина на присъствие на двойките протон-антипротон да определят т.н. **валентност**, на тези елементи. А?

Може ли да разгледаме (малко предварително – б.а.) т.н. аниhilация на протон и антипротон:

$$\text{Протон} \quad p_1^+ \rightarrow \nu_{e^-} + \gamma_4 + \gamma_3$$

$$\text{Антипротон} \quad p_1^- \rightarrow \nu_{e^+} + \gamma_4 + \gamma_3$$

А, сега де?

$$p_1^+ + p_1^- \rightarrow ?$$

$$\text{Пишем:} \quad p_1^+ + p_1^- \rightarrow (\nu_{e^-} + \gamma_4 + \gamma_3) + (\nu_{e^+} + \gamma_4 + \gamma_3) \rightarrow \nu_{e^-} + \gamma_4 + \gamma_3 + \nu_{e^+} + \gamma_4 + \gamma_3$$

Представяме (без високо технологично-научни обяснения от ЦЕРН):

$$e^- \rightarrow \nu_{e^-} + \gamma_3 + \nu_{e^+}$$

Или, можем да запишем (Тоа, ни побърка! – Крещят учениците. – Още малко, това не е побъркване...):

$$p_1^+ + p_1^- \rightarrow e^- + \gamma_3 + \gamma_4 + \gamma_4$$

Или още:

$$p_1^+ + p_1^- \rightarrow e^- + \nu_{e^+} + \gamma_3 + \gamma_3$$

Проверка:

$$12 + 12 \rightarrow 13 + 5 + 3 + 3$$

Ама, откъде-накъде се получи това антинеутрино? – Получи се от вашето условие г-да учени, че: „**антинеутрино – винаги се явява двойка с електрон** т.е. ($e^- + \nu_{e^+}$).“

По тази причина (Ето тук, съм изцяло ваш!) трябва да извърша, следната трансформация:

$$\gamma_3 + \gamma_4 + \gamma_4 \rightarrow \nu_{e^-}^+ + \gamma_3 + \gamma_3$$

Нека озвучим изразът: - Сборът от два информационни фотона при взаимодействие с един силов фотон, се трансформира в сбор от два силови фотона и ...едно позитронно антинейтрино. Естествено в записа $\gamma_3 + \gamma_3$ се крие достатъчно количество енергия..... (Ще спра до тук!)

Проверка:

$$3 + 4 + 4 \rightarrow 5 + 3 + 3$$

Да повторим (Повторението, казват учените, е майка на знанието и ..баща на затъпяването – прибавяхме малко по късно ние от соц-училищата! И по простата причина, че все повтаряхме БКП, социализъмЪ и КомунизъмЪ стигнахме до затъпяване, т.е. до Демокрация!): Нейтриното може да съществува в няколко състояния (**нейтрино, антинейтрино** и прочие), но за разлика от фотона, при него не се променя количествения състав на фантомните частички По (той винаги се запазва неизменен – 5 фантомни частички По). Нейтриното може да преминава от едно състояние в друго, в зависимост от това, дали влиза в състава на сложна елементарна частица, или съществува само за себе си. В последния случай (съществува само за себе си) са му свойствени различни състояния, изхождайки от това, дали в дадения момент се явява преносител на информация или е освободен от информационен товар за другите обекти. Когато нейтриното се явява преносител на информацията – то може да бъде фиксирано в третото измерение.

Нейтриното може да бъде преносител на информация и да бъде фиксирано в трето измерение (разбирай в материалния свят), ако се **представя и преминава** през формите на информационните (γ_4) и силовите фотони (γ_3), не без посредничеството и участието на непознатата за науката частица (H_7), която всъщност е пакет от силов и информационен фотон :

$$\gamma_4 + \gamma_4 + \gamma_3 \rightarrow \gamma_4 + H_7 \rightarrow \nu_{e^-}^+ + \gamma_3 + \gamma_3$$

(Забележка: **Нейтриното никога не отдава главната си частици на други частици и не се разлага на по малки частици!** Заради естеството в съдържанието на частичките и начина на тяхното свързване (никога не може да се промени техния брой (5 бр.) – виж по-горе подчертания текст) на нейтриното и антинейтриното, това не може да се случи.)

Интересно, каква ли информация може да носи неутриното? Ще ми се да погледнем реакцията и уравнението на т.н., от учените, „зараждане двойка електрон и позитрон“, както и реакцията и уравнението на т.н. от учените „Стартова реакция на Слънцето“:

$e^- + e^+ \rightarrow \gamma_3$ - Зараждане двойка електрон и позитрон

$p_1^+ + p_1^+ \rightarrow H_1^2 + e^+ + \nu_{e^+}^-$ - Стартова реакция на Слънцето

Като се забелязва от двете уравнения имаме ситуации, в които: „Неутриното може да преминава от едно състояние в друго, в зависимост от това, дали влиза в състава на сложна елементарна частица (в случая на „Зараждане двойка електрон и позитрон“ то е в състава на частиците позитрон и електрон), или съществува само за себе си (в случая на „Стартова реакция на Слънцето“ то е получено от реакцията на съединяване на моите приятели протоните, а защо не и на двама мои приятели Протий).“ Явно, във второто уравнение за да бъде фиксирано неутриното в трето измерение, то е станало „преносител на информацията“. Да минем през дарака:

$$e^- + e^+ \rightarrow \gamma_3$$

Проверка:

$$13 + 13 \rightarrow 3 \quad 26 \neq 3$$

Имаме разлика от 23 частици, които представяме така: позитрон -13 частици и две частици неутрино - 10 (виждате ли колко не внимавате в текста: имаме частица електронно неутрино и позитронно антинейтрино, а не две частици неутрино). Ама, защо така? – Защото, трябва да спазваме правилото на двойките електрон-позитронно антинейтрино и позитрон-електронно неутрино! (нали така уважаеми учени). Получаваме реалното уравнение и реакция:

$$e^- + e^+ \rightarrow \gamma_3 + e^+ + \nu_{e^-} + \nu_{e^+}^-$$

И, понеже, и както знаем: $e^- \rightarrow \nu_{e^-} + \gamma_3 + \nu_{e^+}^-$

То, получаваме:

$$e^- + e^+ \rightarrow e^+ + e^-$$

Ай, стига бе! Тоа Канисков не го ли поръчахме? Защо е още жив?!

Поръчан не поръчан, моля уважаеми учени да си запишат „сдържаното“ уравнение на явлението „Зараждане двойка електрон и позитрон“:

$$e^{-} + e^{+} \rightarrow e^{+} + \nu_{e^{-}} + \gamma_3 + \nu_{e^{+}}^{-}$$

Какво е видно от това уравнение? – Поради наличието на двойката електронно неутрино ($\nu_{e^{-}}$) и позитронно антинейтрино ($\nu_{e^{+}}^{-}$) в състава на елементарната частица електрон $e^{-} \rightarrow \gamma_3 + \nu_{e^{-}} + \nu_{e^{+}}^{-}$, той не стои на една място. И все се мести – абе да не би това да е **причина за т.н. електронни облаци** около ядрото на атомите? И, това става не без помощта на, моя приятел, силовия фотон γ_3 . (Припомняме и още нещо: **Неутриното може да преминава от едно състояние в друго, в зависимост от това, дали влиза в състава на сложна елементарна частица, или съществува само за себе си.**) Ето го - неутриното съществува самостоятелно в двойката $\nu_{e^{-}} + \nu_{e^{+}}^{-}$, но за кратко време (докато даде информация за елементарната частица, в състава на която е участвал или ще участва). Но, моят приятел силовия фотон γ_3 се опитва да отнеме частичка (такава му е службата) от неутриното и/или антинейтриното поради факта, че е близо до тях (закона за гравитацията, а не на слабото взаимодействие): $\nu_{e^{-}} + \gamma_3 + \nu_{e^{+}}^{-}$. Заради естеството в съдържанието на частичките (частичка - не частица) и начина на тяхното свързване (никога не може да се промени техния брой (5 бр.) – виж по-горе подчертания текст) на неутриното и антинейтриното, това не може да се случи и опита на **силовия фотон завършва с ... образуването и структурирането на електрон:**

$$e^{-} \rightarrow \nu_{e^{-}} + \gamma_3 + \nu_{e^{+}}^{-}$$

Тц, тц, тц.....(Цъкят, като стар механичен часовник учениците...от ЦЕРН)

Минаваме нататък:

$$p_1^{+} + p_1^{+} \rightarrow H_1^2 + e^{+} + \nu_{e^{-}}$$

$$\text{или така: } p_1^{+} + p_1^{+} \rightarrow (1.p_1^1 + 1.n_0^1)1.e_{-1} + e^{+} + \nu_{e^{-}}$$

Правим проверка:

$$12 + 12 \rightarrow (1.12 + 1.33)1.e_{-1} + 13 + 5$$

$$24 \rightarrow 45 + 13 + 5 \quad 24 \neq 63$$

Имаме разлика от 39 частички По, които можем да представим като комбинация от електрони и позитрони (или само електрони, или само позитрони) общо от 3 броя - $3.13=39$. Всичкото това трябва да се прибави в ляво на уравнението, за да имаме изравняване в реакцията. Трябва обаче, да имаме в предвид наличието в дясно на един интересен атом на химично елементче наречен

Деутерий (H_1^2). Който съдържа един протон, един неутрон и един електрон – нека го покажем: $(1.p_1^1 + 1.n_0^1)1.e_{-1}$. Колко красиво и прегледно! По тази и ред други причини ние (по точно аз, с посинелите гърди) трябва да имаме:

$$n^0 \rightarrow e^- + p_1^+ + v_{e^+}^- + \gamma_3$$

В ляво имаме два протона и ни е лесно: единият ще влезе в състава на неутрона n^0 , а другия да се намести в ядрото на атома на Деутерия H_1^2 става въпрос за $(1.p_1^1 + 1.n_0^1)1.e_{-1}$. Но, ни трябва един електрон за да си добием неутрино, антинейтрино и фотон. Както и още един електрон за да имаме нещо, което да обикаля около ядрото на Протий. По тези съображения (е и други) прибавяме в ляво два електрона и един позитрон.

И ето, го съдържаното уравнение:

$$e^+ + e^- + e^- + p_1^+ + p_1^+ \rightarrow H_1^2 + e^+ + v_{e^-}$$

Единият от електроните не се търпи с братчето си и се разлага на: $e^- \rightarrow \gamma_3 + v_{e^-} + v_{e^+}^-$ получава се нещо такова:

$$e^+ + (\gamma_3 + v_{e^-} + v_{e^+}^-) + e^- + p_1^+ + p_1^+ \rightarrow (1.p_1^1 + 1.n_0^1)1.e_{-1} + e^+ + v_{e^-}$$

Знаем, че: $n^0 \rightarrow e^- + p_1^+ + v_{e^+}^- + \gamma_3$

Получаваме:

$$\begin{aligned} (1.p_1^1 + 1.n_0^1) + e^+ + v_{e^-} \\ \rightarrow (1.p_1^1 + 1.n_0^1)1.e_{-1} + e^+ + v_{e^-} \end{aligned}$$

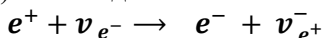
- Глупак! Защо ни заблуждаваш, къде ти е електрона, които трябва да обикаля около и да влиза в състава на атома на Деутерий $(1.p_1^1 + 1.n_0^1)1.e_{-1}$? - Веднага ще се появи! Ако внимателно сте прочели материалите в първата част на мокрите сънища, ще видите, че Васил Манев показва и доказва, че (при определени условия): за съвсем кратко време протона избухва и също за кратък интервал от време ($\leq 10^{-12}$ s) се появява същия протон и се отделя ново вещество във вид на ...електрон. Ето, появи се търсения от Вас електрон!

И така:

$$\begin{aligned} (1.p_1^1 + 1.n_0^1)1.e_{-1} + e^+ + v_{e^-} \\ \rightarrow (1.p_1^1 + 1.n_0^1)1.e_{-1} + e^+ + v_{e^-} \end{aligned}$$

Готово!

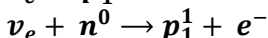
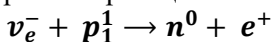
- Да, ама каква е службата на двойката $e^+ + \nu_{e^-}$? Интересен въпрос – Браво! Службата на двойката позитрон и електронно неутрино е същата като службата на двойката електрон и позитронно антинейтрино. Те си се „менкат“ постоянно (и постоянно влияят върху другите частици изграждащи т.нар. от учените - материя!)! По следната схема и със съответна реакция:

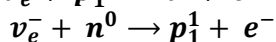
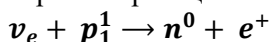
Стига ви толкова, че всичко ще ми окрадете – ще ми остане само употребявания кондом (Често в мокрите си сънища, за по голяма безопасност – да не се заплоди някой, ползвам предпазни средства – кондоми.).

Чакайте, чакайте нека погледнем верността и физическата същност на реакциите посочени от нобеловите лауреати (Виж предния раздел):

Разрешени реакции:

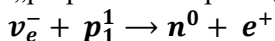

Забранени реакции:

Започваме с „разрешената“ от учените реакция $\bar{\nu}_e + p_1^1 \rightarrow n^0 + e^+$ и с нейната сестричка „неразрешената“ пак от учените реакция $\nu_e + p_1^1 \rightarrow n^0 + e^+$. В този, именно в този момент ако попитате стандартните учени защо едната реакция е разрешена, а другата не е, те ще ви отговорят така: - Разрешена е заради разрешената двойка електронно неутрино и позитронно антинейтрино ($\bar{\nu}_e: e^+$) и не е разрешена заради забранената двойка електронно неутрино и позитрон $\nu_e \neq e^+$. Но, това уважаеми приятели не е цялата истина! Даже не е и истината, защото забраната на учените идва не от теоретичните им предположения и потвърдени резултати (като си му е реда в науката) а от наблюдения и коментирание на наблюденията (често изкривени от действителността). Какво имаме в предвид:

За „разрешената“ реакция:

Проверка:

$$5 + 12 \rightarrow 33 + 13 \quad \text{или} \quad 17 \neq 46$$

Имаме разлика от 29 частици, които ще представим като: един позитрон, един електрон и един силов фотон.

Вярната реакция (За която няма, и няма да имам нобелова премия – поне ми дайте медалчето от училище!):

$$e^+ + e^- + \gamma_3 + \nu_e^- + p_1^1 \rightarrow n^0 + e^+$$

$$e^+ + e^- + \gamma_3 + \nu_e^- + p_1^1 \rightarrow n^0 + e^+$$

Ние знаем, че:

$$n^0 \rightarrow e^- + p_1^+ + \nu_e^- + \gamma_3$$

Тогава:

$$n^0 + e^+ \rightarrow n^0 + e^+$$

И това се получи, защото имаме позитронно антинеутрино (ν_e^-), което влиза задължително в състава на неутрона (n^0)!

Сега преминаваме към „неразрешената“ реакция:

$$\nu_e + p_1^1 \rightarrow n^0 + e^+$$

Проверката е равнозначна, но:

Проверка:

$$5 + 12 \rightarrow 33 + 13 \quad \text{или} \quad 17 \neq 46$$

Имаме разлика от 29 частици, които ще представим като: един позитрон, един електрон и един силов фотон.

Вярната реакция (за която няма и няма да има нобелова премия):

$$e^+ + e^- + \gamma_3 + \nu_e + p_1^1 \rightarrow n^0 + e^+$$

Всичко е изравнено, но не е изпълнено условието в неутрона да има едно позитронно антинеутрино:

$$n^0 \rightarrow e^- + p_1^+ + \nu_e^- + \gamma_3$$

А, имаме едно неутрино ν_e , което е в противоречие с действителната структура на неутрона.

$$n^0 \neq e^- + \gamma_3 + \nu_e + p_1^1$$

По тази причина, реакцията не е разрешена. (Някъде в научната литература, този факт да е известен или поне да е поднесен в този вид? – Тцъ!)

Да вървим нататък:

За „разрешената“ реакция:

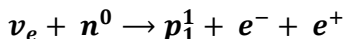
$$\nu_e + n^0 \rightarrow p_1^1 + e^-$$

Проверка:

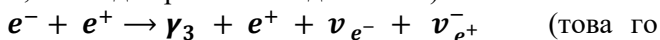
$$5 + 33 \rightarrow 12 + 13 \quad \text{или} \quad 38 \neq 25$$

Имаме разлика от 13 частици, които ще представим като: един позитрон

Вярната реакция (за която няма и няма да има нобелова премия):

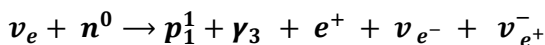

Позитрона и електрона са твърде възбудени, като мен и си правят (не секс, пък и да правят няма да е лошо) това:

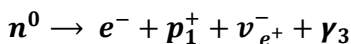

направихме по горе, нали, когато коригирахме невярната реакция:
 $e^- + e^+ \rightarrow \gamma_3$)

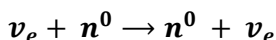
Получаваме:

Ние знаем, че:

Тогава:

И това се получи, защото имаме позитронно антинеутрино, което влиза задължително в състава на неутрона!

Тц, тц, тц... Нищо не казват стандартните учени! Само цъкът с език, като електронни часовници. – Абе, глупак, електроните часовници не цъкат!

- Като ме наричате глупак, покажете защо е „забранена“ реакцията от вида: $v_e^- + n^0 \rightarrow p_1^1 + e^-$

Чакам.....

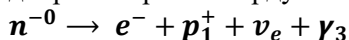
Забележка: На горните въпроси за разрешените и неразрешените реакции ще се спрем в края на този раздел, още веднъж и по подробно!

Докато чакам, би ли могло да съществува освен антипротон и...антинеутрон? – Този е изключително нахален!

Как би изглеждал т.н. от нас (От мен – за да не ви обърквам с моите мокри сънища) антинеутрон:

Би изглеждал така: n^{-0} Абе, я не ни баламосвай! Ами, ни, покажи вътрешното му съдържание: структура и връзки. - Ще ги покажа! А, вие решихте ли горната задача! – Не.

Ето го (Аз съм добронамерен изпърдушник):

Както забелязвате в структурата и съдържанието на антинеутрона се мъдри не позитронно антинеутрино ($v_{e^+}^-$), а нашето електронно неутрино (v_e) !

Ай стига бе! Това не може да бъде! – Не може, ама **може!**

В състоянието на **частица** електрона притежава външен отрицателен заряд и **ляво странна спирала**, а в състояние на **вълна** **дясно странна спирала** и външен положителен заряд, като цялото това преобразуване се случва благодарение на езоосмоза (първичния тласък).

МАСИ (не маси и столове и софри)

Тук ми се ще да поработим малко с масите на частиците. Защото както и да го въртим елементарните частици си имат маси. Ние в предната част на „мокрите сънища ...“ говорихме по тези въпроси.

Също си направихме експеримент да видим, някой нещо, дали е разбрал и вместо масата на протона сметнахме масата на електрон.... (Никой до сега не е казал нищо, защото и книгата – не е отпечатана! – Добре де, ще ти я отпечатаме, но с предпечатна обработка – „майка мила“! Така, че нищо да не се разбира, когато се чете от някой като теб!)

Данните за масите на елементарните частици **според стандартните учени** изглеждат така :

За **неутриното**^[187] –

Маса: по-малко от $0,28 \text{ eV}$ (или нещо като нищо)

Превръщаме в: $4,9914533396 \cdot 10^{-35} \text{ kg}$

(по-малко или равно от) $\leq 0,00049914533396 \cdot 10^{-31} \text{ kg}$ (изравняваме навсякъде с такъв степенен показател (10^{-31}), защото е го-тин)

За **електрона**^[188] –

Маса: $9,10938356(11) \cdot 10^{-31} \text{ kg}$

За **протона**^[189] –

$(1,672\,621\,898(21) \cdot 10^{-27} \text{ kg})$

Маса: $1672\,6,21\,898(21) \cdot 10^{-31} \text{ kg}$

За **неутрона**^[190]:

Маса:

$16749,27\,29(28) \cdot 10^{-31} \text{ kg}$

---

¹⁸⁷ <http://physics.nist.gov/cuu/Constants/Table/allascii.txt> **Fundamental** **Physical**
Constants --- Complete Listing

¹⁸⁸ <http://physics.nist.gov/cuu/Constants/Table/allascii.txt> **Fundamental** **Physical**
Constants --- Complete Listing

¹⁸⁹ <https://www.nist.gov/?mp>

¹⁹⁰ <http://physics.nist.gov/cuu/Constants/Table/allascii.txt> **Fundamental** **Physical**
Constants --- Complete Listing

За фотона^{[191][192]}:

(Твърдението на официалната наука, е че: фотона е без масова неутрална частица т.е. **няма маса, няма заряд**. Въпреки всичко, те са записали маса: $0 (< 10^{-22} \text{ eV}/c^2)$)

$0 (< 10^{-22} \text{ eV}/c^2)$

(Този израз за масата на фотона, официално, никой не ползва

$$\mathbf{m} = \frac{h_p}{c_0^2} \mathbf{v} - \text{защо?})$$

Нека пресметнем масата на фотона m_f : ще делим 10^{-22} eV със скоростта на светлината на квадрат (така искат стандартните учени).

$$1\text{ eV} = (1,60206 \pm 0,0003) \cdot 10^{-19} \text{ J}$$

Прилагаме за енергията на фотона:

$$E_f = 1.10^{-22} \text{ eV} = (1,60206 + 0,0003) \cdot 10^{-19} \cdot 1.10^{-22} j$$

$$= 1,602 \cdot 10^{-41} j$$

Ползваме: $E = m \cdot c^2$ и от тук

$$\begin{aligned} m_f &= \frac{1,602 \cdot 10^{-41}}{9 \cdot 10^{16}} \frac{j \cdot s^2}{m^2} = 0,178 \cdot 10^{-57} \frac{j \cdot s^2}{m^2} \\ &= 1,78 \cdot 10^{-58} \frac{N \cdot m \cdot s^2}{m^2} = 1,78 \cdot 10^{-58} \frac{N \cdot s^2}{m} \\ &= 1,78 \cdot 10^{-58} \frac{kg \cdot m \cdot s^2}{m \cdot s^2} = 17,8 \cdot 10^{-57} kg \\ &= 1,78 \cdot 10^{-53} g \end{aligned}$$

[illegible]

Ние (По точно, глупакът – Васко-Ази) Стигнахме до някой умозаклучения (То, къде акъл в мене, ама хайде!). Те изглеждаха така:

$$n^0 \rightarrow e^- + p_1^+ + v_e^- + \gamma_3$$

$$p_1^+ \rightarrow \gamma_3 + \gamma_4 + \nu_e$$

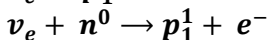
$e^- \rightarrow \nu_e + \gamma_3 + \bar{\nu}_e$ или, кой знае защо може и така

$$e^- \rightarrow 2. \nu_e^{-(+)} + \gamma_3$$

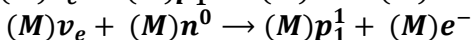
191 Черные дыры Керра помогли физикам взвесить фотоны (2012)

¹⁹² **Pani Paolo, Cardoso Vitor, Gualtieri Leonardo, Berti Emanuele, Ishibashi Akihiro.** Black-Hole Bombs and Photon-Mass Bounds (англ.) // Physical Review

С „разрешени реакции“:

За масата (**М**) на частиците участващи в процесите мога и
м правото да запиша:

За **неутрино**то (и **антинейтрино**)

За **електрона** (и позитрона)

За **протона** (може и за антипротона – има го!)

За нейтрона

За фотона: $17,8 \cdot 10^{-57} \text{ kg}$

[illegible]

$$(M)v_e^- + (M)p_1^1 \rightarrow (M)n^0 + (M)e^+$$

$$0,00049914533396 \cdot 10^{-31} \text{ kg} +$$

$$16\,726,21\,898(21) \cdot 10^{-31} \text{ kg} \rightarrow 16\,749,27\,29(28) \cdot 10^{-31} \text{ kg} +$$

$$9,10938356(11) \cdot 10^{-31} kg$$

$$16726,21947914533396 \cdot 10^{-31} kg$$

$$\rightarrow 16758,38228356 \cdot 10^{-31} kg$$

Имаме разлика от: **$32,16280441466604 \cdot 10^{-31} kg$** .

Ако, това за стандартните учени е пренебрежимо малка разлика, и може да се приравни на „0“ (нула), и то в ядрената физика – аз няма какво да казвам повече.....за тези учени. Ако са доблестни, този вид учени, ще приемат, че тяхното уравнение от вида: $v_e^- + p_1^1 \rightarrow n^0 + e^+$ Не е вярно! А, е вярно на изпърдушника Канисков. И то има вида: $e^+ + e^- + \gamma_3 + v_e^- + p_1^1 \rightarrow n^0 + e^+$

- 242 -

позитрон и да ви остане масата ... на фотона. А, не да ми говорите, че фотона нямал маса!

$$e^+ + e^- + \gamma_3 \rightarrow 32,16280441466604 \cdot 10^{-31} kg$$

$$9,10938356(11) \cdot 10^{-31} kg + 9,10938356(11) \cdot 10^{-31} kg +$$

$$\gamma_3 \rightarrow 32,16280441466604 \cdot 10^{-31} kg$$

Или

$$\gamma_3 \rightarrow 32,16280441466604 \cdot 10^{-31} kg -$$

$$18,21876712 \cdot 10^{-31} kg$$

Получаваме за масата на този вид фотон: $\gamma_3 \rightarrow 13,94403729466604 \cdot 10^{-31} kg$ Хайде, вече можете да си пресметнете енергията, честотата и пр., т.е. вида на фотона!

Да вървим нататък, пак при следващата „разрешена“ от учните реакция:

$$(M)v_e + (M)n^0 \rightarrow (M)p_1^1 + (M)e^-$$

Заместваме със съответните стойности:

$$0,00049914533396 \cdot 10^{-31} kg +$$

$$16\ 749,27\ 29(28) \cdot 10^{-31} kg \rightarrow$$

$$16\ 726,21\ 898(21) \cdot 10^{-31} kg + 9,10938356(11) \cdot 10^{-31} kg$$

$$16\ 749,27339914533396 \cdot 10^{-31} kg \rightarrow$$

$$16\ 735,32836356 \cdot 10^{-31} kg$$

Имаме разлика от: $13,94503558533396 \cdot 10^{-31} kg$. Ако, това за стандартните учени е пренебрежимо малка разлика, и може да се приравни на „0“ (нула), и то в ядрената физика – аз няма какво да казвам повече.....за тези учени. Ако са доблестни, този вид учени, ще приемат, че тяхното уравнение от вида:

$$v_e + n^0 \rightarrow p_1^1 + e^-$$

Не е вярно! А, е вярно на изпърдушника Канисков. И то има вида: $v_e + n^0 \rightarrow p_1^1 + e^- + e^+$

Но, господата учени много добре знаят, че позитрона има маса равна на масата на електрона: $9,10938356(11) \cdot 10^{-31} kg$ (И на много места тази маса е стандарт) И, този резултат, който се получава $13,94503558533396 \cdot 10^{-31} kg$ говори, че нещо в дясно на уравнението е по тежко и трябва да бъде по-тежко с $4,83565202533396 \cdot 10^{-31} kg$. Кое е „по-тежкото“ протона, електрона или позитрона? Или може би в ляво неутрона е по-лек с $4,83565202533396 \cdot 10^{-31} kg$ или не е измерено правилно неговото тегло от стандартните учени? Може ли някой да отговори на тези въпроси? – Да чакам?!

Ние в предната част на „мокрите сънища ...“ говорихме и по тези въпроси и те изглеждаха така:

„Явно има нещо или неща, които убягват от зоркият научен поглед на академичния състав и нобеловите отличници на институциите. (Дано не са от институциите, които раздават медали и награди според партийна принадлежност на родителя, както на мен уж ми дадоха медала за завършено образование! – става въпрос естествено за седми клас - де!).

Но, въпреки всичко продължавам да твърдя, че силите, които привличат електрона към ядрото на атома (в нашия случай с водородния атом – електрона към протона) не са нито гравитационни, нито слабо ядрени, нито пък много силно ядрени! **И, продължавам да се учудвам на това: как фотон може да възбуди атом или молекула и електроните от атома или молекулата да получат енергия, и да влязат в по-високо ниво (фото - физически етап на фотосинтезата). А, не щеш ли после като се връщат в първоначалното стабилно положение да излъчат фотон (при Айнщайн два) и да свършат сумата му и полезни и удобни за учените работи (като например да дадат енергия на фото-система и да захранят с електрони т.н. електрон-транспортна верига на фотосинтезата, като направят на пух и прах водата).**“ – Сякаш и във втората част на „Мокрите сънища....“ няма да можем да дадем ясни обяснения на тези процеси ... или, кой знае?

Още малко! Ние (По точно изпърдушникът Канисков) утвърдихме тезата, че

За електрона:

$$e^- \rightarrow \nu_e + \gamma_3 + \nu_e^-$$

За позитрона:

$$e^+ \rightarrow \nu_e^- + \gamma_3 + \nu_e$$

За двойката неутрино и антинейтрино и тяхната „анихилация“:

$$\nu_e + \nu_e^- \rightarrow \gamma_3 + \gamma_4 + \gamma_3$$

Още нещо! Имаме показана реакция от учените ядрени физици (формули на реакции при анихилация) за електрона и позитрона в следния вид:

1. $e^+ + e^- \rightarrow 2 \cdot \gamma_3$
2. $e^+ + e^- \rightarrow p^1 + p^-$

Ще разгледаме втората реакция (естествена и първата и втората реакции са мека казано несдържани?)

$$e^+ + e^- \rightarrow p^1 + p^- \quad \text{правим проверка } 13 + 13 \rightarrow 12 + 12$$

$26 \rightarrow 24$ имаме разлика от две частички По. Представаме вярната реакция в следния вид:

$$\gamma_3 + e^+ + e^- \rightarrow p^1 + p^- + \nu_e$$

Знаем, че структурата на антипротона (p^-) има следния вид

$$p^- \rightarrow \gamma_3 + \gamma_4 + \nu_e^-$$

Тогава:

$$\gamma_3 + e^+ + e^- \rightarrow p^1 + (\gamma_3 + \gamma_4 + \nu_e^-) + \nu_e$$

Знаем също, че:

$$\nu_e + \nu_e^- \rightarrow \gamma_3 + \gamma_4 + \gamma_3$$

Тогава:

$$\gamma_3 + e^+ + e^- \rightarrow p^1 + \gamma_3 + \gamma_4 + \gamma_3 + \gamma_4 + \gamma_3$$

Знаем също, че:

$$\nu_e + \nu_e^- \rightarrow \gamma_3 + \gamma_4 + \gamma_3 \quad \text{и} \quad p^1 + \gamma_4 \rightarrow e^- + \gamma_3$$

Тогава:

$$\gamma_3 + e^+ + e^- \rightarrow (\nu_e^- + \gamma_3 + \nu_e) + (\nu_e + \gamma_3 + \nu_e^-) + \gamma_3$$

По долу, ще видите, че двойката $\nu_e + \nu_e$ няма как да „анихилира“. Но електрона може да се преобразува в $e^- + \gamma_3 \rightarrow p^1 + \gamma_4$ само и единствено от силовия фотон γ_3 .

От тук, също, можем да твърдим, че:

Електрона има подредбата и структурата:

$$e^- \rightarrow \nu_e + \gamma_3 + \nu_e^-$$

Позитрона има подредбата и структурата:

$$e^+ \rightarrow \nu_e^- + \gamma_3 + \nu_e$$

Нека, още нещо да изясним: - Но, защо? - Неутрино (ν_e) винаги в крайно състояние се появява в двойка ($e^+ + \nu_e$) с позитрон (e^+), а антинейтрино (ν_e^-) - в двойка ($e^- + \nu_e^-$) с електрон (e^-).

1. Защото:

$$e^+ + \nu_e \rightarrow (\nu_e^- + \gamma_3 + \nu_e) + \nu_e \rightarrow \nu_e^- + \gamma_3 + \nu_e + \nu_e$$

2. Защо:

$$e^- + \nu_e^- \rightarrow (\nu_e + \gamma_3 + \nu_e^-) + \nu_e^- \rightarrow \nu_e + \gamma_3 + \nu_e^- + \nu_e^-$$

двойката $\nu_e^- + \nu_e^-$ няма как да „анихилира“! А, по-скоро задържа на разстояние антинеутриното ν_e^- от електрона. Тцъ-тцъ-тцъ.....(Цъкът като механичните часовници, освен учените от ЦЕРН и г-н Президента на Р България, Които предложи и поиска от българските учени работещи в ЦЕРН до дойдат и да направят едно малко „Колайдър – че“ и в България! – Защо ли?)

Нека отново отидем при реакциите ^[193] на учения **Фредерик Рейнс** (*Frederick Reines*).

Разрешени реакции:

$$1. \quad \bar{\nu}_e + p_1^1 \rightarrow n^0 + e^+$$

$$2. \quad \nu_e + n^0 \rightarrow p_1^1 + e^-$$

Работим, така:

1. $\nu_e^- + p_1^1 \rightarrow n^0 + e^+$

Коригираме:

$$e^+ + e^- + \gamma_3 + \nu_{e+}^- + p_1^1 \rightarrow e^+ + n^0$$

Групираме до неутрон:

$$e^+ + (e^- + p_1^1 + v_{e^+}^- + \gamma_3) \rightarrow e^+ + n^0$$

Работим, така:

$$2. \quad \nu_e + n^0 \rightarrow p_1^1 + e^-$$

Коригираме:

$$v_e + n^0 \rightarrow p_1^1 + e^- + e^+$$

Групираме:

$$v_e + n^0 \rightarrow p_1^1 + e^- + (v_e^- + \gamma_3 + v_e)$$

Пояснение за двойката електрон-позитрон и виж по горе
 $(e^- + e^+ \rightarrow \nu_e + \gamma_3 + \bar{\nu}_e + \bar{\nu}_e + \gamma_3 + \nu_e)$

Тогава:

$$v_e + n^0 \rightarrow p_1^1 + e^- + v_e^- + \gamma_3 + v_e$$

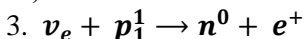
Или

$$\nu_e + n^0 \rightarrow n^0 + \nu_e$$

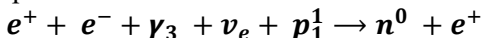
¹⁹³ [https://ru.wikipedia.org/wiki/Райнес, Фредерик](https://ru.wikipedia.org/wiki/Райнес,_Фредерик)

Забранени реакции:

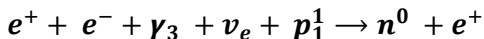
Работим, така:

Коригираме:

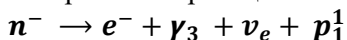

Групираме:

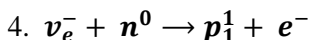

Но, знаем, че: $n^0 \rightarrow p_1^1 + e^- + \bar{\nu}_e + \gamma_3$ а, не на $n^0 \rightarrow e^- + \gamma_3 + \nu_e + p_1^1$ (Моля внимавайте за чертичката над обозначението за антинеутрино ($\bar{\nu}_e$))

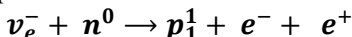
По скоро имаме реакция от вида (за антинеутрон (n^-)):

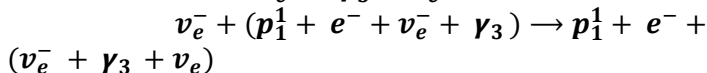
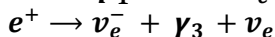
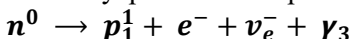
Следствие: По този (и други поводи) реакцията „не е разрешена“.

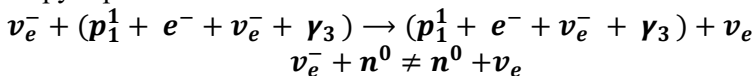
Коригираме:

Представяме неутрона и позитрона така:

Групираме:

(Моля внимавайте за чертичката над обозначението за антинеутрино ($\bar{\nu}_e$))

За съжаление отново ни обърква антинеутриното, и реакцията стана „неразрешена“.

Следствие: По този (и други поводи) реакцията „не е разрешена“.

Отново искам да напомня, че този вид – „ненаучно“ изясняване на „разрешени – неразрешени“ реакции не е направено от стандартните учени – Защо ли? (Ами защото ще правим едно малко „Колайдър – че“ в Р България – затова!)

Пояснения: Република България официално става член на Европейската организация за ядрени изследвания на 11 юни 1999

година.^[194] Български физици и инженери от Института по ядрени изследвания и ядрена енергетика при БАН и Физическия факултет на СУ „Климент Охридски“ участват в експеримента CMS от самото му създаване през 1991 г. и имат съществен принос в разработването и конструирането на детектора. Участието им започва още с моделирането на съоръжението, оптимизацията му и разработване на методи за възстановяване на енергията, отделена в калориметричната система на CMS. Проектирането на калориметъра и оптимизирането на неговите характеристики с цел максимално енергетично разрешение при минимални загуби на нерегистрирани частици (херметичност) е направено главно от българските специалисти^[195]. Тц, тц, тц,... (Цъкам си аз, като атомен часовник.... За тези двадесет години участие в ЦЕРН, какви нови високи хоризонти, какви нови високи научни висоти, какви нови високи социални успехи, как преобразихме своята Татковина постигнахме висок просперитет и научно развитие, че даже и на-напредналите европейски страни не могат да ни настигнат! – Нека им!)

8. Антинеутрино

Антинеутрионото е античастица на неутриното, казват по учените от нас (По точно - от мен).

Забележка: В малките скобки (като винаги, с малки изключения), ще има коментари и ще задавам неудобни въпроси.

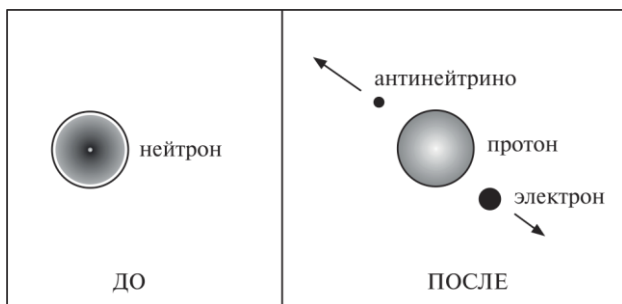
Антинеутрино^[196] е античастица, съответстваща на материалното неутрино (Какво значи материално неутрино, а какво ще означава нематериално неутрино? – не се казва!). Образува се при процеса на ядрен бета разпад, при който неутрони се превръщат в протони (става въпрос за реакции от вида: $n^0 \rightarrow p_1^+ + e^- + \bar{\nu}_e$).
Забележка: Не сме правили корекция в реакцията. Също показвам

¹⁹⁴ Конвенцията за учредяване на Европейска организация за ядрени изследвания е ратифицирана със закон от Народното събрание на 3 юни 1999 година. Виж Държавен вестник, брой № 53 от 1999 година. Конвенцията е обнародвана в Държавен вестник, брой № 62 от 9 юли 1999 година.

¹⁹⁵ Участието на България в експеримента CMS на LHC в CERN и търсене на Higgs boson **сп.** Светът на физиката **бр. 3, 2012, стр. 253**

¹⁹⁶ <https://bg.wikipedia.org/wiki/Антинеутрино>

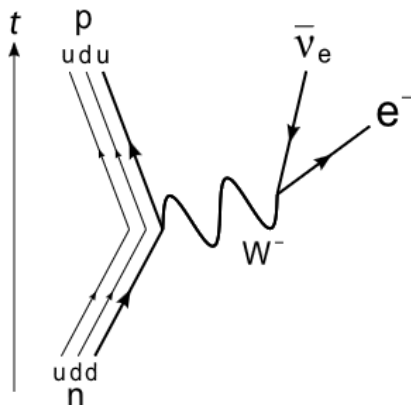
и една схема (**Рисуника 1**) за образуването на антинейтрино, съгласно реакцията от показаното по-горе уравнение.)

Рисуника 1[197]

Антинейтриното е „електрически неутрално“ [(Не може да се говори за електрически неутрално неутрино или антинейтрино, все таки то съществува и се развива в електромагнитното поле (ако искате и в Етера), независимо от това, че учените предполагат, че то: „то взаимодейства с останалите частици само чрез гравитационни и слаби сили“), има спин $\frac{1}{2}$ и е част от групата на лептоните. Подобно на неутриното, то взаимодейства с останалите частици само чрез **гравитационни** и слаби сили, което го прави трудно за експериментално наблюдение. (Може би на по-любознателните приятели прави впечатление, че тук, за антинейтриното важат гравитационните сили. За разлика от другите частици, за които не важи гравитационното взаимодействие (виж предният раздел от книжката). С други думи казано в едно и също поле на проявление на квантовите частици, за едни има гравитация за други - не?! Това естествено е една голяма глупост изказвана и подкрепяна от „големите умове“ във физиката)]

¹⁹⁷ <https://yandex.ru/images/search>

Диаграма на Файнман^[198], илюстрираща бета разпад на неутрон, в резултат на което се получават протон, електрон и **анти-неутрино**, посредством междинен W^- бозон

(Може би си спомняте, че за това говорихме и в предния раздел.)

Но, какво знаем за Файнман? Кое е **Файнман**?: Ричард Файнман^[199] е роден на 11 май 1918 година в Куинс, Ню Йорк. Семейството му има руски и полски корени, а родителите му са **евреи – Ашкенази**.... И прочие, прочети в предходния трети раздел

Да не забравяме и моят приятел другаря-господин Алберт Айнщайн се е родил 14 март 1879 година в южно-германския град Улм, в небогато **еврейско семейство**^[200].

Албърт Айнщайн (нем. *Albert Einstein*, 14.03.1879 - 18.04.1955, Принстън, Ню-Джерси, САЩ) - физик-теоретик, един от основателите на съвременната теоретична физика, лауреат на Нобелова награда по физика през 1921 година, обществен деятел-хуманист (Кога, на бащата на атомната бомба, сложиха названието и титлата: деятел хуманист?). Живял в Германия (1879 – 1893 г., 1914 -1933 г.), Швейцария (1893 г. - 1914 г.) и САЩ (1933 г. - 1955 г.). Почетен доктор на около 20 водещи университета в

¹⁹⁸ https://bg.wikipedia.org/wiki/Антинеутрино#/media/File:Beta_Negative_Decay.svg

¹⁹⁹ https://bg.wikipedia.org/wiki/Ричард_Файнман

²⁰⁰ Кузнецов Б. Г. **Эйнштейн. Жизнь. Смерть. Бессмертие.** - 5-е изд., перераб. и доп. - М.: Наука, 1980.

света, член на много Академии на науката, в **това число е и чуждестранен почетен член на АН СССР (1926)** (разшифроввам: **АН СССР – Академия на науките на Съюза на Съветските Социалистически Републики**. Може би, сега, разбирате защо тук-там титулувам Уважаемия Айнщайн с Другаря Айнщайн!).

Освен всичко друго....Айнщайн^[201] е автор на повече от 300 труда по физика, а също и на около 150 книги и статии в области на историческите и философските науки, публицистика и др. Той е разработил няколко значителни физически теории (Може ли някой да ги изреди поименно!?): на Айнщайн принадлежи решаващата роля в популяризацията и въвеждането в научната сфера нови физически концепции и теории (**Тук е уместно да кажа, че за СТО и ОТО Другарят Айнщайн не е получил нито една награда, нито пък е Нобелов лауреат! Защо ли?**). На първо място това се отнася до преразглеждането на понятията за физическата същност на пространството и времето (**И изпразването на научното познание от физическото понятие за етер или ефир**. През 30-те години на миналият век, ако някой учен или физик спомене думата етер или ефир е анатемосван и чумосван...) и за изграждането на новата теория за гравитацията в замяна на Нютоновата (Е, да де Нютон не е от малцинството...). Айнщайн заедно с Планк, е заложил **основите на квантовата теория**. Тези концепции, многократно са потвърждават експериментално, като образуват фундамент на съвременната физика. (**по долу в текста (чрез, уважавания от мен учен Фредерик Райнес) ще видим какви са тези толкова важни концепции и какъв е този толкова устойчив фундамент на съвременната физика!**)

Малко за **неутрино** и за **антинейтрино**^[202].

Малко за **неутриното** ^[203].

Заради едва забележимото участие в слабото ядрено взаимодействие, неутриното преминава през материята почти незабелязано. За частиците неутрино, произведени от Слънцето (енергия от порядъка на няколко **MeV**), ще е необходима стена, дебела около една светлинна година ($\sim 10^{16} m$) и направена от **олово**, за да задържи половината от тях. Ето защо засичането на неутрино е

---

²⁰¹ https://ru.wikipedia.org/wiki/Эйнштейн,_Альберт

²⁰² <http://nuclphys.sinp.msu.ru/antimatter/ant05.htm>

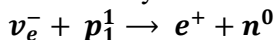
²⁰³ <https://bg.wikipedia.org/wiki/Неутрино>

предизвикателство, изискващо огромни по обем детектори или силно концентрирани лъчи от неутрино частици.

Да минем към историята на откритието: Наскоро след откритието от **А. Бекер** на явление наречено радиоактивност **Е. Ръдърфорд** показва, че в резултат на радиоактивен разпад се появяват електрони. Това явление е названо β^- - разпад. (В 1934 г. **Ирен Жолио-Кюри** (Дъщеря на **Мария Кюри** – б.а.) и **Фредерик Жолио** откриват явлението β^+ - разпад, съпроводено с появата в резултат на β^+ -разпада позитрони (e^+).) Изучаването на явлението β^- - разпад довежда до неочакван резултат (абе, какъв неочакван резултат, та нали г-н/др. Айнщайн „... заедно с Планк, е заложил основите на квантовата теория. Тези концепции, многократно са потвърждават експериментално, като образуват фундамент на съвременната физика.“....). Оказва се, че и електроните, и позитроните имат **непрекъснат спектър** на енергия (Абе, как ще имат непрекъснат енергиен спектър, като говорим за **квантова** механика. А кванта да има непрекъснати стойности.....???). За обяснение на това явление **В. Паули** предполага, че процесите на β^- - разпада са съпроводени с появата не на една наблюдаема заредена частица електрон (при β^- - разпад) или позитрон (при β^+ - разпада), а от две (Изпърдушника Канисков добавя още няколко частици – защото е много нахален и сънува мокри сънища!). Втората частица трудно може да се регистрира и открие, тъй като тя има малка маса и нулев електрически заряд (за електрическия заряд вече направих по-горе коментар). Тази частица (А, сега моля за внимание!) в началото била названа **неутрон**, но след откритието на неутроните в състава на атомното ядро, по предложение на **В. Паули** е преименувана в **неутрино**, което в превод от италиански означава «малка неутрална частица». Образоването и появата на неутрино в резултат на β^- - разпада спасило (И, сега моля за внимание!) видимо нарушените закони за съхранение на енергията и импулса (А, къде е бил тогава Айнщайн?). Неутриното има квантово число и спин $s = 1/2$ и „запълва“ недостигащата част от енергията и импулса (явно в системата). Предсказаното от **Паули** неутрино се открива и в резултат от β^- - разпада, и в резултат на β^+ -разпада. Но, както и посочва В. Паули, откриването (и регистрирането) на неутрино се оказва много сложна задача. Чак в 1956 г. на **Ф. Райнес** (Е, точно за този учен ще говорим

малко по-долу.) и **К. Коен** им се удава в резултат на сложен експеримент да докажат съществуването на антинеутрино. Зарегистрираното антинеутрино, се образува в ядрен реактор в резултат на деление на атомните ядра. Както и предсказва **В. Паули** неутриното има много малко сечение на взаимодействия с веществото $\sigma \approx 10^{-43} \text{ cm}^2$.

Свидетелство за съществуване антинеутрино е в резултат на наблюдението в опитната установка от схема 1 и реакцията:

(Ние ще направим проверка: показано от учените, имаме уравнение или реакция, (вече се обърках), от вида $\bar{\nu}_e + p_1^1 \rightarrow e^+ + n^0$. Кое то в цифрово изражение ще придобие вида $5 + 12 \rightarrow 13 + 33$ или $17 \neq 46$ Но, явно се натъкваме на нещо неточно или несдържано!?

През 1956 г. **Фредерик Райнес** и **К. Коен** регистрират антинеутрино в такъв вид експериментална установка.

Схема 1

Установката на **Ф. Райнес** и **К. Коен** (За Коен, в обикновеното научно пространство, имаме само снимка и нищо друго, като информация - б.а.)

И, чак през 1995 г. - **Ф. Райнес**. (За откритието на неутрино Райнес (съвместно с **Мартин Перл**) е удостоен с Нобелова награда по физика за 1995.

Источники на антинейтрино са в ядрен реактор. Интензивните потоци на антинейтрино $\bar{\nu}_e$ се образуват в резултат на β^- - разпада на радиоактивните парчета от делението. Под въздействието на антинейтриното, образуващо се в ядрения реактор в резултат от реакцията на протоните, се появяват позитрон и неутрон (явно пак става въпрос за $\bar{\nu}_e + p_1^1 \rightarrow e^+ + n^0$). **Този процес е прилежно и надеждно регистриран. (!?)**

Тук давам кореспонденцията (по-скоро интервюто) на учения **Фредерик Райнес**, за случилото се, без превод (Е, не, че не е превод на руски, де, явно от английски...):

„Ф. Райнес: «В конце 1955 г., по предложению и при большой моральной поддержке Джона А. Вилера (John A. Wheeler), детектор был поставлен на новый, мощный (700 *MBm* в то время) компактный тяжеловодный реактор на заводе в Саванна Ривере в Айкене, Южная Каролина (the Savannah River Plant in Aiken. South Carolina).

Этот реактор отлично подходил для изучения нейтрино, благодаря наличию хорошо экранированного помещения, расположенного в массивном здании в 11 метрах от реактора и на глубине 12 метров под землей. Интенсивный поток $\bar{\nu}_e$ ($1.2 \cdot 10^{13} \text{ cm}^{-2}\text{s}^{-1}$) и уменьшение фона от космических лучей внесли существенный вклад в успех эксперимента, который даже при этих благоприятных условиях потребовал 100 дней измерений в течение одного года.

В Саванна Ривере мы выполнили серию измерений, чтобы показать, что:

- а) связанный с реактором сигнал согласовывается с теоретическими ожиданиями;
- б) первый импульс сигнала обусловлен позитронной аннигиляцией;
- в) второй импульс сигнала обусловлен захватом нейтрона;
- г) величина сигнала зависит от количества протонов в мишени;
- д) с помощью эксперимента поглощения исключается возможность регистрации излучения отличных от нейтрино частиц.

Мы руководствовались правилом: для того, чтобы сделать вывод о том, что мы действительно наблюдали нейтрино Паули Ферми, каждая проверка должна была принести ожидаемый для нас результат. Неожиданный результат подразумевал бы либо эк-

спериментальную ошибку, либо необходимость внесения корректив в наш взгляд на нейтрино»^[204]. (От литературный источник озаглавлен «Нейтрино: от полтергейста к частице», да не ви стане лошо?)

Ф. Райнес: «Наша телеграмма Паули. Проверки были завершены, и мы обрели уверенность в результате. Это было великопечное ощущение непосредственного участия в процессе познания. В июне 1956 г. мы решили, что пришло время сообщить о наших результатах человеку, который и начал все это, когда молодым написал свое знаменитое письмо, в котором ввел нейтрино, сказав для большего эффекта, что не может прийти на заседание и рассказать об этом лично, потому что должен идти на танцы.

Наше сообщение было переправлено в ЦЕРН, где Паули прервал заседание, для того чтобы зачитать телеграмму участникам совещания (и затем экспромтом сделал несколько замечаний, касающихся открытия): «Мы счастливы сообщить Вам, что мы определенно зарегистрировали нейтрино от фрагментов деления путем наблюдения обратного бета-распада протонов. Полученное сечение хорошо согласуется с ожидаемыми шестью умноженными на десять в минус сорок четвертой степени сантиметрами в квадрате». Позже мы узнали, что Паули с друзьями выпили ящик шампанского в честь этого события.

Через много лет (примерно в 1986 г.) К.П. Энц (C.P. Enz), студент Паули, прислал нам копию письма, написанного ночью в 1956 г., которое никогда не было нами получено: «Спасибо за сообщение. Все приходит к тому, кто умеет ждать. Паули».

Проблема была решена, брошенный вызов встречен. Оставалось только ждать независимого подтверждения результата другими экспериментаторами. Как оказалось, мы были правы, но проверка существования, ставшая побочным продуктом нейтринных экспериментов на ускорителе, заняла около восьми лет. Я подозреваю, что такая задержка была вызвана в основном тем, что наш результат не был неожиданным. Около 20 лет спустя другая группа, вдохновленная возможностью существования нейтринных осцилляций, также зарегистрировала $\nu_e^- + p_1^1$ на реакторах».

---

²⁰⁴ Ф. Райнес. «Нейтрино: от полтергейста к частице». УФН 166 1352 (1996)

Откриването на антинеутрино довежда до следващия (чакащ на опашка) проблем: явяват ли се (или дали са) неутрино образувачото се в резултат на β^+ - и β^- - разпади еднакви или различни частици (Търси се ясната граница между неутрино и антинеутрино. Защо ли?)?

За изясняването на въпроса, дали неутрино ν_e и антинеутрино $\bar{\nu}_e$ са тъждествено равни частици или между тях съществуват някакво различие, е проведен експеримент по регистрация на реакция от вида:

$$\bar{\nu}_e + p_1^1 \rightarrow e^+ + n^0 \quad 5.1 \text{ (номерация по оригинала на текста)}$$

Ако неутрино ν_e и антинеутрино $\bar{\nu}_e$ са тъждествено равни частици, то трябва да имаме реакция от вида показан в (5.1) Това следва от факта, че има място и за реакция от вида:

$$\nu_e + n^0 \rightarrow p_1^1 + e^- \quad 5.2 \text{ (номерация по оригинала на текста)}$$

Аналогична по наблюдаваната от Райнес и Кoen реакции от вида:

$$p_1^1 + e^- \rightarrow \nu_e + n^0$$

Двете реакции (5.1) и (5.2) при равенство на неутрино ν_e и антинеутрино $\bar{\nu}_e$ трябва да имат характерни за неутрино (антинеутрино) сечение $\approx 10^{-43} \text{ cm}^2$.

[(Тук ще отворя и една средна скоба: Не мога да се съглася с учените физици, че математическите хватки по прехвърляне на една стойност (примерно число, и/или физичен обект, като частица, и/или реакция и взаимодействие) от ляво в дясно и обратно на равенство = или знака от типа $\rightarrow$, въведен от физиците е ... равнозначно. Както е равнозначно в математиката. И едва ли имаме място за **равнозначност** в реакция от вида $p_1^1 + e^- \rightarrow \nu_e + n^0$ и реакция от вида $\nu_e + n^0 \rightarrow p_1^1 + e^-$!! - Ама защо? – Ще попитат учените физици. – Ами защото едно е да се извърши процеса $p_1^1 + e^-$ и съвсем друго е да се извърши процеса $\nu_e + n^0$. Или нещо бъркам?]

Тъй като в природата няма неутронни мишени, експериментът може да се проведе само с неутрони, влизащи в състава на атомното ядро (Това да означава ли, че с атома на водорода Протий H_1^1 не може да се проведе този вид експеримент? – Да чакам ли отговор? Няма да чакам. – Абе, глупак ти не знаеш ли, че в

ядрото на атома на водорода от вида Протий H_1^1 няма никакъв неутрон. Глупав и невеж българин! – Няма неутрон, ама има! За вас няма неутрон, защото не може да го наблюдавате и регистрирате! За мен обаче в ядрото на водорода Протий има неутрон!). През 1946 г. **Б. Понтекорво** (Само за информация на любознателните, без превод: **Бру́но Макси́мович Понтеко́рво**^[205] (итал. *Bruno Pontecorvo*; 22 августа 1913, Марина ди Пиза, Италия - 24 септември 1993, Дубна) - италиански и советски физик. Лауреат Ленинской премии и Сталинской премии. С 1940 года работал в США, Канаде, Великобритании, в 1950 году иммигрировал в СССР. Академик АН СССР по Отделению ядерной физики (26.06.1964). Автор работ по замедлению нейтронов и их захвату атомными ядрами, нейтринной физике, слабым взаимодействиям, ядерной изомерии, астрофизике. Бруно Понтекорво родился в Пизе в **богатой еврейской семье**. Его родители - Массимо и Мария Понтекорво - были одними из самых состоятельных членов еврейской общины города) предлага да се изпълзва за тази цел реакция от вида:

$$\nu_e^- + Cl^{37} \rightarrow Ar^{37} + e^- \quad 5.2 \text{ (номерация по оригинала на текста)}$$

(Горното уравнение ние ще го изговорим така: при наличие на антинеутрино ν_e^- влизащо във взаимодействие с изотоп на атом на Хлора Cl_{17}^{37} , които има в ядрото си не един, а 3 неутрона в повече, ще се получи (може и да не се получи) благороден газ наречен Аргон Ar_{18}^{37} , които има в ядрото си един протон в повече, и се отделя като за десерт един електрон. Явно учените искат да направят сношение на едно антинеутрино не с един, а с два неутрона (малко ще се озори антинеутриното с двама, ама нищо) и ще се получи изотоп на Аргон. Малко ми е неудобно, ама благороден газ като Аргона да си има естествен изотоп, хич не ми се вярва!

Ще ми се да направим проверка: $\nu_e^- + Cl^{37} \rightarrow Ar^{37} + e^-$ записваме в по-реален вид:

$$\nu_e^- + (17.p_1^1 + 20.n_0^1)17.e_{-1} \rightarrow (18.p_1^1 + 19.n_0^1)18.e_{-1} + e^-$$

---

²⁰⁵ https://ru.wikipedia.org/wiki/Понтекорво,_Бруно_Максимович

Първото впечатление, е че от ляво имаме 17 електрона, а в дясно общо 19 електрона – няма равенство.

Но нека продължим:

$$5 + (17.12 + 20.33)17.e_{-1} \rightarrow (18.12 + 19.33)18.e_{-1} + 13$$

$5 + 864 \rightarrow 843 + 13$. Или още $869 \rightarrow 856$ имаме разлика от точно 13 частички По.

По съдържаното уравнение трябва да има вида:

$$\nu_e^- + Cl^{37} \rightarrow Ar^{37} + e^- + e^+.$$

Ще избегна коментарите...Но, ще кажа, че реакцията може да се осъществи само, ако в дясно имаме освен електрон и наличието на един позитрон!)

Ако реакцията $\nu_e^- + p_1^1 \rightarrow e^+ + n^0$ е възможна, то под действието на антинеутриното от реактора един от неутроните, влизащи в състава на ядрото на Cl^{37} , се превръща в протон, което довежда до образуване на радиоактивния изотоп на Ar^{37} с период на полуразпада 35,04 *денонощие*. В резултат на захващането на един от електроните от атомната обвивка (*e*-захващане – явно имаме реакция и събитие от вида описан от учените физици $e^+ + e^- \rightarrow \gamma$ - ще го оставим без корекция, но е несдържано) ядро Ar^{37} отново се превръща в Cl^{37} . *e*-захващане може да се регистрира по появата на транспортен - електрон с енергия от 2.8 *KeV*, който е длъжен да съпровожда процеса на *e*-захващането! (дрън-дрън - длъжен.)

За регистрация на реакцията $\nu_e^- + Cl^{37} \rightarrow Ar^{37} + e^-$ е необходимо да се използва мишена с огромна маса, тъй като в случаи на равенство между неутрино и антинеутрино, сечението в реакцията трябва да бъде $\approx 10^{-43} cm^2$. В качество на мишена се използва около 4000 литра разтвор на **четрихлорист въглерод** (Става въпрос за съединение от вида: **Тетрахлорметан** (четрихлорист въглерод, фреон-10, хладон-10) с химична формула CCl_4 . Интересно съединение, което е негорящо, отровно, и неразтворима във вода. Но, при температура около 250 $^{\circ}C$ с него може да се наблюдава процеса хидролиза...(Чувам, напоследък, другарката (днешно: госпожата), която ми преподаваше по химия, щяла да ми поправи четворката на ...двойка.). Всеки сеанс на облъчването продължава 2 месеца (Ето откъде медиците „химио-терапевтици“ са взели методиката за продължителността в „лечението“ на рако-

вите заболявания). Била е разработена специална методика за изчисляване на радиоактивния изотоп Ar^{37} от огромния обем мишени. Отделения Ar^{37} се поставя, след това, в ниско-фонов пропорционален брояч за регистрации на неговата радиоактивност.

И в крайна сметка: **Формация на радиоактивен изотоп на Ar^{37} в резултат на реакцията $\nu_e^- + Cl^{37} \rightarrow Ar^{37} + e^-$ не е зарегистрирана.**

За стойността в сечението на реакции $\nu_e^- + p_1^1 \rightarrow e^+ + n^0$ е получена горна оценка

$$\sigma_{\text{експ}}(\nu_e^- + p_1^1 \rightarrow e^+ + n^0) < 0,25 \cdot 10^{-44} \text{ cm}^2,$$

което е почти в 45 пъти по-малко от това, което е следвало да се очаква, ако неутрино и антинейтрино са тъждествени частици.

Оказало се, че неутрино, образуващо се в резултат на β^+ - и β^- - разпада са разни частици – т.е. те са частица и античастица. Частицата, появяваща се при β^- - разпада заедно с електрона, била наречена **антинейтрино (ν_e^-)**, а частица, появяваща се при β^+ -разпада заедно с позитрона, била наречена **неутрино (ν_e)**.

Таблица 5.1(номерация по оригинала на текста)

Основни характеристики на електронното антинейтрино

Характеристика	Числена стойност
Спин J, $\hbar$	1/2
Маса mc^2 , eV	63
Електрически заряд, Кулон	0
Магнитен момент, $e\hbar/2m_e c$	$< 10^{-10}$
Лептоно число L_e	-1

Експерименталните данни позволяват да се направи извод, че неутрино ν_e и антинейтрино ν_e^- са различни частици. **Неутрино винаги в крайно състояние се появява в двойка с позитрон, а антинейтрино – в двойка с електрон.** (Този факт, уважаеми много, и високо научени велики учени случайно ли е? И, показват ли някъде, защо това е така?) При облъчване на нуклони със

сноп от неутрино в крайно състояние се наблюдават само електрони. Ако реакцията протича под въздействието на антинейтрино, в продуктите от реакцията всякога присъстват позитрони, и никога не се наблюдават електрони. (И тези факти, уважаеми много, и високо научени велики учени случайни ли са? В предната част на „Мокрите сънища на лечителя - билкар Васил...“ Бях споменал, някъде, че: „Днешните учени правят много и прецизни експерименти и получават много и правилно отчетени резултати, но обясненото на тези резултати са на много ниско ниво, ако щете: на много ниски научно-професионално нива“. Скобите продължават, не бързайте да ги напускате, може да научите нещо ново....

А, сега е време да отворя пак една голямата уста, извинете да продължа да пиша в малките скоби и да питам: Защо в реакциите с позитрон имаме неутрино, а в реакциите с електрон имаме антинейтрино? Пак чакам отговор! Но, явно пак няма да получа отговор, защото армията от учените физици начело с генералисимус Айнщайн ... не знаят отговора на този въпрос! Отговорът е много прост (Прост като мене): електрона може да се представи в следния вид: $e_0^{-1} \rightarrow \nu_e + \gamma_3 + \nu_e^-$ (А, може и така $e_0^{-1} \rightarrow \nu_e^- + \gamma_3 + \nu_e^-$) а позитрона може да се представи в този вид: $e_0^{+1} \rightarrow \nu_e + \gamma_3 + \nu_e$ - **Молба: моля, не ми крадете съдържанието във формулите.** А, пак неутрона (като знаете от първата част на „мокрите сънища на...“ е ....възбуден протон) можем да представим така: $n^0 \rightarrow e^- + p_1^+ + \nu_e^- + \gamma_3$. След така направеното представяне на електрона $e_0^{-1} = e^-$, протона p_1^+ и позитрона $e_0^{+1} = e^+$ и връзките им с неутриното ν_e , антинейтрино ν_e^- и силовия фотон γ_3 , следващите гимнастически упражнения (и пози 69 и 96...) от учените съвсем са излишни! И още нещо: - Моля учените **да не наричат антинейтрино - електронно антинейтрино**, а да го наричат с правилното наименование - **позитронно антинейтрино (ν_e^-)!** Ако, някой ме пита: - Защо? Отговорът ми е: - Щом ми задавате този въпрос, ясно е, че нищо не сте разбрали, до сега (Като мен), от „Мокрите сънища...“!)

[Сега да видите как учените си го нагласяват (може и между краката), когато нямат удачни (реално научни) обяснения на наблюдаемите процеси:] Отбелязаните различия в свойствата на неутриното и антинейтрино могат да се опишат, ако се въведе за електроните и неутриното и за техните античастици (Става въпрос за позитрон и антинейтрино) ново квантово число - **електронен**

лептонен заряд L_e , присвоявайки на електрона и неутриното стойност $L_e = +1$, а на техните античастици позитрон и антинейтрино - стойност $L_e = -1$. При това е длъжно да се изпълнява закона (Пак задължение и ограничение.) за съхранение на лептонния заряд (стойност):

Закон за съхранение на електронния лептонен заряд
(стойност)

В затворена система електронния лептонен заряд (число) L_e се запазва.

От закона за съхранение на лептонното число следва, кои реакции с участие на електронното неутрино и антинейтрино са възможни, а кои са забранени. (Това изглеждаше така).

Разрешени реакции:

$$\bar{\nu}_e + p_1^1 \rightarrow n^0 + e^+$$

$$\nu_e + n^0 \rightarrow p_1^1 + e^-$$

Забранени реакции:

$$\nu_e + p_1^1 \rightarrow n^0 + e^+$$

$$\bar{\nu}_e + n^0 \rightarrow p_1^1 + e^-$$

(Ако питате стандартните учени, защо едните реакции са разрешени, а другите забранени те ще ви отговорят така: - От „закона за съхранение на лептонното число“. Само, че на мен този отговор не ми, твърде (не твърдо, а твърде) харесва. Освен всичко това и уравненията - не са изравнени. Но, това ще го говорим малко по-късно (или никога))

Неутриното има спин $s = 1/2$. Ако частица има спин $s = 1/2$, то са възможни две различни ориентации на спина относно направлението на импулса $\mathbf{p}$ на частиците (Това би означавало, че тези частици имат маса, и то е така - **63 eV**). Различават се дясно-поляризирани и ляво-поляризирани частици. (Това би означавало, че тези частици би трябвало да имат някакъв електрически заряд, а то не е така: 0 - електрически заряд (по научни данни, виж таблица 5.1 от оригинала). И ето как си връзват гашите стандартните учени, те ни обясняват какво значи: дясно-поляризирани и ляво-поляризирани частици) **За дясно-поляризирана се приема** („считається“ – оригинален текст) **частицата, спина, на която е с направление по импулса, ляво-поляризирана – против импулса.**

(И ето още едно условие с условност, пак за връзване на гащите. Да, де, ама не можеш да вържеш гащи, когато не са вдигнати!) За характеристика на взаимното направления на спина и импулса на частиците се въвежда понятието **спиралност h** (Учените си въвеждат нови и нови условности за връзване на смъкнатите гащи, докато се забрави за какво иде реч – от началните наблюдения и резултати. И това си е много удобно за научните среди! Защото колкото повече условности въвеждат, толкова по-вече нови институти и нови работни места се откриват и.. бюджета естествено също се увеличава. Само, че парите идват от мен и теб уважаеми читателю! Или и ти като мен сънуваш ... „мокри сънища“), която се определя със съотношението:

$$h = \frac{\vec{s} \cdot \vec{p}}{|\vec{s}| |\vec{p}|}$$

Тогава съгласно определението (дадено от стандартните учени, не от мен) **дясно-поляризирана** частица има положителна спиралност $h = +1$, **ляво-поляризирана** – отрицателна (спиралност) $h = -1$.

(А, сега внимание!)

В многочислените експерименти се показва, че електронното неутрино ν_e всякога е ляво-поляризирана частица, а електронното (разбрахме се да го казваме позитронното) антинеутрино $\bar{\nu}_e$ – дясно-поляризирана частица.

$$h(\nu_e) = -1, \quad h(\bar{\nu}_e) = +1$$

(Но, забележете мъдрото прозрение на стандартните учени)

В природата липсват дясно-поляризирано неутрино и ляво-поляризирано антинеутрино.

(И следва най-мъдрото научно заключение:) По този начин, неутриното ν се различава от своята античастица антинеутриното $\bar{\nu}$

$$\begin{array}{ll} \text{Стойност на електронното лептонно число } L_e & \\ L_e(\nu) = +1, & L_e(\bar{\nu}) = -1; \end{array}$$

Стойност на спиралността h

$$h(\nu) = -1, \quad h(\bar{\nu}) = +1$$

Изучаването на процесите при β - разпада показва, че изпускането на електроните е причинено не от електромагнитни и

не от ядрени взаимодействия, а от нов тип взаимодействия, до него (да този и бъдещи моменти) момент неизвестни във физиката. Това взаимодействие е наречено - **слабо взаимодействие (Много, ама много, моля! - Стандартите учени да ми опишат и покажат полето, в което се извършват тези т.н. слаби взаимодействия – и аз ще замлъкна завинаги!** Защото без поле, няма и взаимодействие, както и да го говорите уважаеми, дълбоко уважаеми учени! То същия въпрос стои и за ядрените взаимодействия и полето, както и за гравитационните взаимодействия и полето. Ама, хайде да не се обиждаме толкова!). Изучването на процесите, протичащи в резултат на слабото взаимодействие (Ай!), допринесе във физиката за много неочаквани и сензационни открития. (Като, например, че аз съм женена жена! А, жена ми е омъжен мъж! – Честито на мен и на жена ми!)

Към почти края на тази част от „мокрите сънища“ - Да отговорим и поясним:

Кой е **Фредерик Рейнс**^[206] (на английски: *Frederick Reines*)? Той е е американски физик, работил в областта на физиката на частиците. **Установява експериментално съществуването на частицата неутрино.** През 1995 г. получава Нобелова награда за физика, заедно с Мартин Люис Пърл.

(И още малко! Оставам го показано на руски, но написано с македонската азбука! Създадена от византийските мисионери Кирил и Методи! (За справка на посочените факти, виж учебниците по история в братските страни Македония и Русия.) А, пък у нас в България (О, Майко България???), Закона за писмеността и културата, нека си „отлежава“, като проектно-закон вече трети (като, че ли четвърти) мандат на (нечие) правителството....) :

Родился ^[207] в Нью-Джерси, США в **семе евреев-емигрантов** из России. Его родители - Израиль Райнес и Гусси Коэн - эмигрировали из одного и того же городка Лида в Российской империи (сейчас в Белоруссии) и поженились уже в Соединённых Штатах. Родственник со стороны отца - Раби Исаак Яков Райнес (1839-1915) - известен своим вкладом в становление **еврейского религиозного** движения Мизрахи (**Мизрахи** - религиозно-сионистская организация и движение, созданное в Вильнюсе в 1902 году на международной конференции религиозных

---

²⁰⁶ https://bg.wikipedia.org/wiki/Фредерик_Рейнс

²⁰⁷ https://ru.wikipedia.org/wiki/Райнес,_Фредерик

сионистов, созданной рабби Ицхаком Яковом Рейнзем. «Мизрахи» была первой официальной религиозной сионистской партией, которая основала Министерство по делам религий Израиля и активно продвигала законы, связанные с соблюдением кашрута и шаббата на рабочих местах.²⁰⁸). Перед Второй мировой войной Израиль Райнес работал на ткацкой фабрике. Затем семья переехала в Хелборн, штат Нью-Йорк.

За открытие нейтрино Райнес (совместно с Мартином Перлом) был удостоен Нобелевской премии по физике в 1995 (Коуэн, его соавтор по открытию, умер в 1974 (както знаете, за Коем неговия съавтор, не намерих никакви материали в интернет пространството – само една негова снимка. Малко мътна ми се видя тази работа. То и другите работи в ядрената физика и т.н. квантова механика са ми малко мътни, ама нейсе!)). Райнес также был лауреатом многих других престижных наград, включая премию памяти Роберта Оппенгеймера (1981) и Национальную научную медаль США (1983), наград Американского физического общества и фонда Гугенхайма. Райнес был членом Американского общества учителей физики, Американской академии наук и искусств, автором научно-популярных лекций в различных престижных организациях, в том числе в **Израильской академии наук и искусств**, в Стенфордском университете и в Университете Мэриленда.

След толкова много писане в скобки, е време да пишем без скобки – Виж следващия раздел. (Докато преминавате към следващият раздел може да пресметнете колко от учените занимаващи се с квантовата физика, от каква националност са!?!)

Важно:

Неутрино (ν) винаги в крайно състояние се появява в двойка ($\nu + e^+$) с позитрон (e^+), а антинеутрино ($\bar{\nu}$) – в двойка ($\bar{\nu} + e^-$) с електрон (e^-).

Пояснение: Ако (с мирис) на някого му прави впечатление, че почти всичките (по точно всичките) учени, занимаващи се с въпросите от квантовата физика (От която малко или много зависи бъдещето на човечеството – б.а.) произлизат от еврейски семейства и голяма част от тях са евреи или полу-евреи – това да знаете Е ЧИСТА СЛУЧАЙНОСТ! Ако (с мирис) на някого му прави впечатление, че почти всичките (по точно всичките) учени,

---

²⁰⁸ [https://ru.wikipedia.org/wiki/Мизрахи_\(движение\)](https://ru.wikipedia.org/wiki/Мизрахи_(движение))

занимаващи се с въпросите от квантовата физика (От която малко или много зависи бъдещето на човечеството – б.а.) са участвали и в разработването на атомната бомба и после са станали паци-
фисти – това да знаете Е ЧИСТА СЛУЧАЙНОСТ!

9. Космически лъчи^[209]. Състав и произход^[210]. Основен път на CNO-цикъла

Или - Да си дойдем на думата!

1. Космическите лъчи са поток от елементарни частици и ядра на атоми на химически елементи, които навлизат в земната атмосфера от космическото пространство. Тяхната честота е от 10^{21} до 10^{24} Hz (херца) (от 1 зетахерц до 1 йотахерц).^{[211][212]}

Състав и произход.

Космическите лъчи са открити през 1912 г. от В. Хес. Различават се: 1. първични космически лъчи – космически лъчи до входа в атмосферата и 2. вторични космически лъчи - образувани в резултат на процесите от взаимодействия на първичните космически лъчи с атмосферата на Земята.

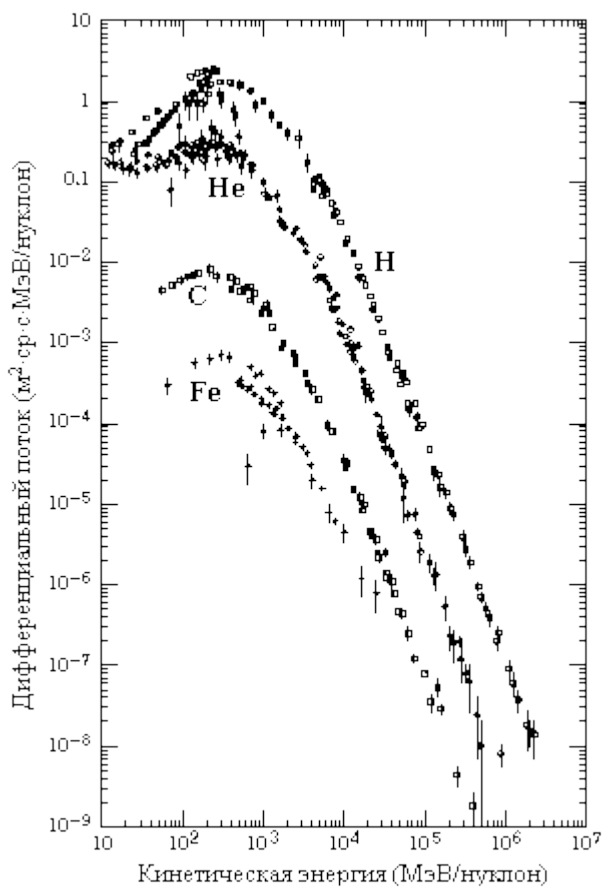
---

²⁰⁹ <http://nuclphys.sinp.msu.ru/spargalka/039.htm>

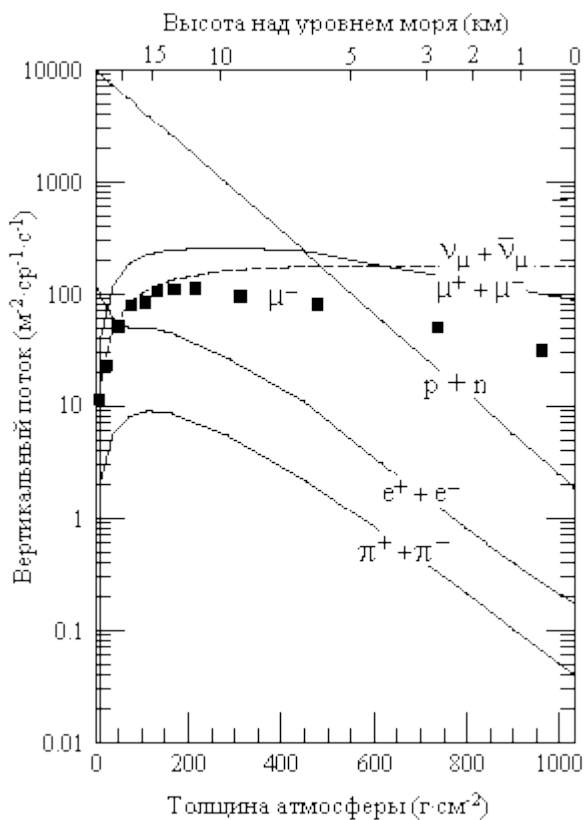
²¹⁰ Б.С. Ишханов, И.М. Капитонов, Н.П. Юдин. Частицы и атомные ядра. М.: Изд. Московского университета, 2005.

²¹¹ Физическая энциклопедия, часть „Космические лучи“, отв. гл. ред. А. М. Прохоров, том 2, Добротность – Магнитооптика, издательство "Большая Российская энциклопедия, М., 1990, 703 стр., ISBN 5852700614, с. 471 – 474.

²¹² <http://fein.uni-dubna.ru/document/Programme/Biophysics/Posobie-CosmicRadiation.pdf> (ай-ай-ай -Дубна - Русия)

Рис. 1. Основни компоненти на първичните космически лъчи

Рис. 2. Вертикални потоци космически лъчи в атмосферата.

С изключение на протони и електрони на големи височини, всичките останали частици се образуват в резултат на взаимодействията на първичните космически лъчи с атмосферата. Малките квадратчета са регистрираните отрицателни Мюони с енергия $> 1 \text{ GeV}$

Характеристики на космическите лъчи до входа в атмосферата (първични космически лъчи)		
	Галактически космически лъчи	Слънчеви космически лъчи
Поток	$\sim 1 \text{ см}^{-2} \cdot \text{с}^{-1}$	По време слънчево изригване може да достигнат $\sim 10^6 \text{ см}^{-2} \cdot \text{с}^{-1}$
Състав	Ядрена компонента - $\sim 90\%$ протони, $\sim 10\%$ ядра на Хелия, $\sim 1\%$ по тежки ядра Електрони ($\sim 1\%$ от броя на ядрата) Позитрони ($\sim 10\%$ от броя на електроните) Антиадрони $< 1\%$	98-99% протони, $\sim 1.5\%$ ядра Хелия
Диапазон на енергия	$10^6 - 10^{21} \text{ eV}$	$10^5 - 10^{11} \text{ eV}$

В резултат от взаимодействието с ядра от атмосферата **първичните космически лъчи (множеството протони) създават голям брой вторични частици – пиони, протони, неутрони, мюони, електрони, позитрони и фотони**. По този начин вместо една първична частица възникват голям брой вторични частици, които се делят на 1. адронна, 2. мюонна , 3.електронна и 4. фотонна компоненти (някъде в литературата – електронно-фотонна компонента). Такава каскада покрива голяма територия и се нарича **широк атмосферен порой**.

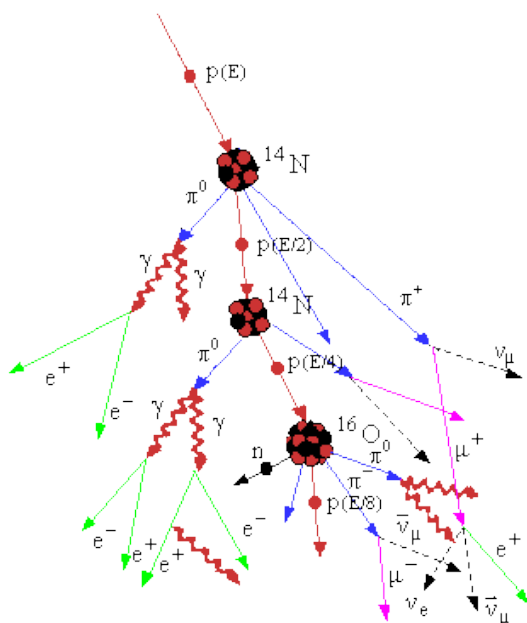

Рис. 3. Широкий атмосферный ливень (поток)

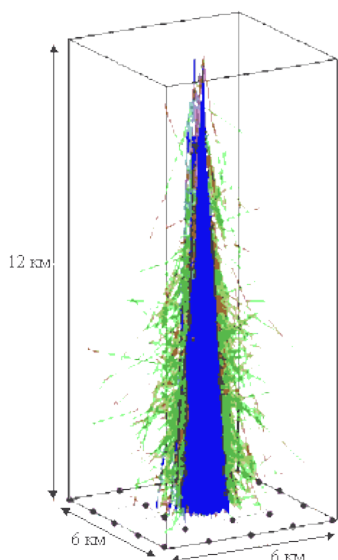

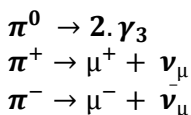
Рис. 4. Пространственное распределение на компонентах от т.н. „широкий атмосферный ливень“

Този т.н. „широк атмосферен порой (поток)“ като душ по-лива всичките растителни видове и активно участва във всичките им физико-химични и биологични процеси. Никъде в научната литература третираща въпросите с биологията и физиологията на растителните видове този процес не е отразен!

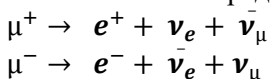
Ние обаче имаме смелостта да твърдим, че чрез него се извършват важни процеси, освен фотосинтезиращите, като най-важни, и образуването на биологично активни вещества в лечебните растения....

В един акт на взаимодействие протона обикновено губи ~50% от своята енергия, а в резултат от взаимодействието се образуват главно Пиони. Всяко последващо взаимодействие на първичните частици (главно протонни ядра) добавя в каскадата нови Адрони, които летят преимуществено по направление на първичните частици, образувайки Адронен вихър от частици.

Образуващите се Пиони могат да взаимодействат с ядра от атмосферата, но могат и да се разпаднат, формирайки поток (като душ) от Мюонни електронно-фотонни компоненти. Адронната компонента до повърхността на Земята практически не идва, тя се превръща в Мюони, неутрино и γ -кванти.

Мюоните на свой ред могат да се разпаднат, на:

Образуващите се при разпада неутрални Пиони на γ -кванти предизвикват каскада от електрони и γ -кванти, които на свой ред образуват електрон-позитронни двойки. Заредените лептони губят енергия при йонизационното и радиационно забавяне (спиране). До повърхността на Земята основно достигат релативистични Мюони. Електронно-фотонната компонента се поглъща силно.

Един протон с енергия $> 10^{14}$ eV може да създаде 10^6 - 10^9 броя вторични частици. На повърхността на Земята адроната лавина се концентрира в област от порядъка на няколко метра до ~ 10 m, електронно-фотонна компонента – в област от порядъка на

~100 m, мюонна компонента в област от няколко стотин метра (примерно мах до ~1000 m).

Потокът от космически лъчи на ниво морско равнище (= 0 м.н.в) примерно е 100 пъти по -малко от потока на първичните космически лъчи ($\sim 0.01 \text{ cm}^{-2} \cdot \text{s}^{-1}$).

Основни източници на първичните космически лъчи взривяващите се **свръхнови звезди** (галактически космически лъчи) и Слънце. Големите енергии (до 10^{16} eV) на галактическите космически лъчи се обяснява с ускорението на частиците от ударните вълни, образувани от взрива свръхновите звезди. **Природата на космическите лъчи на свръхвисоките енергии за сега няма еднозначна научна интерпретация.** На рис. 5 е показан спектъра на всичките частици на първичните галактически лъчи. В широк диапазон енергийния спектър се апроксимира със съотношението $dN/dE \sim E^{-2.7}$. Особен интерес представляват областите с енергия 10^{15} - 10^{16} eV така нареченото "коляно" (knee) и 10^{18} - 10^{19} - "глезен" (ankle), в които се наблюдават аномалии.

Интензивността на космическите лъчи в големи интервали от време е била постоянна в течение $\sim 10^9$ години. Но, има данни, че преди около 30-40 000 години назад интензивността на космическите лъчи значително са се отличавала от съвременната (виж. рис.6). Пикът на интензивност се свързва с взрива на близка да (нашата) Слънчева система ($\sim 50 \text{ pk}$) **Свръхнова.**

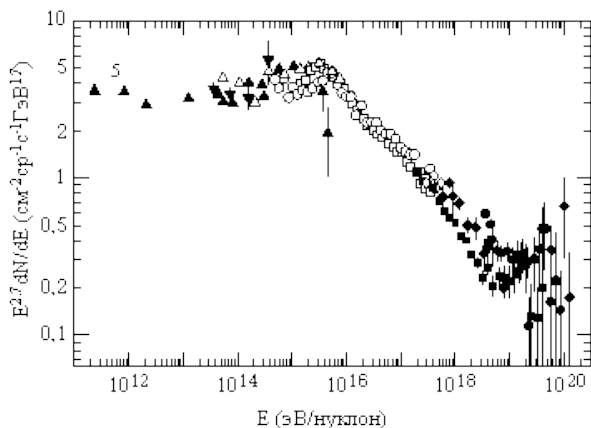
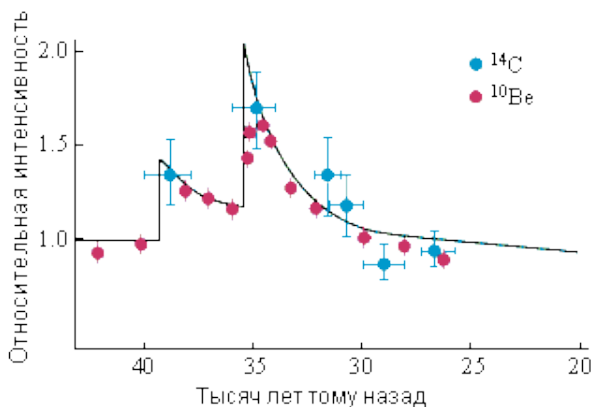

Рис. 5. Спектър на всичките частици от първични космически лъчи.

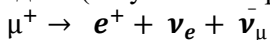
Рис. 6. Зависимост на интензивността на космическите лъчи в период от време, получена при изследване на относителната концентрация на космогенните радиоактивни изотопи

Приложение на ЕТП за космическите лъчи:

Да приложим ЕТП (Единна Теория на Полето) за състава и преобразувания на космическите лъчи. Тези пресмятания ще са ни необходими в следващите наши изследвания в процесите на растителните видове, от вида: фотосинтеза и образуване на първични и вторични метаболити. Естествено към вторичните метаболити можем да отнесем всичките биологично активни вещества (БАВ), които ползваме за лечение в т.н. Фитотерапия. (- Абе, дрисльо, ти ли ще ни показваш вторичните метаболити, като БАВ за фитотерапия! - Чувам, този, яростен научен вик от секцията: „Приложна ботаника“ към Института по Ботаника към БАН (Българска Академия на Науките) на Р България. – Я, ни ела тук да се разправяме с теб! – Добре, идвам! Отивам към института по Ботаника, търся института! Тук институт, там институт...няма Ботанически институт! К,о шъ прайм сиги?)

Нищо няма да правим, ще пишем и ще смятаме:

Доколкото е вярна схемата от Рисунка 3. „Широк атмосферен порой (поток)“ до Земната повърхност, под нея и във водните и под водните площи пристигат т.н. Мюони. Те имат следният вид на разпаднат (безусловно вярвам на учените – б.а.)

$$\mu^- \rightarrow e^- + \bar{\nu}_e + \nu_\mu$$

Прилагаме:

$$\mu^+ \rightarrow e^+ + \nu_e + \bar{\nu}_\mu$$

$$\mu^+ \rightarrow e^+ + \nu_e + \bar{\nu}_\mu = 13 + 5 + 5 = 23$$

Както забелязвате от горната реакция, имаме двойката $\nu_e + \bar{\nu}_\mu$ електронно неутрино и мюонно антинейтрино. Тази двойка е представена така от учените, за да не се получи аниhilация между двете частици, т.е. имаме разлика (според учените) между електронното неутрино и мюонно антинейтрино, и по тази причина не се извършва този процес - веднага (аниhilация).

Отиваме на другата реакция, и прилагаме:

$$\mu^- \rightarrow e^- + \bar{\nu}_e + \nu_\mu$$

$$\mu^- \rightarrow e^- + \bar{\nu}_e + \nu_\mu = 13 + 5 + 5 = 23$$

Както забелязвате в тази реакция, имаме, пък, двойката $\bar{\nu}_e + \nu_\mu$ електронно антинейтрино и мюонно неутрино. И, тази двойка е представена така от учените, за да не се получи аниhilация между двете частици, т.е. имаме разлика (според учените) между електронното антинейтрино и мюонно неутрино, и по тази причина не се извършва този процес - веднага (аниhilация).

И в двата вида мюона имаме в състава им по 23 частички По.

Да видим от какво е съставена частицата наречена **пион**:

$$\pi^0 \rightarrow 2 \cdot \gamma_3$$

$$\pi^+ \rightarrow \mu^+ + \nu_\mu$$

$$\pi^- \rightarrow \mu^- + \bar{\nu}_\mu$$

Разглеждаме, като записваме двете уравнения така $\pi^\pm \rightarrow \mu^\pm + \bar{\nu}_\mu (\nu_\mu)$

Прилагаме:

$$\pi^\pm \rightarrow \mu^\pm + \bar{\nu}_\mu (\nu_\mu) = 23 + 5 = 28$$

И в двата вида пиона имаме в състава им по 28 частички По.

Сега да обърнем внимание на първата реакция: $\pi^0 \rightarrow 2 \cdot \gamma_3$
В така представеното уравнение можем да запишем следното:

$$\pi^0 \rightarrow 2 \cdot \gamma_3 = 2 \cdot 3 = 6$$

И да кажем, че във вида „0“- **пион** имаме в състава му по 6 частички По. Само, че, както знаете, **твърде не се доверявам на съвременната научна мисъл и наблюдения**, и казвам така:

Ние някъде имаме една реакция от вида: $e^- + e^+ \rightarrow \gamma_3$ - Зараждане двойка електрон и позитрон, но също имаме и твърдението на учените и показана реакция от ядрените физици (формули на реакции при аниhilация) 1. За електрон и позитрон и получаването на фотони от вида $e^+ + e^- \rightarrow 2.\gamma_3$ и 2. За електрона и позитрона в следния вид (когато се получава протони антипротон): $e^+ + e^- \rightarrow p^1 + p^-$ (за повече потребности частта: „Неутрино“ от тази книжка – б.а.)

Когато приемаме, че аниhilацията е процес, при който частица и античастица си взаимодействат и в резултат се получават фотони или други частици, можем също да приемем, че съществува и обратен процес - от взаимодействието на фотони (не казвам колко и какви) могат и се образуват частица и античастица (не казвам колко и какви).

Това можем да представим по този начин, и то без да влизаме в противоречие с научното познание:

$$e^+ + e^- \rightarrow 2.\gamma_3 \quad \text{и} \quad 2.\gamma_3 \rightarrow e^+ + e^-$$

Забележка: Знаете, че тези реакции не са изравнени съответно в ляво и в дясно!

Също можем да твърдим, че освен реакцията на аниhilация от вида:

$$e^+ + e^- \rightarrow p^1 + p^-$$

Можем да имаме и реакция от вида:

$$p^1 + p^- \rightarrow e^+ + e^-$$

Забележка: Знаете, че тези реакции не са изравнени съответно в ляво и в дясно!

Отклонение 1 (полу-психично): Ние (по точно: аз, ох, посиняха ми гърдите) можем да се направим на много учени и да кажем, че (вече е казано):

1. Енергията на аниhilацията може да се представи така (при равенство на масите на аниhilиращите частици – б.а.) и при формулата на Айнщайн от вида: $E = m.c^2$ $E_a = 2m.c^2$ (Който иска да изчислява)

2. Да намерим дължината λ на вълната на двата фотона $2.\gamma_3$, които обикновено се получават в процесите на аниhilация на частица и античастица:

$$E_a = 2m \cdot c^2 = \frac{2 \cdot h \cdot c}{\lambda} \quad \text{където} \quad \lambda = \frac{c}{\nu} = \frac{c \cdot h}{E} = \frac{c \cdot h}{mc^2}$$

тогава $\lambda = \frac{h}{m \cdot c}$

(Който иска да изчислява)

Отклонение 2 (цяло-психично): Ние (по точно: аз, ох, поси-
няхя ми гърдите) можем да се направим на много учени и да ка-
жем, че съществува аниhilация от вида:

$$e^+ + e^- \rightarrow \gamma_3 + \gamma_3$$

$$p^+ + \bar{p} \rightarrow \gamma_3 + \gamma_3$$

$$n^0 + \bar{n} \rightarrow \gamma_3 + \gamma_3$$

$$\mu^+ + \mu^- \rightarrow \gamma_3 + \gamma_3$$

$$\pi^+ + \pi^- \rightarrow \gamma_3 + \gamma_3$$

$$\bar{\nu}_e + \nu_e \rightarrow \gamma_3 + \gamma_3$$

Ако (без мирис), някой оспори горните твърдения, ще си има
разправи директно с учения Пол Дирак! Той даже ще ви каже, и
обратното, че при целувките на два фотона могат, и се раждат час-
тица и античастица – и никои не може, това, да го оспори.

Забележка: Знаете, че тези реакции не са изравнени съот-
ветно в дясно!

Нека, също да си припомним (това го казвахме при създа-
ването на ЕТП):

Елементарни частици - означение и структура

Нищото:

Силов фотон: γ_3

Информационен фотон: γ_4

Неутрино: ν_e

Неизвестна частица: $H_7 \rightarrow \gamma_3 + \gamma_4$

Протон: $p_1^1 \quad p_1^1 \rightarrow (H_7) + \nu_e$ или още $p_1^1 \rightarrow \gamma_3 + \gamma_4 + \nu_e$

Електрон: $e_0^{-1} \quad e_0^{-1} \rightarrow (H_7) + 2.\gamma_3$ но, по добре така
 $e_0^{-1} \rightarrow \nu_e + \gamma_3 + \nu_e^-$ и понеже сме готини за позитрона e_0^{+1}
можем да запишем това $e_0^{+1} \rightarrow \nu_e^- + \gamma_3 + \nu_e$ (обърнете вни-
мание на подредбата на неутрино-antineутрино)

Неизвестна частица: H_{25} $H_{25} \rightarrow e_0^{-1} + p_1^1$ (нововъведение)

$$H_{25} \rightarrow e_0^{+1} + p_1^1$$

Неутрон: n^0 $n^0 \rightarrow e_0^{-1} + p_1^1 + \nu_e^- + \gamma_3$

Неизвестна частица: H_{39} (това всъщност е комбинацията от e_0^{-1} , e_0^{+1} и e_0^{-1})

Неизвестна частица: H_{47}

Неизвестна частица: H_{60}

Неизвестна частица: H_{72}

Но, да продължим – след като в дясно имаме равенство еднакво за всичките други реакции от вида $\rightarrow \gamma_3 + \gamma_3$, то спокойно можем да запишем това дългото, като се правим на математици:

$$e^+ + e^- \rightarrow p^+ + \bar{p} \rightarrow n^0 + \bar{n} \rightarrow \mu^+ + \mu^- \rightarrow \pi^+ + \pi^- \rightarrow \bar{\nu}_e + \nu_e \rightarrow \gamma_3 + \gamma_3$$

И, това ми дава основания да си комбинирам по следния начин, или нещо подобно (без ни най-малко срам):

$$\begin{aligned} e^+ + e^- &\rightarrow p^+ + \bar{p} \\ p^+ + \bar{p} &\rightarrow n^0 + \bar{n} \\ \mu^+ + \mu^- &\rightarrow \pi^+ + \pi^- \\ e^+ + e^- &\rightarrow n^0 + \bar{n} \quad \text{и т.н.} \end{aligned}$$

Забележка: Обаче, Вие си знаете, че тези реакции не са изравнени съответно в ляво и в дясно!

Основно предположение: Ние (аз), както и да въртим преобразованията все ще стигнем до положението, че към двата фотона от вида $\rightarrow \gamma_3 + \gamma_3$ в зависимост от вида на частиците участващи в аниhilацията, все ще се наложи да прибавим я някой и друг фотон, я някое и друго неутрино или антинейтрино, а може и двете или трите. Но, тук, в тези добавяния е възможно да срещнем и не известите, досега, на науката частици (виж по-горе „**Елементарни частици - означение и структура**“). Трябва да знаете уважаеми читатели-приятели и неприятели, че това си подозрение за наличието на някакви „допълнителни“ частици го имат и съвременните учени, но те никъде не го споменават! Само говорят, че: „Някъде се отделят, освен два, и три фотона“. Този факт трудно ще го откриете в официалната научна литература и материали, по

които се преподава и ползват във ВУЗ! – Защо? – Нямам си и хич биля хабер!

И понеже съм поставен в режим „на произвола на съдбата“ от световната и българска научна мисъл си викам, защо пък да не напиша и това:

$$\pi^0 \rightarrow 2.\gamma_3 \rightarrow e^+ + e^- \rightarrow p^+ + p^- \text{ и т. н.}$$

Ако, нещо, бъркам в математиката, моля обърнете се към другаря Цолов (Моят курсов ръководител и преподавател по Математика в СПТУ по индустриална химия „проф. д-р Асен Златаров“ – Плевен), по-следващ Господин директор (на едно голямо училища в кв. „Дружба“ пак гр. Плевен) и сега предполагам Пенсионер.

По тази и ред други причини се съмнявам в реакцията и уравнението написано от учените физици занимаващи се с космическите лъчи от вида $\pi^0 \rightarrow 2.\gamma_3$. Но, нека проверим:

1. В уравнението и реакцията:

$$e^+ + e^- \rightarrow 2.\gamma_3$$

Проверка (Съгласно ЕТП):

$$e^+ + e^- \rightarrow \gamma_3 + \gamma_3 \quad 6 \neq 26$$

Корекцията:

$$e^+ + e^- \rightarrow 2.\gamma_3 + 2.\bar{\nu}_e + 2.\nu_e \quad 13 + 13 = 2.3 + 2.5 + 2.5$$

Ето, тук веднага се появиха, като предположих неутриното и антинеутриното, за да се изравнят нещата.

2. В уравнението и реакцията:

$$p^+ + \bar{p} \rightarrow \gamma_3 + \gamma_3$$

Проверка (Съгласно ЕТП):

$$12 + 12 \rightarrow 3 + 3 \quad 24 \neq 6$$

Корекцията:

$$p^+ + \bar{p} \rightarrow \gamma_3 + \gamma_3 + \nu_e^- + e^- \text{ където } (e^- \rightarrow \nu_e + \gamma_3 + \bar{\nu}_e)$$

Проверката:

$$12 + 12 = 3 + 3 + 5 + 13$$

Ето, и тук веднага се появиха, като предположих неутриното и антинеутриното, за да се изравнят нещата.

Но, ние знаем от по-рано, че:

$$\gamma_3 + e^- \rightarrow p^+ + \gamma_4$$

Тогава, по скоро имаме реакции от вида:

$$p^+ + \bar{p} \rightarrow p^+ + \gamma_4 + \gamma_3 + \nu_e^-$$

Знаем, от предположението на мокрия-кокош Канисков, в по-горните раздели, че:

$$p^+ \rightarrow \gamma_4 + \gamma_3 + \nu_e^-$$

Тогава:

$$p^+ + \bar{p} \rightarrow p^+ + \bar{p}$$

3. В уравнението и реакцията:

$$n^0 + \bar{n} \rightarrow \gamma_3 + \gamma_3$$

Проверка (Съгласно ЕТП):

$$33 + 33 \rightarrow 3 + 3 \quad 66 \neq 6$$

Корекцията:

$$n^0 + \bar{n} \rightarrow \gamma_3 + \gamma_3 + (\text{Неизвестна частица: } H_{60})$$

$$33 + 33 = 3 + 3 + 60$$

Верен на себе си няма да разкривам структурата на „Неизвестна частица“: H_{60} , по простата причина, че не ми е платено, но и да ми платят пак няма да я разкрия.

Но, да знаете, че и тук веднага ще се появят, като предположих: фотоните, неутриното и антинейтриното, за да се изравнят нещата (Имаме си ЕТП).

4. В уравнението и реакцията:

$$\mu^+ + \mu^- \rightarrow \gamma_3 + \gamma_3$$

Проверка (Съгласно ЕТП):

$$23 + 23 \rightarrow 3 + 3 \quad 46 \neq 6$$

Корекцията: Прибавяме в ляво един силов фотон γ_3 , а в дясно неизвестната частица H_{39} и един информационен фотон γ_4

$$\gamma_3 + \mu^+ + \mu^- \rightarrow \gamma_3 + \gamma_3 + H_{39} + \gamma_4 \quad 3 + 23 + 23 = 3 + 3 + 39 + 4$$

Пояснение: Неизвестна частица: H_{39} (това всъщност е комбинацията от e_0^{-1} , e_0^{+1} и e_0^{-1} – електрони и позитрон)

Тогава:

$$\gamma_3 + \mu^+ + \mu^- \rightarrow H_{39} + \gamma_3 + \gamma_3 + \gamma_4$$

$$\gamma_3 + (e^+ + \nu_e + \bar{\nu}_\mu) + (e^- + \bar{\nu}_e + \nu_\mu) \rightarrow (e_0^{-1}) + (e_0^{+1}) + (e_0^{-1}) + \bar{\nu}_e + \nu_e$$

$$\text{Където: } H_{39} = e_0^{-1} + e_0^{+1} + e_0^{-1}$$

$$\gamma_3 + \gamma_3 + \gamma_4 \rightarrow \bar{\nu}_e + \nu_e$$

$$\mu^+ \rightarrow e^+ + \nu_e + \bar{\nu}_\mu$$

$$\mu^- \rightarrow e^- + \bar{\nu}_e + \nu_\mu$$

$$e_0^{-1} \rightarrow \nu_e + \gamma_3 + \bar{\nu}_e$$

Преобразуваме в ляво, ето така:

$$\nu_e + \gamma_3 + \bar{\nu}_\mu + e^+ + (e^- + \bar{\nu}_e + \nu_\mu) \rightarrow (e_0^{-1}) + (e_0^{+1}) + (e_0^{-1}) + \bar{\nu}_e + \nu_e$$

И получаваме нещо (като нищо) такова:

$$e^- + e^+ + (e^- + \bar{\nu}_e + \nu_\mu) \rightarrow (e_0^{-1}) + (e_0^{+1}) + (e_0^{-1}) + \bar{\nu}_e + \nu_e$$

Нещото (като нищото) е уважаеми учени, че не бива и не се прави, както вие правите, разлика между неутриното и антинейтриното от вида ν_μ и вида ν_e . Защото се оказва от горното уравнение, че разлика ... няма!

Ето, тук веднага се появиха, като предположих фотоните, неутриното и антинейтриното, за да се изравнят нещата. (пак говорим за ЕТП)

5. В уравнението и реакцията:

$$\pi^+ + \pi^- \rightarrow \gamma_3 + \gamma_3$$

Проверка (Съгласно ЕТП):

$$28 + 28 \rightarrow 3 + 3 \quad 56 \neq 6$$

Корекцията:

$$\pi^+ + \pi^- \rightarrow \gamma_3 + \gamma_3 + H_{47} + \gamma_3 \quad 28 + 28 = 3 + 3 + 47 + 3$$

Където:

$$\pi^+ \rightarrow \mu^+ + \nu_\mu$$

$$\pi^- \rightarrow \mu^- + \bar{\nu}_\mu$$

Верен на себе си няма да разкривам структурата на „Неизвестна частица“: H_{47} , по простата причина, че не ми е платено, но и да ми платят пак няма да я разкрия.

Но, да знаете, че и тук веднага ще се появят, като предположих: фотоните, неутриното и антинейтриното, за да се изравнят нещата (Имаме си ЕТП).

6. В уравнението и реакцията (това ви е познато от по преди, нали):

$$\bar{\nu}_e + \nu_e \rightarrow \gamma_3 + \gamma_3$$

Проверка (Съгласно ЕТП):

$$5 + 5 \rightarrow 3 + 3 \quad 10 \neq 6$$

Корекцията:

$$\bar{\nu}_e + \nu_e \rightarrow \gamma_3 + \gamma_3 + \gamma_4 \quad 5 + 5 = 3 + 4 + 3$$

Ето, тук веднага се появиха, като предположих фотоните, неутриното и антинеутриното (е само едни информационен фотон - де), за да се изравнят нещата.

И, знаете от по-предните ми „мокри сънища“, че: „Сега да обърнем внимание на първата реакция: $\pi^0 \rightarrow 2.\gamma_3$. В така представеното уравнение можем да запишем следното: $\pi^0 \rightarrow 2.\gamma_3 = 2.3 = 6$. И да кажем, че във вида „0“- пион имаме в състава му по 6 частички По. Само, че, както знаете, твърде не се доверявам на съвременната научна мисъл и наблюдения“. – **Защо?**

Защото зад този израз $\pi^0 \rightarrow 2.\gamma_3 \rightarrow \gamma_3 + \gamma_3$, за нищо не значещият „нулев“ пион (с индекс 0) π^0 се крият от погледа на съвременната наука и учените цялата поредица от анихалационни процеси! (Те са описани малко по-горе от т.1 до т.6. (Абе, тази шестица да не е за мене другарю Цолов? То, за химията ми е ясно, че ще си остана с четворка!)) Та, по-горе в констатацията на учените: „**първичните космически лъчи (множеството протони) създават голям брой вторични частици – пиони, протони, неутрони, мюони, електрони, позитрони и фотони.**“ Зад израза множеството протони е хубава да се знае че стоят всичките, тези, описани по-горе като „**Елементарни частици - означение и структура**“ „елементарни“ частици. (Ах, Науко, науко, кой те тебе докара до тази „крива круша“?)

Просто съм изкушен към космическите лъчи да прибавя и този материал. Съответно преработен и коригиран!

2. Основен път на CNO-цикъла

Процес на въглеродно горене

CNO-цикла – това е съвкупност от **три** свързани помежду си или, по-точно частично препокриващи се цикли. Най-простият (като мен) от тях е **CN-цикъл** (т.н. цикъл на Бете или въглероден цикъл) предложен в 1938 година от **Ханс Бете**^[213] (Американски физик от германски произход, работил в областта на ядрената физика. Носител на Нобелова награда за физика за 1967 година за

---

²¹³ https://bg.wikipedia.org/wiki/Ханс_Бете

изследването на **звездния ядрен синтез**. Роден е на 2 юли 1906 г. в Страсбург, днес Франция, починал 6 март 2005 г. в Итака, САЩ. Завършва университетите във Франкфурт и Мюнхен. По време на Втората световна война оглавява Теоретичният отдел на Националната лаборатория в Лос Аламос, в която се **създават първите атомни бомби**. През 1950-те години участва и в **разработването на водородната бомба**. (Допълнение от автора: близки приятели с другаря Айнщайн)) и, **независимо от него**, от **Карл Вайцекер**^[214] (нем. *Carl Friedrich von Weizsäcker*; Роден на 28 юни 1912 г., в град Кил - Германия, починал на 28 април 2007 г в град Щарнберг - Германия) - немски физик и философ. Неговият брат Рихард фон Вайцекер е президент на ФРГ от 1984 г. до 1994 г. (Допълнение от автора: Другарят Тодор Живков – Генерален секретар на БКП и прочие, поддържаше в този период 1984 до 1989 г. много топли връзки с висшия ешелон в управлението на ФРГ – за по късно родените: ФРГ - Западна Германия преди обединението с Източна Германия. През този период от „сътрудничество“ с обекти и субекти от и зад „желязната завеса“ се ражда т.н. Указ 56, които третира прехода от социализъмЪ към капитализъмЪ.). Създава полу- емпирическата формула за енергиите на връзките в атомното ядро, наречена в негова чест **формула на Вайцекер**. Не е Нобелов лауреат, но е носител на много престижни награди и премии, като например: „*Templeton Prize for Progress Toward Research or Discoveries about Spiritual Realities*“ - с Премията се награждават личности, които, по мнение на журито, имат «особени заслуги в укрепването на духа пред лицето на нравствената кризиса в света» и в най-голяма степен служат за пример при «търсене на различни пътища за научни и други открития и пробиви, което разширява човешкото възприемане на Божественото и помага за ускорение на богословното творчество»^[215].)

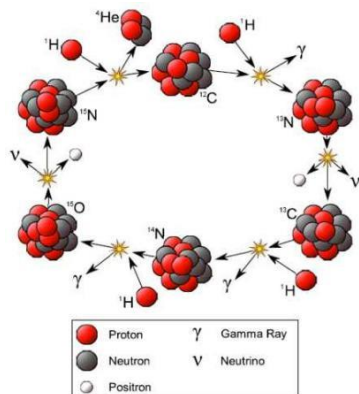
Забележка: И, аз глупакът му с глупак, ще правя ревизии на тези колоси в науката и връзкари! Но, какво е това въглеродно горене, където въглерода (C) участва в шестте от реакциите в този цикъл два пъти (единият път с изотоп на въглерода), а водорода (H) четири пъти?

Да тръгваме:

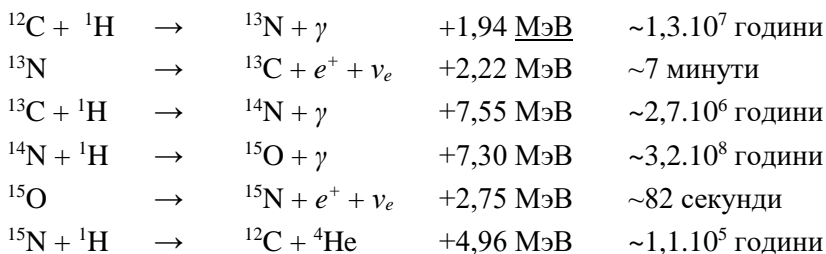
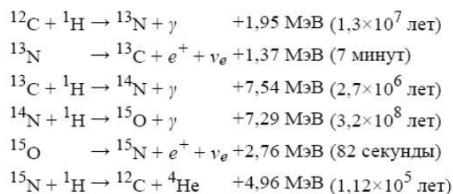
²¹⁴ https://ru.wikipedia.org/wiki/Вайцекер,_Карл_Фридрих_фон

²¹⁵ https://bg.wikipedia.org/wiki/Ханс_Бете

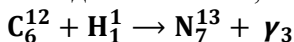
I. Основен път ^[216] на реакцията на CN-цикла, имаме:

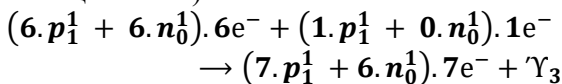
Основной путь реакции CN-цикла :

1. Разглеждаме поетапно, започваме:

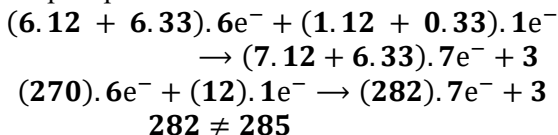

Създаваме подробен структурен запис (виж първата част от „Мокрите сънища на ....“):

Забележка: електроните са изравнени – 7=7

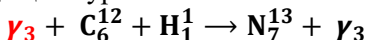
Правим проверка:

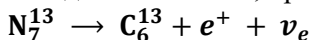
²¹⁶ https://bg.wikipedia.org/wiki/Ханс_Бете

Имаме разлика от 3 частички По, което е равно на един силов фотон= (γ_3) или равносилна структура със същия брой частички По!

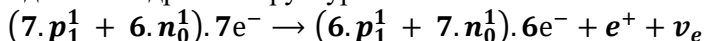
Подходящото уравнение за показаната реакция е от вида:

2. Разглеждаме по етапно, продължаваме:

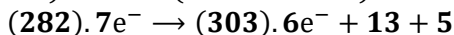
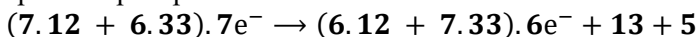

Създаваме подробен структурен запис:

Забележка: електроните са изравнени – 7=7

Правим проверка:

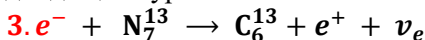

$$282 \neq 321$$

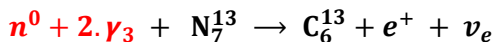
Имаме разлика от 39 частички По, което е равно на 3 електрона = (3.e⁻) или равносилна структура със същия брой частички По! (Но можем да представим и така: $e^- + e^+ + e^-$ и така: $n^0 + 2.\gamma_3$)

Авторът на този текст предлага равносилната структура за 39 частички По = $n^0 + 2.\gamma_3$, но понеже е с раздвоена същност, предлага също и това: $e^- + e^+ + e^-$

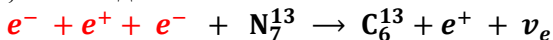
Подходящото уравнение за показаната реакция е от вида:

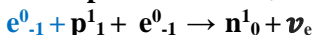
Или така:

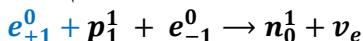
Но, можем да запишем и така:

Забележка: Структурата на частичките По = $n^0 + 2.\gamma_3$, както и $e^- + e^+ + e^-$ е в резултат от междинна реакция на т.н. процес на поглъщане на електрон от ядрото, което представихме, правилно и съдържано, така (учените го представят неточно по този начин: $p_1^1 + e_1^0 \rightarrow n_1^0 + \nu_e$). Ние го представяме така:

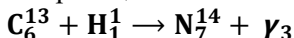

Или още така:

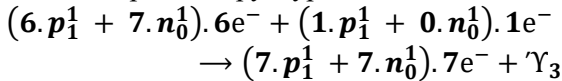

3. Разглеждаме по етапно, продължаваме:

Горната реакция записваме така:

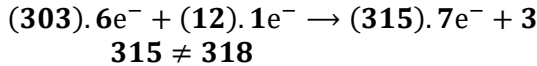
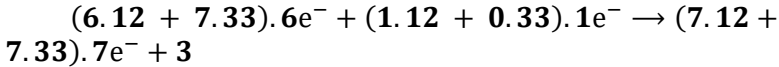

Създаваме подробен структурен запис:

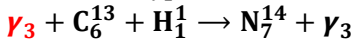
Забележка: електроните са изравнени – 7=7

Правим проверка:

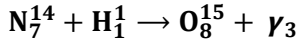
Имаме разлика от 3 частички По, което е равно на един силов фотон= (γ_3) или равносилна структура със същия брой частички По!

Подходящото уравнение за показаната реакция е от вида:

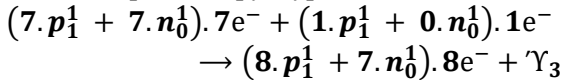

4. Разглеждаме по етапно, продължаваме:

Горната реакция записваме така:

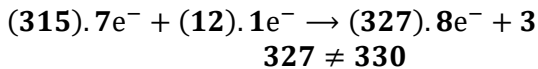
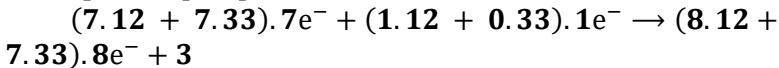

Създаваме подробен структурен запис:

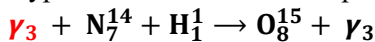
Забележка: електроните са изравнени – 8=8

Правим проверка:

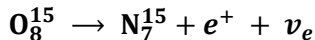
Имаме разлика от 3 частички По, което е равно на един силов фотон= (γ_3) или равносилна структура със същия брой частички По!

Подходящото уравнение за показаната реакция е от вида:

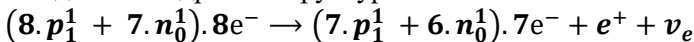

5. Разглеждаме по етапно, продължаваме:

Горната реакция записваме така:

Създаваме подробен структурен запис:

Забележка: електроните са изравнени – 8=8

Правим проверка:

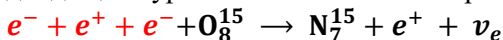
$$(8.12 + 7.33).8e^- \rightarrow (7.12 + 8.33).7e^- + 13 + 5$$

$$(327).8e^- \rightarrow (348).7e^- + 13 + 5$$

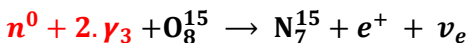
$$327 \neq 366$$

Имаме разлика от 39 частички По, което е равно на 3 електрона = $(3.e^-)$ или равнотилна структура със същия брой частички По!

Подходящото уравнение за показаната реакция е от вида:

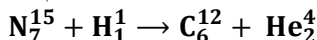

Или така:

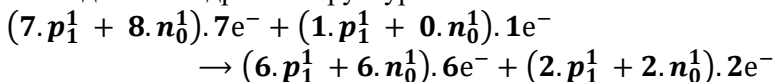

6. Разглеждаме по етапно, продължаваме:

Горната реакция записваме така:

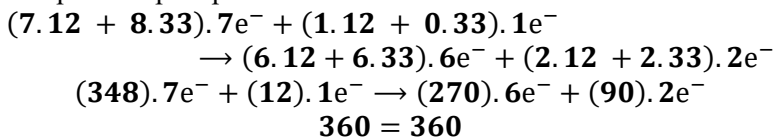

Създаваме подробен структурен запис:

Забележка: електроните са изравнени – 8=8

Правим проверка:

Нямаме разлика в частичките По! На „пръв поглед“ реакцията и уравнението описващо реакцията е вярно!

Забележка: В други литературни източници ще срещнем в цикъла CN замяната на водородния атом (H_1^1) с протон (p) без никакви обяснения!

Но, доколкото знаем атома на водорода Протий (H_1^1) е съставен освен от един протон и от един електрон, които „обикаля“ около него. Възможна ли е замяната на протон с електрон (H_1^1) само с протон (p) и това да е равнозначно!? – **Явно за учените третиращи тези проблеми от научното познание това е възможно!**

Нека цитираме^[217]: Основен път на реакцията на **CN-цикла**^[218] (допълнително е показано характерното време за продължителност на реакциите)^[219]:

$^{12}\text{C} + \text{p}$	$\rightarrow$	$^{13}\text{N} + \gamma$	+1,94 MeV	$\sim 1,3 \cdot 10^7$ години
^{13}N	$\rightarrow$	$^{13}\text{C} + e^+ + \nu_e$	+2,22 MeV	~ 7 минути
$^{13}\text{C} + \text{p}$	$\rightarrow$	$^{14}\text{N} + \gamma$	+7,55 MeV	$\sim 2,7 \cdot 10^6$ години
$^{14}\text{N} + \text{p}$	$\rightarrow$	$^{15}\text{O} + \gamma$	+7,30 MeV	$\sim 3,2 \cdot 10^8$ години
^{15}O	$\rightarrow$	$^{15}\text{N} + e^+ + \nu_e$	+2,75 MeV	~ 82 секунди

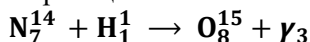
Няма да правя коментар. Явно той е излишен, но ще продължим още малко с части от реакциите в **CNO-цикла**:

II. Процес на кислородно горене **NOI** – цикъл^[220]. (Той е с абсолютно същата структура като на CN-цикъла. В реакции с улавянето на протон от ядрото на ^{15}N е възможен още един изход: образуване на ядрото на ^{16}O и раждане на нов цикъл - **NO I**):

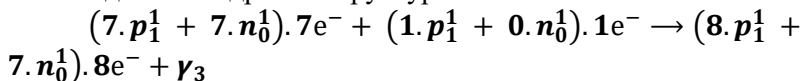
$^{14}\text{N} + ^1\text{H}$	$\rightarrow$	$^{15}\text{O} + \gamma$	+7,29 MeV	($3,2 \cdot 10^8$ години)
^{15}O	$\rightarrow$	$^{15}\text{N} + e^+ + \nu_e$	+2,76 MeV	(82 секунди)
$^{15}\text{N} + ^1\text{H}$	$\rightarrow$	$^{16}\text{O} + \gamma$	+12,13 MeV	
$^{16}\text{O} + ^1\text{H}$	$\rightarrow$	$^{17}\text{F} + \gamma$	+0,60 MeV	
^{17}F	$\rightarrow$	$^{17}\text{O} + e^+ + \nu_e$	+2,76 MeV	
$^{17}\text{O} + ^1\text{H}$	$\rightarrow$	$^{14}\text{N} + ^4\text{He}$	+1,19 MeV	

1. Разглеждаме по етапно, започваме:

Горната реакция записваме така:

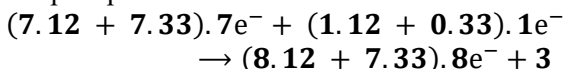

Създаваме подробен структурен запис:

Забележка: електроните са изравнени – 8=8

Правим проверка:

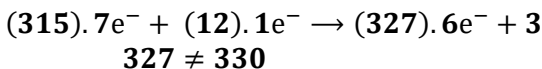

²¹⁷ https://bg.wikipedia.org/wiki/Ханс_Бере

²¹⁸ https://bg.wikipedia.org/wiki/Ханс_Бере

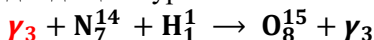
²¹⁹ https://bg.wikipedia.org/wiki/Ханс_Бере

²²⁰ https://bg.wikipedia.org/wiki/Ханс_Бере

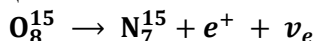
Имаме разлика от 3 частички По, което е равно на един силов фотон = (γ_3) или равнотилна структура със същия брой частички По!

Подходящото уравнение за показаната реакция е от вида:

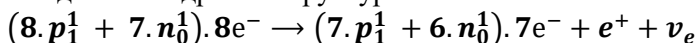

2. Разглеждаме по етапно, продължаваме:

Горната реакция записваме така:

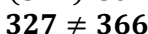
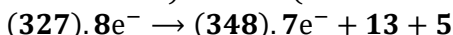
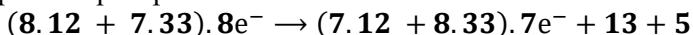

Създаваме подробен структурен запис:

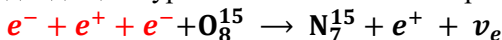
Забележка: електроните са изравнени – 8 = 8

Правим проверка:

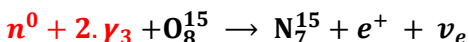

Имаме разлика от 39 частички По, което е равно на 3 електрона = ($3.e^-$) или равнотилна структура със същия брой частички По!

Подходящото уравнение за показаната реакция е от вида:

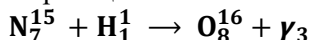

Или така:

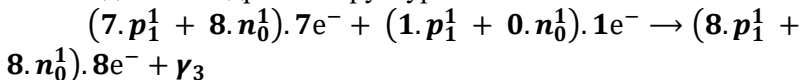

3. Разглеждаме по етапно, продължаваме:

Горната реакция записваме така:

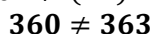
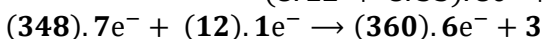
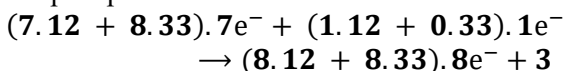

Създаваме подробен структурен запис:

Забележка: електроните са изравнени – 8=8

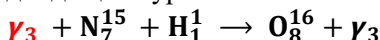
Правим проверка:

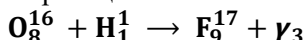
Имаме разлика от 3 частички По, което е равно на един силов фотон = (γ_3) или равнотилна структура със същия брой частички По!

Подходящото уравнение за показаната реакция е от вида:

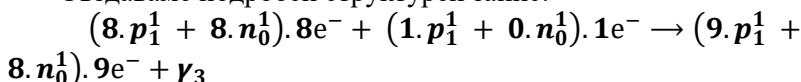

4. Разглеждаме по етапно, продължаваме:

Горната реакция записваме така:

Създаваме подробен структурен запис:

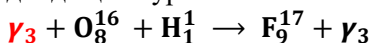
Забележка: електроните са изравнени $-9=9$

Правим проверка:

$$\begin{aligned} (8.12 + 8.33).8e^- + (1.12 + 0.33).1e^- \\ \rightarrow (9.12 + 8.33).9e^- + 3 \\ (360).7e^- + (12).1e^- \rightarrow (360).9e^- + 3 \\ 372 \neq 375 \end{aligned}$$

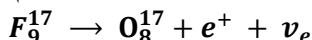
Имаме разлика от 3 частички По, което е равно на един силов фотон = (γ_3) или равнотилна структура със същия брой частички По!

Подходящото уравнение за показаната реакция е от вида:

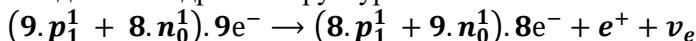

5. Разглеждаме по етапно, продължаваме:

Горната реакция записваме така:

Създаваме подробен структурен запис:

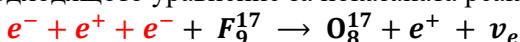
Забележка: електроните са изравнени $-9=9$

Правим проверка:

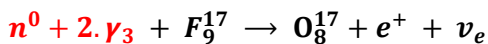
$$\begin{aligned} (9.12 + 8.33).9e^- \rightarrow (8.12 + 9.33).8e^- + 13 + 5 \\ (372).9e^- \rightarrow (393).8e^- + 13 + 5 \\ 372 \neq 411 \end{aligned}$$

Имаме разлика от 39 частички По, което е равно на 3 електрона = ($3.e^-$) или равнотилна структура със същия брой частички По!

Подходящото уравнение за показаната реакция е от вида:

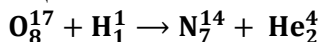

Или така:

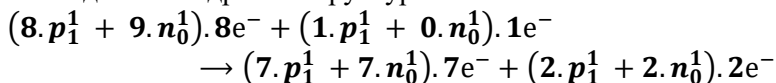

6. Разглеждаме по етапно, продължаваме:

Горната реакция записваме така:

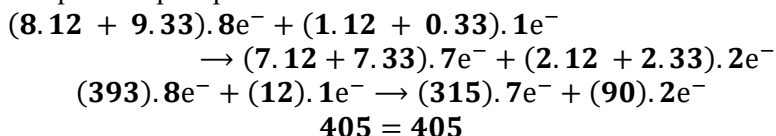

Създаваме подробен структурен запис:

Забележка: електроните са изравнени – 9=9

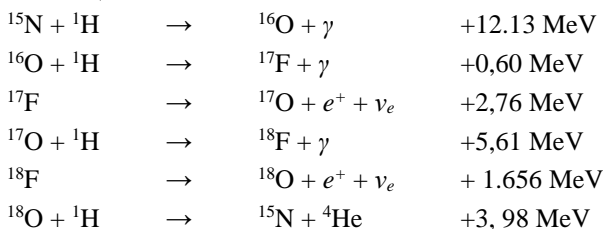
Правим проверка:

Нямаме разлика в частичките По! На „първ поглед“ реакцията и уравнението описващо реакцията е вярно!

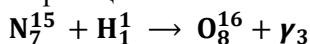
III. Процес на кислородно горене NO II - цикъл^[221]. (Последната реакция на този цикъл **NO I** ($^{15}\text{N} + ^1\text{H} \rightarrow ^{16}\text{O} + \gamma + 12.13 \text{ MeV}$) - също има два варианта на протичане, единия от които дава началото на още един цикъл - **NO II - цикъл**)

NO II-цикъл

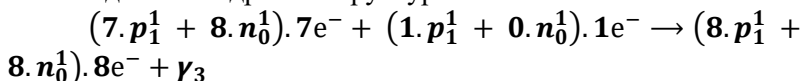

1. Разглеждаме по етапно, започваме:

Горната реакция записваме така:

Създаваме подробен структурен запис:

Забележка: електроните са изравнени – 8=8

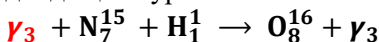
²²¹ https://bg.wikipedia.org/wiki/Ханс_Бете

Правим проверка:

$$\begin{aligned} & (7.12 + 8.33).7e^- + (1.12 + 0.33).1e^- \\ & \rightarrow (8.12 + 8.33).8e^- + 3 \\ (348).7e^- + (12).1e^- & \rightarrow (360).6e^- + 3 \\ & 360 \neq 363 \end{aligned}$$

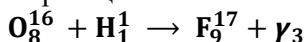
Имаме разлика от 3 частички По, което е равно на един силов фотон = (γ_3) или равнотилна структура със същия брой частички По!

Подходящото уравнение за показаната реакция е от вида:

2. Разглеждаме по етапно, продължаваме:

Горната реакция записваме така:

Създаваме подробен структурен запис:

$$(8.p_1^1 + 8.n_0^1).8e^- + (1.p_1^1 + 0.n_0^1).1e^- \rightarrow (9.p_1^1 + 8.n_0^1).9e^- + \gamma_3$$

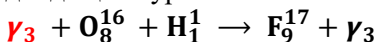
Забележка: електроните са изравнени – 9=9

Правим проверка:

$$\begin{aligned} & (8.12 + 8.33).8e^- + (1.12 + 0.33).1e^- \\ & \rightarrow (9.12 + 8.33).9e^- + 3 \\ (360).8e^- + (12).1e^- & \rightarrow (360).6e^- + 3 \\ & 372 \neq 375 \end{aligned}$$

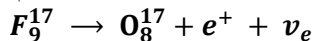
Имаме разлика от 3 частички По, което е равно на един силов фотон = (γ_3) или равнотилна структура със същия брой частички По!

Подходящото уравнение за показаната реакция е от вида:

3. Разглеждаме по етапно, продължаваме:

Горната реакция записваме така:

Създаваме подробен структурен запис:

$$(9.p_1^1 + 8.n_0^1).9e^- \rightarrow (8.p_1^1 + 9.n_0^1).8e^- + e^+ + \nu_e$$

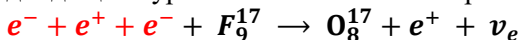
Забележка: електроните са изравнени – 9=9

Правим проверка:

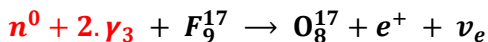
$$\begin{aligned} & (9.12 + 8.33).9e^- \rightarrow (8.12 + 9.33).8e^- + 13 + 5 \\ (372).9e^- & \rightarrow (393).8e^- + 13 + 5 \\ & 372 \neq 411 \end{aligned}$$

Имаме разлика от 39 частички По, което е равно на 3 електрона = ($3e^-$) или равнотилна структура със същия брой частички По!

Подходящото уравнение за показаната реакция е от вида:

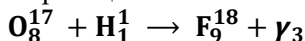

Или така:

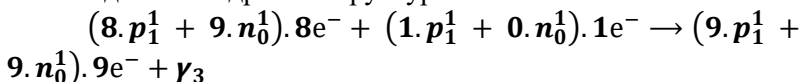

4. Разглеждаме по етапно, продължаваме:

Горната реакция записваме така:

Създаваме подробен структурен запис:

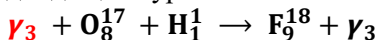
Забележка: електроните са изравнени – 9=9

Правим проверка:

$$\begin{aligned} (8.12 + 9.33).8e^- + (1.12 + 0.33).1e^- \\ \rightarrow (9.12 + 9.33).9e^- + 3 \\ (393).8e^- + (12).1e^- \rightarrow (360).6e^- + 3 \\ 405 \neq 408 \end{aligned}$$

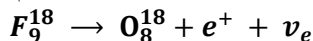
Имаме разлика от 3 частички По, което е равно на един силов фотон = (γ_3) или равнотилна структура със същия брой частички По!

Подходящото уравнение за показаната реакция е от вида:

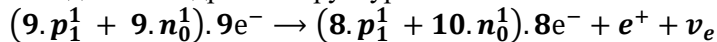

5. Разглеждаме по етапно, продължаваме:

Горната реакция записваме така:

Създаваме подробен структурен запис:

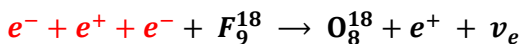
Забележка: електроните са изравнени – 9=9

Правим проверка:

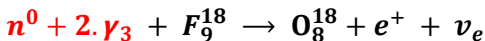
$$\begin{aligned} (9.12 + 9.33).9e^- \rightarrow (8.12 + 10.33).8e^- + 13 + 5 \\ (405).9e^- \rightarrow (393).8e^- + 13 + 5 \\ 405 \neq 444 \end{aligned}$$

Имаме разлика от 39 частички По, което е равно на 3 електрона = ($3.e^-$) или равнотилна структура със същия брой частички По!

Подходящото уравнение за показаната реакция е от вида:

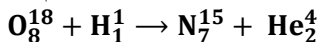

Или така:

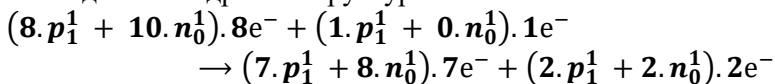

6. Разглеждаме по етапно, продължаваме:

Горната реакция записваме така:

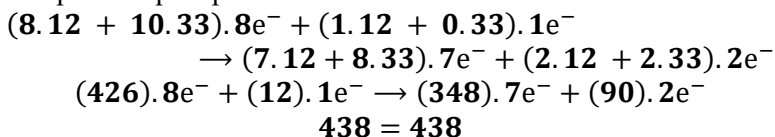

Създаваме подробен структурен запис:

Забележка: електроните са изравнени – 9 = 9

Правим проверка:

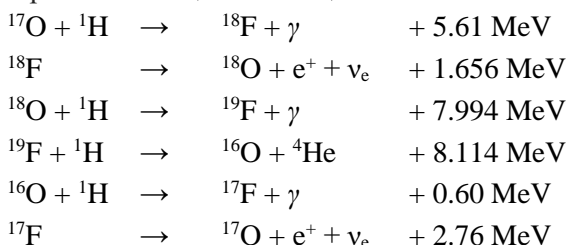

Нямаме разлика в частичките По! На „пръв поглед“ реакцията и уравнението описващо реакцията е вярно!

Пояснение и допълнение: По този начин, циклите CN, NOI и NOII образуват **тройния CNO – цикъл**.

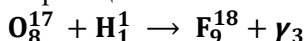
Забележка: Имаме и много забавен четвърти цикъл ^[222], т. н. **OF - цикъл**, но неговата роля в получаване на енергия е „нищожно малка“. Само, че този цикъл е важен при обяснението произхожда на **F₉¹⁹**.

IV. Четвърти забавен цикъл **OF-цикл**:

1. Разглеждаме по етапно, започваме:

Горната реакция записваме така:

²²² https://bg.wikipedia.org/wiki/Ханс_Бете

Създаваме подробен структурен запис:

$$(8.p_1^1 + 9.n_0^1).8e^- + (1.p_1^1 + 0.n_0^1).1e^- \rightarrow (9.p_1^1 + 9.n_0^1).9e^- + \gamma_3$$

Забележка: електроните са изравнени – 9=9

Правим проверка:

$$\begin{aligned} (8.12 + 9.33).8e^- + (1.12 + 0.33).1e^- \\ \rightarrow (9.12 + 9.33).9e^- + 3 \\ (393).8e^- + (12).1e^- \rightarrow (360).6e^- + 3 \\ 405 \neq 408 \end{aligned}$$

Имаме разлика от 3 частички По, което е равно на един силов фотон = (γ_3) или равнотилна структура със същия брой частички По!

Подходящото уравнение за показаната реакция е от вида:

$$\gamma_3 + O_8^{17} + H_1^1 \rightarrow F_9^{18} + \gamma_3$$

2. Разглеждаме по етапно, продължаваме:

Горната реакция записваме така:

$$F_9^{18} \rightarrow O_8^{18} + e^+ + \nu_e$$

Създаваме подробен структурен запис:

$$(9.p_1^1 + 9.n_0^1).9e^- \rightarrow (8.p_1^1 + 10.n_0^1).8e^- + e^+ + \nu_e$$

Забележка: електроните са изравнени – 9=9

Правим проверка:

$$\begin{aligned} (9.12 + 9.33).9e^- \rightarrow (8.12 + 10.33).8e^- + 13 + 5 \\ (405).9e^- \rightarrow (393).8e^- + 13 + 5 \\ 405 \neq 444 \end{aligned}$$

Имаме разлика от 39 частички По, което е равно на 3 електрона = ($3e^-$) или равнотилна структура със същия брой частички По!

Подходящото уравнение за показаната реакция е от вида:

$$e^- + e^+ + e^- + F_9^{18} \rightarrow O_8^{18} + e^+ + \nu_e$$

Или така:

$$n^0 + 2.\gamma_3 + F_9^{18} \rightarrow O_8^{18} + e^+ + \nu_e$$

3. Разглеждаме по етапно, продължаваме:

Горната реакция записваме така:

$$O_8^{18} + H_1^1 \rightarrow F_9^{19} + \gamma_3$$

Създаваме подробен структурен запис:

$$(8.p_1^1 + 10.n_0^1).8e^- + (1.p_1^1 + 0.n_0^1).1e^- \rightarrow (9.p_1^1 + 10.n_0^1).9e^- + \gamma_3$$

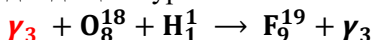
Забележка: електроните са изравнени – 9=9

Правим проверка:

$$\begin{aligned} & (8.12 + 10.33).8e^- + (1.12 + 0.33).1e^- \\ & \quad \rightarrow (9.12 + 10.33).9e^- + 3 \\ & (426).8e^- + (12).1e^- \rightarrow (438).9e^- + 3 \\ & \quad 438 \neq 441 \end{aligned}$$

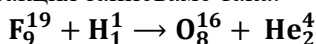
Имаме разлика от 3 частички По, което е равно на един силов фотон = (γ_3) или равнотелна структура със същия брой частички По!

Подходящото уравнение за показаната реакция е от вида:

3. Разглеждаме по етапно, продължаваме:

Горната реакция записваме така:

Създаваме подробен структурен запис:

$$\begin{aligned} & (9.p_1^1 + 10.n_0^1).9e^- + (1.p_1^1 + 0.n_0^1).1e^- \\ & \quad \rightarrow (8.p_1^1 + 8.n_0^1).8e^- + (2.p_1^1 + 2.n_0^1).2e^- \end{aligned}$$

Забележка: електроните са изравнени $-10 = 10$

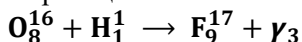
Правим проверка:

$$\begin{aligned} & (9.12 + 10.33).8e^- + (1.12 + 0.33).1e^- \\ & \quad \rightarrow (8.12 + 8.33).7e^- + (2.12 + 2.33).2e^- \\ & (438).8e^- + (12).1e^- \rightarrow (360).7e^- + (90).2e^- \\ & \quad 450 = 450 \end{aligned}$$

Нямаме разлика в частичките По! На „пръв поглед“ реакцията и уравнението описващо реакцията е вярно!

4. Разглеждаме по етапно, продължаваме:

Горната реакция записваме така:

Създаваме подробен структурен запис:

$$\begin{aligned} & (8.p_1^1 + 8.n_0^1).8e^- + (1.p_1^1 + 0.n_0^1).1e^- \rightarrow (9.p_1^1 + \\ & 8.n_0^1).9e^- + \gamma_3 \end{aligned}$$

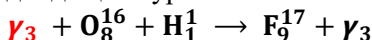
Забележка: електроните са изравнени $-9 = 9$

Правим проверка:

$$\begin{aligned} & (8.12 + 8.33).8e^- + (1.12 + 0.33).1e^- \\ & \quad \rightarrow (9.12 + 8.33).9e^- + 3 \\ & (360).8e^- + (12).1e^- \rightarrow (372).9e^- + 3 \\ & \quad 372 \neq 375 \end{aligned}$$

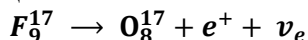
Имаме разлика от 3 частички По, което е равно на един силов фотон = (γ_3) или равностойна структура със същия брой частички По!

Подходящото уравнение за показаната реакция е от вида:

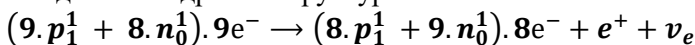

5. Разглеждаме по етапно, продължаваме:

Горната реакция записваме така:

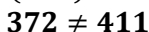
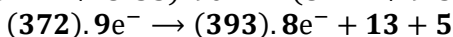
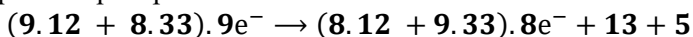

Създаваме подробен структурен запис:

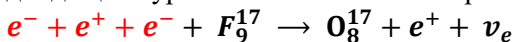
Забележка: електроните са изравнени – $9 = 9$

Правим проверка:

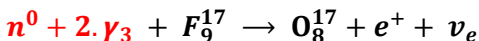

Имаме разлика от 39 частички По, което е равно на 3 електрона = ($3.e^-$) или равностойна структура със същия брой частички По!

Подходящото уравнение за показаната реакция е от вида:

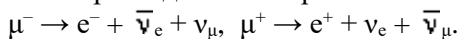

Или така:

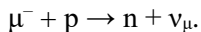
Толкова, за неточно и непълно представения път на т.н. **CN-цикъл**, от „съвременната наука“! Сега накъде? – И, аз не знам!

Мюон се разпада по трехчастичному каналу:

Помимо этого процесса, в веществе возможен захват отрицательно заряженного мюона атомом вещества с образованием **мезоатома**. Когда μ^- , потерявший свою скорость в результате ионизационного торможения, оказывается вблизи атомного ядра, он может быть захвачен на одну из орбит, подобных тем, на которых находятся электроны атома, с той только разницей, что радиусы мюонных орбит в $m_\mu/m_e \approx 200$ раз меньше электронных. Подобно электронам, мюоны в мезоатоме могут переходить с одной орбиты на другую. Мезоатом существует до тех пор, пока мюон либо распадется, либо захватится протоном ядра по схеме:

Эксперименты показали, что вероятность захвата мюона всего в 30 раз больше вероятности его распада даже для такого тяжелого ядра, как свинец. Это говорит о том, что взаимодействие мюонов с ядрами чрезвычайно слабое. Так, в свинце мюон в течение времени $7 \cdot 10^{-8}$ с находится внутри атомного ядра и не поглощается им. Это время – характерное для процессов, идущих по **слабому взаимодействию**.

Мюон – отрицательно заряженный лептон, имеющий массу $m_\mu c^2 = 106 \text{ МэВ}$ и время жизни $\tau_0 = 2.2 \cdot 10^{-6} \text{ с}$.

Мюон – нестабильная частица. В соответствии со специальной теорией относительности время жизни быстро движущейся частицы зависит от ее скорости и растет с её увеличением согласно формуле

$$\tau = \frac{\tau_0}{\sqrt{1 - (v/c)^2}}$$

где c – скорость света в вакууме. Благодаря этому, мы имеем возможность регистрировать на поверхности Земли мюоны, рожденные на больших расстояниях от нее в атмосфере или космическом пространстве.

<http://nuclphys.sinp.msu.ru/partmat/pm06.htm>

10. Кванти на живота и развитие на живота. Клетка. (Или, приложение на ЕТП (Единна Теория на Полето) в биологичните структури)

Кванти на живота и развитие на живота.

Въвеждаме следните определения^[223]:

Определение 1: Веществото от което са изградени електроните и протоните ще наричаме Енергия на нашия свят ($E_{K(0)P}$).

---

²²³ Манев Васил *Единство и развитие на Вселената*, Пловдив, изд. ВИОН, 2013 г. с.313

Определение 2: За нас (в нашият свят $K(0)P$) квантите на живота ($GB = b$, $GF = f$ и $GW = s$) са енергията ($E_{K(0)P}$ – веществото, от което са изградени електроните и протоните).

Естествено, ако попитаме учените: - Какво е веществото, от което са изградени протоните и електроните? - ще получим следния отговор: - Хъ, х-мъ, тръц-пръц....По тази причина отиваме към материала в първата част на „Мокрите сънища на лечителя-билкар Васил Канисков“. Там имаме следните твърдения:

„Защо пък направо, още сега не подсказва, че: **електрона** $e^- \rightarrow \nu_{e^-} + \gamma_3 + \nu_{e^-}$ Има отрицателен заряд когато е съставен от **неутрино, силов фотон и антинейтрино** и е „завъртян“ на ляво. **Позитрона** $e^- \rightarrow \nu_{e^-} + \gamma_3 + \nu_{e^-}$ Има положителен заряд когато е съставен от антинейтрино, силов фотон и неутрино и е „завъртян“ на дясно.“

„6 стъпка - Вече така изглежда Света: $p_1^1 \rightarrow H_7(\gamma_3 + \gamma_4) + \nu$ или по точно $p_1^1 \rightarrow \gamma_3 + \gamma_4 + \nu$, **протонът** е разумен сбор от **силов фотон, информационен фотон и неутрино**. (- Абе, ти затова ли се прави толкова време на маймуна, за да ни покажеш от какво се състои веществото от което са изградени протоните и електроните? – чувам някакъв неясен научен въпрос. – Да затова се правих на маймуна и на мокра кокошка, и не само за това. – отговарям аз.)

Още малко ще поизясним нещата^[224].

Гравитационните полета на телата възникват от светлинните частици, от които са изградени електроните, протоните и неутроните.

В предните раздели утвърждавахме тезите, че **електроните** са изградени и имат следното съдържание, ако щете състав:

$$e^- \rightarrow \nu_{e^-} + \gamma_3 + \nu_{e^-}$$

Протоните са изградени и имат следното съдържание, ако щете състав:

$$p_1^1 \rightarrow \gamma_3 + \gamma_4 + \nu$$

Неутроните са изградени и имат следното съдържание, ако щете състав:

$$n^0 \rightarrow e^- + \gamma_3 + \nu_{e^-} + p_1^1$$

²²⁴ Манев Васил *Единство и развитие на Вселената*, Пловдив, изд. ВИОН, 2013 г. с.266

В тази - втората част на книгата показахме и въведохме вътрешната структура на веществата (химически елементи), както и на други „елементарни частици“.

С други думи, или направо да си кажем, въведохме една Единна Теория на Полето (ЕТП)

Светлинните частици от които са изградени електроните, протоните и неутроните са силов фотон γ_3 и информационен фотон γ_4 . Имаме и още едни частици – неутрино ν и антинейтрино $\bar{\nu}_e$, който, неминуемо, също оказват влияние върху свойствата и качеството на елементарните частици. Но, по важното за нас е, че **фотоните създават електромагнитното поле на телата!**

Опирайки се на това твърдение, имах нахалството в първата част на книгата „Мокрите сънища на ....“ да твърдя, че растителните видове ... провеждат (или ако щете, през, или в тях, тече) електрически ток – да кажем, че създават електро-магнитно поле – т.н. живо електричество и магнетизъм. И, даже без капка срам и научно доказателство твърдя, че растителните видове са в непрекъсната връзка с Космоса и Вселенските обекти – главно Слънца. (Абе, малко мръднал човек! Какво да го правим този Канисков?)

Както се забелязва от горният текст все фотоните стоят в дъното на електромагнитните полета, като и в дъното на гравитационните полета (доколкото фотоните от световите **K(3)P** са „продукт“ на гравитоните от световите **K(4)P**).

Продължаваме:

В началните моменти **основните ($GB(K(n-1)P)$), функционалните ($GF(K(n-1)P)$) и самостоятелните ($GW(K(n-1)P)$)** кванти на живота все още не са живи организми на световите (**$K(n)P$**).

В нашият свят (**$K(0)P$**) на определен етап от развитие квантите на живота (основни, функционални и самостоятелни) прихващат към себе си **протони** (топлина) и **електрони** (суровина). Около квантите на живота възниква **органичното вещество** на световите (**$K(0)P$**), появяват се първите най-нисши живи организми на световите (**$K(0)P$**).

Нека (следи текстовете в източника)^[225]:

---

²²⁵ Манев Васил *Единство и развитие на Вселената, Пловдив, изд. ВИОН, 2013 г.*

От всеки един свят $K(1)P$ (звезда) в света $K(0)P$ (нашият свят) през полупериода свиване на звездата (света $K(1)P$) се излъчват в околното и пространство (света $K(0)P$ (нашият свят)) точно $\zeta = \text{const}$ на брой кванти (зародиши) на живота на света $K(0)P$.

От всеки един свят $K(2)P$ (протон) в света $K(1)P$ (звезди) през полупериода свиване на протона (света $K(2)P$) се излъчват в околното му пространство (света $K(1)P$ (звезди)) точно $\zeta = \text{const}$ на брой кванти (зародиши) на живота на света $K(1)P$.

От всеки един свят $K(3)P$ (фотон) в света $K(2)P$ (протон) през полупериода свиване на фотона (света $K(3)P$) се излъчват в околното му пространство (света $K(2)P$ (протон)) точно $\zeta = \text{const}$ на брой кванти (зародиши) на живота на света $K(2)P$.

От всеки един свят $K(4)P$ (гравитон) в света $K(3)P$ (фотон) през полупериода свиване на гравитона (света $K(4)P$) се излъчват в околното му пространство (света $K(3)P$ (фотон)) точно $\zeta = \text{const}$ на брой кванти (зародиши) на живота на света $K(3)P$.

.....
От всеки един свят $K(n)P$ (неизвестен) в света $K(n-1)P$ (неизвестен) през полупериода свиване на елементарната частица (света $K(n)P$) се излъчват в околното ѝ пространство (света $K(n-1)P$ (неизвестен)) точно $\zeta = \text{const}$ на брой кванти (зародиши) на живота на света $K(n-1)P$.

Основно следствие: Всеки едни свят от Микро- до Макро ниво е населен с Живот независимо от неговата форма и съдържание във формата. (- Абе, ти да не искаш да кажеш, че фотоните са Живот, гравитоните са Живот, че електроните, протоните, неутроните, та даже и Слънцата са съставени от Живот? – Да! Това искам да кажа! Това ми е главната цел! – То,а наистина е много побъркан или се опитва да си защитава заглавието на книгите, т.н. „Мокри сънища на лечителя-билкар Васил Канисков“ – чувам научно, мъдро заключение.... Ще видим, кой, кой е и какво защитава...си мърморят под мустак (за колко годишен е мустака знаете – б.а.))

Твърдение 1: За да може от нашият свят $K(0)P$, в които около всяка звезда (свят $K(1)P$) се развиват точно $\zeta = \text{const}$ на брой кванти (зародиши) на живота, да се отделят в околното му пространство точно $\zeta = \text{const}$ на брой кванти (зародиши) на живота на света $K(-1)P$ (неизвестен), е необходимо по време на развитите от

на живота в околното пространство на звездите (светове $K(1)P$) основните кванти на живота ($GB(K(n-1)P)$) да играят основна (водеща) роля.

Това означава, че:

Животът с основни кванти на живота ($GB(K(n-1)P)$) е пренесен от Слънцето върху Земята.

Даден вид живот след постигане на своето съвършенство може да напуска границите на своето съществуване за да се развие в нов вид живот.

1. Първият вид живот (**минерал**) с основни кванти на живота върху Земята след изчерпване на своите възможности преминава във втори вид живот (растение).

Следствие: След преминаването на минерала в нов вид живот – растение, растението може да напуска границите на минералния свят.

2. Вторият вид живот (**растение**) с основни кванти на живота върху Земята след изчерпване на своите възможности преминава в трети вид живот (животно).

Следствие: След преминаването на растението в нов вид живот – животно, животното може да напуска границите на растителния свят.

3. Третият вид живот (**животно**) с основни кванти на живота върху Земята след изчерпване на своите възможности преминава в четвърти вид живот (човек).

Следствие: След преминаването на животното в нов вид живот – човек, човекът може да напуска границите на животинския свят.

4. Четвъртият вид живот (**човек**) с основни кванти на живота върху Земята след изчерпване на своите възможности преминава в пети вид живот (свръх-човек).

Следствие: След преминаването на човека в нов вид свръх-човек, свръх-човека може да напуска границите на Слънчевата система.

Обобщение на следствията: В естествената природна среда можем да наблюдаваме без особени технически средства и огромни научни субсидии горните следствия: 1. Растението може да напуска границите на минералния свят – но, не може без минералния свят. 2. Животното може да напуска границите на растителния свят – но не може без растителния и минерален свят. 3. Човекът

може да напуска границите на животинския свят - но, не може без животинския, растителния и минералния свят. 4. Свръх-човека може да напуска границите на Слънчевата система – но не може без царствата (с живот) от Земята (и от планетите в Слънчевата система) и Слънцето.

Забележка: Преходни форми между минералното, растителното, животинското и човешко царства, от Земята, няма и не могат да открият учените от тези области на човешкото познание по простата причина, че **основните кванти** (Основните кванти на живота, които управляват живите организми, не се развиват в клетки – б.а. Това е разработено в следващата част от книжката.) определящи еволюцията на едни вид живот в друг се намират винаги в друго измеримо (По-високо измерение - тези неща за измеренията ги говорихме когато разглеждахме темата за Спина: „Спин и изоспин. Изоспиновата симетрия (мистерия в науката, както казва Vanya Mileva)“) пространство!

Отклонение (Авторово поведенческо, за психиатрия):

Малко ще се отклоним от темата, но както се наблюдава от горния текст, с развитието на вида свръхчовек едва ли ще са ни нужни техническите съоръжения (От вида на космически летателни апарати) за да пътуваме между звездите и в обсега на звездите! Естествено някои учени ще възразят на горните ми твърдения (Които едва ли някой учен ще ги забележи, ама хайде.) и ще ги поставят в графата: „твърде ненаучни“ [Избуяли в побърканият мозък на един псевдоучен с титла „лечител-билкар“ (- Абе, кой го титулува тоа?)]. Но, нека погледнем на фактите: 1. Действително, днес човек се придвижва твърде успешно и твърде бързо до всяка една точка на планетата Земя! 2. Реално, за речевото и видео общуването между хората нямам никакви граници. 3. Нескончаеми, са информационните потоци от и към човешката личност.

Но,.... Каква е цената?

1.1. За да се придвижваме ни трябва енергиен ресурс, който набавяме от Природата, и след неговото използване Я замърсяваме.

1.2. Непрестанни са кръвопролитните войни за притежание на природните ресурси. (Едно от основните причини за водене на военни действия и до днес в 21-век,.... да споменавам ли за потоците от емигранти?)

1.3. С използването на превозни средства се нарушават естествените процеси във физическото развитие на човешкото същество! (Фитнеса няма да помогне, бъде сигурни.).

1.4. Подменя се естествената възможност да се придвижва човешкото същество по пътя на трансформацията (За това в друг раздел).

2.1. За осъществяването на това общуване технологията ....изпреварва науката. Кое е недопустимо от гледна точка на естественото психо-интелектуално развитие в човешката същност, и довежда до нейната деформация. Вместо да се развива естественото телепатично общуване между човешките индивиди, тази им естествена заложба закънява.

3.1. Тези потоци разграждат и унищожават естествената душевна ограда в енергийните същности на човека и водят до пропускания и разрушения в човешкото същество. Прекъсват се естествените енергийни връзки с по-висшите човешки същества и същности. Кое води до забавяне и спиране на еволюционните ходове на човечеството като цяло.

За съжаление, всичките тези негативни процеси са дълбоко законспирирани от човека и се извършват с мълчаливото съгласие и активно участие на т.н. „съвременна наука“ и всичките нейни представители, във всеки един неин клон, без изключение.

Може би в уважаемите читатели остава усещането, че всеки един свят (всяка едно царство), с изключение на човешкото царство живее в симбиоза и хармония с другите светове. И, понеже все си говорим за растителното царство нека за кратко проследим неговото отношение към минералния и другите светове. Несъмнено почти всички растителни видове (с малки изключения) имат коренова система която води непрестанна „борба“ с минералния свят (в случая т.н. почва). Какво прави с тази почва растението (корените)? – Разлага я! Някои учени ще кажат (всъщност ще направят докторски трудове), че от почвата растенията извличат хранителни вещества, които са им необходими за растежа – това е една малка част от истината. Растенията получават необходимите хранителни вещества, респективно техните клетки, от процеси далеч по различни от тези свързани с извличането на хранителни елементи от почвата (минерално царство). Може да направите съвсем прост опит и ще видите, че растението може без почва,

може и с почва без минерални вещества, но без Вода, Атмосфера (става въпрос за малко CO_2) и Слънце - нищо не-може!

Тази е една от причините да твърдим (по-точно да твърдя), че: 1. Животът с основни кванти на живота е пренесен от Слънцето върху Земята. 2. В нашият свят (**$K(0)P$**) на определен етап от развитие квантите на живота (основни, функционални и самостоятелни) прихващат към себе си **протони** (топлина) и **електрони** (суровина). (Всичкото това идва от едни т.н. термоядрени процеси, учените ги бележат с цикли, които ние обстойно разглеждаме в първата част на т.н. „Мокри сънища на лечителя-билкар В .....“) Около квантите на живота възниква органичното вещество на световите (**$K(0)P$**), появяват се първите най-нисши живи организми на световите (**$K(0)P$**). 3. Виж и всичките твърдения в раздел „9. Възникване и развитие на Живота в нашият свят. Възникване и развитие на Живота в растителният свят“.

Сега, обаче, е удачен въпросът: - Какво остава растителното царство в минералното царство? Или по-точно: - Унищожават ли растителното царство минералното царство? - Както ние (уж Човешки същества!) унищожаваме минералното, растителното и животинските царства и оставаме след себе си само боклуци и смърт! Естествено отговорът е: – Не! Дори напротив, преобразува структурата на минералните съставки и ги облагородява (Това е вече тема от т.н. дял в науката Почвознание.) Ако погледнем отношението на животинското царство към растителното и минералното отново ще видим ред и порядък и процеси далеч от процесите на унищожение. Влезем ли в човешкото царство – обаче, оставам без глас и загубвам думи ..... И всичкото това става с активното участие на науката и технологиите (За това, че технологиите изпреварват науката вече говорихме). – Абе, ти като знаеш много, какво предлагаш? – Нищо не предлагам – мърморя под мустак - пиша си книги, които не ми ги издават....

Да си припомним:

$K(-1)P$ (неизвестен)	$C(-1)P$ (неизвестен)
$K(0)P$ (нашият свят)	$C(0)P$ (растително царство)
$K(1)P$ (звезди)	$C(1)P$ (растения)
$K(2)P$ (протони)	$C(2)P$ (семена)
$K(3)P$ (фотони)	$C(3)P$ (цветове)
$K(4)P$ (гравитони)	$C(4)P$ (клетки и тъкани)
$K(5)P$ (неизвестен)	$C(5)P$ (неизвестен)

Тогава (за растителното царство, света $C(0)P$), можем да твърдим следното:

От всеки един свят $C(1)P$ (растение) в света $C(0)P$ (растително царство) през полупериода свиване на растението (света $C(1)P$) се излъчват в околното му пространство (света $C(0)P$ (растително царство)) точно $\zeta = \text{const}$ на брой кванти (зародиши) на живота на света $C(0)P$ (растително царство).

От всеки един свят $C(2)P$ (семена) в света $C(1)P$ (растение) през полупериода свиване на семето (света $C(2)P$ (семена)) се излъчват в околното му пространство (света $C(1)P$ (растение)) точно $\zeta = \text{const}$ на брой кванти (зародиши) на живота на света $C(1)P$ (растение).

От всеки един свят $C(3)P$ (цветове) в света $C(2)P$ (семена) през полупериода свиване на цвета (света $C(3)P$ (цвят)) се излъчват в околното му пространство (света $C(2)P$ (семена)) точно $\zeta = \text{const}$ на брой кванти (зародиши) на живота на света $C(2)P$ (семена).

От всеки един свят $C(4)P$ (клетки и тъкани) в света $C(3)P$ (цветове) през полупериода свиване на клетките и тъканите (света $C(4)P$ (клетки и тъкани)) се излъчват в околното му пространство (света $C(3)P$ (цветове)) точно $\zeta = \text{const}$ на брой кванти (зародиши) на живота на света $C(3)P$ (цветове).

Твърдение 1.1.: За да може от растителното царство (свят $C(0)P$), в които около всяко растение (свят $C(1)P$) се развиват точно $\zeta = \text{const}$ на брой кванти (зародиши) на живота, да се отделят в околното му пространство точно $\zeta = \text{const}$ на брой кванти (зародиши) на живота на света $C(-1)P$ (неизвестен – Забележка: Тук, както се уточнихме, говорим за животински свят), е необходимо по време на развитието на живота в околното пространство на растенията (светове $C(1)P$) основните кванти на живота ($GB(K(n-1)P)$) да играят основна (водеща) роля.

От Твърдение1 и Твърдение1.1. означава, че по време на развитието на живота в света $K(0)P$ (нашият свят):

- Основните кванти на живота ($GB(K(n-1)P)$) се намират винаги в челния (най-висш) вид живот.
- От основните кванти ($GB(K(n-1)P)$) на живота възникват новите видове живот.

- Основните кванти ($GB(K(n-1)P)$) на живота могат да се видоизменят.

Твърдение 2: Когато се развият напълно, основните кванти на живота, които са точно $\zeta = \text{const}$ на брой, те се видоизменят в нов (по-висш, по-съвършен) вид живот.

От горното следва, че: 1. Минералите са притежавали основни кванти на живота, когато са били член вид в света $K(0)P$ (нашият свят). 2. Растенията са притежавали основни кванти на живота, когато са били член вид в света $K(0)P$ (нашият свят). 3. Животните са притежавали основни кванти на живота, когато са били член вид в света $K(0)P$ (нашият свят). В момента човекът притежава основни кванти на живота в света $K(0)P$ (нашият свят). (Отклонение с допълнение: На човекът му предстои да се развие в нов, по-висш вид: Свръх-човек и да на влезе в Ангелският свят. **За да не се Му случи това еволюционно явление** са впрегнати всичките сили на Мрака, в. т. число активно и институциите (Включително и „съвременно“ образование и „съвременна“ наука) участващи в държавното устройство. Независимо от характера на държавното устройство – демокрация или комунизъм.)

Да се прехвърлим в биологичните структури (Ако, на някой не му е достатъчен горният преход от т.н. нежива материя към биологичните структури да си направи негов, такъв):

Клетка. Развитие на клетките.

Според съвременната наука клетката е структурна и функционална единица на всички живи организми и понякога е наричана „най-малката единица на живот“.^[226] Тя може да се самообновява, саморегулира и само-възпроизвежда. Някои организми, като бактериите, са едноклетъчни (съставени само от една клетка). Други организми, като човека, са многоклетъчни. (Човекът има приблизително 100 трилиона (10^{14}) клетки, като нормалната големина на една клетка е 10 μm , а масата ѝ е около 1 ng). Най-голямата клетка е тази на неоплоденото щраусово яйце.^[227]

---

²²⁶ Cell Movements and the Shaping of the Vertebrate Body в Глава 21 на *Molecular Biology of the Cell* fourth edition, edited by Bruce Alberts (2002) published by Garland Science

²²⁷ *Campbell, Neil A. и др. Biology: Exploring Life. Boston, Massachusetts, Pearson Prentice Hall, 2006*

Учените утвърждават тезата, че **произходът на клетката е в основата на произхода на живота**, това е една от най-важните стъпки в еволюцията на организмите. Появата на клетката бележи прехода от пред-биотична химия към биологичен живот.

Предполагаме, че това е така: „**произходът на клетката е в основата на произхода на живота.**“ След като е така, и това се твърди от съвременната наука, то би трябвало в детайли да е изяснен въпросът с произхода на клетките, респективно с произхода на живота. Само, че нещата не стоят така! **Съвременното научно познание не знае почти нищо за произхода на живота, както и за произхода на клетката!**

Според сегашната наука съществуват **три основни хипотези** за произхода на молекулите, поставили началото на живота на Земята. Според едната от тях те са **1. пренесени от метеорити**, според втората се образуват в **2. горещи извори на морското дъно**, а според третата са **3. синтезирани от мълнии в атмосферата**. Естествено по любознателните леко ще се подсмият на горните три предположения на великите учени.

Оказва се също на практика, че **не съществуват експериментални данни, които да показват какви са първите само-възпроизвеждащи се форми**. Обикновено се приема, че **РНК** е първата само-възпроизвежда се молекула, тъй като тя има възможност както да съхранява генетична информация, така и да катализира химични реакции. В същото време е възможно преди **РНК** да са съществували други вещества с възможност за само-възпроизвеждане, като например пептидно-нуклеиновата киселина.^[228]

Съвременната наука говори, че: Първите клетки се появяват преди поне 3,0 – 3,3 милиарда години, като се предполага, че те са хетеротрофи. Важно свойство на клетките е наличието на клетъчна мембрана, съставена от двоен слой липиди. **Вероятно (!)** ранните клетъчни мембрани са по-прости и проницаеми от съвременните, със само по една верига на мастни киселини в липидите. Липидите спонтанно образуват двуслойни везикули във водата и

---

²²⁸ *Orgel LE. The origin of life-a review of facts and speculations. // Trends Biochem Sci 23 (12). 1998. с. 491–5.*

може би (!!) са се появили преди РНК. Но първите клетъчни мембрани може би са се образували и от каталитична РНК или дори са имали нужда от наличието на структурни белтъци. ^[229]

Еукариотните клетки **вероятно** (!!) са еволюирали от симбиозни общности от прокариотни клетки. **Почти е сигурно** (!!), че органелите, свързани с ДНК, като митохондрии и хлоропластите, са съответно остатъци от древни симбиозни кислороднодишащи протеобактерии и цианобактерии, а останалата част от клетката произлиза от прародителска, архайска прокариотна клетка – теория, наречена ендосимбионтна.

Вероятно, вероятно, вероятно .....предполага се, предполага се, предполага се .....почти е сигурно, почти е сигурно, почти е сигурно....Или по-точно: това е „съвременното научно знание“, това е „съвременното научно знание“, това е „съвременното научно знание“..... И, както се забелязва - ние ползваме и това са все цитати от авторитетни научни доклади, монографии и справочници

(Докъде ни докара с тези уж ясни и прости за нас, учените ботаници, химици и прочие: **фотолиза, фотосинтеза, клетка и произход на клетката** - тоа, самозванец лечител-билкар? Та, той ни разби....)

Да се върнем малко по горе в нашия, уж, ненаучен текст: „В нашият свят (**$K(0)P$**) на определен етап от развитие квантите на живота (основни, функционални и самостоятелни) прихващат към себе си **протони** (топлина) и **електрони** (суровина). Около квантите на живота възниква органичното вещество на световите (**$K(0)P$**), появяват се първите най-нисши живи организми на световите (**$K(0)P$**).“

Толкоз за произхода на клетките, без много теории и мънкания!!!

Който иска да доказва или отхвърля горното твърдение да си извърши съответните експерименти....

---

²²⁹ *Griffiths G. Cell evolution and the problem of membrane topology. // Nature reviews. Molecular cell biology 8 (12). Декември 2007. DOI:10.1038/nrm2287. с. 1018 – 24.*

Развитие на клетките.

Животът в нашият свят $K(0)P$ се ръководи, възниква и се развива от квантите на живота **основни** ($GB(K(n-1)P)$), **функционални** ($GF(K(n-1)P)$) и **самостоятелни** ($GW(K(n-1)P)$).

Квантите на живота **основни** ($GB(K(n-1)P)$), **функционални** ($GF(K(n-1)P)$) и **самостоятелни** ($GW(K(n-1)P)$) създават органично вещество около себе си. Без тези кванти на живота, органичното вещество (изградено от атоми, а те от своя страна изградени от елементарните **частици** – електрони, протони, неутрони, а пък те от своя страна изградени от елементарните **частички** (не частици!) – фотони, неутрино, гравитони и т.н.) не може да проявява свойствата характерни за живата материя. (Някъде по-напред създадохме и ЕТП – Единна Теория на Полето и обединихме всичките тези частици и частички!)

Квантите на живота управляват, изменят и оживяват физически изявените организми.

Процесите в развитието, размножаването и обединяването на квантите на живота е довело до появата на едноклетъчните живи организми. Следващата стъпка в развитието на живота е свързана с обединението на едноклетъчните живи организми в един по-голям общ организъм. Но отново, трябва да подчертаем, че независимо от това дали клетките са единични или самостоятелни, или са обединени в единен организъм те се ръководят непосредствено от квантите на живота. (да припомним: **основни** ($GB(K(n-1)P)$), **функционални** ($GF(K(n-1)P)$) и **самостоятелни** ($GW(K(n-1)P)$))

„Без квантите на живота, клетките са мъртви“^[230].

Основна задача на живите организми е да осигуряват необходимите суровини за квантите на живота, които се намират в тях.

„Квантите на живота, които управляват живите организми не се развиват в клетки. Това са кванти на живота, които не са изчерпали възможностите си за самостоятелно развитие. Те ръководят развитието на живия организъм.

Клетките са необходими на квантите на живота, които (кванти на живота) вече са изчерпали възможностите си за самостоятелно развитие.“^[231]

---

²³⁰ Манев Васил *Единство и развитие на Вселената*, Пловдив, изд. ВИОН, 2013 г. с.320

²³¹ Манев Васил *Единство и развитие на Вселената*, Пловдив, изд. ВИОН, 2013 г. с.322

Видове клетки

Да видим с какви видове клетки разполагат животинските организми (респективно човека) и растителните видове:

Растителни

Клетка от меристемната тъкан – от нея се развиват всички останали специализирани видове клетки

Клетка от склеренхимната тъкан – притежава с пъти подебели стени, служи за укрепване; обикновено тези клетки са мъртви

Клетка от хлоренхимната тъкан – слабо диференцирана; съдържа много хлоропласти, тъй като там се извършва фотосинтезата

Клетка от аеренхимната тъкан – характерни са за множество междуклетъчни пространства – функцията ѝ е обменът на газове

Клетка от епидермиса – най-често не съдържа хлоропласти; може да има рецептори за светлина и дразнения

Клетка от проводящата тъкан – функцията ѝ е транспортът на продуктите от фотосинтезата; не притежава ядро

Животински

Невронни клетки – 30 – 50 mm

Мускулни влакна – 10 – 12 mm

Яйцеклетка – 200 μ m

Сперматозоиди – 3 – 4 μ m

Лесно се забелязва от горният текст, че при растителните видове се забелязва едно съвършенство във видовете живот. При тях съществуват обединения от стотици, хиляди, милиони и милиарди кванти на живота (имаме функциониращи различни видове клетки групирани в по-големи образувания – тъкани: клетка от меристемната тъкан, клетка от склеренхимната тъкан, клетка от хлоренхимната тъкан, клетка от аеренхимната тъкан, клетка от епидермиса, клетка от проводящата тъкан), от един и същи вид и кванти на живота на по-нисшите видове живот в едни общи жив организъм.

Тези общи живи организми (многообразие от растителни видове) се **управляват от всичките кванти на живота**, които представляват този вид.

Същевременно не трябва да забравяме, че: Челният най-висш, вид живот (В момента в света ($K(0)P$ – **Човека!**), е представен от три разновидности на индивида, които се управляват съответно от: **основни** ($GB(K(n-1)P)$), **функционални** ($GF(K(n-1)P)$) и **самостоятелни** ($GW(K(n-1)P)$) кванти на живота.

Или, по-точно:

Индивиди, които се управляват от:

$GB(K(n-1)P) = \sum GN(K(n)P) + \sum GB(K(n)P) = B$ – **основни** кванти на живота; (Много им се иска на една групи от хора, които в момента управляват задкулисно цялото Човечество да притежават тези - основни кванти на живота! Искат им се, ама не могат!)

Индивиди, които се управляват от:

$GF(K(n-1)P) = \sum GN(K(n)P) + \sum GF(K(n)P) = F$ – **функционални** кванти на живота;

Индивиди, които се управляват от:

$GW(K(n-1)P) = \sum GN(K(n)P) = S$ – **самостоятелни** кванти на живота.

Видовете живот в другите царства (минерално, растително, животинско), които са по-нисши от челния вид живот (човека), притежават два разновидности на индивида, които се управляват съответно от: **функционални** ($GF(K(n-1)P)$) и **самостоятелни** ($GW(K(n-1)P)$) кванти на живота.

Или, по-точно:

Индивиди, които се управляват от:

$GF(K(n-1)P) = \sum GN(K(n)P) + \sum GF(K(n)P) = F$ – **функционални** кванти на живота;

Индивиди, които се управляват от:

$GW(K(n-1)P) = \sum GN(K(n)P) = S$ – **самостоятелни** кванти на живота.

Прави още впечатление, че: 1. В общия организъм на растителните видове, квантите на живота запазват частично самостоятелността си (На това се дължи размножаването чрез издънки, резници, отводи, присадки и пр. **Забележка:** Съвременните учени ботаници и други кибици няма да ви дадат това „ненаучно“ обяснение!), като развиват самостоятелни направления (В рамките на семейството, респективно рода възникват видове, подвидове и вариететни форми. **Забележка:** Съвременните учени ботаници и

други кибици няма да ви дадат това „ненаучно“ обяснение!). 2. В общия растителен организъм, възможностите за самостоятелно развитие на квантите на живота са ограничени. 3. В по-висшите видове живот (Както при ч(Ч)овека) индивидите се управляват от един квант на живота, които може да бъде **основен** ($GB(K(n - 1)P)$), **функционален** ($GF(K(n - 1)P)$) и **самостоятелен** ($GW(K(n - 1)P)$).

Нека въведем следните твърдения^[232]:

„Обединението на всички кванти на живота, които участват в изграждането на едни индивид, ще наричаме **енергийно тяло на индивида**.

Атомите, които се натрупват във вид на органични молекули около квантите на живота, които изграждат енергийното тяло на индивида, ще наричаме **материално** (или **физическо** – б.а.) **тяло на индивида**.“

От горните две твърдения можем да извадим следните следствия:

1. Всеки един индивид независимо от своето положение в съответното царство на земята (или в света ($K(0)P$) притежава основно **две тела - енергийно и материално (физическо) тяло**. 2. Възможни са (и съществуват) разлики в материалните (физическите) тела на индивидите в зависимост от подредбата в структурно и функционално отношение в съответните царства – минерално, растително, животинско и човешко (да не продължавам в Свръхчовешко, Ангелско, Архангелско и т.н. за да не обидя някой учен-духовник....). 3. Енергийните тела на индивидите от различните царства не се различават по нищо друго, освен по притежанието от челния вид живот на основен квант на живота, които **може да се видоизменя** (Може да създаде нов по-висш вид живот).

Нещо като **извод**: Трето следствие отваря пред човека възможността да общува без-препятствано с видовете живот „под“ и „над“ него с енергийните си тела! (И, ако това не е приложение на ЕТП (Единна Теория на Полето) в биологичните структури – Здраве му кажи!)

---

²³² Манев Васил *Единство и развитие на Вселената, Пловдив, изд. ВИОН, 2013 г. с.320*

Нулево съпротивление.

Сега за доизясняване (Тези, които не вярват могат да не го четат) въпросите свързани с клетките ще въведем термина: „**Нулево съпротивление**“.

Какво е нулево съпротивление? **Пресечната точка на силите на равновесието.** Ретроградността не е процес на връщане назад, а на изравняване на силите, при което между тях се постига **нулево съпротивление** в системите и процес на освобождаване и изчистване на „стари“ енергии. Те са енергии, които са изчерпали възможностите си за развитие, така както и клетките изчерпали своите възможности за развитие се трансформират, като започва в тях **ретроградно движение на атомите – ретроградност на клетката.** В атомните частици на клетката от центъра започва въртене обратно на частиците в атомната обвивка (периферията). Сменя се посоката на въртете на атомните частици и става завъртане на осмица – усукване (Легналата осмица е знака на безкрайността – б.а.) при което се извършва разпадане - делене на множество частици. (Спомнете си световите когато се разширяват – избухват и се свиват, и отново се възстановяват.)

В момента, в който налягането на атомите се увеличава от външната обвивка на клетката и натиска на частиците в центъра е толкова голям, че те се пре-организируют наново, само-организируют се под въздействието на ограничението на налягането отвън-навътре и се **създава нова структура в атома.** Същият процес се случва и между атомите в клетката и така се извършва изчистване и пре-организация на клетъчно ниво във всички живи организми. Същият процес съществува и в обмяната на енергии и промени, които настъпват в Слънчевите системи и във всички планети и звездни системи. (И, ако това не е приложение на ЕТП (Единна Теория на Полето) в биологичните структури – Здраве му кажи!)

Всеки жив природен организъм има обвивка и вътрешна структура, между които протичат процеси на взаимодействие и промяна с цел развитие и поддържане на равновесието. Трансформацията е точката на преобръщане на силите и това се случва при **нулево съпротивление**, което отделните елементи могат да постигнат при взаимодействието или това е момента на „смирението”

между силите на елементите, които са в всяко съзнателно живо същество.

Нулево съпротивление между всички точки от всяка структурна организация:

Клетката е живо същество с памет и възможности за развитие. Клетките, които сега са достигнали своята по-висока еволюция в човешките съзнания са от по-висок порядък (Става въпрос за клетките които притежават основен квант на живота - $GB(K(n-1)P)$) на Вселенския Разум и при част от човешките създания те вече работят с новия порядък, който е част от еволюцията на живите организми във Вселената. На Земята „слизат“ нови клетъчни структури (Предвестник или вече Свръх-човешки структури.), които идват през човешките умове и тела, чрез светлината. Постъпват през енергийните мозъчни центрове (оригинал: фонтанелите) на хората и пре-организируют клетките в част от съзнанията на хората. В „новите“ деца, които сега са на Земята, и които се подготвят да се „вселят“ в тела постъпват и се задвижват тези нови структурни клетки, които им помагат да се свързват с вселенски същности от по-висок порядък на вибрацията на светлината и да общуват директно с тях само чрез Духа, свързвайки своя Дух с Вселенския Дух и Разум. (По горе говорихме, че за енергийните тела няма прегради за общуване). До скоро!

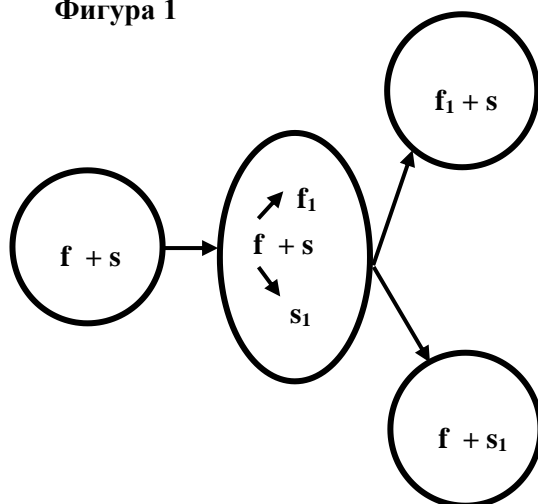
11. Квантов механизъм в деленето на клетките. Митоза. Гаметогенеза и мейоза.

Българският учен Васил Манев, отчитайки наличието на функционални и самостоятелни кванти на живота (**функционален** ($GF(K(0)P)$) = f и **самостоятелен** ($GW(K(0)P)$ = s) в клетките, е показал следната схема^[233] за тяхното делене (фиг.1):

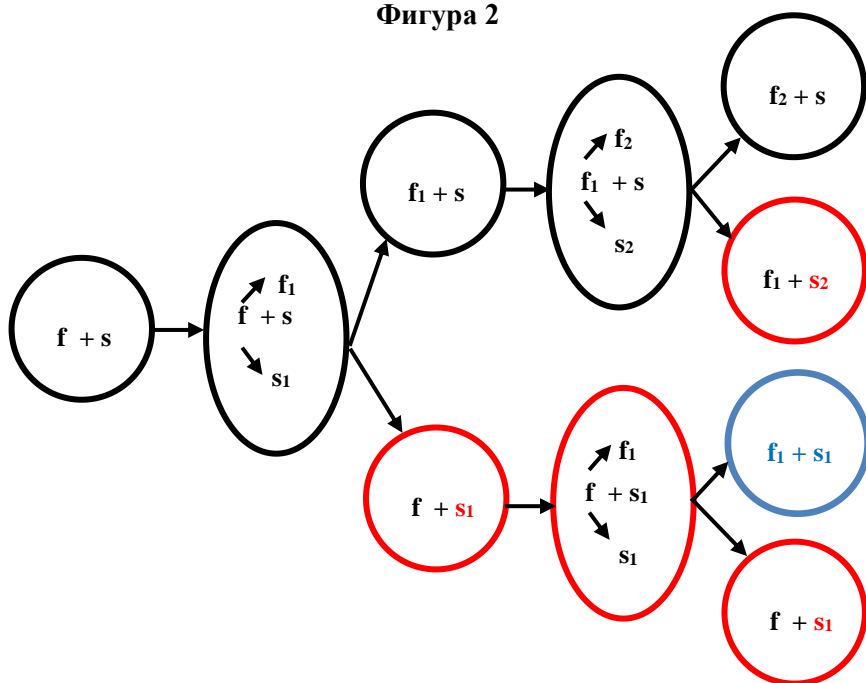
²³³ Манев Васил *Единство и развитие на Вселената*, Пловдив, изд. ВИОН, 2013 г. с.321

Фигура 1

Ние можем да продължим схематично делението на клетката, по този начин (фиг.2):

Фигура 2

За по-голяма яснота в процесите на деленето на клетките можем да съставим и следната таблица (Табл.1):

<div><div><div>f+s</div></div></div>					f_5+s	16
					f_4+s_5	15
					f_4+s_4	14
					f_3+s_4	13
					f_4+s_3	12
					f_3+s_4	11
					f_3+s_3	10
					f_2+s_3	9
				f_4+s	f_4+s_2	8
				f_3+s_4	f_3+s_4	7
				f_3+s_3	f_3+s_3	6
				f_2+s_3	f_2+s_3	5
			f_3+s	f_3+s_2	f_3+s_2	4
			f_2+s_3	f_2+s_3	f_2+s_3	3
		f_2+s	f_2+s_2	f_2+s_2	f_2+s_2	2
	f_1+s	f_1+s_2	f_1+s_2	f_1+s_2	f_1+s_2	1
	f_1+s_1	f_1+s_1	f_2+s_1	f_3+s_1	f_4+s_1	1*
		f_1+s_1	f_1+s_2	f_2+s_3	f_3+s_4	2*
			f_1+s_1	f_2+s_2	f_3+s_3	3*
			f_1+s_1	f_1+s_2	f_2+s_3	4*
				f_2+s_1	f_3+s_2	5*
				f_1+s_2	f_2+s_3	6*
				f_1+s_1	f_2+s_2	7*
				f_1+s_1	f_1+s_2	8*
					f_3+s_1	9*
					f_2+s_3	10*
					f_2+s_2	11*
					f_1+s_2	12*
					f_2+s_1	13*
					f_1+s_2	14*
					f_1+s_1	15*
					f_1+s_1	16*
A	B	C	D	E	F	

Таблица 1

Отчитаме следните особености:

Когато животът ($\sum GF(K(n)P)$) във функционален квант на живота ($GF(K(n-1)P) = \sum GN(K(n)P) + \sum GF(K(n)P) = F = f$) се удвои, тогава той се дели на три кванта на живота:

1. Възстановява се старият квант (функционален) на живота :

$$GF(K(n-1)P) = \sum GN(K(n)P) + \sum GF(K(n)P) = F = f$$

2. Възниква нов функционален квант на живота:

$$GF1(K(n-1)P) = \sum GN(K(n)P) + \sum GF(K(n)P) = F_1 = f_1$$

3. Възниква нов самостоятелен квант на живота:

$$GW1(K(n-1)P) = \sum GN(K(n)P) = S_1 = s_1$$

Клетките се делят. След деленето на клетката, официалната наука казва, че се появяват или създават две нови клетки. Когато този процес носи названието **Митоза**, от една клетка се създават, чрез делене, две нови клетки идентични с първоначалната клетка – и нищо друго не се казва.

Но, има неща неизяснени и от Васил Манев, и от съвременните учени, Те: 1. **Не спират на определен етап** (интервал от време) **деленето на клетката!** 2. По никакъв начин не показват поне **някакво малко различие** (Васил Манев го показва, но, без да продължи в тази посока.) **в получените две нови клетки**, както между тях, така **и в първоначалната клетка**. (Да не употребявам изрази като майчина и дъщерни клетки.)

След като клетката има способността да се дели, то това означава, че в нея има два кванта на живота и поне единият от тях може да се дели (В него има Живот!).

Според квантовите анализи на живите структури и Живота в тях основните ($GB(K(n-1)P) = \sum GN(K(n)P) + \sum GB(K(n)P) = B = b$) и функционалните кванти ($GF(K(n-1)P) = \sum GN(K(n)P) + \sum GF(K(n)P) = F = f$) на живота могат да се делят.

Но, квантите на живота, които управляват живите организми, не се развиват в клетки. Те са притежание на най-висшия, челен вид. Става въпрос за основните кванти на живота $GB(K(n-1)P) = \sum GN(K(n)P) + \sum GB(K(n)P) = B = b$ Квантите на живота, които са изчерпали възможностите си за самостоятелно развитие се нуждаят от клетките, както и клетките на живите организми не могат да съществуват без квантите на живота. Тук става

въпрос за функционалните и самостоятелните кванти (f и s) на живота, които са притежание и ръководят жизнените функции на клетките (минерали, растения, животни и хора):

$$GF(K(n-1)P) = \sum GN(K(n)P) + \sum GF(K(n)P) = F = f \text{ и } \\ GW(K(n-1)P) = \sum GN(K(n)P) = S = s.$$

Оказва се на практика, че след деленето на клетката (виж Фигура 1):

- В едната клетка остава старият функционален квант на живота

(f) и новият самостоятелен квант на живота (s_1). Формира се нова клетка с функционален и самостоятелен квант на живота от вида – ($f + s_1$)

- В другата клетка остава новият функционален квант на живота (f_1) и старият самостоятелен квант на живота (s). Формира се нова клетка с функционален и самостоятелен квант на живота от вида – ($f_1 + s$)

До тука, добре! Само, че ако продължим процесите на делене на клетките малко ще озорим органите и системите, както и физически изявенията тела – те ще станат много по-големи и от планетата Земя!

Веднага по-учените от мен ще ме оспорят и ще кажат: - Съществува „сине бабин“ (преиначено от „сине майчин“ – б.а.) и процес на клетъчна смърт и по този начин се възстановява равновесието между ново-образуваните и умрелите клетки. Вярно е, че съществува този процес на т.н. клетъчна смърт - **апоптоза**. Да и сме свидетели сме на следните събития: **Апоптозата** е физиологичен процес, който протича на ниво клетка, рядко на ниво тъкан. Започва вътреклетъчно, под въздействие на условията, програмирани в ДНК на клетката. Първо загива и се разпада ядрото. Цитоплазмените органели умират и се разпадат впоследствие. Процесът не е свързан с възпаление. Загиват непотребни за организма клетки и тъкани. Организмът не се опитва да възстанови загубените клетки и тъкани.

Апоптозата е **енергозависим процес** и е необходимо да се използва АТФ (аденозинтрифосфат, или аденозинтрифосфорна киселина – писали сме за това и даже имаме уравнения, в първа част на „Мокрите сънища на .....“). Този път на клетъчна смърт е

важен не само за развитието на организма и нормалното функциониране на имунната система, но и за особена защита от повреждане на здравите клетки, което може да стане по пътя на злокачествени трансформации или от вирусни инфекции. Но, има и твърде много неизяснени неща в тези процеси на живот (делене на клетката) и смърт (разпадане на клетката).

Нека погледнем **Таблица 1**, в нея са показани етапите в процесите на делене на клетките (Според Васил Манев и Стандартните учени). Както се забелязва при първа стъпка на делене, имаме две нови клетки (В, 1-1*), при втора стъпка на делене имаме четири нови клетки (С, 1,2-1*,2*), при трета стъпка на делене имаме нови осем клетки (D, 1,2,3,4-1*,2*,3*,4*), при четвърта стъпка на делене имаме нови шестнадесет клетки (Е, 1,2,3,4,5,6,7,8-1*,2*,3*,4*,5*,6*,7*,8*) и т.н.

Горните обяснения, можем да представим и с математически изрази, т.е. имаме една геометрична поредица от вида: $2^0, 2^1, 2^2, 2^3, 2^4, 2^5, \dots, 2^n$, където $n=1,2,3,4, \dots, \infty$, е стъпката (броя) на делене на клетката. Естествено през един жизнен цикъл, във физическо изявеното тяло съставено от много на брой клетки (милиарди – б.а.) имаме различна стъпка на делене на клетките. Но, факт, е че клетките постоянно се делят. И, ако няма обяснение или механизъм, който да спира това делене в геометрична прогресия **стигаме до ....раковите образувания** (- Тоа, пък къде ни докара? – чувам научен медицински вопъл, подплатен от биологична съставка, с биохимичен при-вкус и фармацевтични мириси..).

Какво казва официалната наука по този въпрос? – Каквото казва и по въпроса, как се е образувала първата клетка или изобщо клетките и какво е Живот – НИЩО! (Или по-точно: „чисто и просто“, като милиционер след баня. Както обичаха да си говорят „дисидентите“ преди 10 ноември 1989 година. Не помня, точно преди коя година ....)

Явно постоянното обновяване на клетките е факт. Също е факт, че старите клетки загиват (За смъртта на клетките имаме отделен раздел.) и се раждат нови. Факт е също, че физически изявените тела **не заемат обеми и форми** извън посочените от еволюционните процеси и промени в Майката Природа. Но, как се получава това, на практика? – Някой да отговори? (Търси се Нобелов лауреат!). Докато трае процесът на търсенето, ние ще продължим.

Нека разгледаме **Таблица 2**. Тя показва само един горен „клон“ от деленето на клетките. Всъщност, това е Таблица 1 „взета наполовина“. Какво се забелязва? – Клетките, които съдържат функционални и самостоятелни кванти на живота, с индекси на самостоятелните кванти на живота по-големи от тези (индекси) на функционалните са изключени от таблицата. Става въпрос за първото делене на клетката, когато имаме нова клетка от вида: $f + s_1$

					$f_5 + s$	16
					$f_4 + s_5$	15
					$f_4 + s_4$	14
					$f_3 + s_4$	13
					$f_4 + s_3$	12
					$f_3 + s_4$	11
					$f_3 + s_3$	10
					$f_2 + s_3$	9
				$f_4 + s$	$f_4 + s_2$	8
				$f_3 + s_4$	$f_3 + s_4$	7
				$f_3 + s_3$	$f_3 + s_3$	6
				$f_2 + s_3$	$f_2 + s_3$	5
			$f_3 + s$	$f_3 + s_2$	$f_3 + s_2$	4
			$f_2 + s_3$	$f_2 + s_3$	$f_2 + s_3$	3
		$f_2 + s$	$f_2 + s_2$	$f_2 + s_2$	$f_2 + s_2$	2
	$f_1 + s$	$f_1 + s_2$	$f_1 + s_2$	$f_1 + s_2$	$f_1 + s_2$	1
	B	C	D	E	F	

Таблица 2

Ние тук, като великите учени, въвеждаме ограничения - клетки с функционални и самостоятелни кванти от вида $f_n + s_{n+1}$ ги смятаме за „нефункционални“. По тази причина си оставаме само с поредицата от вида: $f + s \quad f_1 + s \quad f_2 + s \quad f_3 + s \quad f_4 + s \quad f_5 + s \dots \dots \dots f_n + s$

Каква излезе тя: от една клетка $f + s$ след делене на клетката, или по точно след делене на функционалният квант ($F(K(n-1)P) = \sum GN(K(n)P) + \sum GF(K(n)P) = F = f$) получаваме отново една нова клетка (с обновен вътрешен потенциал)

от вида $f_1 + s$. От нея пък след ново делене получаваме нова клетка с обновен вътрешен потенциал $f_2 + s$ и т.н. до $f_n + s$. Или до привършване на биологичната програма и влизането на клетката в т.н. програмируема смърт. **Ето я най-накрая „тайната“ за деленето на клетките!** И, отговарям, и на въпроса - Защо на определен етап от своето развитие клетките не се развиват в геометрична прогресия, а в аритметична? (Къде ми е наградата? – „Тиквеният“ медал?). – Да, ама ти не знаеш през кой период от своето развитие си престанал да се развиваш с твоите клетки в геометрична прогресия и си започнал да нарастваш само в аритметична! Затова ще почакаш за тиквата! - Дайте ми тиквата! – Крещя, аз. - Знам! Това е станало когато съм бил в корема на баба си Веселина (И то, веднага към третия месец от бременността!)

Гаметогенеза

И, понеже започнах да говоря за бременност, кореми и прочие явно пак се върнах към темата на книгата: „Мокрите сънища на лечителя-билкар...“. То бива сексуален маниак като мен бива, а-ма чак пък толкоз – не бива! Сега е време да направя пояснения и по въпроса за т.н. „мокри сънища“ – защото много страници изписах, но този въпрос явно не съм го изяснил, докрай..... По време на сън, при определени условия, някой от нас (В това число и аз) сънуваме едни сцени (Ох- ох- ох-о,о, ох!) така, че се пробуждаме леко „мокри“ между краката. Това, което леко ни мокри между краката всъщност са **полови клетки** – за момченцата (като мен) това са **сперматозоиди**, за девойките (като Кака Цецка) това е **яй-цеклетка**.

– Ти си бил голям простак, бе Канисков! – чувам научен кръсък - Може ли да пишеш такива глупости! Веднага да му се забрани всякакви издания на книгата и всякакви научни показвания на този сексуален маниак наречен Канисков!

- Извинете, може ли преди да влезе в сила забраната (Не, че сега не е в сила!) да ми дадете научно обяснение, **как се образуват от „нормалните клетки“** (И по-точно от кои „нормалните клетки“?), така наречените **полови клетки?** – задавам задъхан от мокрите сънища въпроса си – аз (С посинелите гърди.).

- Сега ще ти отговорим, невежа такава! Сега идва отговор.....Сега идва ....Сега ..., Се..... С..... (- Това със „С“ да не е началната буквичка на думичка „секс“, по точно **научен секс?** Все

ми се ще да попитам, учените: - Ако (с мирис) не знаете нищо за произхода на половите клетки, дали Ви е разрешено да правите ...секс? – Сигурно – Не!)

Пояснение: Тук се спирам на този важен въпрос за формирането на половите клетки, защото явно в тях се крие тайната за физическото продължение на индивида, а също, няма да повярвате, се крие **тайната и за произхода на новите видове!**

Ами сега?

Както и при другите обстоятелства, около зададени към научните среди въпроси, чакам отговори, ...и сега трябва да почакам. Явно и това чакане ще ми донесе отговор, чак на ..“Куково лято“. За тази вид „лято“ писах в първата част на „Мокрите сънища на....“

Какво казва общонародната наука:

Гаметогенеза^[234] (формиране на специализирани полови клетки)

Гаметогенезата представлява образуване на зрели специализирани полови клетки с намелен наполовина, или хаплоиден, хромозомен набор (**n**).

При животни и хора

Образуват се два типа полови клетки – женски и мъжки.

Овогенеза при женски индивиди

От една диплоидна клетка (**2n**) (и, по-точно, от кои диплоидни „нормални клетки“? – питане на автора) се получават 4 **хаплоидни** клетки (**n**) вследствие от двойно последователно делене – **мейоза**. Една от клетките (Коя по-точно, моля? – питане на автора.) се превръща в зрееща **гамета** – **овоцит**, а след това и в зряла яйцеклетка, а останалите 3 се наричат полярни телца, които дегенерират (Защо и кои, точно?). Овоцитите са клетки с по-големи размери (Защо? – питане на автора) в сравнение с останалите клетки в организма. При някои земноводни се наблюдават най-големи размери, като при тях по време на мейоза хромозомите са тип „лампова четка“ (Това название не е мое - не знам, какво означава „лампова четка“?).

Сперматогенеза при мъжки индивиди

От една диплоидна клетка ($2n$) се получават 4 хаплоидни клетки (n), от които се получават 4 активни **гамети**, за разлика от овогенезата. Клетките се наричат **сперматозоиди** и са със значително по-малки размери от **овоцитите**. (Тук да не питам – Защо?)

Ето го и секса:

При сливането на две гамети от **два различни индивида** от **различен пол** се получава **зигота**, която дава началото на развитието на **новия организъм**. (А, явно тук се определя и пола на т.н. „джендъри“? Това е за мен научен въпрос! Но, явно строга научна тайна! И не е, за подигравка и смях... уважаеми учени.)

При растения

Растенията образуват, казват учените, **фин прах** в тичинките, които са мъжките полови системи, който чрез вятъра или посредством механични пособия (Явно механичните пособия са т.нар. „пишки“ или „вибратори“?!) се пренася до женския орган, наречен **плодник**. (Ох! Пчеличките и другите видове насекоми стаंना „механични пособия“.)

Доколкото разбирам от полови клетки, извършва се процес наречен „Гаметогенеза“, който води до „образуване на зрели специализирани полови клетки с намелен наполовина, или **хаплоиден**, хромозомен набор (n).“ (Образно казано: Абе, половината „по дължина“ ДНК – структура я няма, в едните полови клетки, а другата половина я има – в другите полови клетки. И, когато се случи да се реализират „мокрите сънища на билкаря“ – ДНК-то става цяло, или нещо такова!)

Само, че е пропуснато от официалната наука да се „спомене“, **точно от кои клетки (диплоиден набор - $2n$) се вземат дадения вид клетки**, за да се извърши процеса „гаметогенеза“, който води до образуването на половите клетки.

За женските полови клетки знаем, че: От една диплоидна ($2n$) клетка се получават **4 хаплоидни ($1n$)** клетки вследствие от двойно последователно делене – **мейоза**. Една от клетките се превръща в зрееща **гамета** – **овоцит**, после в зряла **яйцеклетка**, а останалите 3 се наричат полярни телца, които **дегенерират**.

Само, че е пропуснато от официалната наука да се „спомене“, **точно коя клетка (диплоиден набор - $2n$) се взема от дадения вид клетки**, за да се извърши процеса „гаметогенеза“, който води до образуването на **женските** половите клетки. Пропусната е да

се спомене също, **коя от четирите клетки**, след процеса „гамето-генеза“, остава и **кои три дегенерират** (Разбирай – няма ги!). Да не питам и защо е така?

За мъжките полови клетки знаем, че: От една диплоидна ($2n$) клетка се получават 4 хаплоидни ($1n$) клетки вследствие от двойно последователно делене – мейоза. При този процес, се **получават 4 активни гамети**, за разлика от овогенезата. Клетките се наричат **сперматозоиди** и са със значително по-малки размери от овоцитите.

Само, че е пропуснато от официалната наука да се „спомене“, **точно коя клетка (диплоиден набор - $2n$) се взема от дадения вид клетки**, за да се извърши процеса „гаметогенеза“, който води до образуването на **мъжките** половите клетки. Пропуснато е да се спомене също, **защо от четирите клетки**, след процеса „спермогенеза“, остават и четирите, за разлика от процеса овогенезата, при които оставаше само една клетка. Да не питам и защо е така, нали?

Едно обобщаващо питане:

Как така от една, коя да е, **нормална клетка** (диплоиден набор - $2n$) се получава: един път мъжка полова клетка, а пък другият път: женска полова клетка? Има ли предварително условие, и знае ли се, от коя клетка с диплоиден набор - $2n$ може да се образува, след процеса „Гаметогенезата“ мъжка и/или женска полова клетка? – Мълчание! Абе, я да питам, нещо мно-о-ого просто: Защо мъжките полови клетки (сперматозоидите) са с много по-малки размери от женските (яйцеклетките)?

Едно обобщаващо, последно, нещо, като дилетантско, питане: Има ли разлика в половите клетки между различните видове царства – минерално, растително, животинско и човешко? (То ми се отговори на горните въпроси, че да чакам и на този да ми се отговори....ама, хайде...).

Сега от общонародното научно обяснение на процеса „гаметогенеза“ да преминем към по научното:

Гаметогенеза или **пред-зародишно развитие**, е процес на образване на полови клетки, или гамети. Тъй като в хода на га-

метогенезата специализацията на яйцеклетките и сперматозоидите **протича в различни направления** (!? – б.а.), обикновено различаваме два процеса **овогенеза**^[235] и **сперматогенеза**.

Гаметогенезата закономерно присъства в жизнените цикли на редица групи прости водорасли, гъби, спорови и **голосеменни растения**, а също и **многоклетъчните животни**^[236]. В някои групи гаметите (половите клетки) са вторично редуцирани (видове гъби, **цветкови растения - това което ще ни интересува в бъдеще.**). Най-добре и подробно процесите на гаметогенеза са изучени при многоклетъчните животни. (Става въпрос за учените и техните сътрудници.)

В групите, за които е характерен жизнен цикъл с гаметична (на полови клетки) редукция (например, многоклетъчни животни) мейозата (специфичен вариант на делене на клетките) е свързана с гаметогенезата (формиране на полови клетки), само, че и тук не бива да се говори за пълна идентичност на тези процеси. Така, зрелият сперматозоид, готов за оплождане, се формира при завършване на мейозата, в това време когато овоцита (женската полова клетка) узрява до неговото завършване, и още: сливането на гаметите (сперматозоид и яйцеклетка) протича **само при завършването** на мейозата в овоцитите (женските полови клетки), **преди това е невъзможно** оплождането. С една дума, може да имаме ви-наги готови сперматозоиди, но само през определен интервал от време имаме готови яйцеклетки за оплождане и преминаване в състояние на зигота.

Както се забелязва от горните редове имаме разлики (и прилики) в узряването, формирането и сливането на половите клетки в различните царства – животинско и растително. Какви са тези разлики и прилики, ще трябва да си отговорят сами! Защото науката е твърде пестелива в своите обяснения, на тези процеси....

Мейоза

Нека се спрем и на процеса наречен **мейоза (специфичен вариант на деление на клетките)**:

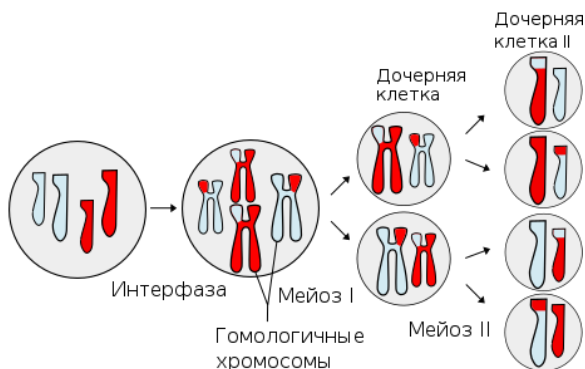
Да разгледаме **Рисунка 1**^[237], третираща въпросите с така наречения процес на **мейоза** – или двойно последователно делене

²³⁵ Гилберт С. Биология развития: В 3-х т. Т. I: Пер. с англ. - М.: Мир, 1993. - 228 с.

²³⁶ А. К. Дондуа. Биология развития (в двух томах). Том I. Санкт-Петербург, 2004

²³⁷ https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Meiosis_Overview.svg

(специфичен вариант на делене на клетките). Този целият, и то, двоен процес на делене се харесва от учените защото „уж“ дава отговори на въпросите свързани с генетичната информация, наследственост и изменчивост (Ето къде е разковничето за научната обосновка на материалите в т.нар. „Истанбулска конвенция“ или начин за нагаждане към „висш политически пилотаж“). За това малко по-късно...

Рисунок 1

Забележка: Гаметогенезата не следва да се смесва и бърка с **мейозата**. Същността на тези процеси е съвършено различна: 1. формиране на специализирани полови клетки (**гаметогенеза**) и 2. специфичен вариант на деление на клетките (**мейозата**).

Нека първо разнищим въпроса: - Защо се прави секс (И е необходимо да се прави между **два различни пола!!!**), уважаеми учени? – Абе, защо, пак мълчите?

С намаляването на броя на хромозомите в резултат на процеса мейоза в жизнения цикъл (на клетките) протича преход от диплоидна ($2n$) фаза към хиплоидна ($1n$). **Възстановяването на пloidността (преход от хиплоидна фаза към диплоидна) протича и е само в резултат на полов процес.** (Който, полов процес, естествено се предхожда на определен етап от „мокри сънища“. Абе: -Защо станяхте сериозни към заглавието ми „Мокрите сънища на .....“?). С по-прости думи казано (За простак като

мен): - Няма ли секс, няма ли „мокри сънища“ - няма и възстановена действителна същност (**2n**) на клетката! – Абе, няма Живот!

Значение на процеса наречен мейоза

При организмите, размножаващи се по полов път, **се предотвратява удвояването броя на хромозомите във всяко поколение**, тъй като при образуването на половите клетки чрез **майонеза** протича редукция (Как?) на броя на **хромозомите**.

Мейозата дава възможност за възникване на нови комбинации от гени (т.н. комбинативна изменчивост), защото протича процес на образуване на генетически различни гамети (Как?). – Но всичкото това е само в рамките на родовете и видовете, а как се образуват и възникват новите видове. Как става прехода от едни вид Живот в друг вид живот? Как става прехода от един основен вид към друг основен вид, от една Царство на Живот, към друго Царство на Живот? Официалната наука мълчи!!!

Васил Манев казва следното^[238]: „След смъртта на индивидите (от различните Царства – б.а.) квантите на живота не умират, а продължават развитието си. Развитието на квантите на живота се осъществява в два полупериода: 1. На живота (с материално тяло) и 2. На смъртта (без материално тяло). Които се редуват, докато видът живот изчерпи възможностите си за самостоятелно развитие. Полученото означава, че развитието на живота може да се разглежда като **хармонично движение** (подчертано от мен).“

Редукцията на броя на хромозомите довежда до образуване на т.н. «чисти гамети», съдържащи само един **алел** на съответстващия **локус**.

Глупостта - Или, ето отговорите на въпросите: **Как?**, зададени от сексуалния маниак Канисков. Според съвременните учени: Разположението на бивалентите по екваториалните пластинки на вретеното делене в метафаза 1 и хромозомите в метафаза 2 се .....определя на **„случаен принцип“**(!?!?). Последвалото разделение на хромозомите в анафазата довежда до образуването на нови комбинации от алели в гаметите. Независимото разпределение на хромозомите лежи в основата на **третия закон на Мендел**.^[2] (Този закон на Мендел, е взет от брат му Пендел – б.а.)

Нищо друго не ми остава уважаеми учени, освен да си отида към **Таблица 1**, там където си делях(ме) безотговорно клетките в

---

²³⁸ Манев Васил *Единство и развитие на Вселената*, Пловдив, изд. **ВИОН**, 2013 г. с.336

геометричен порядък (разбирай геометрична прогресия). Още нещо, понеже съм добронамерен и никога не съм обиждал, лъгал или игнорирал (Е, малко майтап е имало – на „голо“.) официално и законово стандартните учени (За разлика на отношението им от тях, към мен), ще спра да извършвам аналогия между техните и „моите“ (просташки и ненаучни) предположения, в следващия раздел. Защото ми омръзна да ми „опонират“...

12. Квантов механизъм, ЕТП (Единна Теория на Полето) и принципа на подобие (ПП) в процесите на митоза („нормален“ вариант на деление на клетките) мейоза (специфичен вариант на деление на клетките) и гаметогенеза (формиране на специализирани полови клетки).

Митоза („Нормален“ вариант на деление на клетките.)

Пак се връщаме към Таблица 1 и Рисунок 1:

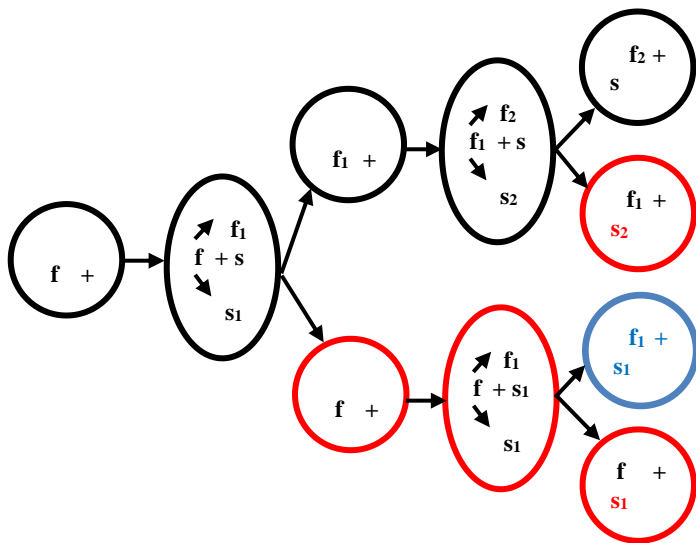
<div style="border: 1px solid black; border-radius: 50%; width: 100px; height: 100px; display: flex; align-items: center; justify-content: center; margin: 10px auto;"> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; text-align: center;"> f+s </div> </div>					f₅+s	16
					f ₄ +s ₅	15
					f ₄ +s ₄	14
					f ₃ +s ₄	13
					f ₄ +s ₃	12
					f ₃ +s ₄	11
					f ₃ +s ₃	10
					f ₂ +s ₃	9
				f₄+s	f ₄ +s ₂	8
				f ₃ +s ₄	f ₃ +s ₄	7
				f ₃ +s ₃	f ₃ +s ₃	6
				f ₂ +s ₃	f ₂ +s ₃	5
			f₃+s	f ₃ +s ₂	f ₃ +s ₂	4
			f ₂ +s ₃	f ₂ +s ₃	f ₂ +s ₃	3
		f₂+s	f ₂ +s ₂	f ₂ +s ₂	f ₂ +s ₂	2
	f₁+s	f ₁ +s ₂	f ₁ +s ₂	f ₁ +s ₂	f ₁ +s ₂	1
	f+s ₁	f ₁ +s ₁	f ₂ +s ₁	f ₃ +s ₁	f ₄ +s ₁	1*
		f+s ₁	f ₁ +s ₂	f ₂ +s ₃	f ₃ +s ₄	2*
			f ₁ +s ₁	f ₂ +s ₂	f ₃ +s ₃	3*
			f+s ₁	f ₁ +s ₂	f ₂ +s ₃	4*
				f ₂ +s ₁	f ₃ +s ₂	5*
				f ₁ +s ₂	f ₂ +s ₃	6*
				f ₁ +s ₁	f ₂ +s ₂	7*
				f+s ₁	f ₁ +s ₂	8*
					f ₃ +s ₁	9*

A					f_2+s_3	10*
					f_2+s_2	11*
					f_1+s_2	12*
					f_2+s_1	13*
					f_1+s_2	14*
					f_1+s_1	15*
					$f+s_1$	16*
	B	C	D	E	F	

Таблица 1

Рисунок 1 (Съгласно Фигура 1 от „11. Квантов механизъм в деленето на клетките. Митоза. Гаметогенеза и мейоза.“)

Данните в Таблица 1 са съставени по схемата на делене на клетките от Рисунок 1, в процеса наречен **митоза** („Нормален“ вариант на деление на клетките).

Да въведем отново:

$$GF(K(n-1)P) = \sum GN(K(n)P) + \sum GF(K(n)P) =$$

$$F = f - \text{функционален квант на живота.}$$

$GW(K(n-1)P) = \sum GN(K(n)P) = S = s$ - самостоятелен квант на живота.

Групирането на квантите на живота, при деленето на клетката, се извършва по следната системата: 1. Нов функционален квант на живота f_1 и стар самостоятелен квант на живота s , формират едната от двете клетки, след деленето: $(f_1 + s)$. 2. Стар функционален квант на живота f и нов самостоятелен квант на живота s_1 , формират втората от двете клетки, след деленето: $(f + s_1)$

Математически израз:

$$(f + s) \rightarrow (f_1 + s) + (f + s_1)$$

Като в горния краен клон на образуване на новите клетки имаме обобщаващ математически израз от вида (следи Таблица 1):

$$f_n + s \text{ където } n = 1, 2, 3, 4, \dots \text{ (винаги цяло положително).}$$

В долният краен клон имаме обобщаващ математически израз от вида (следи Таблица 1):

$$f + s_1$$

Ние допуснахме, че: клетки с функционални и самостоятелни кванти от вида $f_n + s_{n+1}$ смятаме за „нефункционални“. По тази причина оставаме само с поредицата от вида: $f + s \quad f_1 + s \quad f_2 + s \quad f_3 + s \quad f_4 + s \quad f_5 + s \dots \dots \dots f_n + s$.

Следствие 1: В процесите наречени **митоза** („нормален“ вариант на деление на клетките) всичките новосъздадени клетки $((f + s) \rightarrow (f_1 + s) + (f + s_1))$ различни от вида $f_n + s$ загиват в естествен процес наречен **апоптоза**.

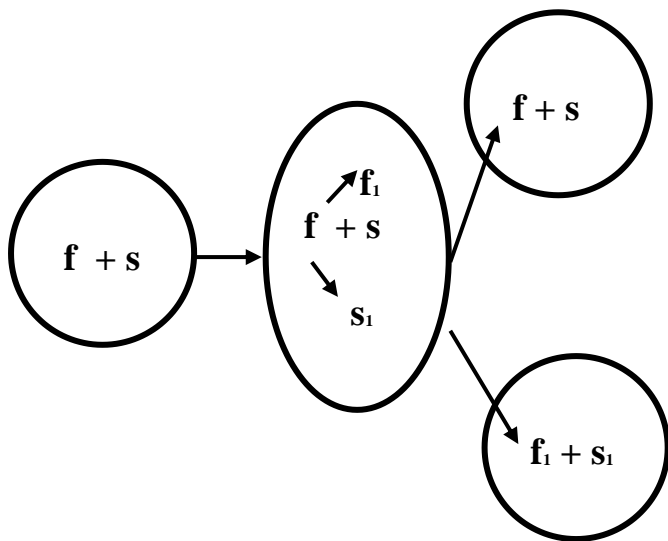
Явно, ще има въпрос: - Защо клетките от вида $f_n + s_{n+1}$ са „нефункционални“? - Те са такива по простата причина, че в клетките, самостоятелните кванти на живота не са живот, а са само база. И не могат да притежават по-голяма „функционалност“ (живот) от функционалните клетки, в които има живот.

Естествено следва и въпросът: - Кога ще „загинат“ по естествен начин (например „старост“) клетките от вида $f_n + s$? (Естествено и кога могат да не загинат?)

Мейоза (Специфичен вариант на деление на клетките.)

Явно съществуват и други схеми на делене и групиране на получените кванти на живота, различни от тези посочени в т.н. делене на клетката по пътя на **митоза** („Нормален“ вариант на деление на клетките).

1. Нека разгледаме схема на делене на клетките, при които след деленето на клетката групирането на квантите на живота става по друг начин (Рисуника 2 и Таблица 2).

Рисуника 2

<div style="border: 1px solid black; border-radius: 50%; width: 100px; height: 100px; display: flex; align-items: center; justify-content: center; margin: 10px auto;"> <div style="border: 1px solid black; padding: 5px; text-align: center;"> $f+s$ </div> </div>					$f+s$	16
					f_1+s_1	15
					f_1+s_1	14
					f_2+s_2	13
					f_1+s_1	12
					f_2+s_2	11
					f_2+s_2	10
					f_3+s_3	9
				$f+s$	f_1+s_1	8
				f_1+s_1	f_2+s_2	7
				f_1+s_1	f_2+s_2	6
				f_2+s_2	f_3+s_3	5
			$f+s$	f_1+s_1	f_2+s_2	4
			f_1+s_1	f_2+s_2	f_3+s_3	3
		$f+s$	f_1+s_1	f_2+s_2	f_3+s_3	2
	$f+s$	f_1+s_1	f_2+s_2	f_3+s_3	f_4+s_4	1
	f_1+s_1	f_1+s_1	f_1+s_1	f_1+s_1	f_1+s_1	1*
		f_2+s_2	f_2+s_2	f_2+s_2	f_2+s_2	2*
			f_2+s_2	f_2+s_2	f_2+s_2	3*
			f_3+s_3	f_3+s_3	f_3+s_3	4*
				f_2+s_2	f_2+s_2	5*
				f_3+s_3	f_3+s_3	6*
				f_3+s_3	f_3+s_3	7*
				f_4+s_4	f_4+s_4	8*
					f_2+s_2	9*
					f_3+s_3	10*
					f_3+s_3	11*
					f_4+s_4	12*
					f_3+s_3	13*
					f_4+s_4	14*
					f_4+s_4	15*
					f_5+s_5	16*
A	B	C	D	E	F	

Таблица 2

Групирането на квантите на живота, при това делене на клетката, се извършва по следната системата: 1. Стар функционален квант на живота **f** и стар самостоятелен квант на живота **s** , формират едната от двете клетки, след деленето: **$(f + s)$** . 2. Нов фун-

кционален квант на живота f_1 и нов самостоятелен квант на живота s_1 , формират втората от двете клетки, след деленето: $(f_1 + s_1)$

Математически израз:

$$(f + s) \rightarrow (f + s) + (f_1 + s_1)$$

Като в горния краен клон на образуване на новите клетки имаме обобщаващ математически израз от вида (среди таблица 2):

$$(f + s)$$

В долният краен клон имаме обобщаващ математически израз от вида (среди таблица 2): $f_1 + s_1$ респективно, $f_n + s_n$ където $n = 1, 2, 3, 4, \dots$ (винаги цяло положително).

Ние допускаме, че: клетки с функционални и самостоятелни кванти от вида $f_n + s_n$ смятаме за „функционални“. По тази причина работим с поредицата от вида: $f + s$ $f_1 + s_1$ $f_2 + s_2$ $f_3 + s_3$ $f_4 + s_4$ $f_5 + s_5$ ..... $f_n + s_n$.

Следствие 2: В процесите наречени **Мейоза** (специфичен вариант на деление на клетките) всичките новосъздадени клетки $(f + s) \rightarrow (f + s) + (f_1 + s_1)$ функционират (до определен ред) – остава да определим техният вид, съгласно биологическите принципи в науката (Опа!-Това животно има ли го?).

2. Нека разгледаме схема на делене на клетките, при които след деленето на клетката групирането на квантите на живота става по по-друг начин, освен нормалния и показания по Рисунок 2 (Рисунок 3 и Таблица 3).

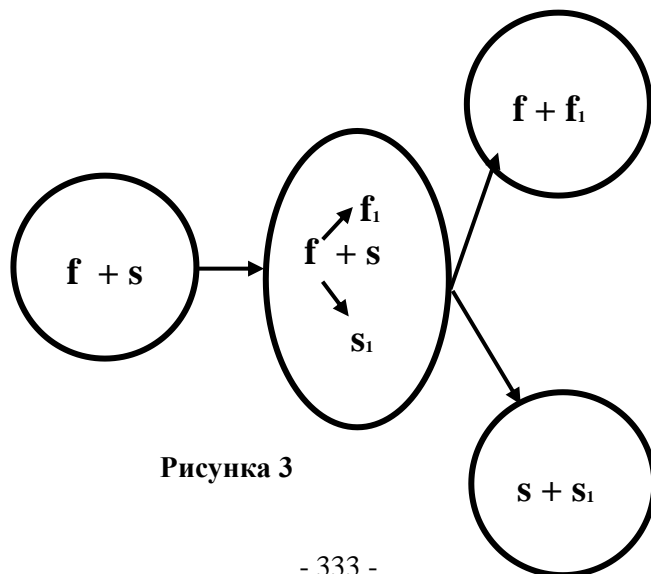

Рисунок 3

<div><div><div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><div></div><</div></div></div>
--

Таблица 3

Групирането на квантите на живота, при това делене на клетката, се извършва по следната системата: 1. Стар функционален квант на живота f и нов функционален квант на живота f_1 , формират едната от двете клетки, след деленето: $(f + f_1)$. 2. Стар самостоятелен квант на живота s и нов самостоятелен квант на живота s_1 , формират втората от двете клетки, след деленето: $(s + s_1)$

Математически израз:

$$(f + s) \rightarrow (f + f_1) + (s + s_1)$$

Като в горния клон на образуване на новите клетки имаме обобщаващ математически израз от вида (среди таблица 3):

$$(f + f_n)$$

Всичките останали клетки получени процесите на делене са от вида $(f_n + s_n)$, $(f + f_n)$ и една особено интересна форма само от самостоятелни кванти от вида: $s + s_1$ и $s_1 + s_n$ където $n = 1, 2, 3, 4, \dots$ (винаги цяло положително).

Долен краен клон при този вид особено делене и групиране на клетките (среди таблица 3): - няма!

Ние допускаме, че: клетки със самостоятелни кванти от вида $s + s_1$ и $s_1 + s_n$ смятаме за „функционални“, но получени при особен вид делене от функционални и функционални и самостоятелни кванти на живота от вида $(f + f_n)$ и $f_n + s_n$.

Следствие 3: В процесите наречени **Мейоза** (специфичен вариант на деление на клетките) всичките новосъздадени клетки $((f + s) \rightarrow (f + f_1) + (s + s_1))$ функционират до определен ред – остава да определим техният вид, съгласно биологическите принципи в науката (Опа!-Това животно има ли го?).

Извод I:

1. Клетките от вида: $f + s$ $f_1 + s$ $f_2 + s$ $f_3 + s$ $f_4 + s$ $f_5 + s$ ..... $f_n + s$ са **соматични (телесни клетки)**. Те се получават в процеса на делене на клетката наречен **митоза**.

2. Клетките от вида: $f + s$ $f_1 + s_1$ $f_2 + s_2$ $f_3 + s_3$ $f_4 + s_4$ $f_5 + s_5$ ..... $f_n + s_n$ участват в изграждането на размножителните структури в организмите. Те дават основата на **мъжките полови клетки** (сперматозоиди). Те се получават в процеса на „специфично“ делене на клетката наречен **мейоза**.

3. Клетките от вида: $s + s_1$ и $s_1 + s_n$ участват в изграждането на размножителните структури в организмите. Те дават основата на **женските полови клетки** (яйцеклетка). Те се получават в процеса на „специфично“ делене на клетката наречен **мейоза**.

Извод II:

1. Съгласно Принципа на подобие (ПП) при клетките от вида: $f_n + s$ се наблюдават процеси, вътре в клетката с математически израз:

$f_3 + s$
$f_2 + s_3$
$f_2 + s_2$
$f_1 + s_2$
$f_2 + s_1$
$f_1 + s_2$
$f_1 + s_1$
$f + s_1$

2. Съгласно Принципа на подобие (ПП) при клетките от вида:

$$f_n + s_n$$

се наблюдават процеси, вътре в клетката с математически израз:

$f + s$
$f_1 + s_1$
$f_1 + s_1$
$f_2 + s_2$
$f_1 + s_1$
$f_2 + s_2$
$f_2 + s_2$
$f_3 + s_3$

3. Съгласно Принципа на подобие (ПП) при клетките от вида:

$$s + s_1 \text{ и } s_1 + s_n$$

се наблюдават процеси, вътре в клетката с математически израз:

$f+f_1$
f_1+s_1
f_1+f_2
s_1+s_2
$s+s_1$

Извод III: Показаните процеси, в начините на делене и образуване на клетките имат квантов характер и подлежат на обработка с методите на квантовите теории от физиката.

Следствие (обобщено): Показаните схеми, процеси и математически изрази, през специфичен математически апарат (математика на безкрайно малките - б.а.), дават пътя към приравняване и бъдещо изследване на биологичните структури към квантовите механизми във физиката. **Абе, това не е ли ЕТП и в биологичните структури?**

